

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Adam Corridor'dan Nefret Etmek

roman

Ella
Maise

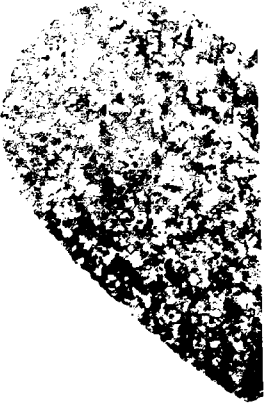
*Bu kitabı, hayatlarının bir noktasında
zahmete girmeye değecek biri olduklarına
inanmakta zorlanan herkese adıyorum.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Lucy

Aşka inanıyorum. Bütün kalbimle.

Gerçekten, öyle başınızı iki yana sallamayın. İnanıyorum.

Beni tanıyanlarınızın kıs kıs güldüğünü hayal edebiliyorum.

Eh, gülmeyin.

Buna hiç gerek yok ve dürüst olmak gerekirse, sizce de bu biraz kabalık değil mi?

Tekrar söylüyorum: Aşka gerçekten inanıyorum. Ne kadar sihirli bir şey olduğunu biliyorum. Hem iyi hem de kötü anlamda. Aşk sarhoşu olduğunuzda dünyanın daha müthiş görüldüğünü biliyorum. Kırık kalpleri iyileştirdiğini, insanı çılgınca mutlu, heyecanlı, umutlu... aynı zamanda yılgın ve hasta yaptığını da biliyorum... Yaşadığımız bu karmaşık dünyayı daha iyi bir yer hâline getiren birçok hisse kapılıyoruz.

Örneğin, en yakın arkadaşım Olive. O çocukluğundan beri kocasına âşıktı. Hatta altı yaşındayken Jason'a evlenme bile teklif etmişti. Altı yaşındayken, millet – altı! Bu duyduğunuz en sevimli şey değil mi? Yıllar sonra birbirlerini bulduklarında, film yıldızı oğlan, kızın ayaklarını yerden kesti. Aşk Olive'e yarıyor, hem de fazlasıyla, ayrıca ona çok yakışıyor. O dünyadaki bütün sevgiyi hak ediyor.

Ben mi? Aşk bana büyük geliyor. Aslına bakarsanız, üzerime pek uyduğunu söyleyemem.

Söylemeye çalıştığım şey şu, aşk her şeyi mümkün kılabilir...

tabii benim gibi üzerinizde bir lanet dolaşmıyorsa. Ah, bir de aşkı hayatınıza davet etmeye istekli olmalısınız, tabiri caizse, zavallı oğlanın labirenti andıran kalbinize ulaşabilmesi için o ağır kapıyı açmalısınız.

İşin en zor kısmı da bu, değil mi? Aşkı içeri almak. Kendinizi ona açmalı, en nahoş yanlarınızı, ruhunuzun en derin ve karanlık köşelerini paylaşmalısınız. Gerçek aşkı tecrübe etmenin tek yolu bu. Bu bokluklarla bizi mümkün olduğunca erken besliyorlar, en azından duyduğum kadarıyla. Etrafımızdaki her şey aşkın bitmek bilmez bir reklamı. Kendinizi biriyle paylaşın, dürüst ve gerçekçi olun; o kişi sizi olduğunuz gibi severse turnayı gözünden vurdunuz demektir.

Yüzünüze doğru patlayan konfetin tadını çıkarın.

Gerçek aşkı buldunuz. Aferin size.

Geri kalanımız için hayat o kadar güzel değil.

Peki... aşkı hayatıma davet ediyor muyum? Hayır. Bunun olmaması için elimden geleni yapıyorum, kalsın, teşekkürler. O yollardan geçtim. Gerçekten aşka inanıyorsam o zaman sorun ne diye soruyorsanız... Eh, o kadar meraklıysanız, sorunum sevgili eski dostum “aşkın” beni pek sevmemesi. Hiçbir zaman sevmemi. Muhtemelen hiç de sevmeyecek.

Bence çok kabalık ediyor ama... bunu kabullendim, en azından gidip Jameson’a âşık olana kadar kabullendiğimi sanıyordum.

Dövmeli, ateşli kötü çocuk sahneye girer. Üniversite aşkı.

Hâlâ tahmin edemediyseniz, her türlü anne ve baba sorunum var. Sanki tüm bunlar hayatımı berbat etmeye yetmezmiş gibi üstüne bir de büyükanne sorunlarım var.

Falan filan...

Sıkıcı olduğumu düşünmeye başlamış olmalısınız ama buna müsaade edemem.

Tek gecelik ilişkilerden bahsedelim. Onlar eğlencelidir, değil mi? Aşkın kenarından dolaşıp birbirinize gülümsersiniz, güzel bir lokma bulmuş olabileceğinizi düşünmek heyecandan başınızı döndürür, teninizde başka birinin tenini, sıcak nefesini,

sıcaklığını hissetmenin tadını çıkarırsınız, adam doğru noktaya temas etmeyi başardığında –*tabii* başarsa– birkaç saniyeliğine o kahrolası mutluluğu yaşarsınız. Bunların harika şeyler olduğuna katılıyorum. Hatta tüm bu hisleri tecrübe etmeniz için sizi teşvik ediyorum, özellikle de adam iriyse.

Sürtük olmayın; sakın ve mutlu bir şelale olun.

Hayata kükreyin. Yaşarken.

Kendinizi kapamayın; bir yağmur damlası kadar özgür olun.

En önemlisi de: *Yaşayın*.

Hepinize verebileceğim en büyük tavsiye, aşktan uzak durmaya çalışıyorsanız, sırf hain bedeninizin ihtiyaçlarını tatmin etmek için o müthiş tek gecelik ilişkiye ne yaparsanız yapın geri dönmeyin; eğlenin, biraz hayatın tadını çıkarın, birini tek geceliğine sevin ve sonra hayatınıza devam edin. Çünkü aynı adama, ah, bilemiyorum... yüz kez falan geri dönerseniz... en sonunda, söz konusu adama karşı bazı duygular beslemeye başlayacaksınız.

Şu işe bakın – demek bir kalbim varmış. Bunu beklemiyordunuz, değil mi? Tıpkı benim gibi âşık olmaya başlarsınız. Ya-vaşça. Önce o kocaman penisini ustalıkla kullandığı için adını koyamadığınız bir heyecan hissedebilirsiniz (bu arada buna aşk değil, orgazm denir). Onu üzerinizde kullanırken, size her türlü duyguyu yaşatabilir. Evet, adam o kadar iyi olacak; kalp kıran erkekler genellikle yatakta iyidir.

Sizinle işleri bittiğinde ağlamanız için daha çok sebebiniz olur. Ne hoş, değil mi?

Ama o canavar penisiyle karşınıza her çıktığında deneyimlediğiniz Büyük O'ya aptal gibi daha fazla anlam yüklemeye başlarsınız. Sonra adamın gülümsemesi, yüzünüze dokunma biçimi ya da karşısında bluzunuzu çıkarırken size bakış tarzı suyu bulan-dırmaya başlar – tüm o buğulu bakışları kastediyorum. Söylediği şeytanca sözler kalbinizde ve beyninizde yer edinir. Ve belki, sadece *belki*, sizi gerçekten önemsiyor gibi görüldüğü için kendinizi güvende hissedersiniz. Sonra uzaklaşma fırsatınız olmadan... kalbinizin arkanızdan ne işler çevirdiğini anlayamadan...

Bam!

Âşık olmuşsunuzdur.

Tebrikler. Eh, siktir git, sevgili kalp!

Artık kaçınılmaz perişanlığın tadını çıkarabilirsiniz.

Elbette, herkes adına konuşamam ama en azından biricik üniversite aşkım Jameson'la aramda olan şey buydu, o yüzden aşk kusmuğu için gidip onu suçlayın.

Los Angeles'tan ayrılıp beni kalbi kırık ve evsiz bırakıp aptal yeni şirketindeki aptal yeni işine başlamak için Pittsburgh'e taşınalı tam altı gün yirmi bir saat olmuştu.

Kalbimi kıran o Jameson denen adama âşık olmayı nasıl başardığımı merak ediyorsanız... biraz geriye gitmeme izin verin. Jameson'la ekonomi dersimiz için bir çalışma grubunda tanıştım. Yaygın inanışın aksine, yeni tanıştığım biriyle yatağa girmem ve onunla da girmedim. Önce manzaranın tadını çıkardım ve ona salya akıtmayı tercih ettim... çünkü bu hep eğlencelidir, değil mi? Ah, o beklenti, flörtöz bakışmalar, tüm o imalı gülümsemeler. Birkaç hafta sonra yakındaki bir yatağa atladık. Aynen böyle oldu, yemin ederim.

Tamamen tesadüftü.

Göğsünde ve kollarında dövme gördüğümü hatırlıyorum, sonra arkasını dönünce o sıkı kıcını gördüm. Kendimizi birdenbire yatakta bulduk, bana ve güzel vajinama çok iyi vakit geçiriyordu. O canavar penislerin ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsetmişim, değil mi? Biraz daha kalın olsa tam olurdu ama her neyse... sanırım hayatta her şeye sahip olamazsınız.

Elbette, daha fazlası için ona dönüp durdum. Kendi kendime, *Sadece bir kez daha, Lucy, bu son*, dediğimi hatırlıyorum. O seviyedeki bir ateşi tekrar tecrübe etmemenin suç sayılabileceğini düşünüyordum ciddi ciddi ve ben suça meyilli değilim. Ne terslik olabilirdi ki, anlarsınız ya...

Sonra bir şekilde haftada birkaç kez tek gecelik ilişki yaşamaya başladık. Teknik olarak artık tek gecelik bir ilişki değildi ama yine de ondan böyle bahsetmek hoşuma gidiyordu. Ayrıca,

beynim Jameson'ı neden kovmam gerektiğini hatırlayacak kadar çalışmaya başlamadan yatağında uykuya dalma konusunda çetin ceviz çıktı.

Ne gariptir ki, yakın arkadaşım Olive'in memelerinde uymaya bu şekilde başladım. Tek gecelik ilişki yaşadığınız bir adamla birlikte uyumak, ona sarılmak çok büyük bir hatadır. En güzel yanı, Olive'in memelerinin Dünyanın En Rahat Yastıkları olmasıydı! Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Çok yumuşak ama bir o kadar da sıkılar. Sihirli gibiydi ama bu hikâyeyi başka bir zamana bırakalım.

Uzun lafın kısası, Jameson'a âşık olmaya başladım. Canım aşka bir şans verip hâlâ lanetli olup olmadığımı görmemin zamanı geldiğini düşündüm. İlk denememde sonsuza kadar mutlu olacağım bir ilişki beklemediğim doğrudu çünkü gerçek hayatta etrafta uçuşan ve bulutlarda gökkuşağı osuran tek boynuzlu atlara nadiren rastlanırdı ama lanet olsun, birden ortada kalmayı da beklemiyordum. Kendimi elektrikli sandalyede idam etmeye değil, sadece ayak parmaklarımı suya sokmaya çalışıyordum.

O yüzden, evet, hâlâ lanetliyim.

Bu kız için aşk yok. Yaşasın... sanırım.

“Merhaba? Lucy? Ah, demek buradasın. Kendi kendine konuşmanın bir sebebi var mı?” diye sordu Olive, Jameson'ın giysileriyle dolu çöp poşetini attığım koridorun sonunda belirirken. Doğrudum ve onu tepeden tırnağa süzerken derin bir nefes verdim. Yoga taytı ve bol beyaz bluzu ne giymesi gerektiğini düşünmek istemediğinde üzerine geçirdiği üniforması sayılırdı. Bluzu bol olsun ya da olmasın, memeleri hâlâ muhteşem görünüyordu. Tepesinde dağınık topuz yaptığı kızıl sarı saçları daha temiz günler görmüş gibi duruyordu. Tahminim, yazı mağarasından yeni çıktığı yönündeydi.

“Bir sebebi yok. Sadece kendimi eğlendiriyordum,” diye yanıtladım elimin tersiyle alnımdaki görünmez teri silerken. “Neden bu kadar erken geldin? Daha sonra geleceğini sanıyordum. Ve bir haftadır duş almamış gibi görünmenin bir sebebi var mı?”

Olive duvarın dibine dizdiğim, Jameson'ın geride bırakmayı seçtiği giysilerle dolu çöp poşetlerine bakmakla meşguldü hâlâ. Sorum üzerine aniden başını kaldırdı ve dudaklarında kocaman bir sırıtiş belirdi.

"Henüz bir hafta olmadı, belki iki gün falan? Yazmam gereken sadece birkaç bölüm kaldı, sonra hikâye resmen sona eriyor." Omuzlarını silkip Tanrı bilir ne arayarak çöp poşetlerini karıştırmaya devam etti. "Duş almaya kimin vakti var ki?"

Bu bir soru değildi ama yine de onu yanıtladım, kısık sesle tabii. "Senin gibi kokmak yerine temiz olmaktan hoşlanan insanların belki?"

"Nankör sorunu yanıtlamak gerekirse," diye devam etti Olive. "Erken geldim çünkü *ben* birinin görüp görebileceğı en iyi arkadaşım. Neden Jameson'ın giysilerini gözden geçirmemiz gerekiyor? Pislik herif neden bunları yanında götürmedi?"

"Giysilerini gözden *geçirmiyoruz*, bunu yapan *sensin*. Ben onlara çoktan baktım. Hepsini dışarı bırakacağım. Jameson arkadaşının gelip onlarla ilgileneceğini söyledi. Her halükârda, umurumda değil."

"Ya da ne düşündüğünü net bir şekilde göstermek için onları yakabiliriz." Olive çöp poşetlerinden birini kapıya doğru tekmeledi ve açık sarı küçük seyahat çantamı almak için uzandı.

"Peki tam olarak neyi gösterecek?"

"Bilmiyorum... belki Jameson'a ona karşı birlik olduğumuzu? Ayrıca, bu senin için terapi gibi olur."

"Doğru. Buradan bir an önce taşınmama odaklanmaya ne dersin?"

Olive omuzlarını silkip ona uzattığım çantayı aldı. "Bu arada, koksaydım Jason mutlaka bir şey söylerdi. Bir de kendine bak, çok yorgun görünüyorsun. Güzel mavi gözlerin ölü gibi bakıyor. Koyu saçların bile... her nasılsa daha koyu görünüyor."

Ellerimi kalbimin üzerinde kenetleyip kirpiklerimi kırptıııırdım. "Yaa, çok teşekkürler benim küçük yeşil Zeytin'im*. Yağılı

* İngilizcede zeytin anlamına geldiğı için Olive'e takılan lakap. -çn

saçların ve uykulu gözlerinle sen de güzel görünüyorsun. İkisi birlikte yüzünün rengini ön plana çıkarıyor.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme seğiren Olive başını iki yana sallayıp çantaları alt kattaki arabasına taşıdı. Banyonun kapısını açıp dolaplarda herhangi bir şey unutup unutmadığımı kontrol ettim. Her şeyi topladığımdan emin olunca, son bavulumu Olive’in beni bir şişe tekilayla beklediği oturma odasına taşıdım.

“Bunu getirdim,” dedi ve elleriyle şişeyi bana takdim etti, sanki o bebeğin ekstra sunuma ihtiyacı varmış gibi.

Birkaç adımda yanına gittim, şişeyi ondan kaptım, nefesinin kesilmesine aldırmadım ve kıcımlı bok rengi demekten hoşlandığım kanepeye yerleştirdim.

Ben tekila şişesinin kapağını açmakla uğraşırken Olive içini çekip kendini yanıma bıraktı. Hemen bir yudum aldım ve değerli sıvı boğazımı yakarken suratımı buruşturup şişeyi Olive’in ellerine teslim ettim.

Üç buçuk senedir arkadaşlık ve beni ondan daha iyi tanıyan biri olduğunu sanmıyordum. O bir yazardı, ilk romanıyla çoksatılar listesine girmeyi başaran müthiş başarılı bir yazar. En sevdiğim kısmı, aynı zamanda çocukluk aşkı olan Hollywood’un en ateşli aktörünün karısı olacak kadar şanslı olmasıydı. Bu tür şeylerin sadece kitaplarda yaşandığını düşünebilirsiniz ama hayır, Olive bunu gerçekten yaptı. Dünyadaki en ateşli adamı kaptı. Onu doğru yola ittiğimi, istediği şeyin peşinden koşması için teşvik ettiğimi düşünmekten hoşlanıyordum ama adamla arasında çok güçlü bir çekim vardı, o yüzden benim müdahalem olsun olmasın, yine de birlikte olacaklarını biliyordum. Çok çekici bir ünlü olmasının yanı sıra, Jason Thorn aynı zamanda en iyilerden biriydi. Olive’e sıırıslıkam âşıktı – aksi takdirde, pençelerini arkadaşşımdan çekmesi için adama gizli bir saldırı düzenlerdim.

“Eee...” dedi Olive tekiladan büyük bir yudum alıp birkaç kez öksürdükten sonra. “İçeri girdiğimde kendinle ne hakkında konuşuyordun?”

Tekiladan bu kez daha büyük bir yudum aldım. Bu kesinlikle

boğazımdan daha kolay geçmişti. “Aslına bakarsan, güzel memelerini anımsıyor ve o yavruları paylaşma konusunda ne kadar bencil olduğunu düşünüyordum.”

Olive tek kaşını kaldırarak bana baktı ve bacaklarını kendisine doğru çekip rahat bir pozisyon aldı. “Bencil olduğumu söyleyen kim? Kocamla onları gayet iyi paylaşıyorum.”

Ona içtenlikle gülümsedim. “Bunu tam olarak *nasıl* yaptığını paylaşmaya hazır mısın? Detayları kastediyorum? En sevdiği pozisyon ne? Köpek stili mi? Memelerinle ilgileniyor mu? Onlara karşı nazik mi?” Benimle bununla ilgili hiçbir şey paylaşmayacağını biliyordum, bunu daha önce de denemiştım; sebebini anlamıyordum ama bu ondan yanıt almaya çalışmama asla engel olmuyordu. Ayrıca kıvranıp durmasını izlemek eğlenceliydi. Bu tür önemli detayları kendine saklayan arkadaşların başına bu gelirdi.

“Üzgünüm, detay yok.”

Becerebildiğim en iyi şekilde ona pis pis baktım ve biraz daha alkol teklif ettim. İstemedi, ki bu iki açıdan iyiydi. Birincisi, benim daha fazla içebileceğim anlamına geliyordu –yaşasın– ve ikincisi, Olive sarhoş olduğunda kontrolünü kaybediyordu.

“Kulağa nankör bir dost gibi gelmek istemiyorum ama sabah onda değil, öğlen iki gibi geleceğini söylediğini sanıyordum. Kurban olduğum için mi bana iyi davranıyorsun?”

Yan gözle bana bakarken her şeyden bihaber görünüyordu. “Kurban mı? Ne kurbanı?”

“Aşk kurbanı elbette,” diye karşılık verdim öfkelenmiş gibi yaparak. “Çiğnenip tükürüldüm – üstelik hiç de seksi bir şekilde değil.”

Olive gözlerini devirip dikkatini çantasında titreyen telefonuna verdi. Ekranı baktıktan sonra içini çekti. “Affedersin, zavallı aşk kurbanım ama buna cevap vermeliyim. Potansiyel ajanslarla bir görüşme ayarlıyorum.”

“Sen telefona bak, ben tekilayla ilgilenmeye devam edeceğim.”

Olive odadan çıkar çıkmaz gözlerimi kapayıp başımı kanepenin arkasına yasladım.

Jameson gitmişti. Artık bir ilişkim yoktu. Her neyse, değil mi? Zaten niyetim bir ilişki yaşamak değildi. Bu yüzden de mutlu olmam gerekirdi. Ailemizin lanetli olduğu konusunda haklı olduğumu bilmek bana kendimi daha iyi hissettirmeliydi.

Peki şu anda mutluluğa uzaktan yakından benzer bir şey hissediyor muydum?

Alakası bile yoktu. Ama atlatacağımı biliyordum, o yüzden hayatım sona ermiş gibi davranmak anlamsızdı. Ailem sağ olsun, daha kötüsünü görmüştüm. Jameson onlara kıyasla aziz gibiydi.

Olive geri dönünce, gözlerimin dolduğunu fark etmemesi için bakışlarımı kaçırmaya çalıştım.

Ah, kesin sesinizi! Sessizce ağladığım falan yoktu, sadece kahrolası eve alerjim vardı.

“Buradan çıkmaya ne dersin?” diye sordu Olive kısık bir sesle.

Anlaşılan bakışlarımı yeterince çabuk kaçırıp vermemiştim. Bir damla gözyaşımı silip şişeden son bir yudum aldım. En yakın arkadaşım ile körkütük sarhoş olmayı ve büyük bir yangın çıkarıp koca penisli voodoo bebekleri hazırlamayı çok istesem de bunu yapamazdık. Yetişkin olmak epey berbat bir şeydi.

“Evet. Bence de öyle yapmalıyız,” diye ona katıldım.

Olive elimdeki şişeye uzanınca, biraz mücadele ettikten sonra istemeye istemeye ondan vazgeçtim.

“Bu bende kalacak, daha sonra devam ederiz.”

“Söz mü?”

“Söz.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Bak ne diyeceğim? Bana sarılarak uzanmana bile izin vereceğim.”

Bir anda canlanıp kaşlarımı oynatarak ona baktım. “Ben sana sarılırken, sen de yakışıklı kocana mı sarılıyor olacaksın?” Dikleştım. “Olive Thorn, aşk kurbanı olduğum için bana bir üçlü sarılma mı teklif ediyorsun? Öyleyse, buna kesinlikle varım.”

“Hayır, seni küçük sapık. Jason’ın bu gece bir çekimi var. Uyuyana kadar sana sarılacağım. Sonra çaktırmadan odandan çıkıp yakışıklı kocamla uyuyacağım.”

“Ah, işte şimdi yarama tuz basıyorsun.”

“Güzel. Sana hâlâ kızgınlım, biliyorsun.”

Perişan bir ifade takındım. “Bana mı? Ne yaptım ki? Burada asıl kurban benim.”

“Ve ben de senin arkadaşınım. O pisliğin ne yaptığını bana söylemek için altı gün bekledin. Arkadaşlık haklarımdan beni mahrum bıraktın.”

“Ah, hadi ama. Bana bu yüzden kıyamazsın. Hüngür hüngür ağlamak için kendime bir hafta süre tanıdım ve tam olarak öyle yaptım. Hatta bir hafta bile sürmedi. Buraya kadardı. Bitti. Bu gece bekârlığımı kutlayacağız. Sana en güzel kısmı sakladım: Kutlamaları. Tinder partisi yapıp herkesi sağa kaydıracağız. Bence müthiş bir arkadaşım.”

Olive elini uzatıp beni kaldırdı. “Hayır. Haklarımdan mahrum bıraktın. Bu kadar basit. Seninle birlikte ağlayamadım *ya da* seni terk ettiği için Jameson’a sövemedim. Şimdi üzüntüden öfkeye ve sonra direkt kutlamaya nasıl geçeceğim? Hâlâ kızgınlım. Ayrıca, üzgünüm de. Çünkü duygularım darmadağın. Seninle konuştuktan sonra bütün gece Jason’ın kafasını şişirdim. Bana tamamen katılıyor. Kesinlikle haklarımı çiğnedin.”

Başımı yana yatırıp koluna hafifçe vurdum. “Ah, beni seviyorsun. Sana sarılırdım, küçük Olive ama yakından daha kötü kokuyorsun.”

Olive beni sertçe itti. Gülerek kanepeye düştüm. “Kızgın bir şelale olmana lüzum yok, Olive. Göl ol. Benim gibi. Bak ne kadar sakınlım. Pekâlâ,” diye ekledim, tek kaşını kaldırarak tepemde dikilmeye devam edince. “Kendini daha iyi hissedeceksen, bu gece biraz daha ağlarım ve böylece benimle birlikte perişan olma fırsatını kaçırmamış olursun.”

“Böylesi daha iyi. Teşekkür ederim. Kutlamaların başında ağlamaya çalış, olur mu?”

Başımı iki yana sallayarak kalkarken, kutlamalara başlamadan önce ne kadar ağlamamız gerektiğine dair mantıklı bir sohbe koyulduk.

Olive son bavulu arabasına taşımama yardım ettikten sonra onu çantaların yanında bırakıp son bir kontrol için üst kata çıkınca kendimi oturma odasında bir başıma etrafa bakarken buldum. Hatırlıyordum.

Jameson birkaç ay önce motosiklet kazası yaptığında Olive ve ben hastaneye koşmuştuk. Onu sevdiğimi ilk kez o an kabullenmiştim.

Tüm o aptal kırık kemikleriyle kendi başının çaresine bakmakta zorlanacağı anlaşılnca, ona yardım edebilmek için yanına taşınmamı isteyip istemediğini sormuştum. Jameson beyninizi aptalca şeyler yapmaya teşvik eden türden çekici ve kendinden emin bir gülümseme takınıp da hiç sormayacağımı sandığını söyleyince iki sebepten ötürü rahatlamıştım.

Birincisi, bana ihtiyacı olduğunu anlaması için hastane yatağındayken onu pestilini çıkarmak zorunda kalmayacaktım. Çünkü kabul etmek gerekir ki bu beni pek iyi göstermezdi ve evet, Jameson'ın yüzünü berbat edemeyecek kadar çok seviyordum. İkincisi, iki aptalla –Olive'le benim iki eski arkadaşımızla– paylaştığım evden taşınma şansım olacaktı.

Birden taşındığım için yanıma çok fazla eşya almamıştım. Zaten çok fazla eşyam yoktu ve yirmi üç yaşına girmek üzereyken, sadece birkaç bavulluk eşyanızın olması biraz can sıkıcıydı.

Düşününce, artık yeni anıların gururlu sahibi olduğumu anladım. Bir anda uçup gitmeyecek anılardı bunlar. Bana ait olmamalarını dilediğim anılardı çünkü Jameson'dan duyduğum seni seviyorum cümlelerinin hiçbiri gece beni ısıtmayacaktı.

Hayır. Bu anılar zihnimle oynayacak ve bana hayatta asla sahip olamayacağım şeyi hatırlatacaklardı.

Çünkü evet, doğru bildiniz... kahrolası lanet.

“Dostum, o basamaklar resmen ağzıma sıçtı. Burada işimiz bitti mi?” diye sordu Olive içeri girip yanımda dururken.

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladım, nemli avuçlarımı tayıtma silerken. “Gitmeye hazır mısın?”

“Bu soruyu sana benim sormam gerekmiyor mu?”

“Bilmiyorum. Sormalı mısın?”

Olive birkaç saniye beni süzdü, muhtemelen onunla alay edip etmediğimi anlamaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedi en sonunda kolunu benimkine dolarken. “Sormama gerek yok; bu kapıyı kapamaya hazırsın. Şimdiden eski bir hikâye oldu bile, değil mi?”

Derin bir nefes alıp başımı Olive’in omzuna yasladım. “Keşke bundan ben de senin kadar emin olabilsem, küçük yeşil Zeytin’im.”

“Jameson’ın eski bir hikâye olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?” Sesi yumuşadı. “Olmadıysa da sorun değil, Lucy. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ah, kalp kıran, külot çalan pislik kesinlikle geçmişte kaldı ama bu duvarların arasındaki anılarımız ve bana fısıldadığı seni seviyorumların geçmişte kaldığından emin değilim. Hep böyle olmaz mı? Anılardan önce adamı unutursun.”

Olive başını benimkine yaslayıp kısık bir sesle sordu, “İyi olduğundan emin misin, Lucy? Bizimle yaşamaya geldiğin için çok mutluyum...”

“Geçici bir süreliğine,” diye araya girdim ama bana aldırmadı.

“...çünkü şehri terk etmenden hiç hoşlanmazdım ama neden gitmedin? Demek istediğim, Jameson dört senedir kalbinin etrafına ördüğün duvarlarda bir delik açmayı başaran ilk adamdı. Onu sevdiğini biliyorum. Bunu gördüm.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Onu sevdim,” diye kabul ettim. Jameson gittikten sonra aynı soruyu ben de birçok kez kendime sormuştum. “Ama söyledim ya, bana onunla gitmemi hiç teklif etmedi, Olive. Beni karşısına alıp asla planlarını açıklamadı ya da benimkileri sormadı. Sadece bir iş teklifi aldığına ve gitmesi gerektiğine dair beni bilgilendirdi. Ah, bir de beni deliler gibi özleyeceğini ekledi. Hepsi bu. Bana bundan başka bir açıklama yapmadı. Beni yanında istemeyen birinin peşinden gitmeyeceğim.”

“Teklif etseydi onunla gider miydin?”

“Artık bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Kahretsin, her şey o kadar medeni gerçekleşti ki. Kafasına bir vazo fırlatma şansım bile olmadı. Ayrılık sonrası çıkar amaçlı seks bile yapamadık. Bundan mahrum bırakıldığımı düşünüyorum. Sadece benimle planlarını paylaştı ve bu ayın sonunda kira sözleşmesinin sona ereceğini söyledi. Her şey çok... ne denir bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bana onunla gitmemi hiç teklif etmemesi ya da onunla gitmeyi düşünüp düşünmeyeceğimi sormaması. Planlarına dahil değildim, o yüzden siktirsin gitsin. Sırf bana iyi orgazmlar yaşattığı için adama yalvaracak değildim.” Olive’in omzundan doğrulup oturma odasına arkamı döndüm. “Evet, Jameson’ın ve bindiği atın canı cehenneme. Bir iş bulana kadar sizinle kalır ve sonra defolur giderim.”

“Büyükanneni arayacak mısın...”

“O, aramayı düşündüğüm en son kişi. Bir adamdan ayrıldım; bu her gün olan bir şey. Catherine’i aramaktansa Jameson’ı aramayı tercih ederim. İntihara meyilli değilim.”

Olive bana uzun bir bakış attıktan sonra bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama onu kolundan tutuğum gibi kapıya doğru çektim.

“Her şey bitti, Olive. Jameson’ın benim için doğru kişi olmadığı belli. Herkes mutlu sona erişemez ve bu son derece normal. Bu gerçeği kabul ediyorum. Şimdi gidip bu gereksiz sohbete senin evinde devam edebilir miyiz? Mümkünse kan dolaşımda daha fazla alkol varken?”

Olive ofladı ama onu arabaya kadar iteklememe gerek kalmadan evden dışarı çıktı. Çıkarken anahtarı alıp eve son kez baktım.

“Sırf bilmen için söylüyorum,” dedim hemen arkamda duran Olive’e, muhtemelen kendimi yere atıp hüngür hüngür ağlamaya karar veririm diye beni yakalamak için orada duruyordu. Sanırım gerçekten benimle birlikte perişan olmayı dört gözle bekliyordu. “Bir daha hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylemeyeceğim. Sözlerimi bir kenara yaz. O iki kelimeyi söyler söylemez sana ihanet ediyorlar. O yüzden bununla işim bitti. Yatakta ilah

gibi olması ya da otuz santimlik bir penisi olması bile umurumda değil. Bundan sonra seni seviyorum demek yok.”

Olive boğuk bir ses çıkarınca omzumun üzerinden ona baktım. “Otuz santim mi? Off, Lucy.”

Ona şeytani bir gülümsemeyle baktım. “Hiç de of denecek bir durum yok, benim için daha ziyade *annene gel bakalım* ânı ama penisi otuz santim olan bir adam bile benden o sözcükleri duymayacak. Aleti duyabilir, kendi değil. Böyle bir hata yaparsam beni iyice çimdikle ya da başımdan aşağı bir kova soğuk su dök, beni o hâlden çıkarmak için ne gerekiyorsa yap.”

Kapıyı kilitleyip Olive’e döndüm ve bir yanıt vermesini bekledim.

“Pekâlâ.” Olive içini çekip beni kapıdan uzaklaştırdı. “Canını yakarım.”

“Harika. Bu iş de aradan çıktığına göre, daha önce söylediğim şeyi düşündün mü?”

“Neyi?”

“Sen ve kocanın beni evlat edinmeniz hakkında söylediğim şeyi. Dinle bir... üzerine ciddi ciddi düşündüm ve bunun herkes için faydalı olacağına inanıyorum.”

“Öyle mi? Lütfen bana faydalarından bahset.”

“İlk fayda: Kocanı beyaz perdede üstsüz gördüğümde salyalarımı nasıl akıttığımı biliyorsun, değil mi? Beyaz perdede üstsüz olduğunda salya akıtmayı keseceğim.”

“Bu iyi bir başlangıç sanırım. Biraz daha anlat.”

“İkinci fayda: Bana sarılmak için daha fazla vakit ayırmanız gerekecek çünkü sizin kızınız olacağım. Bana sevginizi sarılarak göstermelisiniz.”

“Çok ilginç. Bu evlat edinmeden senin dışında faydalanan biri olacak mı? Çünkü az önce dedin ki...”

“Henüz o kadar ilerisini düşünmedim. Tanrım, Olive. Burada bir aşk kurbanı var, unuttun mu?”

“Doğru...”

Bir Hollywood Evliliği Daha Sona Erdi

İki ay önce size Adam Connor (28) ile Adeline Connor'ın (26) evliliklerini sonlandıracaklarına dair üzücü bir haber vermiştik ve endüstrideki herkesin şok olması hiç de sürpriz değildi. Açıkçası, bazılarımız bunun Adeline'in son filmini desteklemek için bir reklam evliliği olduğunu düşünüyorduk ama ne yazık ki, bugün çiftin neredeyse altı sene önce başlayan aşk hikâyelerini sonlandıran boşanma belgelerini imzaladığı haberini aldık.

Bunca haftanın ardından, kırılma noktasının bu iki yıldız için ne olduğuna dair hâlâ bir fikrimiz yok. Çifte yakın kaynaklar evlilikte neyin ters gittiğine dair farklı görüşler belirtiyorlar ama şimdilik hiçbir şeyi doğrulayamıyoruz. Herkesin hemfikir olduğu tek konu ihanet olmaması. Evlilikleri kısa ömürlü olsa da, ne Adeline ne de Adam peşlerini asla bırakmayan paparazzi ordusu tarafından bir başkasıyla görüntülendi.

Hafızanızı biraz tazelemek gerekirse, birbirlerine vurulan çift bir seneyi aşkın bir süre çıktıktan sonra evlenmişlerdi. Adeline Young evet deyip çekici aktörle sadece birkaç aile üyesinin katıldığı sade bir törenle Paris'te sessiz sedasız evlendiğinde henüz yirmi bir yaşındaydı ve yedi ay sonra şu anda beş yaşında olan oğulları Aiden'i dünyaya getirdi. Hepinizin de bildiği gibi, Adam Connor efsanevi Hollywood çifti Helena Connor ve Nathan Connor'ın oğlu. Kızları Victoria Connor anne babalarının izinden gidip bir aktris olmasa da, Adam Connor on dört yaşında rol aldığı ilk filmi *The Poison of Family** gişe rekorları kırdığından beri oyunculuk dünyasında yer alıyor.

* (İng.) Aile Zehri. -çn

Uğraşmak zorunda oldukları bütün drama rağmen, Adam evliliğiyle ilgili sorular yöneltildiğinde sessiz kalmayı tercih ediyor. Ancak içeriden biri, "Ayrılık yüzünden aylarca acı çektikten sonra, Adeline nihayet hayatına devam etmeye hazır. Bunun için bir basın toplantısı düzenleyip Adam'la evliliği ve ilişkilerinin neden sona erdiği hakkında tüm soruları yanıtlayacak," dedi.

Öte yandan, yorum almak için Adam Connor'ın menajerine ulaştığımızda, Adeline'la evliliğine dair hiçbir yanıt alamadık. Sadece ailenin uzun zamandır dostu ve basın danışmanı olan kişiden Adam'ın boşanma süresince ve sonrasında bütün dikkatini oğlu Aiden'a vermek istediğini öğrenebildik. Çift oğullarının ortak velayetine sahip ama işittiğimiz fısıltılara bakılırsa, uzun süre böyle kalmayacak.

Tam velayet isteyen kim ve neden? Burada milyon dolarlık soru bu gibi görünüyor. Eğer çiftin araları boşanmadan sonra gerçekten iyiye, neden tek oğulları için velayet savaşı vermeye hazırlanıyolar?

İşin iyi tarafı, kısa bir süre önce Adam Connor'ın Jason ve Olive Thorn'un bitişindeki evi satın aldığını öğrendik. Çekici ve düşünceli yıldız dün oğlu Aiden'la yeni evinden ayrılırken görüntülendi.

Kenarda yeterince paranız varsa, Bel Air'de bir ev, kulübe ya da her ne alabiliyorsanız almanızı öneririz. Hollywood'un en seksi film yıldızlarından ikisi sadece taş bir duvarın ayırdığı evlerde mi yaşıyorlar? Tamam, biri artık yalnız olmayabilir ama Adam Connor bir kuş kadar özgür, hanımlar. Onun komşusu olmak için tüm birikimlerinizden vazgeçmek istemez miydiniz? Biz kesinlikle isteriz!

İKİNCİ BÖLÜM

Lucy

“Şişşt, sessiz ol,” diye fısıldadım telaşla.

“Asıl sana şişşt! Ben bir şey yapmadım.”

“Bir şey yaptın demedim, sessiz olmanı söyledim. Herhangi bir şey görme fırsatımız olmadan bu işi berbat edeceksin,” diye Olive’e tısladım. Ofladı, muhtemelen bana sinirlenmişti ama devasa merdiveni arazilerinin taş duvarına doğru taşırken olabildiğince sessiz kaldı.

Jameson’ın evinden ayrılmamızın üzerinden saatler geçmişti ve resmen arkadaşımın misafir yatak odasına taşınmıştım. Kararlaştırdığımız gibi, taşınmamı *ve* ayrılığı çoktan birkaç tekila ve margaritayla kutlamıştık. Bu arada sinema odasını kendi karaoke barımız gibi kullanıp birkaç şarkıyı katletmiş olabilirdik ama kötü performansımızı kötü havaya bağladık çünkü normalde tüm şarkıları müthiş söyledik.

Sırtüstü uzanıp tavanı incelerken Olive, Jason’dan küçük acı çekme partimize gecikeceğini belirten bir mesaj aldı, işte tam o an arkadaşımın dört tekiladan fazlasını içmesine izin vermenin kötü bir fikir olduğunu hatırladım. Jason gecikeceği için ağlayan Olive’i teselli ettikten sonra, daha önce bahçıvanların kullandığını gördüğümüz merdiveni alıp bahçe duvarının birkaç ay önce taşınan ateşli film yıldızı Adam Connor’a ait tarafını kontrol etmenin harika bir fikir olacağına karar verdi. Böylesine güzel bir plana ben kim oluyordum da hayır diyecektim? Niyetimiz ada-

mı gözetlemek ya da o tür bir şey değildi – elbette takipçi sapıklar değildik, sadece evinin neye benzediğini görmek istiyorduk, bilirsiniz, çünkü evler gerçekten önemlidir. Başınızı sokacak bir eviniz varsa, her zaman kazananlar arasındasınızdır.

Eğer şans eseri Adam'ı yarı çıplak –ya da mümkünse çırılçıplak– dolaşırken görürsek bu bizim suçumuz olmazdı, değil mi? Suç tamamen onda olurdu.

O kahrolası merdiveni taşıyarak Olive'in arka bahçesinde soluğu almamız bu şekilde oldu.

“Ya çıplaksa, Lucy? O zaman ne yapacağız?”

“Hımm, kendi rızasıyla çıplak olduğundan emin olabiliriz? Bu aslında teşhir sayılır ama bence polisi aramayalım.”

“Sen ciddi misin?”

“Elbette değilim! Adımına dikkat et, arkanda bir ağaç var.”

Olive bana ters bir bakış attıktan sonra omzunun üzerinden bakıp ağacın gövdesine çarpmaktan son anda kurtuldu. “Ah, teşekkürler.”

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Jason karısının körkütük sarhoş olduğunu görünce çok şaşıracaktı.

Yeterince yaklaşıncı, merdivenin bana doğru olan ucunu yavaşça yere indirdim. “Sakın bırakma, tamam mı? Onu duvara yaslamalıyız.”

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum, bana patronluk taslamaktan vazgeç. Ayrıca, lütfen çalılara çarpmayı bırak.”

“Tanrım, Olive, burada aptal çalıların beni çizip durmasından ve aşırı kan kaybından ölmemden endişelenmiyorsun bile.”

“Merak etme, birkaç çizikten ölmezsin. Ayrıca bu tamamen senin fikrindi, Jason eve gelip bizi yakaladığında bunu tekrarlayıp duracağım.” Ben tehlikeli çalıdan uzak durmaya çalışırken, Olive cümlesini şarkı söyler gibi bitirdi.

“Benim fikrim mi?”

İnleyerek aptalca ağır şeyi duvara yaslamasına yardım ettim. Büyük bir gümbürtü çıkınca suratımı ekşitip çalılarla taş duvar arasına çöktüm.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Olive merdivene sarılarak. “Sence duymuş mudur?”

“Kim?”

“Adam Connor.”

“Bence bütün mahalle duydu ama umarım Adam’ın işitme sorunu vardır.”

“Kalk öyleyse. Bakmak istiyorum,” diye emretti ve bir basamaktan diğerine atlayarak merdivene tırmanıp duvarın öteki tarafına baktı. “Sadece bir saniyeliğine bakacağız, tamam mı?”

“Tabii, tabii. Bunu zaten söyledin. Üstelik bunu bir alışkanlık hâline getireceğimiz de yok. Sadece bir kez bakacağız, hepsi bu.”

“Evet. Hepsi bu, Lucy. Böyle söylemen içimi rahatlattı.”

Söz konusu duvarlar olduğunda, en yüksek duvarlardan sayılmazdı, bu da duvar için üzücüydü ama zenginlerin güvenlik konusunda ne kadar takıntılı oldukları düşünüldüğünde çok tuhaftı. Gerçi, herhalde iki çekici ve başarılı film yıldızı komşu olunca, takip edilme açısından birbirlerinden şüphelenmeleri için ortada bir sebep olmuyordu.

Omuz hizasındaki saçlarımı hemen bir atkuyruğu yaptım. Merdivene tutunup kışımı yumuşak topraktan kaldırdım.

“Peki bunu nasıl yapacağız?” diye sordum kot pantolonunun tozunu silerken. Basamaklar aslında ikimizi de taşıyacak kadar genişti ama ikimizin de sarhoş olduğu düşünülürse, aynı anda tırmanmak imkânsız ve ölümcül olabilirdi.

Olive’in ışıltılı yeşil gözlerine bakınca omuzlarını silkip bana önden çıkmamı işaret etti ve öyle yaptım. “Ben yukarı varınca sen de gelebilirsin. Benden uzunsun, o yüzden alt basamakta dur, tamam mı?” Olive yanıt vermeyip olduğu yerde kıpırdanınca kaşlarımı çatarak fısıldadım, “Senin neyin var?”

“İşemeliyim ama tutuyorum. Hadi, şunu bir an önce yapalım.”

“Sana bunu söylediğini gerekirse hatırlatacağım ve bu arada üzerime işememeye çalış.”

Merdivenin iki tarafını tutup ilk basamağa adımımı atarken, Olive ellerini kışıma koyup beni yukarı itmeye başladı.

“Korkak değilim ben.”

“Sen neden bahsediyorsun, Olive?”

“Hadi ama, hızlan!”

“Tanrım, tamam,” diye bağırdım ona bakarken. “Sakin ol, kadın.”

Başım duvarın tepesine ulaşınca durup tırmanmakla meşgul olan Olive’e baktım. “Kıcını biraz sola kaydır,” diye emretti oflayarak, sonra destek almak için ayak bileğimi tuttu.

“İyi olduğundan emin mis–”

“Eminim. Bir basamak daha yukarı çık. Hiçbir şey göremiyorum.”

“Bu kez patronluk taslayan kim merak ediyorum,” diye mırıldandım, duvarın üzerinden bakabilmek için bir basamak daha tırmanırken. Evin ışıkları yanmasına rağmen, görebildiğim kadarıyla arka bahçede kimse yoktu. Yine de, evin içini daha iyi görebilmek için duvarın üzerinden sarkan bir röntgenci gibi görünmek istemediğimden tedbiri elden bırakmadım.

“Neye bakıyoruz?” diye sordu Olive nihayet yukarı çıkınca.

“Boş bir arka bahçeye ve onun kadar boş görünen bir eve bakıyorum. Peki sen neye bakıyorsun?”

“Sanırım ben de aynı şeye bakıyorum. Kahretsin, Jason’a söyleme ama onu bir kez olsun görmek istiyorum, bilirsin. Filmlerini her izlediğimizde birlikte salyalarımızı akıtıyoruz tabii.” Olive başını iki yana sallayıp biraz daha yukarı kaldırıırken dengemi korumaya çalıştım. “Adam taşınalı aylar oldu ama hiç karşılaşmadık. Üstüne üstlük, Jason da bu konuda pek yardımcı olmuyor. Ondan çoktan beni Adam’la tanıştırmasını...”

Aniden dönüp ona sertçe baktım. “Bizi Adam’la tanıştırmasını istedin, değil mi? Sadece seni değil.”

“Bizi, evet. Elbette bizden bahsettim. Paylaşmak önemsemektir. Ah! Lucy, bak!”

Olive çenesini duvara yaslayınca, baktığı şeyi görmek için ben de aynısını yaptım. “Ne? Nerede? Onu göremiyorum.”

“Adam değil,” diye telaşla fısıldadı.

“Kimi gördün öyleyse? Söyle!”

“Sanırım... bekle, işte! Sağdaki büyük bitkinin arkasındaki pencereye bak.”

Boynumu yukarı uzatırken bütün yüzüm açıkta kaldı. “Ah, bu onun oğlu mu?”

“O olmalı. Çok sevimli görünüyor, Lucy.” Olive yanımda “yaaa”larken, sesi tuhaf çıktı.

“Ah, Tanrım, lütfen yine ağlamaya başlama, özellikle de kenarda sallantıda dururken.”

“Sana korkak olmadığımı söyledim. Ağlamayacağım.”

Akşamın sessizliğinde, küçük oğlanın ellerini pencereye koyup ufak yüzünde üzgün bir ifadeyle dışarı bakmasını izledik. Birkaç saniye geçtikten sonra, sanki biriyle konuşuyormuş gibi aniden dönüp yukarı baktı. Ne kadar uğraşsak da oğlanın arkasında kimin durduğunu göremedik.

“Bana çok fazla yaslanma,” dedim telaşla, oğlanın kime baktığını görmeye çalışan Olive omzunu benimkine bastırınca.

“Sanırım bu o,” diye tiz bir sesle bağırdı uyarıma aldırmadan.

Merdivenden düşmemek için elimden geleni yaparken, gizemli şahıs öne çıkıp dizinin üzerine çöktü.

“Bu o,” diye fısıldadım Olive’e.

Adam Connor’ın oğlunun koyu sarı saçını karıştırıp eklemeleriyle çenesini yukarı kaldırmasını izledik. Kalbimin gümbür gümbür atmadığını söylesem yalan olurdu. Ne de olsa o yakışıklı herifin tekiydi ve kalbimin zayıf olması benim suçum değildi. Yüz ifadelerini *o kadar* net göremiyorduk ama Adam’ın dudaklarının kıpırdamaya başladığını ve sonra oğlanın kendini babasının kollarına atıp boynuna sarıldığını gördük.

“Kötü bir şey yapıyormuşuz gibi geliyor,” dedim oğlan birdenbire babasını bırakıp görüş alanımızdan koşarak uzaklaşınca.

“Kötü bir şey yapıyoruz. Bu özel bir âna benziyordu, Lucy. Aşağı inmeliyiz.”

“Evet, inmeliyiz.” Onları gizlice izlemenin hoş olmadığına

hemfikir olsak da, ikimiz de yerimizden kıpırdamadık. Kıpırdamamıştık.

Adam oğlu gittikten sonra bir süre başını eğdi, sonra ayağa kalkıp pencerelere yaklaştı.

Olive ve ben gerildik, dışarı çıkmaya karar verirse ortadan kaybolmaya hazırдық ama Adam ellerini ceplerine sokup havuzundan gelen loş ışıklara bakarak öylece durdu.

Olive kısık sesle, “Kahretsin,” deyince yalnız olmadığımı hatırladım birden.

Ürpererek arkadaşşıma baktım. “Ne var?”

Önce bana, sonra Adam Connor’a baktı. “Hiçbir şey.” Başını iki yana salladı. “Demek istediğim, elbette onu tam anlamıyla seçemiyoruz ama bu mesafeden çok iyi görünüyor. Ve... üzgün. Boşanma hem çocuk hem onun için zor olmalı.”

“İkisinin de boşanmak istediğini okudum. Sence karısını hâlâ seviyor mu?”

“Jason’la bizim hakkımızda yazılan her şeyden sonra, internette okuduklarına inanmaman gerektiğini bilmen gerekir. Bir çocukları var; her şeyin ortasında bir çocuk olduğunda bu hiçbir zaman kolay olmaz. Hayatlarında neler olduğuna dair hiçbir şey bilmediğimizden eminim.”

“Doğru. O hâlde ona omzumu sunabilirim.” Bir an duraksayıp bu sözü düşündüm. “Ya da en iyisi memelerimi sunayım.” Olive aniden başını çevirdi. “Bana öyle bakma. Bilirsin, başını yaslayıp ağlayabilmesi için. Güzel memelerim seninkiler kadar rahat değil ama yine de ölçüm neredeyse C kup ve ona karşı çok nazik olacağım. Başını okşayıp yatağına yatıracağım, belki ağlamaktan üşürse onu ısıtabilirim. Vücut ısınısını paylaşmak çok önemli bir süreçtir. Örtülerin altında birbirimize sokulabiliriz... onu keyiflendirmek için saklambaç oynayabiliriz.”

“Erkeklerle işinin bittiğini söylediğini sanıyordum.”

“Onlara âşık olmayı bıraktım, âşık olsam bile bunu bilmeyecekler. Vücudun belirli kısımlarından hoşlanmayı bıraktığımı hiçbir zaman söylemedim. Âşık olmamı gerektirmeyen birçok

kullanım alanları var.” Olive’in bakışlarına aldırmadan omuzlarımı silkip Adam’ı izlemeye devam ettim. “Ne derler bilirsin: Birini aşmak için başkasının altına girmelisin. Birbirimizin altına girip üstüne çıkabiliriz. Seçici değilim.”

“Pekâlâ, duvarın üzerinden atlayıp o zavallı adamın peşine düşmeden burada inelim. Bakışlarından hiç hoşlanmadım.”

“Hangi bakış?” diye sordum, en yakın arkadaşşıma tatlı bir gülümsemeye mümkün olduğunca masum masum bakarak. “Ben bir meleğim.”

Olive kahkaha atıp hafifçe başıma vurdu. “Daha ziyade şeytansın.”

“Hey! Alınırım ama.”

Biz atışırken, Adam Connor aniden uzanıp kravatını gevşettince dudaklarımdan hafif bir küfür kaçtı.

“Ne?” diye sordu Olive.

“Bir erkeğin giysilerini ağır çekimde çıkarmasını çok tahrik edici buluyorum.”

Adam’ın ceketini çıkarıp bulunduğumuz yerden göremediğimiz bir şeye atmasını sessizce izledik.

“Burası biraz sıcak olmaya mı başladı?” diye mırıldandı Olive.

“Şişşt,” diye fısıldadım, 1.90 boyundaki geniş omuzlu yakışıklının bir sonraki adımını görmeye odaklanarak.

Okunmaz bir ifadeyle gözlerini ufuktan ayırmadan gömleğinin sol kol düğmelerini çözmeye başlayınca boğazımdaki yumruyu yutkunmak zorunda kaldım. Adam yavaşça ama ustalıkla kolunu kıvırmaya başladı ve yakından görmek için birçok şeyi feda edebileceğim ön kolları açıkta kaldı. Sonra sağ kolunu kıvırmaya başladı ve Olive’le ben her şeyi gözümüzü kırpmadan izlerken aynı hareketleri tekrarladı.

Adam parmaklarıyla şakaklarına masaj yapmaya başlayınca, “Vay canına,” diye fısıldadı Olive. Başı öne eğikti ve o kalın kol kasları durduğumuz yerden bile şişkin geliyordu.

“Sanırım az önce ıslandım,” diye itiraf ettim.

“Ne demek istiyo– aman Tanrım, Lucy!” diye bütün mahalleyi ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle bağırdıktan sonra gülmeye başladı. Anlaşılan kulak zarımı patlatmak yeterli değildi, o yüzden sertçe koluma da vurdu – neredeyse dengemi yitirecektim.

“Hey!” diye kısık bir sesle gülerek karşılık verdim. Yere devrilmeden duvara tutundum.

“Aman Tanrım, senden nefret ediyorum!” diye kızdı Olive, konuşabilecek kadar sakinleşince. “Neden böyle bir şey söyledin?”

Ona incinmiş gibi bakıp vurduğu yeri ovuşturdum. “Ne? Adam neredeyse gömleğini çıkaracaktı, kravatını gevşetti ve sonra kollarını kıvırdı. Bence her hareketi çok çekiciydi. Ön kol pornosu diye bir şey var. Bunu biliyorsun, değil mi? Ayrıca, bedenimin adama böyle tepki vermesi benim suçum değil.”

“Sen iflah olmazsın.”

“Teşekkür ederim, farklı olmaya çalışıyorum. Rahatla, sadece dalga geçiyordum. Adam’ın yanında olsaydım ıslanabilirdim ama hayır, aramızdaki mesafe ve nefes alışını duyamamak her şeyi berbat etti. Yine de hâlâ onun üzerine atlamak istiyorum.”

“Nefes alış mı? Bunu öğrenmenin...”

Bir *klik* ve hemen ardından bir kayma sesi işittik. Olive konuşmayı kesip kolumu kavradı. İkimizin de yüzünde “kahretsin” diyen bir ifade vardı ve eğer merak ediyorsanız, o ifadeyi çok iyi taşıyorduk.

“Dan? Sen misin?”

Olive ciyakladı, sonra ikimiz de tamamen hapı yutmadan önce sesi bastırmak için hemen eliyle ağzını kapadı. Bizi kurtaran tek şey duvarın bize ait olan kısmının kapkaranlık olmasıydı, yani Adam Connor’ın bizi görmesine imkân yoktu. Olive’e başını eğmesini işaret edince o da sesini çıkarmadan itaat etti.

“Kahrolası bir rakun olsan iyi olur çünkü eve polisleri davet edecek havamda değilim,” dedi ses duvarın öteki tarafından.

Olive tedirginlikle bana baktı ama konuşmaması için başı-

mı iki yana sallayıp işaretparmağımı dudaklarıma bastırdım. Adam'ın iki kızın mülkünün öteki tarafındaki duvardan sarktığını bilmesine imkân olmadığını biliyorduk ama adımlarının bize yaklaştığını duymak rahatlamama hiç yardımcı olmadı.

Tekrar sessizlik çöktü. Birkaç saniye geçti, sonra ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Sürgülü kapının belli belirsiz sesini duyduktan sonra Olive tuttuğu nefesini verdi.

"Bunu bir daha yapmayacağız," diye fısıldadı merdivenden bir basamak inerken.

Onunla hemen hemfikir olmayınca dikkatimi çekmek için bluzumu çekiştirdi. "Az önce söylediğimi duydun mu?"

"Evet. Evet. Bunu bir daha yapmayacağız."

"Ben ciddiym, Lucy."

"Affedersiniz, Bayan Thorn ama duvarın üzerinden küçük bir bakış atabileceğimizi öneren siz değil miydiniz?"

"Hayır dediğini duymadım – aslına bakarsan durum tam tersiydi. Harika bir fikir olduğu konusunda beni tebrik ettiğini hatırlıyorum. Hadi, aşağı in."

Olive aşağı inerken ayak bileğimi tekrar çekiştirdiğini hissettim.

Yakışıklının gidip gitmediğini görmek için yavaşça başımı kaldırdım ama ne yazık ki görünürlerde yoktu. Işıklar hâlâ açıktı ama çekici adam gitmişti. Başımı çevirince, Olive'in kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

"Ne var?"

"Londra'da otel odamıza saklanan kızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Endişelenme, yeşil Zeytin'im, adamın evine zorla girmeyi planlamıyorum."

Aklımdan geçmediğini söyleyemem ama sınırı haneye tecavüzde çiziyordum; o kadar da deli değildim. O devasa pencerelerin birinden içeriği gözetlemeyi düşünmüştüm ama söylediğim gibi, bir yerde sınır çizmeliydim ve duvarın üzerinden bakmak benim sınıırımdı.

Beni yargılamayın. Söylesenize, en sevdiğiniz aktörlerden birinin komşusu olsaydınız ne yapardınız? Elbette adamı gözetlerdiniz... en azından gözetlemeye çalışırdınız. İnkâr etmeye çalışmayın.

Efsanevi anne babasına rağmen, Adam Connor kapalı kutuydu. Elbette herkes onu tanıyordu –ilk filmindeki rolü kapmadan önceden beri hem de– ama yine de bir şekilde hâlâ gizemini koruyordu. Gizemli erkekleri kim sevmezdi ki? Kesinlikle ben değil.

Sessiz sakın bir adamdı, bir soruya yanıt vermek istemediğinde kameralara gülümseyen aktörlerden biriydi; sadece söyleyecek iyi bir şeyi olduğunda konuşan, işinde son derece iyi, yirmi üç yaşında evlenmiş, görünürde iyi bir baba ve mükemmel vücutlu bir adamdı... ve bunlar Adam Connor'ın özelliklerinden sadece birkaçıydı. Elbette, halka mal olmuş birini internette arada sırada takip ederek gerçekte ne kadar tanıyabilirdiniz...

“Lucy, adamın evine izinsiz giremezsin.”

“Böyle bir şey yapmayı planlamadığımı söylemedim mi?” diye sordum Olive’e aşağı inerken kısık bir sesle.

“Bundan bahsetmen bile beni korkutuyor. Bir ara aklından geçirdiğin anlamına geliyor.”

Nihayet sağlam zemine inince bütün dikkatimi Olive’e verdim. “Bu duvarın öteki tarafına adımımı atmayacağıma söz veriyorum. Tamam mı?”

Olive gözlerini kısarak bana bakarken başparmaklarımı kaldırarak ona güven veren bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gerçekten de duvarın üzerinden atlamayı planlamıyordum, o yüzden aslına bakılırsa arkadaşşıma yalan söylemiyordum. Fakat merdivene tekrar tırmanmakta... bir sakınca göremiyordum.

Olive’in yoğun bakışlarından sıkılıp uzandım ve parmaklarımla dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvrılmaya zorladım. “Gülümse, Olive. Bana dişlerini göster.” Sırf ona yardım etmek için kocaman sııttım. “Hadi, bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Daha önce yaptığını gördüm.”

Sert ifadesi bozulup gülümsemeye başlayınca bir adım geri çekildim ve neredeyse o kahrolası çalılarının arasına düşecektim. "Kahrolasica her yeri bu şeylerle çevirmenin ne anlamı var? Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Bunu Jason'a sormalısın," dedi çalılarının arasından beni çekerken. "Sanırım biraz başım dönüyor. Bir süreliğine oturmaya ne dersin?"

Havuza doğru ilerledik ve hoşuna giden bir yer bulunca çimenlere oturduk.

"Jameson'ı arayacak mısınız?" diye sordu Olive bir süre sessizce yıldızları izledikten sonra.

"Bunu neden isteyeyim?"

"Bilmiyorum. Aptalca bir soruydu, unut gitsin."

Gözümün ucuyla ona baktım ve ifadesini görünce huzursuz oldum.

"Olive, sen iyi misin?"

"Hayır. Hâlâ kızgınım."

"Kızgın mı? Bana mı?"

"Hayır. Jameson'a." Olive başını bana doğru çevirip kaşlarını çatı. "Neden sana kızayım ki? Benden sakladığın başka bir şey mi var?"

"Hayır. Bir sebep yok." İçimi çekip tekrar yıldızlara, şehrin ışıklarına rağmen görebildiğimiz birkaçına baktım. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Teslim tarihine yaklaştığını bildiğim için seni rahatsız etmek istemedim. Bir de... Jameson benim için bir şey ifade etmemiş gibi durumun üzerinde durmamayı becerememekten hoşlanmadım."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin. Lucy?" Olive duraksayınca tekrar ona baktım. "Ben senin arkadaşınım. Başka bir anneden doğan kardeşinim. Hiçbir şey senden daha önemli değil. Kelimelere ne kadar gömüldüğümün önemi yok, sen her şeyden önce geliyorsun. Artık bunu bildiğine göre, bir daha asla bunu bana karşı kullanamazsın." Başını gökyüzüne çevirip ekledi, "Bu, arkadaş-

lık haklarımı tekrar elimden alırsan, kıcını pataklamam gerektiği anlamına geliyor.”

Küçük bir kahkaha atıp bakışlarımı kaçırdım. “Tanrım, Olive, perişan olmak için sabırsızlandığını bilmiyordum. Söz veriyorum, biri tekrar kalbimi kırarsa –âşık olmayacağımı için pek olası değil ya– bunu ilk duyan sen olacaksın.”

“Güzel.”

“Sen benim insanımsın, bunu biliyorsun değil mi?” diye sordu bir dakika sonra.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme oynadı. “*Grey’s Anatomy* mi? Christina ve Meredith gibi?”

“Evet.”

“Evet, sen de benim insanımsın, yeşil Zeytin’im.”

Her zaman öyle olacaktı.

“Harika. Lucy?”

Tekrar ona baktım. “Olive?”

“Bunu dediğimi Jason’a söyleme ama bence Adam gerçekten ateşli.”

“Öyle mi?” diye sordu biri arkamızdan ve Olive’le ben gecede yankılanan tiz çığlıklar attık. Komşular Olive’in ilk çığlığını duymadılarsa, bir sonrakini duymuş olmalıydılar.

“Jason!” diye bağırdı Olive ayağa kalkmaya çalışırken.

Elimi göğsüme bastırdım. “Sırf birkaç gün burada kalacağım için bana kalp krizi geçirtmek mi istiyorsun?” diye sordum Olive’in doğrulmasına yardım ederken. “Neden bize sinsice yaklaştın?”

“Kimseye sinsice yaklaşmadım. Sadece evime girdim ve karımın” –Jason duraksayıp anlamlı bir şekilde Olive’e baktı– “o adamı... kocası *olmayan* o adamı ne kadar ‘ateşli’ bulduğunu duydum.”

“Jason,” diye tekrarladı Olive tamamen farklı bir tonda ve ona doğru yürümeye başladı. Çok sarhoştı ve gözlerinde küçük, güzel, parlak yıldızlar uçuşuyordu.

Jason birkaç adım atıp karısı yüzüstü yere düşmeden onu

kollarının arasına aldı. Bana bakıp, “Anladığım kadarıyla kutlamalar iyi geçmiş?” diye sordu.

“Onu kendime acıdığım partiye davet etmediğim için bana kızdı ama ikinci tekiladan sonra unuttu.”

Jason onu kollarının arasına aldı ve Olive’in onu uzun uzun öpmesi için yüzünü aşağı çekmesine izin verdi. Birbirlerini çok seven bu çiftte baktım, kendimi gülümserken ve aşkın arkadaşına ne kadar yakıştığını bir kez daha düşünürken buldum. Benim için hiç böyle olmamıştı.

“Seni özledim,” diye fısıldadı Olive ya da fısıldadığını sandı – hâlâ bağıırıyordu. “Doğaçlama konserimizi kaçırdın. Çok iyidik, Jason.”

Jason, Olive’in yüzüne düşen saç nazikçe itip, *Sana sırlısıklaam âşığım* diyen içten bir gülümsemeyele karısına bakarak onu tekrar dudaklarından öptü. “Üzgünüm, tatlım, sette işleri bitirmemiz uzun sürdü.”

“Bence karının yatma vakti geldi, Jason,” dedim küçük özel baloncuklarını patlatarak, ikisi de dönüp bana baktılar. “Onu erkenden uyandırmayı planlıyorum ve bundan hoşlanmayacağını biliyorum...”

Onlardan kurtulmaya çalışmıyordum, pek sayılmazdı ama yanımda tuhaf hissetmelerini ya da yapacak daha iyi şeyleri olduğunu bildiğim hâlde bana arkadaşlık etmelerini istemiyordum – örneğin ben yatak odalarının tam karşısındaki odama geçmeden sevgi gösterilerini kendi odalarına taşımaları gibi. Hem bir süre yalnız kalmamın zararı olmazdı.

Olive, Jason’ı bırakıp bana sarılmak için yanıma döndü. “Seni seviyorum, Lucy Meyer,” dedi benden ayrılmadan. “Tekrar âşık olacağına dair sana söz veriyorum.” Bir adım geri çekilip gözlerimin içine baktıktan sonra ekledi, “Ne diyeceğim biliyor musun? Âşık olduğunda, bu destansı olacak, geleneksel anlamda destansı değil, fevkalade destansı olacak.”

Ona sırtırken Olive ciddiyetle başını öne arkaya salladı.

“Geçe kalma, yarın sabah bu konuda biraz daha konuşuruz.”

“Tamam, *anne*,” diye seslendim el ele eve girmelerini izlerken. “Bu arada, beni evlat edindiğiniz için çok teşekkürler, çocuklar!”

“Tanrım, hayır,” dedi Jason kapıyı kapatmaya hazırlanırken. “Seni evlat edinmeyeceğiz, Lucy.”

“Demek üzerine düşünüyorsun? Harika! Sana *Babacık* demek için sabırsızlanıyorum, Jason!”

Hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı ve cam kapıyı yana çekip kapadı.

Kendi kendime gülerek çimenlere uzandım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Güzel bir geceydi, ne çok sıcaktı ne de çok serindi, mükemmel bir eylül havasıydı. Gözlerimi kapayıp kendimi bir uçurumun kenarında dururken hayal ettim, rüzgâr tenimi okşayıp saçımla oynarken kollarım iki yana açıktı ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lucy

“Özür dilerim, Lucy.”

Yataklarının ortasında bağdaş kurmuş otururken, “İkiniz de özür dilemeyi keser misiniz? Sana sorun olmadığını söyledim. Tanrım, beni bir sarayda bırakıyorsunuz, ikiniz olmadan idare edebileceğime eminim,” diye Olive’i onuncu kez temin ettim.

Olive bana mahcup bir bakış attıktan sonra Jason’a dönerken kocaman bavuluna eline geçen giysileri atmaya devam etti. “Tanıtım için Londra’ya uçmak en az bir hafta daha programımızda yoktu. Neden son anda programı böyle değiştirdiler?”

Pekâlâ... yetenekli arkadaşımın kısa sürede çoksatanlar listesine giren bir kitap yazdığından bahsettiğimi hatırlıyor musunuz? O kitap, *Ruh Sızsı*, bir filme uyarlanmıştı. Başrol oyuncusu mu? Elbette Jason Thorn’du. İkilinin yıllar sonra nasıl karşılaştıklarını sanıyordunuz? Olive, Jason’dan ilham aldığı kahrolası bir kitap yazmıştı ve işte! Hayallerindeki mesleğin yanı sıra hayallerini süsleyen adamı da elde etmişti.

“Acele etmek zorunda değilsin, Olive,” dedi Jason, Olive’in elini tutup avucuna bir öpücük kondururken. “Gelip bizi almalarına iki saat var.”

“Bir haftalık bir seyahatte yanına ne alacağına karar vermek için iki saatin yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Nereye giderssek gidelim peşimizden ayrılmayacaklar; yanında ne kadar

dağınık göründüğüm ve seni kaybetmek istemiyorsam belki de burnumu kitapların arasından çıkarmam gerektiği hakkında lanet bir makale yazmalarını istemiyorum.”

“Bunu zaten yazdılar, Olive,” diye araya girdim, sırf yardımcı olmak için.

“Söylemeye çalıştığım şey tam olarak bu!” diye bağırdı giysileri bavulundan çıkarmaya başlarken. “Aynı şeyi tekrar okumak istemiyorum.”

Jason on dakikada topladığı küçük bavulunun fermuarını çekerek Olive’in dikkatini çekti. “Darmadağın hâlin çok hoşuma gidiyor. Bana seni biraz sevdikten sonra ne kadar güzel görüldüğünü hatırlatıyor.”

“Ah,” diye inledim, gülümsememi gizlemeye çalışıp başarısız olurken. “Odada çocuğunuz var. Bu iğrenç.”

Jason dudaklarını Olive’in saçına bastırınca arkadaşımın vücudunun biraz rahatladığını fark ettim. “Ama,” diye devam etti, “sanırım seni oturma odasında bekleyeceğim. Zaten Tom’u aramalıyım.”

Tom menajeriymi ve Jason’ın muhtemelen onu gerçekten araması gerekse de, menajeriyle bir sonraki olası projesini konuşmaktan ziyade ortamı terk etmekle daha çok ilgilendiğine dair bin dolara bahse girebilirdim.

“Korkak,” diye mırıldandım, o da bana göz kırptıktan sonra odadan çıktı.

“Yardım eder misin?” diye sordu Olive bana umutla bakarak.

“Ah, sanırım yardım edebilirim,” diye merhamet gösterdim. “Ama o siyah elbiseyi yanında götüremezsin. Cenazeye gitmiyorsun. Aslına bakarsan, bu, Jason’dan ziyade senin filmin. Ve bu bir gala değil, değil mi?” Yataktan kalkıp devasa giysi dolabına gittim. Olive hemen arkamdaydı.

“Londra’daki gala hâlâ gerçekleşecek ama Los Angeles ve New York’taki galalardan sonra. Bu Londra seyahatini sadece röportajlar ve birkaç televizyon programı için yapıyoruz.”

“Televizyon programlarına sen de katılacak mısın?”

Olive başını iki yana salladı. “Megan bunu çok istese de canlı yayınlara katılmayı reddettim. Birkaç tane önceden kaydedilmiş röportaj yapacağız ama hepsi bu. O kadar göz önünde olmak istemiyorum. Bu, Jason’ın işi ve zaten bundan fazla heyecanı kaldıramam.”

“Pekâlâ. O hâlde yeri süpüren bu elbiseye kesinlikle ihtiyacın yok,” dedim, Olive’in ihtiyaç duymayacağı bir başka siyah elbiseyi bavuldan çıkartarak.

Yarım saat sonra ona en az bir ay yetecek kadar giysi toplamış olarak yatak odasından çıktık.

“Araba geldi,” dedi Jason, ön kapıya doğru iki bavulu çektiğimizi görür görmez.

“Şimdiden mi?” diye sorduk Olive’le aynı anda.

“Evet,” dedi Jason ve uzanıp Olive’in elinden bavulu aldı. “Programda bir değişiklik oldu.”

“Ah, seni özleyeceğim.” Olive bana sıkıca sarılıp Jason’ın peşinden dışarı çıktı. “Seni bu şekilde bıraktığım için gerçekten çok üzgünüm. Söz veriyorum, geri döner dönmez...”

“Telafi edeceksin,” dedim, uzun bir özür konuşmasına başlamadan onun yerine cümlesini tamamlayarak. “Sadece bir hafta, Olive. Oradayken benim için dua et ki, siz geri dönene kadar iş bulmuş olabileyim.”

“İş demişken,” diye mırıldandı, ayakkabılarını giymek için kapının hemen önündeki banka otururken. “Sana birkaç kişinin numarasını eklediğim bir e-posta yolladım. Havalimanına giderken birkaç e-posta daha iletacağım.”

“Peki o e-postalarla ne yapmamı istiyorsun?”

“Pek bir şey değil. Temsilcim rolünü oynamanı istiyorum.”

Ayakkabılarını giyince kalkıp karşımda durdu.

“Temsilcin rolünü oynamak mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Dinle, muhasebeci olmak istemiyorsun. İşte. Söyledim. Rakamlarla aran iyi olabilir ama kaderinde bu yok. Hayır demeden önce...”

“Olive?” diye seslendi Jason, karısı için yolcu kapısını açık tutarak. Olive omzunun üzerinden baktı. “Gitmeliyiz. Havalimanına giderken Lucy’yi arayamaz mısın?”

“Geliyorum, bir dakika.”

Olive bana bakmak için tekrar döndüğünde suratım asıktı. “Olive...”

“Bunu senin için yapmıyorum, Lucy. Senden yardımını istiyorum. Film stüdyosuyla ilk kez görüşmeye gittiğimde beni son anda ektin, o yüzden buna da hayır diyemezsin. Birçok temsilciyle görüştüm ama anlaşılmadık. Kitabımı okuduklarını bile sanmıyorum. Sen o kitabın her cümlesini yalayıp yuttun; o kitabı satacak biri varsa, onun sen olmanı istiyorum. Ve sen söylemeden, yeni kitap ve sesli kitap anlaşmaları için pazarlık yapmaya başlarsam yazı yazmaya fırsatım olmayacak. Arkadaşına yardım edeceksin, değil mi? Çünkü sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın, haksız mıyım?” Kaşlarını kaldırıp yanıt vermemi bekledi.

“Olive, ben işletme okudum. Yayıncı temsilciliği hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Olive ellerini havaya kaldırarak geri geri benden uzaklaşmaya başladı. “Sadece birkaç rakamı toplayıp çarp, rakamlarla ne halt yapman gerekiyorsa onu yap ve benim için hangi anlaşmanın daha iyi olduğunu bul. Kitabı yazmayı bitirmeden bir karar vermem gerekiyor.”

“Endişelenmen gereken tek şeyin rakamlar olduğunu sanmıyorum, Olive,” diye seslendim arkasından, o siyah arabaya doğru giderken. “Pazarlama konusunda sana ne teklif ediyorlar? Kitabı tekrar kendin yayımlamayı seçersen tek başına yapamayacağın bir şey planlıyorlar mı?”

Jason’ın yanına varınca seslendi, “Gördün mü? Şimdiden doğru soruları sormaya başladın. Sadece onlarla görüş, olur mu? İndiğimizde seni ararım.” Bu sözlerin ardından arabaya bindi.

“Şu anda karından hiç hoşlanmıyorum,” diye Jason’ın duyabileceği kadar yüksek sesle homurdandım. Jason benimle göz göze gelip gülümsedi.

Arabanın içine baktıktan sonra yüzünde daha büyük bir gülümsemeyle bana döndü. "O da seni sevdiğini söylüyor."

Gözlerimi devirip içeri dönmeye hazır bir şekilde Jason'a el salladım.

"Lucy?" diye seslendi Jason.

"Evet?" dedim kapının arkasından çaktırmadan bakarak.

"Kendine dikkat et, olur mu? Bir şeye ihtiyacın olursa Tom'u ara."

"Ah, sen de beni seviyorsun." Dramatik biçimde ellerimi kalbime bastırıp iç çektim. "İçten içe beni evlat edinmek istediğini biliyordum. Ben istediğini hiç düşünmediğin kız çocuğuyum, değil mi?" diye sordum kirpiklerimi kırıpıştırarak.

Jason başını iki yana sallamakla yetinip Olive'in yanına yerleşti.

Olive'in Londra'ya gidişinden sonraki günler beklediğim gibi geçti: Oldukça olaysız.

İş görüşmesi sayısı: İki.

Olive'le yaptığım telefon görüşmesi sayısı: Haddi hesabı yok.

Büyükannem Catherine'le yaptığım telefon görüşmesi sayısı: Üç.

Şu kadarını söyleyebilirim ki hiç aramasa daha iyi olurdu. Her ne kadar ondan sonsuza dek kaçmak istesem de bunu yapamazdım ama onunla konuşmayı mümkün olduğunca ertelemiştim.

Ve Olive gittikten sonraki birkaç gün içinde merdivene sekiz kez çıktım. Üçüncü günde, o merdivene toplam sekiz kez tırmanmıştım. Lütfen gözlerinizi devirmeyin. Yerimde olsanız siz ne yapardınız? Sakın bana merak etmeyeceğinizi söylemeyin. Omuzlarınızı silkip o yokmuş gibi davranacağım demenize imkân yok, özellikle de bitişik komşunuz Adam Connor'sa.

Her neyse. Zaten dördüncü güne kadar adamı görmedim, o yüzden yargılamalarınızı sonraya saklayın.

Bir elimde güzel bir kahve fincanı, diğerinde Olive'in beş büyük yayıncının birinden aldığı tekliflerden birinin basılı kopyasıyla dışarı yeni çıkmışken bir çocuğun kıkırdadığını duydum. Elbette, her şeyi bırakıp soruşturmaya gitmeliydim çünkü iyi ev bakıcıları böyle yapardı. Ya duyduğum bir çocuğun kıkırtısı değil de bir hırsızsa? Bu tür şeyler hep olurdu ve iyi bir arkadaş olduğum için konuyu araştırdım. Tabii ki tek amacım en yakın arkadaşımın evini korumaktı.

Duvara yaklaşp tırmanırken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım. Öteki tarafta neler olduğunu görebilecek kadar kafamı kaldırdım ve kurbanımın arka bahçesine çıktığını gördüm.

"Yüce Tanrım..."

Dengemi kaybetmemeye çalışarak, sutyenime iliştirdiğim telefonuma uzanıp Olive'in adını buldum ve arama tuşuna bastım.

"Merhaba?"

"Âşığım," diye hemen itiraf ettim.

"Ne çabuk. Bir daha bir erkeğe bu sözleri söylemeyeceğini sanıyordum."

"Bu erkek benden ne istiyorsa alabilir."

"Şanslı adam kim? Onu ben onaylamak için orada değilken bulmak zorunda mıydın ki?"

Olive'in sorusuna aldırmadan, "Jason'a bir sorum var. Lütfen sorumu ona iletir misin?" dedim.

"Denerim. Söyle bakalım," dedi Olive neşeli bir sesle.

"Bu Hollywood tipleri nerede yetiştiriliyor? En sevdiklerimizi seçebileceğimiz bir çiftlik var mı? Sadece öylesine bir bakmak istiyorum. Öyle bir yer varsa ve benden saklıyorsan... artık en yakın arkadaşın olabileceğimi sanmıyorum."

Olive kahkaha attı. "Öyle bir yerin varlığından haberim yok ama senin için sorarım. Aklında özel biri var mı?"

"Evet, aslına bakarsan var. Sorman ne iyi oldu, benim güzel ve akıllı arkadaşım. Bana kızmadan önce şuna bak," dedim ve hemen gözlerimin önünde olan şeyin fotoğrafını çektim.

“Ne? Sen ne yaptın, Lucy?”

“Hiçbir şey. Arkadaşıma biraz güven. Sana az önce bir resim yolladım. Aç onu.”

“Pekâlâ. Bana bir saniye ver.”

Telefonu aşağı indirip gözlerimi karşımdaki ikiliden ayırmadım. Ah, siz de ne gördüğümü bilmek ister misiniz?

Yarı çıplak Adam Connor’a bakıyordum. Üzerinde tehlikeli derecede düşük belli bol bir şort vardı ve oğlu sırtında oturmuş kıkırdarken şınav çekerek o etkileyici kol ve omuz kaslarını sergiliyordu. Bu bana özel bir gösteriydi.

Ne kadar da düşünceli biri.

“Biraz salya akıtmış olabilirim. Tanrım, o kollar,” diye inledim.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Olive. “Fotoğrafı açmaya çalışıyorum – kahretsın.”

“O kaslara odaklandım. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin.”

“Lucy...” Olive içini çekti.

“Ne?”

“Orada olmamalısın.”

“Sensiz olmamalıyım demek istedin sanırım.”

Kısa bir sessizliğin ardından Olive ekledi, “Evet çünkü iyi dostlar arkadaşlarının tek başlarına aptalca şeyler yapmasına izin vermezler.”

“Tabiiii. Bu açıklamayı kabul edeceğim.”

Oğlan, Adam’ın sırtından inip haykırdı, “Yaptın, baba!” Heyecanla ellerini çıırttı. Babasının iç çamaşırına bir şeyler yaptığı doğruydu. Dağ gibi adam, Adam Connor, yerden kalkıp oğluna gülümserken onun saçlarını karıştırdı. Oğlan havaya sıçradı ve beşlik çaktılar, çocuk ateşli babasına bir şey söyledikten sonra içeri koştu. Adam yere eğildi, şezlongların birinden bir havlu alıp göğsündeki ve karın kaslarındaki teri sildi.

“Yüce Tanrım, işim bitti,” diye telefona fısıldadım.

“Ne yapıyor? Anlat bana,” diye fısıldadı Olive.

“Onu yalamak istiyorum, Olive. Hem de çok. Onu bir muz gibi soyup...”

“Anlatsana!”

“Tanrım, bağırma,” dedim kısık bir sesle, sonra yan bahçesinde neler olduğunu anlatmaya başladım. “Oğlu içeri koştı ama Adam şu anda bir havluyla karın kaslarını siliyor. Çok terli. Olive... V kası var. Neredeyse kusursuz bir V’si var.”

“Bunun farklı bir türü var mı?”

“Evet. Evet, kesinlikle var. Bazıları yanlış görünüyor. Ama onunki... Yeşil Zeytin’im, o omuzlar... Sanırım öldüm de cennete gittim. Saçı bile becerilebilir. Mantıklı geliyor mu? Sarışınlardan pek hoşlanmam ama koyu bal sarısı saçları etkileyici. Zaten neredeyse kahverengi sayılır. Tanrım, altına yatıp o omuzlarına tutunup beni...”

“Lucy, sakın ol ve o cümleyi tamamlamayı aklından bile geçirme,” diye uyardı Olive ama çok geçti.

“Buna mecburum,” dedim hafifçe inleyerek. “Gerçekleşmesi için dile getirmeliyim. Beni becermeli. Ona sıkıca sarılıp beni becermesine izin vermek istiyorum.”

“Sen... Senin ne olduğunu bile tarif edemiyorum,” dedi Olive gülerek.

“Ve önünde bir kabartısı var, Olive.” Adam bana doğru dönüp gözleri kapalı ve başını geriye atmış hâlde kollarını esnetmeye başladığında sessizce inledim. “Yüce Tanrım, boğazı bile seksi. Kocaman bir kabartısı var, Olive.”

“Sertleşmiş mi?”

“Hayır – kahretsin, bilmiyorum ama yumuşakken o kadar büyük olamaz.”

Tanrım, lütfen kocaman hayaları ve küçük bir penisi olmasın...

Adam’ın gözleri kapalıyken duvarın üzerinden atlar ve yanına koşup şortunu aşağı indirirsem tutuklanıp tutuklanmayacağımı merak ettim. Aşırı merakı suç saymazlardı, değil mi? Belki de orada sakladığı şeyi görmek, parmaklıkların ardında penisini hayal ederek geçireceğim süreye değirdi.

Oğlu koşarak dışarı çıkınca aklımı toparlamak için başımı iki yana salladım. Oğlan babasıyla aynı şortu giyyordu. Aradaki tek fark, muhtemelen onu beklenmedik esintiden korusun diye üzerine giydirilen beyaz tişörttü. Yüzünden gülümsemesi hiç eksik olmayan ufaklık becerilebilir babasına bir şişe su verdi ve onu tek seferde içmesini izledim.

Biraz soğuk su bana da iyi gelebilirdi ama beni düşünen biri var mıydı? Hayır.

Sonra Adam'ın yavaşça yere alçalmasını izledim, bu kez ısırıl-
lası kusursuz kıcının üzerine oturdu.

“Lucy? Hâlâ orada mısın?”

“Evet. Yaaa, şuna bak.”

“Ne oldu?”

“Mekik çekiyor ve oğlu küçük kollarıyla babasının dizlerini tutup sayıyor.”

“Yaaa. Fotoğraf çek. Fotoğraf çek.”

Bir fotoğraf daha çekip yolladım.

“Kesinlikle bir kabarıklık var,” diye ekledim, daha iyi görebilmek için kıpırdanırken. “Kesinlikle iri.”

“Adamın oğlu orada, Lucy.”

“Ee? O çocuğu nasıl yarattığını sanıyorsun? Bebeklerin nereden geldiğini tekrar konuşmamız mı gerekiyor?”

Olive gülerken, başını iki yana salladığını gözlerimin önüne getirip gülümsedim.

“Ah, kahretsin. Jason yukarı geliyor, kapamalıyım.”

“Yukarı mı? Neredesin?”

“Yataktayım. Akşam yemeğinden döndüğümüzde otelin önünde kamp yapan hayranları vardı ve geceyi orada bekleyerek geçirmemeleri için birkaç şey imzalamaya indi.”

“Anladım. O hâlde gitmene izin veriyorum, çılgın hayranlarla size iyi eğlenceler.”

“Sana da. Ah, işte geldi. Şimdi kapıyorum. İn oradan aşağı.”

Ve görüşme sonlandı.

Birlikte vakit geçiren baba ve oğlun kusursuzluğunu birkaç

dakika daha izledikten sonra merdivenden inip o tekliflerin üzerinde biraz daha çalışmak için içeri döndüm.

O karşılaşmadan sonra, vaktimin çoğunu merdivene tırmanıp diğer tarafta neler olup bittiğine göz atarak geçirdim. Kendimle gurur duyuyor muydum? Eh, belki o kadar değil. Ama Adam Connor'ı her gün arka bahçesinde egzersiz yaparken izlemekten daha ateşli olan şeyin ne olduğunu biliyor musunuz? Oğluyla vakit geçirmesini izlemek. *Ânında* üzerine atlamak için geçerli sebep. *Ânında*. Neredeyse kendisini önümde sallayarak bana meydan okuyordu.

Herhalde zayıf bir insan olmam benim suçum değildi, kimseyi incitmediğim sürece bu o kadar da yanlış olamazdı, değil mi?

Yalnız geçirdiğim son gündü ve yine tüneğime çıkıp geçici komşularımı elimden geldiğince çaktırmadan izlerken Adam havuza atladı. Onun küçük versiyonu şezlongda oturmuş iPad'iyle oynarken arada sırada bacaklarını sallıyordu. Merdivene tutundum, çenemi duvara yaslayıp gözlerimi açık tuttum. Haftanın geri kalanı boyunca aynı süreci tekrarladım.

Çünkü asla bilemezsiniz, değil mi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adam

Havuzun diğer ucuna kadar yüzüp nefes almak için yüzeye çıktım. Kol kaslarım yanıyordu ve başımdaki zonklama her geçen saat kötüye gidiyordu. Gözlerimdeki suyu sildim ve Aiden'in yarım saattir işgal ettiği yerde, gözleri iPad'inde, yüzünde mutlu bir ifadeyle oturduğunu gördüm.

Oğlumun başının üzerinden bakınca dadısı Anne'in evin kapısının dışında durduğunu gördüm. İki dadımız vardı. Diğeri de Marta'ydı. O, Adeline'la kalıyordu, yarı dadı yarı asistandı ve haftayı Aiden'la geçirme sırası bana geçtiğinde de Anne bizimle geliyordu. Bana utangaç bir şekilde gülümseyince onu başımla selamladım. Gözünün Aiden'in üzerinde olması iyiydi.

Yavaşça oğlumun yanına yüzdüm ve havuzdan çıkmadan önce şezlonguna yakın bir yere su sıçratmayı ihmal etmedim. Omzunun üzerinden bakarak bir şeye gülüyordu. Yaklaştığımı fark edince kulaklığını çıkarıp bana sırttı.

Ona bakmak bile göğsümün sıkışmasına sebep oldu.

"Ne var ne yok, ufaklık?" diye sordum ona doğru yürürken.

"Annem gibi güneşleniyorum."

Kıkırdadım. "Aferin sana."

"Şimdi sınav çekmeye hazır mısın, baba?"

"Bugün değil, dostum," dedim ve yanına uzanıp havlumu aldım.

Yüzündeki kocaman gülümseme kayboldu ve iPad'ini bıraktı. "İyi bir öğretmen değil miyim?"

"Öğrenmen değil, antrenör," diye düzelttim onu.

"Yeni bir antrenör mü buldun? Ondan daha iyi olabilirim. Gerçekten, baba. Seni daha iyi çalıştırabilirim."

Kısık bir sesle gülüp yanına oturdum. "Sen varken neden yeni birini arayayım ki? Beni gerçekten çok sıkı çalıştırıyorsun, küçük adam. Sana yetişmekte zorlanıyorum."

Gözlerindeki endişe kayboldu ve küçük eliyle hafifçe koluma vurdu. "Pekâlâ, bugün dinlenebilirsin. Bugün dinlenirsen yarın sınav çekebilir miyiz?"

"Bugün seni annene götürmeliyim, unuttun mu?"

Beni taklit edip dikleşti ve dirseklerini dizlerine koydu. Ayakları henüz yere değmiyordu. Bana hızlı bir bakış attıktan sonra dizine vurdu. "Ah, dostum. Peki yarın? Yarın gelip beni alır mısın, böylece sınav çekebiliriz?"

"Yarın okulun var, Aiden."

"Ah," diye fısıldayıp gözlerini yere çevirdi. "Sence annem okuldan sonra buraya gelip sınav çekmene yardım etmeme izin verir mi?"

"Önümüzdeki hafta buraya geldiğinde birlikte antrenman yapmaya ne dersin?"

"Arkadaşlarıma senin öğret- antrenörün olduğumu söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

Aiden aşağı atlayıp zıplamaya başladı, küçük dünyasındaki her şey yine yoluna girmişti. "Kaslarımı görünce çok kiskana-caklar!" Kolunu kaldırıp etkileyici küçük kaslarını sıktı ve işaret-parmağıyla koluna bastırdı.

Ona baktıkça göğsümdeki geçmek bilmeyen sızı şiddetlendi.

Tanrım!

Neden Adeline bana bunu yapıyordu? Aiden'la vakit geçirmekle hiç ilgilenmezken, neden oğlumla geçirdiğim vakti kısıt-layarak canımı yakıyordu?

Neredeyse altı ay önce, Kanada'daki bir otel odasında karşıma oturup bana boşanmak istediğini söylemişti. Beklenmedikti, yirmi dakika önce onu sertçe ve hızla becermiştim. Benimle dalga geçtiğini düşünmüş, gülerek yerimden kalkıp alnına bir öpücük konduracak kadar aptallık etmiştim.

Şakayla karışık, "Kalbimi kırıyorsun, tatlım," dediğimi hatırlıyordum ama Adeline o ciddi ifadesiyle –karşısındaki kişi istediği ve ihtiyacı olan şeyi anlayıp ona verene kadar sessiz kaldığı o ifade– bana bakınca dalga geçmediğini anlamıştım.

Güneş doğana kadar konuşmuştuk ve bana genç yaşta anne olmanın yaratıcılığını öldürdüğünü söylemişti. Kariyeri konusunda eskisi kadar tutkulu olmadığını ve bunun Aiden'in suçu olduğunu, çocuğun hayatını ele geçirdiğini söylemişti. Rol almak istediği film için seçmelere katılmasının gerekmediği, rollerin direkt eline verildiği günlere dönmek istediğini. Beş sene önce verdiği karardan pişman olmaya başladığını, yanlış bir karar aldığını ve Aiden'la bağ kuramadığını birkaç kelimeyle özetlemişti. Ve ardından, evliliğimizin benim kariyerimi çok etkilemiş gibi görünmesine sevinse de, bir kez daha Hollywood'un en çok aranan aktrisi olmasının vakti geldiğini bana birkaç kelimeyle hatırlatmıştı.

İkimiz de kariyerlerimizin zirvesindeyken Aiden planlarımızın arasında yoktu. Genç, başarılı ve âşıktık. Dünya oyun alanımızdı ama hamilelik her şeyi değiştirmişti. Adeline'in bunun her şeyi değiştirdiğinden bizzat emin olmuştu. Daha baba olma fikrini anlayamadan kendimi evlenmiş bulmuştum. Elbette, ona âşıktım. O benim bütün dünyamdı ve yirmi üç yaşındayken inandığınız her türlü saçmalıktı ama kilisede bana doğru yürümesini izlerken, beklediğim kadar doğru gelmemişti.

Erkendi.

Kendimi kapana kısılmış hissetmişim.

Bu bir oyundu ve gerekliydi.

Ama o kısacık andaki içgüdülerimi görmezden gelmeyi öğrenmiş ve kendi kendime birbirimizi seviyorken beklememiz

için bir sebep olmadığını söylemiştim. Birkaç sene sonra zaten onunla evlenecektim, değil mi?

Doğmamış küçük bir bebek için sevdiğim kızla evlenmiştim çünkü Aiden kadar büyük bir skandalı atlatamazdık. Ailem bana böyle söylemişti.

Yüz ifadem sertleşmiş olmalıydı çünkü Aiden'ın küçük parmaklarıyla yüzümü çekiştirip yanaklarıma hafifçe vurduğunu hissettim. "Şimdi yüzebilir miyiz, baba?" diye sordu Aiden gözlerimin içine bakarak.

"Yüzmek istemediğini sanıyordum."

"İstemiyordum ama şimdi istiyorum. SüngerBob bitti, o yüzden artık yüzebiliriz."

"Seni annene götürmeme üç saat var, Aiden. Kısa bir yüzme olacak, tamam mı? Sonra Anne'in götürmek istediğin oyuncakları toplamasına yardım edeceksin."

Aiden hevesle başını sallayarak onayladı ve yanağıma kalbi mi eriten küçük bir öpücük kondurdu.

"Git ve kolluklarını al," dedim boğuk bir sesle ve Aiden ciyak ciyak koştu.

Aiden'ın yüzmeden anladığı şey ikinci basamakta oturup su sıçratmak, oyuncaklarıyla oynamak ve suyu tekmeleyip yumruklarken on saniye yüzüyormuş gibi yapmaktı. Artık Adeline'in olan eski evimizde havuz yoktu, o yüzden benimle kalmaya ilk geldiğinde havuzu görünce sevinçten havalara uçmuştu. Fakat yüzmeyi öğrenmekten... pek hoşlanmamıştı.

Havuzla girdikten beş dakika sonra Dan dışarı çıktı.

"Dan, bana bak! Bak!" diye seslendi Aiden, uzun zamandır korumam ve dostum olan Dan'e kollarını hızla çırparak yüzme becerilerini gösterirken. En azından, boşanmanın ardından Dan'i kaybetmemiştim.

"Şu hâline bak, koca adam," dedi Dan gelip yanımızda dururken.

"Yavaşla, Aiden," dedim, o çenesini çarpmadan önce basamaklara oturmasına yardım ederek. Dan'e bakıp kocaman sırıttı.

“Gördün mü? Ne kadar iyi olduğumu gördün mü?”

“Gördüm. Aferin sana, koca adam.”

“Ama ne kadar hızlı olduğumu gördün mü?”

Dan başıyla onayladı. “Artık balık sayılırsın.”

Aiden gülmekten iki büklüm olurken gözleri kocaman açılmıştı ve mutluydu. “Ben bir balık değilim, Dan.” Kalkıp kollarını kaldırdı. “Ben bir oğlanım, bak!”

Aiden’in kahkahası dindiğinde dikkatini oyuncaklarına verdi ve uçağını suya sokup çıkarırken türlü sesler çıkardı.

Aiden’ı oyuncaklarıyla bırakıp Dan’in yanına gittim. “Bir sorun mu var?”

Kaşlarını çattı, omzunun üzerinden baktıktan sonra bana döndü. “Hayır. Michel bir saattir seni arayıp duruyor. Bilmek isteyeceğini düşündüm.”

“Siktir,” diye homurdandım. “Onu unutmuşum.”

“Halletmemi ister misin?”

“Hayır, sorun değil. Önce ona bir şey sormalıyım.” Dan’e arkamı döndüm ve mızıldanan Aiden’ı havuzdan alıp kolluklarını çıkardım. “Kurulan, sonra Anne’e yardım edeceksin.”

“Ama havuza *yeni* girdim, baba. Lütfen! Beş dakika daha.”

Aiden’in karşısında çömelip onu büyük bir havluya sardım.

“Haftaya daha fazla vaktin olacak, tamam mı? Sana kollukların olmadan yüzmeyi öğreteceğim.”

Aiden’ı Adeline’a bırakma vakti yaklaştıkça keyfim kaçıyor-du. Bütün sabah stüdyoya kapanıp yönetmenin tekrar kaydetmemi istediği bazı seslendirmeleri gözden geçirmiştım. Matthew benden ihtiyacı olan şeyi aldığını söylediği an, Aiden’la birkaç saati daha birlikte geçirmek için eve koşmuştım. Boşanmamız sonuçlandığından beri tek yaptığım koşturup durmak, tüm çekimleri ve tanıtımları hallederken Aiden’a yeterince vakit ayırmaya çalışmaktı. Neyse ki, *Tek Saat*’in çekimlerini bitirmek üzereydik ve biraz mola verip Aiden’la vakit geçirmek için sabırsızlanıyordum. Öncelikle sürekli aklımın bir köşesinde olan velayet meselesiyle ilgili bir şeyler yapmalıydım.

Aiden iyi bir çocuktur. Boşanmadan önce bile hep öyle olmuştu ama son zamanlarda çıkardığımız karışıklık onu etkilemeye başlamıştı. Dışavurmuyordu, diğer çocuklar gibi ağlama krizlerine girmiyordu ama onu Adeline'in evine her bıraktığımda, sanki sonsuza kadar bırakıyormuşum ve beni bir daha görmeyecekmiş gibi korku dolu bir ifade belirliyordu yüzünde. Yatmadan önce sesimi duyabilmesi için onu her gece arıyordum ve yakında onu almaya gelmem için söz vermemi isteyerek her defasında içimde bir şeyi kırıyordu.

Özelikle de o kendinden emin olmayan kelimeleri duymak, o yarımda olmadan geçecek bir haftayı düşünmek... kahretsin, beni etkilemeye başlamıştı.

Aiden'in beni dinleyip peşimizden geleceğine güvenerek Dan'le birlikte içeri girdim.

Anne'i mutfakta elinde telefonla bulunca, ona yakında çıkmak zorunda olduğumuzu hatırlattım. Başıyla onaylayıp yanımdan geçti ve arka bahçeye doğru ilerledi.

"Bana beş dakika ver. Etrafta saklanmış paparazziler olup olmadığını görmek için ön kapıyı kontrol edeceğim, bu sabah üç tanesini kovdum. Sonra arabayı hazırlarım," dedi Dan ve dışarı çıktı.

Başım la onaylayıp Michel'in çağrılarına yanıt verdim.

"Neredesin? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum, Adam."

"Ne istiyorsun, Michel?"

"Anne babanla konuştum ve velayet meselesi hakkında çıkan dedikoduları kesmek için basın bildirisi yayımlamanın daha iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlar, Adam. İnkâr etmeliyiz, hem de bugün. Bu işi onların bildiği şekilde yapmayı bir düşünsen iyi olur."

Michel son on senedir Connor ailesinin işlerini halleden halkla ilişkiler ekibinin şefiydi ama birlikte geçirdiğimiz süre sona ermişti. Bunu yüz yüze yapacak kadar vaktim olsaydı daha iyi olurdu ama ofisine gidip onu bizzat kovacak kadar vaktim yok-

tu. Dişlerimi sıkarak anne babamın bulduğu çözümü açıklamasını dinledim.

“Michel, bazı şeyleri anne babamın istediği şekilde yapmaktan bıktım. Sana bunu bin kez söyledim. Onların planları yüzünden nerede olduğuma bir bak.”

“Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum, Adam. Yine de, bunu bir düşün ve bana geri dönüş yap.” Ya sözlerimi duymazdan geliyordu ya da ne söylersem bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. “Bir basın bildirisinin yeterince samimi olmayacağını düşünüyorsan, birkaç programda sana röportaj ayarlayabiliriz. Aldığımız taleplerin sayısına bakılırsa, dilediğini seçebilirsin. Bu durumda hangisinin en iyi seçenek olduğuna bir bakayım.”

“Michel...”

“Bana bir saniye ver. James Holden’a ne dersin? Gece programını devraldı ve izlenme oranları gitgide artıyor. İşlerin kontrolden çıkmaması için ona soruları önceden veririz.”

“Michel,” dedim tekrar, o bana daha fazla isim saymaya devam ederken. Buzdolabını açıp bir şişe su aldım. Michel halkla ilişkiler ekibinin şefi olmadan önce aile dostuydu, bu yüzden annemle babam onun basından saklamaya çalıştıkları neredeyse her sırrı bilmesine aldırmıyordu. Adam işinde kötü değildi; aslına bakılırsa, endüstrideki en iyi birkaç kişiden biriydi. Şimdiden onun tarafından temsil edilmeyi bekleyen uzun bir müşteri listesi vardı ve onlar için bir yer açarak birini sevindirmek üzereydim. “Son zamanlarda birçok şey olduğu için sormayı unuttum, hâlâ Adeline’ı temsil ediyor musun?”

Hattın öteki ucu bir süre sessizleşti. “Karını hâlâ temsil edip etmediğimi sorarak neyi kastediyorsun?”

Dişlerimi sıktım. “Eski karımı.”

“Özür dilerim, Adam. Alışmak zaman alır, bilirsin. Elbette, hâlâ Adeline’ı temsil ediyoruz. Aslına bakarsan, bugün senden önce Helena’yla görüştüm ve ikinizin kameraların karşısına geçip dünyaya birlik olduğunuzu göstermenin, Aiden için her zaman en iyisini yapacağınızı ve arkadaş kalacağınızı söylemenin

akıllıca olacağını düşünüyor ama bunu tercih etmeyeceğini düşündüm. Bu yüzden mi sordun?”

“Hayır.” “Dünya” kelimesi bir kez daha başımdan aşağı kaynar sular döktü, sanki Adeline’la ilişkim hakkında dünyanın ne düşündüğü umurumdaymış gibi. Öfkemi kontrol etmeyi başarıp devam ettim. “Röportaj ayarlamaya gerek kalmayacak, Michel.” Su şişesini bıraktıktan sonra parmaklarımla tezgâhta ritim tuttum. “İşinde iyi olduğunu biliyorum ve bunu yüz yüze yapmayı tercih ederdim ama farklı bir halkla ilişkiler ekibi tutmaya karar verdim.”

“Bir saniye bekleteceğim, ofisim şu anda kalabalık da.” Bir kapının kapandığını duydum. “Ne demek istiyorsun? Bu yüzden mi Adeline’ı sordun? Sorun buysa, onun için farklı bir halkla ilişkiler ekibi ayarlayabilirim.”

“Gerek yok. Adeline sende kalsın. Ben sadece yollarımızı ayırmanın vakti geldiğini düşünüyorum. Anne babam ve basında görebildiğim kadarıyla Adeline için harika bir iş çıkarıyorsun ama artık uyumlu olduğumuzu düşünmüyorum.”

“Adam, neden ofisime uğramıyorsun, böylece ne istediğin hakkında konuşabiliriz? Şu anda bu tür büyük değişiklikler yapman ya da sorumsuzca davranman için doğru bir an değil. İmajına odaklanmalı ve geri kalanı ekibine bırakmalısın. Paparazzilerin Adeline ve Aiden’la birlikte fotoğraflarını çekmeleri için bir fırsat yaratmamızı şiddetle öneriyorum.”

Uzun, neşesiz bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım. “Önceliklerini gerçekten iyi belirlemişsin, değil mi? Ne yazık ki, sen benim listemde o kadar üst sıralarda yer almıyorsun, Michel. Evet, son zamanlarda büyük değişiklikler yapmam gerekti ama bu kesinlikle onlardan biri değil. Sözleşmemiz hakkında avukatlarım seninle iletişime geçecekler, oradan devam edebiliriz. Sen bir canavarsın, Michel, gerçekten bir basın danışmanısın ama artık bu iş yürümüyor.”

Sözlerine aldırmadan görüşmeyi sonlandırdım ve omuzlarımdan büyük bir ağırlığın kalktığını hissettim. Bu basit bir

adımdı. Yeni bir halkla ilişkiler ekibi bulmak tam bir kâbus olacaktı, umurumda değildi ama gerekli olduğunu da biliyordum.

Dan'ın içeri döndüğünü fark edince hızlı bir duş alıp üzerimi değiştirmek için odama gittim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucy

Neredeyse bir saattir merdivende durduğum için ayaklarım ağrımaya başlamıştı, Adam'ın içeri döndüğünü görünce, Olive ve Jason'a onlarla kalmama izin vermelerinin karşılığında teşekkür etme amacıyla çikolata parçacıklı kurabiye pişirmek –en azından elimden gelenin en iyisini yapmak– için merdivenden inip içeri girmek üzereydim.

Ama oğlan babasını takip etmek yerine geride kalınca, Adam'ın da döneceğini sandım. Fakat böyle olmadı. Adam yerine birkaç kez etrafta gördüğüm ve muhtemelen dadı olan kız oğlana seslendikten sonra içeride gözden kayboldu.

Günlük eğlencenin sona erdiğinden emin bir şekilde bir basamak aşağı indim. Oğlanın önce eve, sonra havuza baktığı gözüme ilişince tereddüt ettim. Neden onu tek başına dışarıda bıraksınlardı ki? İçeriye birkaç dakika daha geç dönmenin kurabiye sürecine zarar vermeyeceğini düşünüp beklemeye karar verdim. Birdenbire oğlan gülümseyip Adam'ın çıkardığı kolluklara uzandı.

Bir şeyleri çıkarmaktan söz edince, Adam'ın orada burada üzerimden herhangi bir şeyi çıkardığını birkaç kez hayal etmiş olabilirdim. Edepsiz olduğumun farkındayım. Buna engel olamıyorum; adam yarı çıplakken son derece yalanabilir görünüyordu.

Birkaç denemenin ardından oğlan kolluklardan birini takmayı başardı ve onu dirseğinin etrafında bıraktı. Ancak ikincisi...

birçok kez denemesine rağmen onu takamadı. Onun yaşındaki her çocuk gibi pes edip kolları kenara attı. Sığ taraftan havuza ilk adımını atınca tedirgin olmaya başladım. *Herhalde yüzme biliyordur, değil mi?* Demek istediğim, onu suda her gördüğümde kolları vardı ama ona yüzmeyi öğretmiş olmalıydı, değil mi? Evlerinde –karısının şu anda yaşadığı evde– muhtemelen bir Olimpik havuz olmalıydı, tabii takip ettiğimden falan değil.

Su neredeyse oğlanın göğüs hizasına varınca gerçekten paniklemeye başladım. O kolluk kolunda hiç de sağlam durmuyordu ve yüzme bilmiyorsa, tek kolluk onu suyun üzerinde tutar mıydı? Üstüne üstlük, çocuk suda pek kendinden emin görünmüyordu.

Yakalanma riskini göze alarak dikkatini çekmeye çalıştım.

“Şişşt! Hey, çocuk! Merhaba?”

Nihayet beni duydu ve direkt bana baktı.

Günlerdir duvarın üzerinden onları izlediğimi biliyor muydu?

Sırıtarak bana el salladı.

Kahretsin!

Ben iyice paniğe kapılıp kahrolası merdivenden inme fırsatı bulamadan oğlan yüzüstü suya atladı, kolları ve bacakları su sıçratıyordu. Son birkaç günde gördüğüm kadarıyla tarzı buydu ama hareket biçimi yüzünden kolluk kolundan kayınca... kalbim durdu.

Önce iyi göründü ve tekrar nefes alabildim; demek ki yüzme biliyordu... ama sonra her şey kötüye gitti. Çocuk paniğe kapılınca başı suyun altında kayboldu ve etraf bir süreliğine sessizdi... dayanamayacağım türden bir sessizlikti. Sonra yüzeye çıktı, daha ziyade başı sudan çıkarken, korkudan kocaman açılmış gözleriyle kollarını savurdu.

“Kahretsin.” Küfrederek son iki basamağı tırmanıp etrafıma baktım. Hayır, kimse dışarı çıkmıyordu. Hatta kimsenin ne olduğundan haberi bile yoktu.

“Siktir! Lanet olsun!” Durmaksızın küfrederek –inanın bana durum bunu gerektiriyordu– elimden geldiğince hızla duvarın üzerine oturup geri kalanını yuvarlanarak aşağı indim.

Ellerim ve dizlerim üzerine iniş yaptım, telefonum birkaç metre ötedeydi ve yüzümle yer arasında birkaç santim vardı ve ben yerden kalkamadan çocuk tekrar suyun içinde gözden kayboldu.

“Tanrım,” diye homurdanarak ayağa kalkıp nereye gittiğime bakmadan körlemesine yanına koştum. “Neredesiniz, millet?” diye bağırdım ama kimsenin kahrolası evden çıktığını görmedim. Ben suya girince, oğlanın kafası tekrar yukarı çıktı, güçlükle nefes alırken kolları artık çok fazla su sıçratmıyordu. Sakin kalsaydı, suda süzüleceğini fark ederdi ama ayakları yere değmeyen beş yaşındaki bir çocuğun panik yapmamasını nasıl bekleyebilirdiniz ki?

Suya dalıp ona doğru yüzdüm. Her şey on beş, en fazla yirmi saniye içinde oldu, onu kollarının altından yakalayıp nefes alabilmesi için başını suyun yüzeyinde tutarken kalbim göğsümden fırlamak üzereydi.

O birkaç saniye hayatımdan *en az* on sene götürdü. Hatta gençliğim neredeyse gitmişti. Çocuğun müthiş seksi babasından orgazm şeklinde ödeme talep etmeye son derece hakkım vardı.

Nihayet basamaklara ulaşım onu kollarıma aldım. Muhtemelen ödü kopan çocuk kollarını boynuma doladı ve öksürüp derin derin nefes alırken bana sıkıca tutundu. Havuzdan çıkınca, oğlanın ayaklarını yere basıp kendini güvende hissedebilmesi için dizlerimin üzerine çöktüm ama buna rağmen beni bırakmadı.

“Bir şey yok,” diye onu temin ettim. Yüzüne bakıp iyi olduğundan emin olmak için boynuma doladığı kollarını açmak zorunda kaldım. “Bir şey yok. İyisin.”

Bir adım geri çekilip kocaman yeşil gözleriyle bana baktı ve sonra dudakları seğirirken başını sallayarak onayladı. Elimi hızla yükselip alçalan göğsüme bastırıp kığımın üstüne oturdum. “Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin, evlat.”

Oğlan yüzünü ekşitti ve gözyaşları akmaya başladı. Hâlâ nefes nefese olduğu için kulağa oldukça kötü geliyordu.

Ne yapacağımı bilmediğim için ona sarıldım ve çocuk yüzünü boynuma gömdü. “Ah, ağlama, ufaklık. Artık iyisin.”

Sonra bağırışlar duyuldu, Adam Connor bize doğru koştu. Aiden babasının sesini duyunca beni bıraktı ve daha yüksek sesle ağlamaya başlarken kendisini babasının kollarına attı. Koruma ve dadı hemen arkasından koşuyorlardı. Ayağa kalkıp zoraki bir gülümseme takınmaya çalıştım ama içimden gülümsemek gelmiyordu.

Aptal dadıya mı yoksa Becermek İstedğim Baba'ya mı bağır-mam gerektiğinden emin değildim.

Adam, Aiden'ı sertçe göğsüne bastırdı ve avucunu oğlanın başından ayırmadan bacaklarını beline doladı. Çocuğun bedeni, tutmakta zorlandığı hıçkırıklarla sarsılırken babasının kollarında iyice küçük görünüyordu. Adam benimle göz göze geldi ve aptallık edip minnettar olduğunu düşünerek biraz kocaman gülümsedim. Beni öldürmeyin... ama o gördüğüm en yakışıklı adamlardan biriydi, o yüzden vücudumun alt kısımlarında bir karıncalanma başlamış olabilirdi.

Fakat gülümseme... yanlış hamleydi.

"Dan." Adam dişlerini sıktı ve iriyarı koruma yavrularını koruyan koca bir ayı gibi önlerine geçti. "Kadın buraya nasıl girdi?"

Kızgın, üzgün ve sırılsıklam bir şekilde, "Kadın tam karşında duruyor ve rica ederim," dedim.

Evinde istenmeyen bir sıçanmışım gibi bakışlarıyla bana hançerler fırlatıyordu – böyle dile getirince, belki de bir sıçandım ama arka bahçesine oyun oynamak için yuvarlanmamıştım; az önce oğlunun hayatını kurtarmıştım.

Aiden'ı kollarında tutarak sersemlemiş dadıya dönüp emretti, "Polisi ara, Anne. Onlara bir sapığımız olduğunu söyle."

"Sapık mı?" diye itiraz ettim, girdiğim transtan çıkarak.

Adam kıstığı gözlerini bana çevirdikten sonra Anne'e bağırdı. "Dediğimi yap!"

"P-pekâlâ. Pekâlâ. Üzgünüm, Bay Connor."

"Üzgün olmalısın," dedim bir adım öne çıkarak. Kadın benimle göz göze geldi, sonra hemen bakışlarını kaçırıp polisleri aramaya koyuldu. Onlara doğru bir adım atmak anlaşılan yanlış

bir hamleydi. Ben küçük adımımı atamadan devasa koruma elini omzuma koyup beni geri itti.

“Hey!” diye bağırdım geriye doğru sendelerken, bir elimle de omzumu ovuşturuyordum. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Geri çekil.”

Yaşam savaşı verirken, Anne nihayet doğru bir şey yapıp polisleri küçük partimize davet etti. Gelip birini tutuklamalarını istiyordum. Adam döndü ve ağlayan oğlanı dadısına verirken, pek de kibar olmayan bir şekilde çocuğu içeri götürmesini söyledi. Size söylüyorum, her şey kötü bir film gibi gerçekleşiyordu ve her nasılsa kötü kadın ben olmuştum.

“Az önce oğlunun hayatını kurtardım, aptal, bu şekilde mi teşekkür ediyorsun? Polisleri arayarak mı?”

“Konuşma,” dedi dev. Karşımda tuğladan bir duvar gibi durarak, kollarını göğsünde birleştirip Adam’ı görüşümü engelledi.

“Konuşma derken ne demek istiyorsun?” diye sordum, sesim gitgide yükseliyordu. “Onu burada tek başına bıraktınız ve çocuk boğuluyordu. Hâlime bakın!” diye bağırdım, kollarımı iki yana açıp kendime bakarak. “Bir anda öylesine havuza girmeye karar vermedim. Oğlunu kurtarmaya çalışıyordum.”

“Haneye izinsiz girdiğini itiraf ediyorsun demek?” Koruma gördüğü en çirkin böcekmişim gibi bana bakarak başını iki yana salladı.

Kahretsin!

“Senin gibileri çok gördüm,” dedi Adam en sonunda, gelip korumasının yanında durdu. Devin yanında en az onun kadar etkileyici duruyordu.

Aptal hormonlar.

“Dinleyin,” diye söze başladım ortamı sakinleştirmeye çalışarak. “Neden içeri girip oğluna sormuyorsun? Neler olduğunu sana anlatacağına eminim.”

“İmkânı yok. Böyle bir şey olduğunda ne kadar korkuyor, haberin var mı? Bu tür şeyler benim başıma geldiğinde tahammül edebiliyorum ama ona yaklaşıp dokunarak fazla ileri gittin.”

“Aman Tanrım, ona dokunmak mı? Ona bir şey yapıyormuşum gibi konuşuyorsun! Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız? Çocuk sıırıslıklamdı, görmediniz mi? Siz gittikten sonra havuza girdi. Ona ulaşmak için kahrolası bir duvara tırmandım çünkü siz sersemler onu burada tek başına bıraktınız.”

Adam başını iki yana sallayıp bana tiksintiyle baktı. “Hikâyenı polis merkezinde seni görmeye gelen avukatına anlatırsın.”

Homurdanıp ellerimi ıslak ve karmakarışık saçlarıımın arasından geçirdim. “Beni dinlemiyorsun bile,” dedim dişlerimi sıkarak, öfke vücudumda zonkluyordu. “Oğlun boğuluyordu. Paniğe kapıldığını ve suyun altında gözden kaybolduğunu gördüm.”

“Onu gördün mü? Demek bizi izliyordun. Harika.” Başını çevirdi, “Dan, fotoğraf makinesini bul. Aiden’in görüntülerinin yayılmasını istemiyorum.”

Koruma giderken olduğum yerde tepindim, resmen tepindim. Diğer seçenek başka bir şey yapmaktı, fiziksel zarara sebep olabilecek bir şey ama pislik ve dev söz konusu olduğunda bunun pek iyi gitmeyeceğini düşündüm.

“Söylediklerimden *bunu* mu çıkardın? Her şey bir yana, bir de sağır mısın?”

Adam’ın yüzünde bir şey değişip keskinleşince çenemi kapadım.

“Kadının telefonunu buldum, patron.”

Elimi göğsüme götürünce telefonumun artık orada olmadığını fark ettim.

Adam gözlerini kısarak bana baktı. “Fotoğraflarını kontrol et.”

Gözlerine bakmaktan kaçınıp telefonuma hamle yaptım. Adam bileğimi kavradı, vücutlarımızın arasında kolumu bükerek hareketime engel oldu. Telefonu almaya çalıştığım anda parmaklarını iyice sıktı ve beni gövdesine doğru çekti, yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.”

Derin bir nefes al, Lucy. Sakin ol.

Yumruğumu sıkıp derin bir nefes aldım ve verdikten sonra konuştum. "Buna hakkınız yok."

Adam tek kaşını kaldırarak gözlerimin içine baktı. *Kahretsin!* Böylesine koyu yeşil gözlere sahip olmaya hakkı yoktu. Böyle bir sersemde bu gözlere yazık olmuştu. En ateşli ünlüymüş, götüm.

"Hak mı? Bana neye hakkım olup olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Pekâlâ, belki de bu kullanabileceğim en mantıklı argüman değildi ama yine de telefonumu karıştırmaya hakkı yoktu. *Değil mi?*

Ona yaşayan ya da ölmüş herhangi bir yaratığa attığım en pis bakışı atıp kısık bir sesle, "Sikerler," dedim.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu yüzden buradasın, değil mi? Sikilmek için ne gerekiyorsa yaparsın."

Ağzım açık kaldı. Şu pislğin küstahlığına bakın! Ben herhangi bir şey söyleyemeden koruması gelip yanımızda durdu.

"Görünüşe bakılırsa, Aiden'la birkaç fotoğrafın var, Adam ve hepsi bugünden de değil."

Adam bileğimi iyice sıkıp bana dik dik baktı.

Çenemi kaldırdım ve herhangi bir açıklama yapmadım.

"Polisler geldi." Evin içinden seslenen Anne bakışmamızı böldü. *Küçük sürtük.* Adam denen pislğin beni değil, onu polislerin önüne atması gerekirdi.

"Onu evin içinden geçirmelerini istemiyorum. Onlara yan taraftan arka bahçeye gelmelerini söyle," diye talimat verdi Adam ve Anne hemen emrini yerine getirmeye gitti.

"Onu bırakabilirsin, Adam. Git ve onlara neler olduğunu anlat. Kadının burada kaldığından emin olurum."

Adam yine gözlerini bana dikti ama korumasına hitap etti. "Hayır, ona ben göz kulak olacağım." Beni ürperttiği için ondan nefret ettim. Elinden kurtulmaya çalıştığımı sanıp beni sertçe göğsüne çekti. "Sen git."

Meme ucu alarmı!

Bakışlarımı Adam'ın suçlayıcı gözlerinden kaçırıp devin gidişini izledim.

Her şey bir kâbusa dönüşüyordu.

"Dinle." İç çekip gülünç bir şekilde yeşil gözlerine baktım. "Ben senin sapık takipçin değilim." Adam ağzını açtı ama o bir şey söyleyemeden lafıma devam ettim. "Nasıl görüldüğünü biliyorum ama sana doğruyu söylüyorum. Adım Lucy. Lucy Meyer. Bitişikte kalıyorum. Orada." Titreyen işaretparmağımla Olive'in evine işaret ettim. Adam'ın ifadesi hiç değişmedi, yakışıklı pislik en azından beni dinliyordu, o yüzden açıklamama devam ettim. "Jason Thorn? Onu duydun mu? O da senin gibi aktör, sadece senden daha yakışıklı ve gerçekten nazik, herhangi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Ne yanıt verdi ne de onayladı. Anlaşılan espriden anlamıyordu.

"Bu sene evlendi. Olive'le. O en yakın arkadaşım. Onların arkadaşayım. Onlarla birlikte kalıyorum. İstersen onlara sorabilirsin."

"Peki bu yakın arkadaşların neredeler, Lucy Meyer?"

"Jason'ın bir tanıtım gezisi vardı, o yüzden birkaç gündür Londra'dalar."

"Duruma ne kadar da uygun, değil mi?"

Kolumu çekmeye çalıştım ama hâlâ sıkıca tutuyordu. Ona sinirle baktım.

"Bırak beni."

"Hayır."

"Bugün dönecekler. Onlara kendin sorabilirsin."

"Yargılanacaksın. Bu işten kolay kolay kurtulamazsın."

"Tanrı aşkına, beni dinlemiyor musun?"

"Görmem gerekeni gördüm."

Nefesim hızlandı, başımı eğdim ve gözlerimi kapayıp ona kadar sayarak sakinleşmeye çalıştım.

Parmakları acı verecek kadar bileğimi sıkınca keskin bir nefes koyuverip aniden ona baktım.

“Ağlamayı aklından bile geçirme. İşe yaramaz.”

Ağlamayacaktım; bu aklımdan bile geçmemişti ama nedense polislerin bize doğru geldiklerini görünce gözlerim dolmaya başladı.

“Harika zamanlama,” diye mırıldandı Adam gözlerimin dolduğunu görünce ve içimde bir şey koptu.

“Seni pislik,” dedim kısık bir sesle. “Durma, beni şikâyet et. Ben de seni şikâyet edeceğim. Sen ebeveyn olmamalıydın. Bilmiyorsan söyleyeyim, çocuğunu tehlikeye atmak suçtur. Ben mahvolacaksam seni de beraberimde sürükleyeceğim! O çocuğun daha iyi bir babaya ihtiyacı var, güvenliğini düşünen bir babaya, sen... seni küstah şerefsiz!”

Neredeyse bileğimi ezecekti ama suratımı ekşitince durup elimi bıraktı.

Kulağa biraz dramatik geldiğimi düşünebilirsiniz ama sizi temin ederim ki, dram kraliçesi olmaya çalışmıyordum. Adam çocuğunu orada ölüme terk etmiş sayılırdı. 911’i araması gereken bendim, onlar değil.

“Bay Connor,” dedi memurlardan biri yanımızda dururlarken. Adam neler olduğunu açıklayıp hakkımda şikâyetçi olduktan sonra beni kelepçelerken dinlemediler bile.

Beni kelepçelediler!

Beş dakika sonra, bir polis arabasının arkasında oturmuş polis merkezine götürülüyordum. O pisliği öldürmeye hazırdım. Beni atmak üzere oldukları hapisten çıkarsam, o adamı kesinlikle öldürecektim.

Beş saat sonra –beş!– Jason ve Olive gelip beni kefaletle serbest bıraktılar. Arabada çıt çıkmıyordu ve hâlâ burnumdan soluyordum.

“Lucy,” dedi Olive, benimle konuşurken bana bakmak için vücudunu çevirirken.

Arabalarına bindiğimden beri onuncu kez, “Ondan nefret

ediyorum,” diye tekrarladım. “Onu öldürmek istiyorum. O çocuğu ondan kurtarmak için şikâyetçi olacağım ve sonra da onu öldüreceğim.”

“Bu bulaşıcı mı, Olive? Endişelenmeli miyim?” dedi Jason şoför koltuğundan. Dikiz aynasından göz göze gelince ona kaşlarını çattım. Jason’ın dudakları seğirdi.

“O neden bahsediyor?” Olive’e bakınca, gülümsemesini saklamaya çalıştığını gördüm. “Siz neden gülümsüyorsunuz?” diye bağırdım. “Beş saat boyunca hapiste kalmış olabilirim ama bulaşıcı bir hastalığım olduğunu sanmıyorum.”

Olive’in gülümsemesi iyice büyüdü. “Elbette bulaşıcı değilsin. Jason başka bir şeyden bahsediyor. Ona aldırma.”

“Ne? Benden sır saklama, Olive. Şu anda çok hassasım.”

“Senden bir şey sakladığım yok, Lucy. Jason beni stüdyo yöneticilerinin ofisinden eve götürürken ben de seni öldüreceğimi söylüyordum. Bilirsin, toplantıya gittiğim gün? Beni tek başıma bıraktığın gün? Ölüm saçmaktan hoşlandığımızı sanıyor.”

Jason’a baktım. “Kendi aranızda şakalaşmayın. Karına yalnız kaldığınızda sevimlilik yapabilirsin. Şu anda o tamamen benim. Hapisteydim. Arkadaşıma ihtiyacım var.”

“Tek başına nezarete kaldığını çok uzun bir süre dinleyeceğimizi sanıyorum.”

“Ben o küstah pisliği öldürmeden ölmememiz için gözlerini yoldan ayırmamaya ne dersin?”

Jason elini Olive’in bacağına koydu, “O tamamen senin, ufaklık.”

“Teşekkür ederim,” dedim alaycı bir şekilde, sonra tekrarladım, “Ondan nefret ediyorum.”

Olive elini Jason’ınkinin üzerine koydu ve aralarında anlamlı bir sessizlik oldu. Çok sevimlilerdi, o yüzden buna aldırmadım. “Sanırım bu kısmı anladık,” dedi Olive. “Sakin kafamı kopartma, sana söylemiştim demekten nefret ediyorum ama...”

“Bir noktada haklı olabilir,” diye istemeye istemeye itiraf ettim. “Onu gözetlemem yanlış. Ama sapıklık yapmıyordum.

Arada büyük bir fark var. Kahrolası bir merdivene tırmanıp arka bahçesindeyken onu birkaç dakika izledim. Hepsi bu.”

“Mahremiyet bizim için gerçekten önemlidir, Lucy. Şimdiye kadar bunu anlamış olman gerekirdi,” diye Jason sohbetimize katıldı.

“Yanlış olmadığını iddia etmiyorum ama onu izlemeseydim o çocuk şimdiye kadar çoktan ölmüş olacaktı. Bunun önemi yok mu?”

Jason sessiz kaldı.

Başka bir şeyin farkına varıp koltuğumda öne doğru kaydım. “Bana inanıyorsunuz, değil mi? Lütfen o duvardan atlamamın tek sebebinin oğlanı boğulmaktan kurtulmak olduğunu söylerken bana inandığınızı söyleyin.”

“Elbette inanıyoruz,” diyerek beni teskin etti Olive.

“Jason? Bana inanıyorsun, değil mi?”

Tekrar benimle göz göze gelip içini çekti. “İnanıyorum, Lucy ama bu önemli değil.”

“Nasıl önemli olmaz! Sersemin dizlerinin üzerine çöküp o an orada olduğum için ayaklarımı öpmesi gerekirdi.”

Diğer kısımlarımı öpmesini de kabul edebilirdim ama artık değil. Öpücüklerini kabul etmek bir yana, yanıma yaklaşmasına bile izin vermeyecektim.

“Demek istediğim, benim ne düşündüğümün bir önemi yok. İşin aslı Adam senin bir takipçi sapık olduğunu düşünüyor.”

Ondan nefret ediyorum. Gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum. Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum sessizliğe dayanamayınca.

“Onunla konuşup şikâyetinden vazgeçmesini sağlayacağım,” diye karşılık verdi Olive.

“Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Jason, Olive’e yan gözle bakarak.

“Lucy’nin sadece yardım etmeye çalıştığını söyleyeceğim. Bilmiyorum, bir bakıma onun karakter tanığı olabilirim.”

“Hayır,” dedi Jason bu kez daha katı bir tonla.

“Lucy’ye karşı şikâyetinden vazgeçmesi için kendimi ona sunmayacağım, Jason.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Jason yavaşça.

En sonunda eve –evlerine– vardık ve bahçe kapılarından içeri girdik. Etraf tıpkı nefretle dolu kalbim gibi zifiri karanlıktı. Jason motoru durdurdu ama hiçbirimiz arabadan inmedik.

“Onunla konuşacağım,” dedi Jason birkaç saniye sonra. “Bunu ben halledeceğim, Lucy ama bir daha duvara çıkıp onu izlemeyeceksin. Anlaştık mı?”

“Anlaştık mı?” diye onu taklit ederken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Kesinlikle anlaştık, yepyeni babacığım. Artık aptal oğlanları dikizlemeyeceğime söz veriyorum. Şimdi, söyle bakalım, cezalı mıyım?”

ALTINCI BÖLÜM

Adam

Hadise demeye başladığımız şeyin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ama ben hâlâ kızgındım. Beni dinlemediği için Aiden'a kızgındım. Güvenliği ihmal ettiği için Dan'e kızgındım. Bütün hikâyeyi Aiden'dan dinledikten sonra Anne'i kovmuştum ama ona da hâlâ kızgındım.

Ama en çok da kendime kızgındım. Nasıl oğlumu gözlerimin önünden ayıracak kadar dikkatsiz olabilmişim? İyi bir çocuk olmasının önemi yoktu, ondan sorumlu kişi bendim. Her şeye hâkim olmam gerekirdi. Sanırım... bundan daha iyisini yapmam gerekirdi.

Kapılar vızıldayarak açıldı ve oğlumun elinden tutarak içeri girdim. Küçük parmaklarıyla elimi sıkınca ona baktım.

"Hazır mısın, baba?"

Dudaklarım seğirdi ve başımla onayladım. "Ya sen?"

Ciddiyetle başını salladıktan sonra hemen bana baktı. "Sence benden nefret mi ediyor?"

"Neden senden nefret etsin?" diye sordum dalgın bir şekilde eve yaklaşırken.

"Çünkü büyük bir sorun çıkardım. Bence benden nefret ediyor. Sanırım beni bir daha görmek istemiyor."

"Sanmam, ufaklık ama emin olmak için ona kendin sorabilirsin, tamam mı?"

“Çok güzeldi,” diye ekledi kısık bir sesle. “Umarım benden nefret etmiyordur.”

Sessiz kaldım. Gidip o sinir bozucu kadından özür dilemek kafama silah dayamaktan farksızdı ama Aiden ve Jason Thorn’dan duyduklarına göre Lucy oğlumu kurtarmıştı. Yine de Aiden onu tekrar görmekte ısrar etmeseydi, kaldığı eve asla adımımı atmazdım.

Küçük takipçi için şikâyeti geri çekmek fazlasıyla yeterli olmalıydı.

Tanrım, onu düşünmek beni deli ediyordu. Biri onun ismini her andığında –ki Aiden sık sık ondan bahsediyordu– arka bahçemizdeki kaçık bir takipçinin ya da muhabirin Aiden’ı incitmesinden korktuğum o âna geri dönüyordum. Narin bileğini kavradığımda, sanki mantıklı bir dayanağı varmış gibi bana dik dik bakan fırtınalı gri gözleri gözlerimin önünden gitmiyordu. Konuşmak için ağzını her açtığında o küçük güzel boynunu çıplak ellerimle sıkmak istediğimi hatırlıyordum.

Evet, nabzımın hızlanmaya başladığını fark edince, onu tekrar göreceğ olmanın sandığım kadar kolay olmayacağını anladım.

Kapıyı tıklatamadan Jason açtı.

“Merhaba. Siz iki beyefendiye nasıl yardımcı olabilirim?”

“Siz bir film yıldızı mısınız?” diye sordu Aiden, ben kapısının önünde ne halt ettiğimizi açıklayamadan.

Jason’ın yüzü yumuşadı ve Aiden’in önünde diz çöktü. “Ben de tıpkı baban gibi bir aktörüm. Sen Aiden olmalısın.”

Aiden’in gözleri kocaman oldu ve bana baktı. “Kim olduğumu biliyor, baba,” diye fısıldadı.

Jason kıkırdarak elini uzattı. “Hakkında çok şey duydum, Aiden. Nihayet seninle tanışmak çok güzel.”

Aiden, Jason’ın uzattığı eline baktıktan sonra bana döndü. “Elini sıkabilir miyim, baba?”

“Elbette, dostum.”

Aiden bana kocaman gülümseyip Jason’la el sıkıştı. “Sizinle

de tanışmak güzel, efendim. Babam büyük bir film yıldızı. Sürekli bir şeyler imzalıyor. Siz de birçok filmde oynadınız mı?"

"Oynadım. Ve bana Jason diyebilirsin."

"Arkadaşım mısın?"

"Arkadaşın olmamı ister misin?"

Tekrar bana baktı. "Jason'la arkadaş olabilir miyim, baba? Ondan hoşlandım ve bize çok yakın oturduğu için onunla oynayabilirim."

Başımı hafifçe eğerek onayladım. "Oyun planları yapmadan önce yeni arkadaşına neden burada olduğumuzu söylemeye ne dersin?"

"Benimle oynar mısın, Jason? Bazen babam oynayamıyor."

Ah, Aiden...

"Aiden..."

En sonunda bakışlarını ayaklarına dikerek mırıldandı, "Lucy'yi görmeye geldik çünkü benden nefret etmesini istemiyorum."

Jason doğrulup kapıyı iyice açarak bizi içeri davet etti.

Dar koridorda ilerlerken Aiden etrafa iyice dalınca onu beraberimde sürüklemek zorunda kaldım.

"Lucy, ziyaretçilerin var," dedi Jason.

"Ne?"

"Kim?"

İki kadın sesi aynı anda karşılık verdi.

Sonra takipçi sapık elinde bir tahta kaşıkla belirdi. Beni görünce ifadesi değişti ve kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

Jason'ın karısı olduğunu tahmin ettiğim diğer kadın arkasından belirip bana gülümserken, şaşkınlığını saklamakta oldukça iyiydi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Lucy düşmanca bir sesle. Benim hislerimi dile getiriyordu; tek fark Aiden yanımdayken ona karşı düşmanca davranamazdım.

Tanrım! Yine de onu öldürmek istiyordum. Kendimi tutmak için dişlerimi sıktım.

“İnan bana, seni gördüğüme ben de pek memnun değilim,” diye itiraf ettim.

Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı.

“O hâlde lütfen git,” diye karşılık verip eliyle kapıya işaret etti.

Dikkatle sohbetimizi takip eden Jason ve Olive sessiz kalıp aramızdaki etkileşimi izlediler. Öyle ya da böyle müdahale etmelerini isterdim, içimde bir şeyi ateşlemeyi başaran bu kaçık kadın yerine onlarla konuşmayı tercih ederdim. Gözlerimi kısarak ona bakarken birinin kot pantolonunun ceplerini çekiştirdiğini hissettim.

Aiden. Tabii ya.

“Oğlumun sana söylemek istediği bir şey var,” dedim imalı bir şekilde, onu görmenin benim fikrim olmadığını anlaması için. Aiden utanıp arkama saklanınca, Bayan Takipçi’nin ziyaretimizden sorumlu kişiyi görmesi için kenara çekilmek zorunda kaldım.

“Ah, merhaba. Selam,” dedi Lucy, nihayet Aiden’ı görünce ifadesi yumuşadı. Bu kez arkama saklanmak yerine Aiden fazla uzağa gitmediğimden emin olmak için bacağıma sarıldı.

Aiden normalde utangaç bir çocuk sayılmazdı ama yabancıların etrafında olmaya alışık değildi. Basının ilgisi üzerimizde olduğu için aile hayatımızı mümkün olduğunca özel tutmaya çalışıyorduk ve bu da Aiden’ın yeni yetişkinlerle tanışmaya alışık olmadığı anlamına geliyordu, özellikle de biz güvenliğine bu kadar özen gösterirken.

Lucy öne doğru küçük bir adım attı ama benimle göz göze gelince durdu. Oğlumu alıp gitmeyi tercih ederdim ama bunun için çok geçti.

“Aiden,” diye cesaretlendirdim onu, bir an önce bu işi bitirip gidebilmemiz için. “Bayan Lucy’ye ne söylemek istiyordun?”

Önceki gün onu annesinden aldığımdan beri Bayan Takipçi’yi görmek için kafamı şişirmişti.

“Ona bir şey sormak istiyorum,” diye fısıldadı.

“Sor öyleyse.”

“Benim yerime sorar mısın?”

“Sorardım, dostum ama ona ne sormak istediğine dair bir fikrim yok.”

“Ama sana az önce söyledim, baba. Buraya gelirken, unuttun mu?”

“Aiden, sana dedim ki...”

“Lütfen baba. Lütfecen.”

Aiden başını tekrar tekrar yukarı aşağı sallayıp parlak yeşil gözleri kocaman olurken dudaklarım seğirdi.

Lucy’nin gözlerine tekrar bakmadan, “Başını belaya soktuğu için ondan nefret edip etmediğini merak ediyor,” dedim.

Lucy nefret dolu gözlerle bana baktı, itiraf etmeliyim ki bu görmeye alışık olmadığım bir bakıştı. Başta hiç fark etmemem gereken gözlerinin eşsiz mavimsi gri rengini vurguluyordu yalnızca.

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını iki yana salladı. “Ona böyle mi söyledin?”

Lucy’nin ne demek istediğini anlamaya çalışırken, tahta kaşığı keyfi yerinde görünen arkadaşına verip bize doğru süzüldü.

“Uslu dur, Lucy,” diye mırıldandı Jason, rahat bir tavırla duvara yaslanıp bizi izlerken.

Ona karşılık vermek yerine bana, *Sakıncası var mı?* diyen bir bakış atıp yanıt vermemi beklemeden yere eğilip karşımda bağdaş kurdu.

“Merhaba,” dedi Aiden’a tekrar.

“Ee? Benden nefret ediyor musun?” diye sordu oğlum, yanıtı beklerken de kolunu sıkıca bacağıma doladı.

“Hayır.”

“Birazcık bile mi?”

“Birazcık bile nefret etmiyorum. Aslına bakarsan, seni tekrar gördüğüme sevindim.”

Aldığı yanıttan memnun olan Aiden bacağını bırakıp Lucy’nin karşısında durdu. “Öyle mi?”

“Evet. Gittikten sonra senin için endişelendim, o yüzden seni burada güçlü bir şekilde dururken görmek güzel.”

Kadından büyülenen Aiden kollarını boynuna dolayıp ona beceriksizce sarıldı. “Ben de senden nefret etmiyorum. Söz veriyorum. Babam gibi değilim.”

Bu, bana ters bir bakış daha kazandırdı.

Ah, beş yaşında dürüst bir çocuğunun olması ne hoştu.

“Sorun değil,” diye onu temin etti Lucy sırtına hafifçe vurarak. “Ben de babandan nefret ettiğim gibi senden nefret etmediğime söz veriyorum.”

Sanki umurumdaymış gibi. Aniden gelen tutulmadan kurtulmak için boynumu çevirdim.

“Artık arkadaş mıyız?” diye sordu Aiden ciddi bir ifadeyle ona bakarak. “Jason arkadaşım olmayı kabul etti, o yüzden belki sen de arkadaşım olup onunla birlikte beni ziyarete gelirsin?”

“Hadi, Aiden. Bu kadarı yeter,” dedim onu omzundan hafifçe çekerek.

Aiden bana bakıp sordu, “Şimdi sıra sende mi, baba?”

Kahretsin!

Bana öylesine bir beklentiyle bakıyordu ki ondan hiçbir şeyi esirgeyemezdim, ilk gördüğüm andan beri nefret ettiğim kişiden özür dilemeyi bile.

Aiden bana bakınca, Lucy de bakışlarını bana çevirdi. Onunla göz göze geldim. Onunla göz göze geldim ve... ne diyeceğimi bilemedim.

“Baba, bunu birlikte yapacağımıza söz vermiştin.”

Hiçbir konuda söz vermemiştim ama zaten iyice dibe batmıştık... Lucy yerden kalkıp birkaç adım geri çekilirken derin bir nefes alıp verdim.

“Aiden bana ne yaptığını ve sonra neler olduğunu söyledi,” diye boğuk bir sesle başladım. Kolluğunu kaybedip su yutmaya başlayınca ne kadar korktuğunu duymak benim için oldukça zor olmuştu. “Yaptığın şeyden hoşlanmadım. Hem de hiç.” Lucy gözlerini kısarak bana bakıp çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve kollarını göğsünde birleştirip memelerini hafifçe yukarı itti.

Başka yere bak, Adam.

“Oğlumun hayatını kurtarmış olman dışında. *Sadece* onun için minnettarım.”

Birdenbire Lucy’nin bakışları yumuşadı ve kollarını indirdi. Omzunun üzerinden bakıp içini çekti. “Haklısın,” diye itiraf etti. “Kötü bir niyetim olmasa da merdivene çıkıp sizi izlemem yanlıştı. Bununla birlikte, doğru zamanda orada olduğum için memnunum.”

En azından yaptığı şeyin yanlış olduğunu kabul edecek kadar dürüsttü. Biraz rahatlayıp başımla onayladım. “Teşekkür ederim.” Aiden’in gülümseyen yüzüne baktım. “Gitmeye hazır mısın?”

“Bir dakika daha? Lütfen?”

Neden bir dakikaya daha ihtiyacı olduğunu merak ettiğim için kabul ettim ve Aiden Jason’a doğru koştu, birkaç santim kala durup başını geriye yatırdı. Duyamadığım bir şey fısıldayınca Jason güldü.

“Evet, onu tanıyorum. İkinizi tanıştırmamı ister misin?” diye sordu Jason, Aiden’in saçlarını karıştırırken.

Jason’ın karısına bakıp başını salladı. Jason kıkırdadı ve birlikte gülümseyen karısının yanına gittiler.

“Görünüşe bakılırsa bir hayranın var,” dedi karısına.

“Merhaba Aiden,” dedi kadın ve onun göz hizasına eğildi. “Adım Olive.”

“Olive mi? Zeytin gibi mi?”

“Evet, tıpkı bir zeytin gibi.”

Aiden tekrar kıkırdayınca iyice rahatladım ve derin bir nefes verdim. İyi vakit geçirdiğini gördüğüme seviniyordum ama sete erkenden gidip senaryoda yapılan son dakika değişikliklerine göz gezdirmek için bir an önce yola çıkmalıydık.

Lucy omzunun üzerinden gülümseyerek bana baktı ama göz göze geldiğimizde bakışları soğuklaştı. Ateşkes buraya kadar mış. Onu tekrar görmeyi düşünmediğim için bunun hiçbir mahzuru yoktu.

“Kahve ister misin?” diye sordu. “Karmaşık bir espresso ma-

kineleri var, benzer bir tanesinin sizde de olduğuna eminim, o yüzden hoşuna gidebilir.”

Bu da ne demek oluyordu? Başımı yana yatırıp bir süre ona baktım. O tereddütsüz gözlerle bana bakarken gördüğü şey tam olarak neydi acaba? Karşısında ünlü görünce donakalan bir kadına benzemediği kesindi. Beni bu kadar yakından gören diğer kadınlar gibi tepki göstermiyordu. Hayır, onlar gibi değildi. Gözlerini bana dikti ve sert bakışlarım altında gözlerini kırpmadı bile. O hâlde beni duvarın üzerinden izlerken derdi neydi?

“Hayır,” diye kısaca yanıtladım ve Jason’ın Aiden’a doğru eğilip kulağına bir şey fısıldayan oğlumu dinlemesini izledim.

Aiden artık ne dediyse lafını bitirince Jason kırılmış gibi yapılarak, “Ah, küçük adam, onu benden çalmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu.

Aiden başını iki yana sallayıp Olive’e tekrar mahcup bir bakış attı.

Kahretsin, adamın karısından hoşlanıyordu.

Jason onu kucağına alıp mutfak tezgâhına oturttu. “Ona kendin söyle. Bunu duymaktan hoşlanacağına eminim.”

“Hoşlanır mı? Emin misin?” diye sordu Aiden kısıp bir sesle.

“İnan bana, kızlar bunu duymaya bayılırlar.”

Aiden başıyla onayladı ve derin düşüncelere dalmış ifadesini takınıp az önce öğrendiği şeyi değerlendirdi. Ona gösterilen ilgi-den hoşlandığını görünce gülümsememe engel olamadım.

“Ne? Söyle hadi,” dedi Olive, yüzünde emin olmayan bir gülümsemeye onlara yaklaşarak.

“Çok güzelsin,” dedi Aiden ve inledim.

“Aiden...”

“Çok güzel değil mi, baba?”

“Elbette güzel, dostum ama artık gitme vaktimiz geldi. Yeni arkadaşlarının meşgul olduğuna eminim.”

Bana aldırmayıp gözlerini Olive’e dikti. “Babamın senin için bir resim imzalamasını ister misin?” Jason’a baktı. “Kızlar buna da bayılır.”

Lucy, Olive'le birlikte kahkahalara boğuldu. Heyecanlanan Aiden da kıkırdamaya başladı. Jason'ın gözleri karısının üzerindeydi ve ona gülümsüyordu.

Başımı iki yana salladım. Aptal.

"Görünüşe göre, tam bir oyuncu yetiştiriyorsun," dedi Lucy kahkahaları dinip Thornlar Aiden'la konuşmaya dalınca.

Gözlerimi Lucy'ye çevirip kaşımı kaldırdım.

İşitemeyeceğim kadar kısık bir sesle bir şeyler söyledi, pembe dudaklarının *pislik* kelimesini oluşturduğuna yemin edebilirdim.

"Dikkatli dedi ya ne oldu?" diye sordu, o lüzumsuz söze nasıl karşılık vereceğimi düşünemedim.

Bakışlarımı dudaklarından ayırdım. "Kovuldu."

"En azından doğru *bir şey* yapmışsın," diye mırıldandı.

"Dadının Aiden'la birlikte orada olması gerekirdi. İnandığın şeyin aksine, onu orada yalnız bırakan ben değildim."

"Ah, doğru. Dadı. Değerli kıcını da siliyor mu?"

"Benimle ne derdin var?" diye sorarken ona doğru bir adım attım. Bana kıyasla kısa boylu bir şeydi ve rahatlıkla tepesinde dikildim.

Aklı başında her kadın gibi geri çekilecek miydi? Elbette hayır. Çekilmeyecekti.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim! *Benimle* derdin ne? Beni hapse attırmana rağmen sana kahve bile ikram ettim! Daha ne yapmamı istiyorsun?"

"Ona nezarethane deniyor. Hapse girmeni çok istesem de o kadar ileri gitmedin. Dosyana bile işlenmedi."

"Bunun olması için elinden geleni yaptığına *eminim*. Senin yüzünden o parmaklıkların ardında beş saat geçirdim. Oğlunun hayatını kurtarmanın karşılığında aldığım şey buydu!"

Dişlerimi sıkarak ona yaklaştım. "Sana Aiden'ın başının dertte olduğunu bilmediğimi söyledim." Dik dik ona bakarken, bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. Ah, keşke onu yakalayıp sarsarak aklını başına getirebilseydim. Belki bu sayede varlığı beni çileden çıkarmazdı.

Lucy bir an gözlerini dudaklarıma çevirince ne kadar sık soluduğumu fark ettim.

Yoğun sessizliği fark edip kadının başının üzerinden bakınca, Aiden'ın dikkatle bizi izlediğini gördüm.

"Bu çok hızlı gelişti," dedi Olive ortaya.

Lucy'ye bir bakış attım, çok yakın durduğumuzu fark edince kaşlarımı çattım, sonra Jason'a hitap ettim. "Gününü böldüğüm için üzgünüm, Jason ama artık gitme vaktimiz geldi."

Lucy'den uzak durmaya dikkat ederek Aiden'ı yere indirdim.

"Güle güle, Olive," dedi utangaç bir şekilde ona el sallayarak. Olive yanağına bir öpücük kondurmak için eğilip onu tekrar davet edince, Aiden ona sıkıca sarılıp teşekkür etti.

"Kalmamı istiyorlar, baba. Kalabilir miyim?"

"Böyle bir şey söylemediler, Aiden. Seni başka zaman için davet ettiler. İşe gitmeliyim, o yüzden artık gitmeliyiz."

"Ama Anne'in gittiğini söyledin, peki benimle kim kalacak?"

"Seni annene bırakmak zorundayım, Aiden. Bu sabah bunu konuşmuştuk, unuttun mu? Evde bir toplantısı var, o yüzden bugün seninle ilgilenilebilecek."

Aiden yanımda konuşurken neredeyse kapıya varmak üzereydik ama annesinden bahsedince aniden beni durdurdu.

"Lütfen, baba. Lütfen."

Arkamızdaki insanlara baktım ve sonra önünde diz çöktüm. "Neler oluyor, Aiden?" Odadaki herkesten hoşlandığı belli olsa da davranış biçimi alışılmadıktı. Hiç şımarık bir çocuk değildi o; ters giden bir şey vardı.

Onun boy hizasına çömelir çömelmez kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı. "Yanımdan ayrılmak istemiyorum. Lütfen. Dan benimle kalamaz mı?"

"Aiden, Dan bugün izinli." Kollarını boynumdan ayırıp kızarmış gözlerine baktım. *Kahretsin.* "Bana bunu yapamazsın, Aiden. Ben yeni birini bulana kadar setteyken seninle ilgilenecek kimse yok, ufaklık."

Kuru gözlerini silip başıyla onayladı. "Seni yine özleyeceğim."

Lucy araya girdi, "Kalbim kırılıyor," dedi.

Tabii, sanki kahrolası kalbi umursadığım şeyler listesinde üst sıralardaymış gibi. Çenem seğirdi. "Bize biraz izin verir misin?"

Bana aldırmadan konuştu. "Kalbin muhtemelen taştan olduğuna göre, bunun nasıl bir his olduğunu anlayamazsın ama şu anda birden fazla kalbin kırıldığını sana söylemek istedim – tabii umurundaymış gibi görünmüyor."

"Lucy!" diye hararetle fısıldadı Olive arkasından.

"Ne var?" diye sordu arkadaşına bir melek kadar masummuş gibi. Benim gözümde şeytanın vücut bulmuş hâliydi. "Sadece doğruyu söylüyorum. Dinle," diye söze başladı yaklaşarak. "Olive'le Jason bir saat içinde bir toplantıya gidecekler ama benim bugün iş görüşmem yok. Neden Aiden'ı burada benimle bırakmıyorsun? Nereye gitmen gerekiyorsa oradan döner dönmez onu alabilirsin, oğluna zarar vermek istemediğim konusunda anlaştığımıza ve hayatını bir kez kurtardığıma göre..."

Hayır. İçgüdüsel ilk yanıtlım buydu ama düşüncemi dile getiremeden Aiden Lucy'nin yanına koşup ona kocaman sarıldı – daha ziyade bacaklarına sarıldı. Çıplak bacaklarına. Pürüzsüz, biçimli bacaklarına. Yukarı bakıp gözleriyle buluşunca, başımı iki yana sallıyordum bile.

"Kalmak istiyorum," diye onuncu kez tekrarladı Aiden.

"Lucy haklı, Adam," diye katıldı Jason. "Olive'le ben en geç iki saat içinde döneceğiz. Eğlenceli olur. Sen dönene kadar onunla ilgileniriz, endişelenme."

İçimi çekip gözlerimi ovuşturdum. "Bundan hoşlanmadım, Aiden. Her zaman istediğini elde edemezsin."

"Ama burası hoşuma gitti, baba ve burada durursam seninle kalabilirim. Geri dönüp beni almalısın."

"Her zaman geri gelip seni alacağım, Aiden. Ama sadece on dakikadır buradasın."

Stratejisi işe yaramadığı için farklı bir taktik denedi. "Lucy hoşuma gitti."

“Lucy de senden hoşlandı, küçük insan,” diye araya girdi Lucy, Aiden’ın kulağına bir şey fısıldarken mutfağın öteki tarafında göremediğim bir şeyi işaret etti. Aiden onu görmeye gidince Lucy yanıma geldi.

“Gitmek istemediği belli.”

“Belli.”

Lucy gözlerini kapayıp derin bir nefes alırken dudaklarının dümdüz bir çizgiye dönüşmesini izledim.

“Seni gözetlediğim için üzgünüm, tamam mı?” diye homurdandı. “Bu, hayatımın en büyük hatasıydı. Bu mesafeden o kadar çekici bile değilsin. Mümkün olsaydı, yaptığım şeyi geri alırdım, *inan bana*. Hiç de sandığım biri gibi değilsin.”

“Teşekkürler,” dedim kelimemi uzatarak. “Ben de bana âşık olduğumu sanıyordum.”

Bir sahte gülümseme daha. “Aşkla ilgilenmiyorum ve zaten tipim değilsin, üzgünüm.”

Yarı çıplak fotoğraflarımı çektiğini gördükten sonra sanki buna inanırmışım gibi. “Kalbim paramparça oldu, tatlım.”

“Öyle olmalı ve bana tatlım deme.”

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. Şu küstahlığa bakın.

“Her neyse,” diye devam etti Lucy. “İşin ne kadar sürecek?”

Elimi saçlarımın arasından geçirip düşündüm. “En az altı saat.”

“Onu annesinden alamaz mısın?”

“Bu gece şehirden ayrılıyor. Çoktan konuştuk; Aiden’ı ona bırakırsam, onu tekrar almam için beni beklemeyecek.” Neden bu bilgiyi ona bu kadar rahat bir şekilde vermiştim?

“Pekâlâ. O hâlde sen dönene kadar Aiden burada kalacak.”

Aiden’a baktım ve onu Jason’a kol kaslarını gösterirken buldum. Gülümsedim. Onu annesinde bırakamazdım, değil mi? Jason’la daha önce yalnızca birkaç kez sohbet etmişim ve sabırsız bir ifadeyle karşımda duran bu pasaklı kadını kesinlikle tanıımıyordum. Ama oğlumu Adeline’a veririm, onu koca bir hafta daha göremeyecektim. Aiden’ı zaten çok özliyordum ve

onu Adeline’la birlikte gönderirsem okulunu kaçıracak ve karavanlarda uyuyacaktı... ki şu anda bunlar daha iyi bir seçenek gibi görünmüyordu.

“Aiden, gel de sana sarılayım,” dedim.

Başını bana çevirdi ve yüzü aydınlandı. “Kalacak mıyım?”

“Kalabilirsin. Sadece bu kez.”

Koşarak yanıma geldi. “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

“Seni seviyorum, dostum. Uslu dur, tamam mı?”

“Seni seviyorum, baba. Gidebilirsin.”

Bunun üzerine beni bırakıp arkasını döndü ve Lucy’nin elini tutup onu yanımdan uzaklaştırdı.

Lucy dudaklarına yayılan bir gülümsemeye omzunun üzerinden bana bakınca... bir an güzel görüldüğünü düşündüm.

Bir çocuğunuz varsa, her şey değişir. Sosyal hayatınız, iş hayatınız, hatta aile dinamikleriniz bile değişir. Eskiden ihtiyacımız olan çekimleri bitirmek için günlerce uyumadığım anlar olurdu ama son zamanlarda, özellikle de boşanmadan sonra, her şeyi Aiden’ı düşünerek planlamak zorundaydım. Önceliğim oydu. Daha iyi bir baba olmaya çalışıyordum. Kahrolasica her an her yerde ve her şey olmaya çalışıyordum.

Stüdyoda her şeyi bitirmem yedi saat sürdü. Yönetmenimiz Matthew, Jamie Wilson’la kalan gece sahnelerinden bazılarını çekebilmemiz için on saat daha kalmamı istedi ama Aiden’la olan durumum yüzünden onlardan her şeyi yeniden planlamalarını istedim. İstedğim en son şey Aiden’ın geceyi bir yabancının evinde geçirmesiydi.

“Bunun için gerçekten üzgünüm. Bugün başka planlarınız olduğundan eminim,” dedim kapıdan girip Jason’ın evinin koridorunda ilerlerken.

“Sorun değil, dostum. Olive ve ben birkaç saat önce döndük. Ufaklık çoktan yattı.”

“Uyudu mu?”

“Eve geldiğimizi –daha doğrusu Olive’in sesini– duyunca uyandı ama kısa bir süre önce yine uykuya daldı.”

Açık oturma alanına girdik ve gözlerim Aiden’ı ararken Olive’in arka bahçeden çıktığını gördüm. Beni selamlarken Jason’ın beline sarıldı. “Merhaba Adam.”

“Merhaba. Umarım Aiden çok fazla sorun çıkarmamıştır.”

“Ah, çıkarmadı. Birbirimize âşık olduğumuzu söyleyebilirim. Hatta bir an önce kendini geliştirmese, yanımdakinden vazgeçmeyi bile düşünebilirim,” dedi Jason’ın göğsüne hafifçe vururken içten bir gülümsemeyle.

Jason kollarını omuzlarına dolayıp onu kendisine doğru çekti. “Gözüm oğlunun üzerinde olacak, Adam. Olive’le nasıl flört ettiğine bakılırsa, başka türlü şansım olduğunu sanmıyorum.”

Gülerek Olive’e göz kırptım. “Kadınlar konusunda zevk sahibi olduğunu bilmek güzel.”

Olive’in yüzü biraz kızardı ve kocaman bir gülümsemeyle Jason’a baktı. Jason inleyip başını iki yana sallayarak karşılık verdi. “Arka tarafa çıkabilirsin; oğlun Lucy’yle birlikte dışarıda. Sanırım karımı bugünlük siz Connorlardan uzak tutacağım.”

Adeline, Olive’in Jason’a baktığı gibi bana bakalı ne kadar olmuştu? Yıllar mı? Her şey ne ara değişip bana bakmayı bile unuttuğu noktaya gelmişti? Bu nahoş düşüncelerle dışarı çıktım ve oğlumu bir şezlongda kolları ve bacakları ten rengi yumuşak bir battaniyenin altından fırlamış bir hâlde uyurken buldum.

“Sana Olive’le kalacağımı söyledim, Catherine. Hayır. O hâlde telesekreterine Olive’le kalacağımı belirten bir mesaj bıraktım. Hayır. Mezuniyetim için bir şey yapmak istediğini nereden bilebilirdim? Haklısın, üzgünüm.”

Şimdiye kadar gördüğüm kadına tezat oluşturan ses tonu ve düşük omuzları olduğum yerde durmama sebep oldu. Bunun özel bir telefon görüşmesi olduğu belliydi ve ona mahremiyet vermek istedim. Bunu yapmalıydım ama bana kalırsa, durumun

tanı tersine dönmesi gayet adildi. Gitmek yerine, en yakındaki ağaca yaslanıp görüşmenin tek tarafını dinledim.

“Aslına bakarsan Olive’e yardım ediyorum, Catherine. Öyle söylemedim. Biliyorum. Biliyorum.” Lucy ileri geri volta atmaya başladı ve başını biraz çevirse beni fark edebilirdi ama gece varlığını gizledi. “Sorun da bu. Muhasebeci olmak istediğimi sanmıyorum. Evet, bunun farkındayım ama o branşı seçmemin tek sebebi benden öyle yapmamı istemendi. Branşımı değiştirirsem okul harcını ödemeyi bırakacağını söylediğin günü çok net hatırlıyorum. Evet, biliyorum.”

Lucy duraksayınca nefesimi tuttum.

“Sana verdiğim tüm zahmetler için üzgünüm, Catherine ama annem beni seninle bıraktığında henüz beş yaşındaydım. Bu konuda bir söz hakkım yoktu. Hiçbir zaman olmadı. Keşke benimle gurur duyabilsen.” Uzun bir sessizlik oldu. “Anlıyorum.”

Vücudunu çevirdi ve ay ışığı sayesinde yüzünü daha net görebildim. Çok güzeldi, yumuşak ay ışığında daha da güzel görünüyordu. Ne yazık ki, aynı zamanda cesur bir kaçıktı – güzel olduğu kesindi ama yine de bir kaçıktı. Kısa saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıp gözlerini kapadı.

Kısa bir an için, tenini parmak uçlarımda hissetmenin nasıl olacağını merak ettim. Dudakları yumuşak mıydı? Bana da oğluma gülümsediği gibi gülümser miydi? Onu arka bahçemde sırlıklam ve öfkeli bir şekilde bulduğum günü hatırladım. Dürüst olmak gerekirse, vücudunu vücudumda hissetmek güzeldi, kesik kesik nefes alış ve tehlike saçan bakışlarından hoşlanmıştım. Bir an için çok ateşli olduğunu düşünmüştüm. Onunla yolda, bir kafede ya da bir sette karşılaşmış olsaydım onu becermekten keyif alabilirdim. Bu davetsiz düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Obirlikte olmayı düşüneneğim son kadındı. İntihara meyilli değildim. Dışarıda milyonlarca güzel kadın vardı.

“Tıpkı annem gibi olduğum için üzgünüm, Catherine,” dedi uzun bir sessizliğin ardından. “Olive temsilcisi olmamı istiyor

ama yine de iş arıyorum. Pekâlâ. Tamam, belki gidip bahsettiğin şirketle de görüşürüm.”

Birkaç saniye sonra görüşmeyi sonlandırıp alnını evin yan tarafına koydu. Aynı şeyi bana yaptığı için telefon görüşmesini dinlemekten rahatsızlık duymamış olsam da nedense bu doğru gelmedi. Yine de çekip gidemedim. Kollarımı göğsümde birleştirip Lucy’nin onu sessizce izlediğimi fark etmesini bekledim.

Telefon görüşmesinin etkisinden kurtulmasının çok sürmediğini görünce şaşırdım, beni görür görmez yine meydan okur ifadesini takındı – meydan okur derken, küçük ejderhanın ateş püskürtmek üzere olduğunu kastediyordum.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu yanıma gelerek.

“Beni her gördüğünde bana bu soruyu sormaya devam mı edeceksin?”

“Olmaman gereken bir yerdeysen, evet, sanırım sormaya devam edeceğim.”

“Bundan zevk alıyorsun, değil mi?”

“Neden?”

“İnsanları perişan etmekten,” diye açıkladım. “Bu konuda çok iyi olduğuna göre, tek kurbanının ben olmadığımı düşünüyorum.”

Lucy ölçüp tartan gözlerini üzerimde gezdirdi, sonra bana bakmadan yanımdan geçip gitmesini izledim. “Beni herkes sever, çok teşekkürler.”

Buna gülmeme engel olamadım. Lucy başını çevirip bana bakarken kaşları iyice çatıldı. “Sinsice bana yaklaşmak yerine oğlunla kalmalıydın.”

“Uyuyor,” diye ona hatırlattım. “Ayrıca, bir kez uykuya dalınca, uyanmaya hazır olana kadar hiçbir şey onu uyandıramaz. Onu yalnız bırakanın sen olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Ben onu Olive’le bıraktım, sen ne dersen de, uyanıp tekrar havuza dalabilir. Onunla daha iyi ilgilenmelisin.”

Yerimden ayrıldım ve Lucy oğlumun uyuduğu açıklığa ulaş-

madan ona yetiştim. Kolundan tutup onu sertçe kendime doğru çevirdim.

Başımı ona doğru eğerken, "İkinci kez babalık becerilerime hakaret ediyorsun," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Üçüncüde olacaklardan hoşlanmayabilirsin." Nasıl oluyordu da ağzını her açtığında beni sinir etmeyi başarabiliyordu?

"Denemen için sana meydan okuyorum." Gözlerini kısarak bana baktı ve benden kurtulmak için omzunu silkti. "Çek ellerini üzerimden."

Onu bırakmak için kendimi zorlamam gerektiğini itiraf etmekten utanç duyuyordum. Bir adım geri çekildim. Tanrım, bu kadın beni çileden çıkarıyordu. Şimdiye kadarki her medeni konuşma çabası bizi başladığımız noktaya geri getirmişti. "Ben de sana iş teklif etmeyi düşünüyordum."

Lucy kaşlarını çattı ve başını yana yatırdı. "Ne işi?"

"Kiminle konuşuyordun?"

"Ne işi?"

"Kiminle konuşuyordun, Lucy?"

"Ne işi, *Adam*?"

"Sana çekilmez olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Ne diyebilirim ki? En kötü özelliklerimi ortaya çıkarıyormuşsun gibi duruyor."

Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve kıpırdamadan durduk. Lucy'nin bakışlarının iki kez dudaklarıma kaydığını görmezden gelip bir adım geri çekildim. Birbirimize birkaç dakikadan fazla yakın durursak, beni kendisiyle birlikte yakacağına dair bir hisse kapılmıştım.

Birbirimize dik dik baktık. O yanımdayken, bu kaçınılmazdı.

Sonra oflayıp gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten de en kötü özelliklerimi ortaya çıkarıyorsun. Senden hoşlandığımı sanmıyorum," diye itiraf etti.

Ne dürüstlük ama. "Ben de senden pek hoşlandığımı sanmıyorum, o yüzden kendini kötü hissetme."

"Kendimi kötü hissetmiyordum ama teşekkürler."

Tanrım, ele avuca sığmazdı.

Lucy derin bir nefes aldıktan sonra gözle görülür şekilde silkelendi, muhtemelen kaslarını gevşetmek içindi. "Büyükanemle konuşuyordum. Sık sık konuşmayız, o yüzden herhalde biraz... gerginim."

"Bunu görebiliyorum. İş mi arıyorsun?"

"Sanırım."

"Bilmiyor musun?"

"Arıyorum. *Bir süredir* arıyorum. Aynı zamanda Olive'in geçici temsilciğini üstlendim, sıradaki kitap ya da kitapları için bir anlaşma ayarlamaya çalışıyorum, anlaşmaya bağlı elbette. Şimdilik teklifler beni pek etkilemedi." Omuzlarını silkti. "Ne yaptığımdan emin değilim ama bana güveniyor gibi görünüyor, o yüzden hayır diyemedim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum, umarım onun için işleri berbat etmiyorumdur."

Oldukça normal biri gibi davrandığı için sohbet etmekte sıkınca görmedim. "İyi bir temsilcinin yapması gereken her şeyi yapıyor gibisin."

Lucy bir kez daha hafifçe omuzlarını silkti. "Olabilir. İşletme okudum, Olive'in temsilcisi olarak ne kadar iyi bir iş çıkaracağımdan emin değilim. Her neyse, kabul ediyorum," dedi ve merakla beklemeye koyuldu.

"Neyi kabul ediyorsun?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

"Seni zahmetten kurtarayım dedim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yarın setteyken ya da siz insanlar her ne yapıyorsanız o zaman, oğlunla ilgilenmemi istemeyecek miydin? Jason vaktinin çoğunu sette geçiriyor, o yüzden sandım ki..."

Elimi havaya kaldırıp cümlesini tamamlamadan onu durdurdum.

"Bunu nasıl tahmin et- Bak ne diyeceğim, boş ver. Aslına baktarsan, Aiden'la birkaç gün daha ilgilenmeni istemeyi planlıyordum. Nedense senden hoşlanıyor gibi görünüyor." Gün içinde

Aiden’la konuşmak için iki kez aramıştım ve Lucy’nin ne kadar eğlenceli olduğunu anlatmaktan beni doğru düzgün dinlememişti bile. Karşımdaki Lucy son derece sahte bir gülümsemeye bana baktı, içinden bir korsan gibi küfrettiğine ve muhtemelen zamansız ölümümü planladığına dair milyonlarca dolar üzerine bahse girebilirdim. Her halükârda, onu kışkırtmaktan zevk almaya başlamıştım. “Uzun süreli işe almak istediğim birini bulamadığım için sana soruyorum o kadar.” Boşanmadan sonra, Adeline asistanımızı almıştı ve hâlâ yerine birini bulamamıştım. “Bir takipçiden oğluma bakmasını istemenin çok ironik olduğunun farkında olsam da, oğlumun hayatını bir kez kurtardığın için gözünü açık tutacağını biliyorum. Hem bu takipçiliğin giriş dersi, değil mi? Ayrıca, annesi şehirdışında olduğu için şu anda başka bir seçeneğim yok.”

“Öncelikle,” diye söze başladı Lucy gözlerinden ateş saçarak. “Neden benden bir teşekkür beklediğin hissine kapılıyorum? Merakıma yenik düştüğüm için çoktan özür diledim.”

“Ah, günümüzde birinin özeline girmeyi böyle adlandırıyoruz, öyle mi?”

Konuşurken beni duyduğunu sanmıyordum. “Tekrar tekrar özür dilemeyeceğim, o yüzden bana takipçi demeyi bırakırsan bir haftalığına seve seve geçici dadı olurum. Zaten son zamanlarda olduğum tek şey bu. Geçici Lucy.” Arkasını dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı. “Sen ortalıkta olmadığın sürece, elbette. Senden pek hoşlanmıyorum.”

Onu takip ettim. “Hiç erkek arkadaşın oldu mu? Çünkü sana tahammül edebilecek biri olduğunu düşünmekte zorlanıyorum.” Ona yine hakaret ederken, gözlerim koyu renk pantolonunun dolgun kışını nasıl sardığını fark etti. Ona dair hiçbir şey düz değildi – ne kışı ne de karakteri.

Lucy durunca neredeyse ona çarpacaktım. Neredeyse onu kalçalarından kavrayacaktım ama bu kısmı atlayabiliriz.

“Karınızın sizi neden boşadığını görebiliyorum, Bay Connor,” dedi aklımdan geçenlerden habersiz. “Bunu anlamakta

hiç zorlanmadım. Vaktiniz olunca lütfen bana onun numarasını verin de böylesine akıllıca bir karar verdiği için onu kutlayabileyim.”

Neden bana Bay Connor dediğinde penisim harekete geçmişti? Neden en başta kıcını fark etmiştim ki? Her halükârda, düşmanca birbirimize baktık ve birbirimize hakaret etmemişiz gibi yürümeye devam ederken kıcını dikizledim.

“Elbette, vaktinin karşılığını ödeyeceğim,” diye devam ettim.

“Şımartılmış bir dadı. Harika. Bana ne kadar ödeyeceksin? Hapishanede geçirdiğim beş saat yüzünden duygusal olarak incindiğimi sana hatırlatmak isterim.”

İğnelemesine aldırmadım. “Güvenlik şefim –ya da korumam, ona ne demek istersen artık– Aiden’ı anaokulundan aldıktan sonra eve bırakır, o yüzden bütün gün onunla birlikte olmayacaksınız.”

“Korumanın heyecanlı hayranlarından seni korumasına ihtiyacın varsa, Aiden’ı anaokulundan ben de alabilirim. Tanrı korusun, ya gözlerini sana dikerlerse. Koruman olmadan ne yaparsın?”

Aiden’ın uyuyan bedenini ve hemen yakınında Jason’ın kucagında oturan Olive’i gördüm. Oğlana göz kulak oldukları için Lucy’yi kolundan tutup durdurdum. Kendi kendime, bunu Aiden’ın sesimi duyup uyanmaması için yaptığımı söyledim. Büyük ölçüde bu yüzden.

Lucy’nin tenine dokunduğumda soğuktu. Üşümüştü. O silkelenerek elimden kurtulmadan kolunu bıraktım.

“Gizlilik anlaşması imzalaman gerekecek.”

Lucy beklediğim gibi itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra hiçbir şey söylemeden kapadı. Sessizce durup beni incelerken soğuktan kollarını ovuşturdu. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. “İçeri girelim, üşümüştün.”

Neden beni dinleyeceğini düşünmüştüm ki? Olduğu yerde durup içini çekti. “Olur, imzalarım. Hakkında kimseyle konuşmayı düşünmüyorum.”

“Mesele sadece ben değilim. Aiden’la birlikteyken duyduğun hiçbir şeyden kimseye bahsedemezsin. Arkadaşlarına bile.”

Arkadaşlarına doğru bakarken ifadesinde bir şey değişti. Bundan hoşlanmadım, özellikle de o kurnaz bakışlarından. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

“Aiden’a göz kulak olacağım ve o aptal gizlilik anlaşmasını imzalayacağım ama benim de bir şartım var,” dedi Lucy en sonunda gözlerimin içine bakarak.

“Seni onun tam zamanlı dadısı olman için tutmuyorum. Herhangi bir talepte bulunmaya hakkın yok.”

“Var. Bir haftalığına senin evinde uyumayı talep ediyorum. Sen eve geldikten sonra vaktimi Olive’le geçiririm, o yüzden beni görmezsin ama uyumak için geri döneceğim.”

Kafam karıştı ve kaşlarımı çatarak ona bakıp, “Neden?” diye sordum. Jason onu evinde istemiyor muydu? Demek istediğim, bu yüzden adamı suçlayamazdım ama Lucy hakkındaki şikâyetimden ve uzaklaştırma emrinden vazgeçmem için benimle konuşmaya geldiğinde söylediklerine bakılırsa, onun için önemli biri olduğunu sanıyordum.

“Onlara bak,” dedi Lucy, Jason ve Olive’e başıyla işaret ederek.

Baktım ve bir dakika önce gördüğüm şeyi gördüm: Olive, Jason’ın bacaklarının arasında otururken birbirlerine gülümseyip fısıldaşıyorlardı. “Ne olmuş?”

Lucy içini çekip gözlerini devirdi. “Birbirlerini seviyorlar.”

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Keşke konuştuğun dili anlayabilseydim çünkü o zaman birçok şey mantıklı gelirdi ama anlamıyorum, o yüzden açıkça söylemelisin. Sırf o ikisi birbirlerini sevdikleri için neden benim evimde uyumak istiyorsun?”

Tekrar tüyleri ürperdi ve mecburen ellerini ceplerine sokup farkında olmadan memelerini öne çıkardı.

Bakışlarımı yukarı çevirdim.

“Biriyle çıkıyordum, birlikte yaşıyorduk ama mezun olduktan sonra şehri terk etti.”

“Seni terk ettiğini söylemeye çalışıyorsun. Akıllı adam.”

Lucy’nin gözleri ateş saçarken dudaklarını birbirine bastırdı. Gülümsedim. “Özür dilerim, buna hiç gerek yoktu. Devam et.”

“Adım kira kontratında olmadığı için daireyi boşaltmamı istediler. Çok zeki bir adam olduğuna göre, büyükannemle yakın olmadığımı çözmüş olmalısın. Onunla kalmaya gidersem... Bunu düşünmek bile istemiyorum. Hayat enerjimi, pozitifliğimi, her şeyimi tüketeceğini söylemek yeterli olur. O yüzden, elbette Olive beni evine davet etti ve iki haftayı aşkın bir süredir burada kalıyorum.”

“Hâlâ bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum, tatlım.”

“Bana tatlım deme. Seni ikinci kez uyarıyorum. İnsanların o kelimeyi bu tonla söylemelerinden nefret ederim.”

Lucy beni dikkatle izlerken ağırlığını sol ayağından sağ ayağına verdi, elleri hâlâ arka ceplerindeydi, gergin omuzlarını yukarı kaldırdı.

Devam etmesini işaret edip kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Söylediğim gibi, iki haftayı aşkın bir süredir buradayım ve burası onların evi. Elbette, ilk hafta Londra’daydılar ama yine de, ya Jason onu kim olduğunu unutturacak şekilde mutfakta becermek isterse?”

Kollarımı aşağı indirdim.

“Bunu yapamaz,” diye devam etti Lucy. “Yapamaz çünkü evlerinde kalıyorum. Onları dinlemeye çalıştığımdan değil ama geceleri tek bir inilti bile duymuyorum ve inan bana Olive inler. Her neyse, Olive o adam için çok bekledi ve arkadaşım gü-rültülü, yeri yerinden oynatan seksi hak ediyor, o yüzden senin evinde kalacağım. Bu da onlara ne yapmak istiyorlarsa yapabilecekleri bir hafta verir. Zaten bir iş bulur bulmaz bir eve çıkmayı umuyorum.”

Olduğum yerde dondum, ona tek kaşımı kaldırmaktan başka bir şey yapamadım. Aiden’in onunla birkaç gün geçirmesinde

sakınca olmayacağını düşünürken aklımı mı kaçırmıştım? Kaşımı kaldırmamdan memnun olmuş olmalıydı ki, başıyla onaylayıp arkadaşlarına katılmak için arkasını döndü ama bir şeye takıldı ve ellerini ceplerinden çıkarıp dengesini sağlayacak vakti olmadı. Bir bitkinin üzerine yüzüstü düşmeden onu kolundan yakaladım.

Teşekkür etti mi? Bu çok fazla şey istemek olurdu.

“Kahretsin, Olive,” diye bağırdı gecenin sessizliğinde. “Tüm çalılarını ellerimle doğrayacağım!” Sonra bana döndü ve elimi çekmeden kolunu sallayarak benden kurtuldu. “Tanrı aşkına, kolumdan ne istiyorsun? Her fırsatta koluma yapışıyorsun. Kol fetişin falan mı var?”

Lucy’nin talebini kabul ettiğimi hatırlamıyordum ama bir şekilde kendisini evime davet ettirmeyi başarmıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lucy

Her geçen gün Adam Connor'dan daha fazla nefret ediyordum; bu nasıl mümkün olabilirdi... hiç sormayın. Her nasılsa bu tutkum hâline gelmeye başlamıştı. Neden mi? Çünkü o... sinsi bir pislikti, çünkü arka bahçesinde üstsüz egzersiz yapıyordu, çünkü oğlunu güldürüyordu, çünkü kolları erkeksi ve çekiciydi, çünkü kollarında tüyler vardı, çünkü önkol pornosu diye bir şey vardı, çünkü sesi insana küçük orgazmlar yaşıtıyordu, bacaklarınızı birleştirmek ya da çaktırmadan bir tür baskı uygulamak zorunda bırakan *sinir bozucu* küçük orgazmlar. O orgazmlardan nefret ediyordum; beni tatmin olmamış bir hâlde bırakmakla kalmıyor, aksine haftalardır seks yapmadığımı hatırlatıyorlardı. Size diyorum, haftalardır! Seks bir yana, öpüşmemiştim bile. Kahrolası masum bir öpücük bile yoktu. Bunun bir kıza ne yaptığını hayal edebiliyor musunuz? Vücudunuz her türlü şeye tepki göstermeye başlıyordu.

Adam Connor da onlardan biriydi.

Karıncalanma hissi.

Her yerimde.

Uzun.

Kısa.

Acı verici.

Zevk dolu karıncalanmalar.

Sırf bir erkek oğlunu yatağına yatırırken, *Seni seviyorum, küçük adamı*, dediği –hayır, fısıldadığı– için ufak bir orgazm oldunuz mu? Olmadınız mı? Sadece ben miyim? Pekâlâ, o hâlde beni mazur görün. Adam Connor’ın oğluna onu sevdiğini söylediğini duyduğunuzda aşağı taraflarınız karıncalanmıyorsa, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için doktorunuzla görüşün. Evet, Adam Connor içimi gıdıkladığı için bir pislikti, üstelik küfür konusunda idareli davranıyordum.

Nihayet ne demek istediğimi anlıyor musunuz yoksa Adam Connor’dan neden bu kadar nefret ettiğime dair listeme devam etmemi ister misiniz?

Neticede, sesi berbattı. Küçük oğluna sevgisini ilan ederken de, eski karısıyla fısıldayarak konuşurken de, sesi de onun kadar berbattı.

Ama beklenmedik dadılık işimin ilk günü o kadar kötü geçmedi, henüz Adam’a tam anlamıyla maruz kalmıyordum. Günümün büyük bir bölümünde telefonuma yapışmış hâlde ya yayıncılarla konuşuyor ya da e-postalaşıyor, Olive’in kitapları için en iyi anlaşmayı bağlamaya çalışıyordum. Ona pek faydamın dokunmayacağını düşünsem de, bu işte o kadar kötü olmadığımı fark etmeye başlamıştım. Anlaşmalar masadaydı –şimdilik dört tane vardı– ve diğer temsilcilerin ona vadettiklerinden daha iyiydi. O yüzden geçici temsilcilik işinde çok iyiydim.

Sonra saat üç civarında, iriyarı koruma Aiden’ı eve bıraktı ve kabaca ona göz kulak olmamı ve onu evin sınırlarında tutmamı söyledi, sanki bana başkan emanet ediyor gibi bir tavır takınmıştı – onu koruyamayacağımı söylemiyorum ama Tanrı aşkına, Aiden sadece beş yaşında bir çocuktur. Günün geri kalanı ve akşam sorunsuz geçti. Eğlendik ve yan yana oturmaktan hoşlandığı kızıdan okul arkadaşlarına ve karavanlarda uyumaktan neden hoşlanmadığına kadar her türlü şeyden konuştuk. Bir ara Olive üzerinde çalıştığı son kitabının düzenlemesine ara verip yazı mağarasından çıktı ve dondurma yemek için bize katıldı.

Aiden’ın Olive’in yanında nasıl utandığını, ona çaktırmadan

attığı bakışları keşke görebilseydiniz. Büyüdüğünde çok canlar yakacağı kesindi. Tıpkı pislik babası gibi ama Aiden bir pislik olmayacaktı, pislik olamayacak kadar sevimliydi.

Eğlenceliydi. Küçük insan çok eğlenceli, sevimli ve akıllıydı – babasının olmadığı her şey onda vardı ve ona belki biraz âşık olmuş olabilirdim. Oğluna. Babasına değil.

Kesinlikle babasına değil.

Kim sesiyle insanı orgazm edebilen bir pislige âşık olmak isterdi ki?

Değil mi?

Her neyse, hem ben aşktan tamamen vazgeçmiştim, değil mi? Lanetten ne pahasına olursa olsun uzak durmak en iyisiydi.

Adam uykulu Aiden'ı almaya gelene kadar her şey harikaydı. Birbirimizle doğru düzgün konuşmadık ama aptal gizlilik anlaşmasını imzaladığımdan emin oldu ve bana kalabileceğim odanın hazır olduğunu söyledi. Ertesi gün vaktimi Aiden'la birlikte Olivelerde değil de kendi evinde geçirmemi söyledi. Adam, Jason'la kısık bir sesle konuşurken başımla onaylayıp gözden kayboldum ve Aiden hemen babasının omzunda uykuya daldı.

İkinci gün, Jason'ın menajeri Tom'a bir konuda fikrini almak için e-posta yazarken, bilinmeyen bir numaradan biri aradı. Arayan Dev Dan'di ve sert bir tonla bana bitişige gitmemi emretti. Ağzımıaçamadan telefonu yüzüme kapadığı için sinirli sinirli yan eve gittim ama onun çoktan gittiğini gördüm. Sinirimi bıraktım. Neredeyse.

Aiden'ın mutlu yüzünü görmek yardımcı oldu. Adam'ın evinde ilk kez bir gece geçirecektim ve Aiden'a bundan bahsedince, bu yeni uyku ayarlamalarına çok sevindi çünkü dediğine göre ben geceyi evlerinde geçiren ilk arkadaşıydım ve birlikte çok eğlenecektik.

Bir kez daha, Adam gelene kadar her şey mükemmeldi. Oğlunun günümüzü anlatmasını dinlerken küçük insanı yatağına götürdü. Hemen geri dönmeyeceğini düşündüm ama beni günün önceki saatlerinde duvara yasladığım merdivene çıkarken buldu.

“Ne halt yaptığını sanıyorsun?” diye sordu, neredeyse korkudan merdivenden düşecektim.

“‘Hakuna Matata’yı’ söylüyorum,” diye yanıtladım ona bakmadan. Şeytanın gözlerinin içine asla bakmamalıydınız. Adam’ın onaylamadığını belirtir şekilde başını iki yana salladığını hissedebiliyordum. *Yargılayıcı pislik*. “Her bitişiğe geçmek istediğimde kapıları kullanmamı beklemiyorsun, değil mi?”

“Normal bir insan böyle yapar.”

“Normal sıkıcıdır. Sen de aynı şeyi yapabilirsin. Böylesi...” Yukarı ulaşınca bacaklarımı duvarın iki yanından sarkıttım ve nihayet ona baktım; gözlerine değil, o kadarı çok fazla olurdu. “Daha hızlı ve kolay.”

“Boynunu kırmak istiyorsan, sen bilirsin,” dedi kollarını göğsünde birleştirerek. Çirkin pislik çok etkileyici görünüyordu.

Ona tüm dişlerimi göstererek kocaman, sahte bir gülümsemeyle baktım. “Ne düşüncelisin. Çok duygulandım.” Aşağı inmek üzereyken bana seslenince tekrar ona baktım.

“En azından boynunu duvarın öteki tarafındayken kırma nezaketini göster.”

Tatlı bir gülümsemeyle ona hareket çektim ve dudaklarının belli belirsiz seğirmesine aldırmadım.

Duvarın öteki tarafında ayaklarım yere değip aptal çalılar kolumu yine çizerek çizmez sesini duydum.

“Burada uyumak istiyorsan bir saat içinde geri dön, alarmı devreye sokacağım.”

“Bana şifreyi söyle,” dedim beni duyabilmesi için sesimi yükselterek.

“Hayır.”

Sonra taş patikada adımlarının uzaklaştığını duydum. Ona ağzıma geleni söylemek –henüz karar vermediğim bir konuda bağışlamak– için duvara tırmandığımda çoktan eve girmişti.

Bir saat boyunca onu Olive’e kötüledim, o ve tatlı kocasıyla

* 1994 yapımı *Aslan Kral* adlı animasyon filminde yer alan bir şarkı. Svahili dilinde “Sorun Yok” anlamına gelir. –çn

geç bir akşam yemeği yedikten sonra tekrar duvarın üzerinden öteki tarafa geçtim.

Cam kapıyı tıklattığımda Dan kaşlarını çatarak beni içeri aldı. Son dadının kaldığı odaya çıktım ve homurdanarak uykuya daldım. Evde istenmediğimi söylemek hafif kalırdı. Onun da kalbimde yeri yoktu... Gerçi kalbimle ilgilendiği söylenemezdi ama...

Neyse, devam edelim.

Üçüncü gün çarşambaydı ve mutlu bir gündü. Adam setten eve dönmeyecekti ve koruma bu kez benimle cümle kurarak anlaşmayı seçmişti. Tam olarak üç cümleydi ama kim sayıyordu ki, değil mi? Küçük bir gülümseme gördüğüme de yemin edebilirdim ama belki de sadece hayal ediyordum. O arada Aiden babasının eve gelmeyeceğini öğrendi ve ağlamaya başladı. Zayıf bir ânıma denk gelmiş olmalıydı, oğlanın çıt çıkarmadan için için ağladığını görünce kalbim biraz kırıldı ve onunla birlikte gözyaşı döktüm.

Evet, Adam Connor eve gelmeyecekti... bu mutlu bir gün değildi. Çok ama çok üzücü bir gündü.

Dördüncü gün keyifliydi. Olive yine bize katıldı ve detaylara girmeden ayarladığım anlaşmalardan bahsettim. Günün geri kalanını SüngerBob izleyerek ve Aiden'in gülümsediğinden emin olarak geçirdim. Catherine'in telefonlarından kaçınmak benim için günün en büyük başarısıydı.

Oturma odasında Aiden'la birlikte *Aslan Kral*'ı izlerken uykuya daldım. Uyandığımda, Aiden ayaklarını havaya dikmiş bir şekilde dev düz ekrana odaklanarak halıda yayılmıyordu. Üzerime, gözlerimi ilk kapadığımda orada olmayan ince bir battaniye örtülmüştü. Onu üzerimden atıp kalktım ve yatağıma gittim. Kendi kendime Adam Connor'ın üzerimi örtecek kadar düşünceli *ya da* nazik olmadığını söyledim.

O gün onu hiç görmedim.

Üzücü bir gün sayılırdı.

Pislik.

Beşinci gün...

Beşinci gün, Aiden'ın annesi, Adam'ın eski karısı Adeline Young oğlunu okuldan aldı. Adam beni arayıp o gün Aiden'la ilgilenmem gerekmediğini haber verdi. Sesi kızgın geliyordu, o yüzden üstelemedim.

Altıncı gün Connorları görmedim. Aiden'a sadece bir hafta bakmam gerekiyordu, o yüzden bu onunla son günüydü. Onlarla.

Normal bir gündü... sanırım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adam

Dan'ın itirazlarına rağmen, Lucy'den yardım isteyerek doğru kararı verdiğimi düşünüyordum. Evet, bildiğimiz kadarıyla çocuklarla herhangi bir geçmişi yoktu ama onu Aiden'la birlikteyken izlemiştim ve Aiden'dan onun hakkında oldukça fazla şey duymuştum. Onun yanında mutluydu ve oğlumun mutlu olmasını istiyordum. Her şey bir yana, Lucy'yle güvende olacağını biliyordum. Onu daha önce korumuştur. Ayrıca, o gün polislerle birlikte gittiği anda Dan onun özgeçmişini kontrol etmişti.

Kadın tertemizdi.

Aiden'la ilgilenmesi gereken ilk gün, Dan oğlumun oyuncaklarından birine küçük bir dinleme cihazı yerleştirip gün boyunca her şeyin yolunda gittiğinden emin olmamız konusunda ısrar etti. Karşı çıkmadım; söz konusu oğlumun güvenliğiydi. Aşırı mıydı? Kimin umurundaydı? İçim rahat etmişti.

Aiden'ı almak için Jason'ın evine uğradığımda üç saatlik uykuyla ayakta duruyordum. Lucy homurdanarak kahrolası gizlilik anlaşmasını imzaladı ve sonra biraz daha homurdandı, oradan mümkün olduğunca çabuk ayrıldım.

İkinci gün, Aiden'la biraz vakit geçirdikten sonra Lucy'nin sıkı kışını Jason'ın evini benimkinden ayıran duvarın tepesinde buldum.

Tam bir baş belası olmasının dışında, karşıma çıkmamak için

elinden geleni yapıyordu, beni ve oğlumu Tanrı bilir ne kadar zamandır izlediği düşünülürse bu oldukça şaşırtıcıydı.

Evimde geçireceği ilk geceydi ve ondan mümkün olduğunca uzak durmayı tercih ettim. Başka seçeneğim olmadığı için tek-lifini kabul etmiştim. Aiden mutsuz olduğunda içine kapanırdı ve onu sete götürmem söz konusu bile değildi. Annemle babamın Vicky'yle beni sete götürmelerinden ne kadar nefret ettiğim asla aklımdan silinmeyecekti, kendi dünyalarında kaybolup bizi saatlerce unutulardı. Elbette, hâlâ nefes aldığımızdan ve uslu durduğumuzdan emin olmak için asistanları bizi kontrol ederdi ama bazı günler yüzlerini bile görmezdik. Fakat güzel aksesuarlardık. Altın rengi saçları ve kocaman yeşil gözleriyle Vicky annemin en çok tercih ettiği aksesuardı. Sırf paparazzilerin ikisinin fotoğraflarını çekmesi ve moda tercihleri hakkında yazılar yazması için onu giydirir ve dikkat çektiğinden emin olurdu.

Ben ve babam için de benzer bir durum geçerliydi. Elbette, moda tercihlerimizle magazin dergilerinin kapaklarını süslemiyorduk ama amaç bu değildi, değil mi? Connor ailesi bir markaydı ve hepsi buydu.

En güzel anılarımız, farklı yerlerde çekimleri olan anne babamızı aylarca görmediğimiz dönemlerdi. Aiden için ayrısı olmayacaktı. Asıl önemli olan buydu.

Üçüncü gün çok uzun bir gündü. Yeni bir halkla ilişkiler şirketi bulmakla film için ekstra sahneler çekmek arasında kaldığım için işim başımdan aşkındı. Adeline'la Aiden hakkında yaptığım tartışmaya sözleşmem hakkında stüdyoyla yaptığım tartışma da eklenince... günüm tamamen bok olmuştu.

Sabahın erken saatlerinde eve vardım. Otuz altı saati aşkın bir süredir uyanık olmama rağmen Dan onu okula bırakmadan önce Aiden'la biraz zaman geçirmeyi ihmal etmedim.

Üçüncü gün, Lucy Meyer'ın gülümseyen yüzünü görmedim.

Dördüncü gün eve döndüğümde, ekranda Simba Nala'yla yuvarlanırken, onları kanepenin farklı uçlarında uyurken buldum.

Tam yanlarına gidecekken kendimi durdurup sessizce onları izledim.

Aiden elleri başının altında ve her zamanki gibi ağzı açık bir şekilde uyuyordu. Bir şey mırıldandı ve sonra diğer tarafına dönmeye çalışırken Lucy'nin bacaklarını hafifçe tekmeledi. Gözlerim kaydı ve kendimi Lucy'nin yüzünü izlerken buldum. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş kıvrılarak yatıyordu. Omuz hizasındaki saçını topuz yaptığı için yüzü net bir şekilde ortadaydı. Tişörtündeki küçük açıklıktan omzunu kısmen görebiliyordum. Çok masum görünüyordu, her zamanki gürültücü hâlinin tam tersiydi. Gün içinde ikisini dinlemeseydim, oğlumu onunla bırakmaya razı olabileceğimi sanmıyordum ama Dan sayesinde günlerini nasıl geçirdiklerini bildiğimden, âni kararımdan memnundum.

Arkamdaki kapı açılıp kapanınca Lucy kıpırdandı. Gözlerimi ondan ayırmadım, uyanıp beni bir şeyle suçlamasını bekledim ama omuzlarını kıpırdatmak dışında hareketsiz kaldı.

"Şimdiden uyudular mı?" diye sordu Dan yanımda durarak.

"Öyle görünüyor."

"Onunla arası çok iyi," dedi kısık bir sesle, ikiliye bakarak. "Lucy şu arkadaşıyla beraber ona nasıl şarkı söyleyeceğini öğretiyor ve Aiden da onlara nasıl rol yapacaklarını öğretiyor. Çok da talepkâr."

"Onları dinlerken eğlenmişe benziyorsun."

"Doğru," dedi Dan kısaca ve ses tonuna gülümsedim.

"Lucy ele avuca sığmaz," diye yorumda bulundum, gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum.

Dan homurdanınca kendimi ona küçük bir bakış atmaya zorladım. Onun da gözlerinin Lucy'nin üzerinde olduğunu fark ettim.

Boğazımı temizleyip mutfağa doğru ilerledim. Bir saniye tereddüt ettikten sonra Dan de beni takip etti.

Su almak için buzdolabını açtım.

"Her şey iyi görünüyor. Bu gece etrafta kimse dolaşmıyordu."

“Güzel. Benden ziyade Adeline’in peşindeler.”

“Onunla konuşman nasıl geçti? Mahkemeye gitmeden onu ikna edebileceğini düşünüyor musun?”

İçimi çekerek buzdolabına yaslandım. “İçecek bir şey ister misin?” diye sordum bir şişe su alarak.

“Kalsın.”

“Hayır, Adeline beni ciddiye almıyor. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ama sandığımız kadar kolay olmayacak. Boşanmak istemesinin sebebi Aiden olduğu için bu fırsatın üzerine atlayacağını sanıyordum ama belki de durum bu değildir. Akıldan neler geçtiğine dair bir fikrim yok.”

“Belki zamana ihtiyacı vardır. Oğlunun velayeti için mücadele etmezse, halkın onun hakkında ne düşüneceğinden endişeleniyordur,” diye tahminde bulundu Dan rahat bir tavırla kapıya yaslanarak.

“Olabilir,” dedim. Sudan birkaç yudum aldım. “Belki de sebebi budur. Belki fikri değişir.”

Halkın onun hakkında ne düşündüğünü Tanrı bilirdi, arkadaşlarının arkasından ne söylediği Adeline için çok önemliydi. Aiden’in hayatından aniden kaybolmasını açıklayamazdı.

“Endişelenme, akli başına gelecektir. Ayrıca, Aiden onu sadece hafta sonları görürse bu oğlan için zor olur.”

“Oğlumun benimle kalmasını istiyorum, Dan,” dedim gözlerinin içine bakarak. Dan, Connor ailesi hakkında iyi ve kötü neredeyse her şeyi bilen birkaç kişiden biriydi.

“Bunu istediğini biliyorum, patron ama bu tür şeyler zaman alır. Bir süre onu kendi hâline bırak. Ona engel olan onca şeyden kurtuldu, şimdi ne yapacağına bakalım.”

Bunlar Adeline’in sözleriydi, onun değil.

Başım la onaylayıp sessiz kaldım.

Dan doğrulup omzunun üzerinden oturma odasına baktı. “Burada her şey kontrol altındaysa ben gidiyorum.”

“Elbette. Seni sonra ararım ama yarın sabah Aiden’ı almak zorunda değilsin. Onu okula bırakacağıma söz verdim. Sonra-

sındaysa yeni halkla ilişkiler şirketiyle görüşmem var.” Duvar-daki saate baktım, gece on biri gösteriyordu. “İstersen sabah izinlisin. Zaten görüşmeden sonra sette olacağım.”

“Bu hafta çekimlerin biteceğini sanıyordum. Hâlâ devam mı ediyorsunuz?”

“Evet, yönetmenimiz Matthew farklı bir son denemek ve bir-kaç sahne eklemek istiyor.”

“Pekâlâ, Aiden’ı okuldan almadan önce konuşuruz,” dedi Dan, sonra oturma odasının girişinde durdu. “Onlardan birini yatağa taşımakta yardıma ihtiyacın var mı?” Tek kaşını kaldırıp yanıt vermemi bekledi. Kimi kastettiğini tahmin edebiliyordum ve bundan hiç hoşlanmadım.

Su şişesini çöpe atıp Dan’ın yanına gittim. Hâlâ derin uyku-daydılar.

“Hayır. Muhtemelen olay çıkarıp bizi uykusunda onu taciz etmekle suçlar.”

Dan kıkırdadı. “Doğru. Doğru.” Manzaraya sırtını döndü, elini omzuma koyup bana ciddiyetle baktı. “Ona karşı dikkatli ol, Adam. Aiden’la arası iyi olabilir ama bu seninle de arasının iyi olacağı anlamına gelmez.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Sadece seni uyarıyorum.”

“Ne hakkında?” diye sorarken sesim sertleşti.

Dan avuçları dışa dönük olacak şekilde ellerini kaldırdı, “Ona nasıl baktığını gördüm. Sadece dostunun tavsiyesine dinle, hep-si bu,” dedikten sonra dışarı çıktı.

Küçük ejderhayla ilgilendiği için mi ondan uzak durmam konusunda beni uyarıyordu yoksa tamamen farklı bir sebebi mi vardı emin olamadım. Üzerinde durmadım ve Aiden’ı mümkün olduğunca nazik bir şekilde kollarıma aldım.

Onu yatağına yatırırken gözleri aralandı.

“Baba?”

“Şişşt,” diye mırıldanıp parmaklarımla saçını geriye doğru taradım.

Gözleri zar zor açıldı, “Ölmeyeceksin, değil mi?” diye sordu. *Aslan Kral*’ın etkileri...

“Ölmeyeceğim, küçük adam. Şimdi uyku vakti.”

“Tamam.” Hemen başıyla onaylayıp örtüyü boynuna kadar çekti. “Mufasa ölünce Lucy ağladı, o yüzden ona sarılıp her şeyin film icabı olduğunu ve aptallık ettiğini söyledim. Haklıyım, değil mi?”

“Lucy ağladı mı?”

“Hı-hı. Sınıfımdaki Penny gibi yalancıktan ağlamadı, gerçekten gözyaşı döktü. Ona sarılıp sırtına hafifçe vurarak onu yine güldürdüm.”

“Aferin sana, dostum,” dedim gülümseyerek. “Şimdi uykuya dön.”

“Ama haklıydım, değil mi? İyi iş çıkardım?”

“İyi iş çıkardın, Aiden.”

“Seni seviyorum, baba.”

Alnuna bir öpücük kondurdum. “Ben de seni seviyorum, Aiden.”

Saniyeler içinde uykuya daldı.

Aiden’in odasındaki ışıkları söndürür söndürmez ayaklarım beni Lucy’nin yanına götürdü.

Demek Mufasa için ağlamıştı... Demek benden ne kadar nefret ettiğini birçok kez söylemesine rağmen hâlâ bir kalbi vardı.

Önünde diz çöktüm ve uyanıp bana bağırmasını bekledim. Uyanmayınca, uzanıp açıkta kalan bileğine nazikçe dokunarak kendimi şaşırttım. Belki de uyanıp bana haykırmasını *istiyordum*. Belki de gözlerinde ateşi, tam olarak adlandıramadığım o parıltıyı görmekten hoşlanıyordum. Aklım Adeline’a gitti; ne kadar sakindi, ne kadar... nasıl desem, yumuşaktı. Birkaç sene içinde ne kadar değişmişti... Onu özleyor muydum? Eski Adeline’ı? Durum bundan ibaret miydi?

Yanlış anlamayın, Lucy’nin de doğru yerleri yumuşak görünüyordu ama katı olan bir yanı vardı. Gerçek. Bütün çılgınlığına

rağmen, aynı zamanda çok normaldi ve o özgürlüğünü kıskanıyordum.

Kim olduğunu biliyordu ve kendini dünyaya göstermekte bir sorun görmüyordu.

Uykusunda hafif bir ses çıkarınca kalkıp üzerine ince bir battaniye örttüm ve onu rahat bıraktım.

Onunla zıtlasmaktan hoşlansam da, onunla yakınlaşmama engel olmalıydım. Kısa ya da uzun, anlamlı ya da anlamsız, bir hayranla herhangi bir ilişki kötü bir fikirdi ve Lucy Meyer en kötü hayranlardan biriydi; karşınıza çıkıp onu görmeniz için sizi zorlamaktan çekinmeyen türden. Tek odak noktam Aiden'in tam velayetini almak ve ona normal bir hayat sunmaktı, bunu asla aklımdan çıkarmamalıydım. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu; Aiden haftayı Adeline'la birlikte geçirirken, ona bakacak bir dadı bulacaktım ve Lucy'yi bir daha görmeyecektik.

Kısa bir ilişki aramıyordum –o tür ilişkilerden bir ömre yetecek kadar yaşamıştım– ama bir ilişki peşinde de değildim. Yorgun ve uykusuzdum. Aynı şeyleri tekrarladığımız yeni bir gün doğmadan önce en azından birkaç saat uyumaya ihtiyacım vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Lucy

“Olive, bundan yüzde yüz emin misin?”

“Neden ki? Dışarı çık da göreyim.”

“Ona zihninde yarattığın hayali bir kızın değil de benim bedenimi verdiğinden emin misin?” Tekrar kendime bakıp bir karar vermeye çalıştım. “Bunu görünce, bir daha asla gözlerinin önünden gitmeyecek. Seni uyarmadığımı söyleme.”

“Lucy, hadi. Çık oradan.”

“Nasıl istersen, küçük yeşil Zeytin'im.” Omuzlarımı silktim ve derin bir nefes almaya çalışıp banyodan çıktım.

Sabahın saat onuydu ve Olive'in yatak odasındaydık, yakışıklı kocasıyla yaptığı kötü, çok kötü şeyleri arkadaşıyla paylaşmadığı –yani ona *anlatmadığı*– yatak odasında *Ruh Sızısı*'nın o geceki Los Angeles galasında giyeceğimiz elbiseleri deniyorduk.

Kısa bir süre önce Jason'ın stilisti Olive ve benim için on farklı seçenek bırakmıştı ve doğru elbiseyi bulana kadar onları deniyorduk.

“Aman Tanrım.” Olive başını telefonundan kaldırdığında keskin bir nefes verdi, gözleri göğsüme yapışmıştı. “Aman Tanrım. Memelerine neler oluyor?”

Ona kaşlarımı çatıttım ve ellerimi memelerimin altına koyup bir anlığına aşağı baktım. “Memelerime olan şey *bu elbise*. Sence ne oluyor gibi görünüyor?”

“Ah... şey görünüyor... bilirsin... çok *fazla* gibi görünüyor.”

“Seni uyarmıştım. Uyarmadığımı söyleyemezsin.” Boy aynasına doğru yürürken, başparmaklarımı kalın kumaşla memelerimin arasına sokarak elbiseyi yukarı çekmeye çalıştım. Tek sorun hiçbir şeyin kıpırdamamasıydı. Aynada kendime baktım, sonra omzumun üzerinden aynadan Olive’e göz attım.

“Biliyor musun, bu elbisenin içinde yüzümü memelerime gömbileceğimi sanıyorum. Ne eğlenceli olurdu, değil mi?”

“Lucy.” Olive homurdanarak yatakta dizlerinin üzerinde oturdu. “Buraya gel. Onu yukarı çekip çekemeyeceğime bir bakalım.”

“Çoktan denedim,” dedim ama yine de dönüp yanına gittim. “Sanırım en fazla bu kadar yukarı çıkıyor. Zavallı memelerim bunun içinde nefes bile alamıyor. Senin kızlarla yürümeyi nasıl başarıyorsun? Elbette, üzerlerinde uyumak çok rahat ama bu” –ellerimle memelerimi daha da yukarı kaldırdım– “bu tam bir saçmalık. Tanrı aşkına, neredeyse çeneme degecekler. Patlamadan önce bu elbisenin içinden çıkmama yardım et.”

“Ama straplez elbise kısa saçınla çok güzel görünüyor.”

“Dene, Olive,” dedim ve vazgeçip memelerimi bırakarak önünde durdum. “İşe yaraması için uğraş öyleyse.”

Olive altdudağını ısırp memelerime bakmaya devam etti.

Yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım. “Affedersin! Ben bir et parçası değilim.”

“Üzgünüm.” Güldü. “Üzgünüm ama gözlerimi alamıyorum.” Gözleri hâlâ üzerimdeydi, kumaşı yukarı çekmeye başladı.

“Teşekkürler,” dedim yavaşça, durumu iyice kötüleştirmeyi başarınca. “Çenemin memelerimin arasında kaybolmasının nasıl bir his olacağını hep merak etmişimdir.”

Olive kahkaha atıp elbiseyi bıraktı ve memelerimin sallanmasını izledi. Sonra bir parmağını uzatıp mememin şişkinliğine bastırdı.

“Güzel bir his, değil mi?” diye sordum, parmağımla diğer mememe bastırarak. “Yumuşak bir bulut gibi. Bu yüzden göğsünde uyumaktan hoşlanıyorum.”

Olive dalgın bir şekilde başıyla onayladı. "Kesinlikle D kup olmalısın."

"D değilim. C bile değilim."

"Ama elbise seni D gibi gösteriyor." Parmağını geri çekip önce yüzüme, sonra memelerime baktı. "Hah."

"Hah, ne?"

"Aslına bakarsan, yüzün memelerinden ufak görünüyor. Tu haf. Umarım straplez elbise giyerken öyle görünmüyorumdur. Öyle görünüyorsam ve hiçbir şey söylemediysen..."

"Yüzün memelerinden on kat ufak duruyor olsa, sana kesinlikle söylerdim." Düşük de olsa elbiseyi o gece giyme ihtimalimin olup olmadığını görmek için aynanın önüne geri döndüm. Elbise güzeldi; vücudumu sarış şekli belimi ve kalçamı mükemmel bir biçimde vurguluyordu ama kendi memelerimi yemek üzereymiş gibi görünürken insan içine çıkmamın, hatta kameraların önüne geçmemin imkânı yoktu. "Saçım kısa olmasaydı, sırf insanların dikkatini çekmek için bunu giymeyi düşünebilirdim – insanlar derken, ateşli oğlanları kastediyorum. Hayır, ateşli oğlanlar değil, ateşli adamlar." İç çekmeyi başardım. "Çünkü ateşli oğlanlar berbattır. Jameson koca penisli ve dövmeleli ateşli bir oğlandı ama ben ateşli *adamları* ve mümkünse onların kocaman penislerini istiyorum." Bir süre bunu düşündükten sonra Olive'e baktım. "Pekâlâ, bu adil değil. Dünyadaki diğer kadınlarla paylaşacağım. Yalnızca bir ateşli adamı alırım. Onu sevmeyeceğim, sadece seks için kullanacağım. Ama kocaman bir aleti olmalı. Nereye gitmesi gerektiğini bilen bir alet, bilirsin. Her aletin gi demeyeceği yerlere."

Olive, "Sanırım anlıyorum," diye karşılık vererek uzun konuşmamı kesti. "Kocaman bir alet istiyorsun."

"Ah," diye usulca içimi çekip kalbimi tuttum. "'Kocaman alet' dediğini duymanın beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun? Çok geliştiğini düşünüyorum. Sadece kocaman bir alet istemiyorum, Olive. Müthiş bir alet istiyorum. Arada fark var. Kalın olmalı ama fazla uzun olmasın çünkü yanlış yerlerimin dürtül-

mesini istemiyorum. Sevgili vajinam hepsini içine alıp sarabilmeli. Seks sonrası beni komaya sokacak türden müthiş bir alet istiyorum.”

Olive gülerek yatağından kalktı. “Anladım. Sana internetten müthiş bir alet sipariş ederiz. Pembe olacak. Hem sen neden bahsediyorsun? Kitabımı okudun mu? Alet kelimesi birçok kez geçiyor. Hatta daha fazlasından bile bahsediyorum.”

“Yazmak ve söylemek tamamen farklı şeyler. Bahse girerim, her sik dediğinde Jason sertleşiyordur.” Sırıttım. “Onunla sahneleri deniyor musun? Örneğin, belirli bir seks sahnesini yazarken azdığında onu arayıp, ‘Eve gelip beni becerir misin, Jason?’ diyor musun? Müthiş bir aleti var mı, Olive?”

Beni duymazdan gelmek için elinden geleni yapan Olive, sanki benden kaçabilirmiş gibi stilistin bıraktığı diğer elbiselere bakmak için yataktan kalktı. “Buna ne dersin?” diye sordu, askıları neredeyse belli olmayan derin dekolteli tozpembe güzel bir elbiseyi havaya kaldırarak.

“Öncelikle, konuyu değiştirmekte berbatsın; bunun üzerinde çalışmalıyız.”

Olive oflayarak bana arkasını dönüp diğer elbiselere göz attı.

“İkincisi, vajinamı memnun edecek koca bir alet istememde sakınca yok. Son olarak, neden bu gece memelerimi sergilemeye bu kadar meraklısın?”

“Çünkü göze çarpmak istemiyorum.”

“Ah, bunun için çok geç. Kitabı yazdın ve onun filmini çektiler. İnan bana, göze çarpmaman söz konusu değil, ayrıca memelerimin bu konuda yardımcı olabileceklerinden emin değilim. Sihirli olduklarını falan mı sanıyorsun?”

“Pekâlâ. Bunu dene,” diye emretti tozpembe elbiseyi ellerime tutuşturarak.

“Tamam,” dedim ve ayaklı askılığa ulaşmak için Olive’in etrafından dolaşım. “O hâlde sen de bunu deneyeceksin.”

Olive ellerimdeki beyaz elbiseye baktı, derin bir sırt dekoltesi vardı ve yere kadar uzanıyordu. Büyüleyici görünecekti.

“Beyaz mı?” diye sordu.

“Evet. Beyaz. Git ve üzerini değiş.” Onu hafifçe itip kıcına vurduğum, sonra banyoda gözden kayboldu.

Birbirimizin karşısında soyunmamamızın tek sebebi her yeni elbiseyi denediğimizde etkileyici bir giriş yapıp heyecanı artırmak istememizdi.

Ben yataklarında otururken banyodan seslendi. “Ee...”

“Ne ee?”

“Adam Connor’la nasıl geçti? Adam’dan her bahsettiğimde bana ondan nefret ettiğini söyleyip konuyu değiştiriyorsun ve benim talihsizliğime, bu konuda çok iyisin.”

“Sana şimdi konuyu değiştirmeyeceğimi düşündüren ne?”

“Belki bana acırsın? Çünkü Aiden uykuya daldıktan sonra duvarın üzerinden bu tarafa atladığında söylediğin tek şey Adam’dan ne kadar hoşlanmadığını ve bu hiç adil değil. Adamın evinde dört... beş gece geçirdikten sonra nasıl onun hakkında benimle konuşmazsın? Bu arada, tanışma biçiminiz düşünüldüğünde onu buna nasıl ikna ettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Gizlilik anlaşması imzaladığım için onun hakkında konuşmuyor olabilir miyim?”

“Bana o saçmalıklardan bahsetme, Lucy. Kulak misafiri olduğun özel konuşmalar hakkında herhangi bir şey sormadığımı biliyorsun. Ben sadece nasıl biri olduğunu soruyorum. Örneğin, ne hakkında konuşuyorsunuz? Sana gülümsüyor mu? Gece kalkıp odasına çaktırmadan baktın mı? Çıplak mı uyuyor? Yarı çıplak mı?”

Alaycı bir şekilde gülüp Olive’in telefonuna uzandım. “Burada kulağa sapık gibi gelen kim çok merak ediyorum.”

“Bu tür şeyler yapmanı beklediğim için sordum sadece.”

“Teşekkürler, Olive. Sorularından birini yanıtlayabilirim.”

“Lütfen Adam’ın ortalıkta çıplak dolaştığını söyle.”

“Sanırım Jason’la biraz konuşmam gerekecek. Kulağa düzenli olarak seks yapıyormuşsun gibi gelmiyor.” Telefonundaki internet tarayıcıyı açtım.

“Her gün seks yapıyorum, merak etme.”

Dudaklarım seğırdi. Olive’i sinir etmeye bayılıyordum.

“Sadece merak ettim. Buna araştırma diyebilirsin.”

“Elbette. Sadece araştırma,” dedim kelimelerimi uzatıp güle-
rek. “Orada ne yapıyorsun?” diye seslendim. “Dışarı çık ki seni
görebileyim.”

Olive kapıyı açıp dışarı çıktı. “Önce işemem gerekti.”

“Vay canına.” Nefesimi verirken gözlerim yerlerinden fırla-
yacak gibi oldu. “Yüce Tanrım, elbise sana çok yakışmış.” Olive
kendisine baktı ve emin değilmiş gibi dudaklarını büzdü. “Başka
bir elbise denemene gerek yok, Olive. Sana söylüyorum, bu se-
nin için doğru elbise.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Aynaya gidip omzunun üzerin-
den sırtına baktı. “Tenimde bu kadar hafif bir his bırakmasına
bayıldım ama sırt dekoltesi çok derin.”

“Bence harika. Başka bir elbise giymene izin vermeyeceğim.
Jason seni görünce aklını kaçırarak.”

Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerini aynadan ayırmadan
elbisesini düzeltti. “Sanırım ben de beğendim.”

“İnan bana, Jason elini sırtına her koyduğunda bu onu deli
edecek.”

“Pekâlâ. İkna oldum.”

“Ve,” dedim bana bakmasını bekleyerek. “Sana çok yakıştı.
Muhteşem bir gece olacak, Olive. Endişelenmen gereken bir şey
yok.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Endişelendiğimi nereden biliyor-
sun?”

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım ve gelip oturması için yanı-
ma hafifçe vurdum. “Çünkü seni çok iyi tanıyorum.”

Titrek bir şekilde gülümseyip oturdu. “Bu kısımdan pek hoş-
lanmadığım çok mu belli? Filmi ilk kez Jason ve seninle izlemeyi
tercih ederim – etrafta tüm o kameralar ve tanımadığım insanlar
varken değil. Benim için çok özel bir şey ve beni tanımıyorlar
bile.”

“Herkesi görmezden gelebilirsin, Olive. Bu, Jason’la senin geçen, öyle düşünmeye çalış. Ne olursa olsun, güzel bir gece olacak. Herkes senden bahsedecek. Kendinle gurur duymalısın.”

“Keşke annemle babam da gelebilseydi ama tüm ışıkların ve kameraların üzerlerinde olmasını istemiyorlar. Haftaya Jason’la oraya gidip filmi onlarla birlikte izleyeceğiz. Bu gece yanımda olman beni biraz sakinleştiriyor, bu sana şok edici gelebilir ama hâlâ gerginim.”

“Bana mı söylüyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Seni erken uyandırmamdan nefret edersin ama bu sabah beni beşte uyandırdın. Ne kadar gergin olduğuna dair bu ilk ipucumdu.”

Olive bana mahcup bir şekilde gülümseyip sırtüstü uzandı. “Jason’la diğer galalara gitmekte bir sorun yaşamadım ama bu farklı geliyor. Bana odaklanılmasını istemiyorum fakat Megan, Jason’la birlikte röportaj yapmam gerektiğini söyledi. Her şeyi berbat edeceğim.”

Megan, Jason’ın basın danışmanıydı ve çok belalı bir kadındı.

“Her şey yolunda gidecek. Ben yanında olacağım. Jason orada olacak. İlk kısmı, röportajlar ve flaşları patlayan fotoğraf makinelerini atlattıktan sonra her şey harika olacak. Film muhteşem olacak.”

Olive başıyla onaylayıp gözlerini kapadı. “Pekâlâ.”

Telefonunu alıp yanına uzandım. “Bak sana ne göstereceğim. Çılgık çılgığa zıplamak istiyorum ama bu seni daha çok korkutur.”

“Kötü bir şey mi? Kötüyse unut gitsin, bilmek istemiyorum.”

Cep telefonunun şifresini girip Amazon’un sitesine girdim. “Kötü bir şey olduğunda çılgık atıp zıplar mıyım?”

“Senin ne yapacağını öngörmek mümkün değil.”

“Aman ne komik. Şuna bak.” Olive’in görebilmesi için telefonu aramızda tuttum.

“Ah.”

“Evet. Ah.” Amazon listesinde yine ilk sıradaydı ve muhtemelen diğer platformlar için de aynısı geçerliydi. Telefonu yata-

ğa bıraktım ve sessizce tavanı izledik. "Sen müthiş bir yazarsın, Olive ve seninle gurur duyuyorum."

"Müthiş bir alet gibi mi?" diye sordu, ses tonundan neşeli olduğu belliydi.

"Kesinlikle."

"Pekâlâ, bununla yaşayabilirim. Biraz da Adam Connor'dan bahsedebilir miyiz? Lütfen. Bu beni kesin sakinleştirir."

"Beni kandıramazsın, Olive," dedim. "Heriften hoşlanmıyorum, ne söyleyebilirim ki? Ama çocuğa tapıyorum. Çok sevimli."

"Adam'dan hoşlanmadığın için mi günlerini onu izleyerek geçiriyordun?"

"Bu o zamandı, şimdi farklı. Harika bir vücudu ve kayda değer bir kabarıklığı olabilir..."

"Müthiş gülümsemesini unutma," diye bana hatırlattı.

"Bana hiç gülümsemiyor, o yüzden bilemem ama..."

"Ama ne?"

"Ama... Hiçbir şey. O masum insanları hapse yollayan bir pislik ve ondan nefret ediyorum."

"Yine başlıyoruz," diye mırıldandı Olive.

Aynı şeyi düşünüyorsunuz, değil mi? Belki de gözlerinizi deviriyorsunuz? Yapmayın. Yanlış anlamayın, adam kesinlikle yalanabilir, tırmanmakta sakınca görmeyeceğim bir ağaç. Onu bu kadar yakından gördükten sonra nasıl böyle düşünmem? Ama bu onun gerçek mizacını bilmeden önceydi.

Ondan nefret ediyordum ve hepsi buydu.

"Pekâlâ," diye söze başladı Olive kısa bir süre sonra. "Jame-son hakkında konuşmak ister misin?"

İnledim.

Prömiyere tek parça vardık, derin dekolteli tozpembe elbiseyi giymiştim ve memelerim benden tarafa bakan herkese selam veriyordu. Şikâyet etmiyordum, pek sayılmazdı. Ne de olsa iyi görünüyordum. Fakat Olive... Olive, Jason'ın kollarında olağanüs-

tü görünüyordu. Filmde başrol oyuncusu değildi ama basın onu böyle resmediyordu ve esas baş aktristen daha fazla ilgi çektiği kesindi. Bu, Jason ve Olive'in gecesi idi. Arkadaşım adına çok mutluydum, aradığı şeyi bulduğu için delicesine sevinçliydim.

Ben mi? Henüz benim müthiş aletimden bir iz yoktu. Ama umutluydum, aramaya devam edecektim.

Olive ve Jason'ın muhabirlerin sorularını yanıtladıkları kırmızı halının ucunda bekledim. Arabadan iner inmez Jason, Olive'in elini tutmuştu ve görebildiğim kadarıyla henüz onu bırakmamıştı. Gülümsedim, orada açık bir bar bulabileceğimi duyduğumdan gizlice içeri girmeyi düşünürken arkamdan biri konuştu.

"Burada ne arıyorsun?"

O ses. Kaskatı kesildim ama ne yazık ki, tüylerimin diken diken olmasına engel olamadım. Yavaşça arkama döndüm.

Adam *kahrolası* Connor.

Yüce Tanrım...

Uluorta becerilecek kadar çekici görünüyordu. Böylesine aşâlık olmasaydı, onunla çok iyi vakit geçirebilirdim.

"Asıl *sen* burada ne arıyorsun?" diye sordum yanıt vermek yerine.

Gözleri memelerime kaydığında kaşlarını çattı. Ben de kaşlarımı çattım ve ters giden bir şey olmadığından emin olmak için aşağı baktım. Bir sorun göremeyince, ellerimi memelerime koyup gözlerimi tekrar onunkilere çevirdim. Hâlâ bakıyordu.

Tatlılıkla gülümseyip başımı kaldırdım, "Onlara dokunmak ister misin?" diye sordum.

Gözlerini hemen gözlerime dikip kaşlarını iyice çattı. "Ne?" Başını iki yana salladı. "Boş ver. Burada ne arıyorsun?"

"*Sence* burada ne arıyor olabilirim?" diye sordum sahte gülümsememden vazgeçip. Oğluyla ilgilendikten sonra biraz daha nazik olacağını düşünürdünüz, değil mi? Ama hayır, bu adam nazik değildi.

Adam gözlerini kapayıp içini çekti. "Ah. Tabii. Jason ve Olive'le geldin."

“Bingo. En akıllı erkek ödülünü kazandın,” dedim ifadesizce.

“Affedersin, seni burada görünce sandım ki...”

“Seni takip ettiğimi düşündüğünü söyleme.” Adam sessizliğini koruyunca suratımı astım. Kendimi bakışlarımı yumuşatmaya zorladım ve öne doğru eğilip fısıldadım, “Siktir git, tamam mı?” Adam’ın bakışları sertleşirken geri çekildim. “Ateşlisin, kabul ama senden peşine düşecek kadar hoşlanmıyorum. Henry Cavill olsaydın... işler değişirdi.”

“Beni takip etmeyi bırakıp Henry’nin peşine düştüğünü bilmek güzel.”

Başa dönmüştük... “Sen kim olduğunu sanıyorsun? Seni takip etmiyordum,” dedim dişlerimi sıkarak ve o sırada biri bana çarptı; dengemi kaybedip onu devirmeden önce Adam beni kollarımdan yakaladı. Donup kaldım. Ellerimi göğsüne koymuş olabilirim ama onu yokladığımı itiraf etmeyecektim.

“İyi misin?” diye sordu, başını eğip yüzüme bakarken.

İyi miydim? Güzel kokuyordu, o yüzden sorun yoktu. Göğsü ellerimin altında sertti.

“Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim,” diye mırıldandım, gözleri hariç her yere bakarak.

Tam o esnada, Jason ve Olive bize katılmaya karar verdiler. “Merhaba çocuklar,” dedi Jason, biz birbirimizden ayrıldığımız sırada.

“Merhaba,” dedi Olive, Adam’a kocaman gülümseyerek. Jason onu yanına çekti.

Olive merakla bana bakarken Jason, “Bu gece seni görmeyi beklemiyordum,” dedi Adam’a. Bakışlarımı kaçırdım. Gerçekten çok güzel bir geceydi.

Adam’ın koruması Dev bir anda ortaya çıktı. “Adam, o poz veriyor. İçeri girmeden onu yakalamalısın.”

Adam başıyla onaylayıp Jason’a baktı. “Son anda karar verdim. İzninizle, Adeline’la konuşmalıyım.” Uzaklaşırken, yüzünde küçük bir gülümsemeyle Olive’e baktı. “Güzel görünüyorsun, Olive, başarın için tebrikler.”

Olive'in yüzü kızardı ve Adam gitti. Gözlerimi devirip ağzımın içinde homurdandım. "Yağcı."

"Sanki başrol oyuncusu ben değilmişim gibi," dedi Jason, Olive'e bakarak. "Tüm dikkatleri üzerine çekiyorsun, ufaklık. Endişelenmeli miyim?" Olive ona gülümsedi, Jason bunu bir davet olarak görmüş olmalıydı çünkü eğilip nazikçe dudaklarını öptü. Hafifçe geriye doğru eğildim, elbette beklediğim gibi Jason'ın eli Olive'in sırtındaydı. Elbise başarılı olmuştu.

Jason'ın halka ilişkiler uzmanı stüdyonun tuttuğu özel güvenlikle birlikte gelince çifte kumrular ayrılmak zorunda kaldılar. Megan, rol arkadaşlarıyla son birkaç röportaj yapabilmesi için Jason'ı alıp götürürken Olive ve ben kenarda onu bekledik.

"Adam Connor senden ne istiyor?" diye sordu Olive kocası gider gitmez.

"Hiçbir şey," dedim, dalgın bir şekilde bakışlarımı paparazzilerin ve kırmızı iplerin ardında dizilmiş hayran kitlelerinin üzerinde gezdirirken. "Sanırım içeri girmeye hazırım," diye devam ettim. "Etrafta bu kadar çok insan varken gerilmeye başlıyorum."

"Sakin konuyu değiştirmeye çalışma. Hiçbir şey derken ne demek istiyorsun? Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Olive'e baktım ve güvenliğin bize doğru geldiğini fark ettim. "Adam onun peşinde olduğumu sandı, ona siktirip gitmesini söyledim. Özeti bu. Şimdi mutlu musun?"

"Neden onurla evlenip komşum olabilmen için adama kibar davranmaya çalışmıyorsun?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Lütfen. O adamla evlenmektense ölmeyi tercih ederim."

"Bayan Thorn," dedi sarışın güvenlik görevlisi yanımızda dururken. Hiç de fena görünmüyordu. Kolları iriydi, beyaz bir gömlek ve siyah kumaş pantolon giymişti ve fark edilir bir kibarlığı vardı... Sarışınları pek tercih etmezdim ama biraz değişiklik yapmak için bundan daha iyi bir fırsat olabilir miydi? "İçeri girmeniz gerekiyor, lütfen," diye ekledi elini kulaklığına götürerek. İşte bu gerçekten seksiydi.

“Ne? Neden?” diye sordu Olive hemen, gözleri Jason’ı aradı.

“Sorun ne?” diye sorunca adam dikkatini bana çevirdi. Ona en güzel gülümsememi sergilemeye çalıştım.

“Hanımefendi, alanı boşaltmamız gerekiyor...”

Adam hâlâ konuşuyordu ama kulaklarım ona tamamen tıkandı. *Hanımefendi mi?*

Kahrolasica bir şaka mı yapıyordu?

Kahrolasica bir şaka mı yapıyordu?!

Olive beni kolumdan tutup binanın girişine doğru çekti. “Onu duydun mu?” diye sordum yüksek sesle, omzumun üzerinden bakmaya devam ederek. “Bana hanımefendi dedi! Adamı duydun mu? Ne söylediğini duydun mu?”

“Duydum,” diye yanıtladı Olive çaktırmadan gülerek.

“Gülme! Bu hiç komik değil, Olive! Hepsi onun yüzünden,” diye tısladım. “Bunu o yaptı!”

“Kimden bahsediyorsun? Jameson’dan mı?”

“Ne?” Ona bakıp başımı iki yana salladım. “Hayır. Adam Connor’dan bahsediyorum. O kötü şans getiriyor. Ne zaman etrafımda olsa, kötü bir şey oluyor. Ondan nefret ediyorum.”

“Yine başlıyoruz...”

Film muhteşemdi. Olive taslağını bitirdiğinde kitabı okuyan ilk kişiydim ve sinemada oturup her şeyin perdede hayata geçmesini izlemek asla unutmayacağım bir deneyimdi. Film bittiğinde, kalkıp en yakın arkadaşımı kucakladım ve tekrar ağladık. Sonra güldük. Jason, Olive’i alından öptü ve ben biraz daha ağladım. Sonra müzik, ateşli erkekler ve daha fazla ünlünün olduğu bir partiye gittik. Herhalde içlerinden birinin müthiş bir aleti olmasıydı, değil mi?

Henüz müthiş aleti arama fırsatım bile olmamıştı.

Partinin düzenlendiği endüstriyel çatı katına vardıktan kısa bir süre sonra Jameson’dan bir mesaj aldım.

Çok korktuğum için onu hemen okuyamadım.

Olive'in yanındayken, Jameson sanki hiç var olmamış gibi yapmak için elimden geleni denesem de, bazen durduk yere aklımda belirip günümü aksatıyordu. Gittiğinden beri ilk kez benimle iletişim geçiyordu.

Telefonumu çantama attım, Olive ve Jason'ı bir grup insanla sohbet ederken bıraktım ve kendime gözlerimi kapayıp kalp atışlarımı düzene sokabileceğim karanlık bir köşe buldum.

Hayatınıza devam etmeye başladığınız anda eski sevgilinizin sizinle iletişime geçmesi çok kötü bir şey değil miydi? Bu düşüncesizlik değil miydi?

Tuğla duvara yaslanıp kendimi boş bir yolda hayal ettim. Gürültülü müziği duymazdan gelip zihnimi sakinleştirdim. Güneşli bir gün, hafif bir rüzgâr. Temiz hava. Kendimi Jameson'ı o yolun sonunda dururken hayal etmeye zorladım. Hâlâ ona karşı hislerim vardı. Bir ayı biraz aşkın bir süre öncesine kadar Jameson'ın benim olduğunu, ailemden farklı olduğumu sanıyordum. Sonunun onlardan farklı olacağını. Ve kendim için istediğim buydu. Bunu istiyordum çünkü Jameson bana bunun mümkün olduğunu, bunu istemekte sakınca olmadığını göstermişti.

Hayali yolumun ortasında durup Jameson'a sırtımı döndükten sonra birbiri ardına adımlar attım. Onu geride bıraktım.

Gözlerimi açınca, partiye geri döndüm. Olive'i bulup ona mesajı okutmak istiyordum ama vazgeçtim. Bu onun gecesiydi. Ona söylemediğim için bana kızacaktı ama sonra telafi edebilirdim.

İhtiyacım olan derin nefesi alıp telefonumu açtım.

Jameson: *Seni özledim, Lucy.*

Yakınumda olsaydı, telefonu rahatlıkla kafasında kırabilirdim ama neyse ki değildi. Kim terk ettiği kişiye, "Seni özledim," diye mesaj gönderirdi ki? İşkence etmek istiyorsa, görevini başarıyla tamamlamıştı.

Elim titreyerek telefonu tekrar çantama atıp açık bara doğru yürüdüm.

İki tekila içtikten sonra Olive'i buldum ve Jason'ın yardımıyla onu stüdyonun o geceliğine tuttuğu grupla birkaç şarkı söyle-

mek için benimle sahneye çıkmaya ikna ettim. Çok yalvarmam gerekti ama Jason'ın ona âşık olmaya başladığını fark etmesine yol açtığını itiraf ettiği imza şarkımız "Let's Marvin Gaye"e başlayınca Olive rahatlayıp içlerinde birçok ünlü ve endüstriden diğer insanların olduğu seyirciyi unutmayı başardı. Her zaman ki gibi şarkıyı onlara değil, birbirimize söyledik ve aptalca dans edip eğlendik. Jason Thorn'un tedarik ettiği bir tekiladan sonra, Olive'i The Cardigans'tan "Lovefool"u söylemeye ikna ettim. Jason'ın kendisine hâkim olamayıp sahnede onu sersemlemesini sağlayacak şekilde öpmesi hiç şaşırtıcı değildi.

Bu en iyi kesintiydi.

Ve nihayet Jameson'ı unutuyordum. Yine. Kısmen.

Olive ve Jason'la birlikte birçok insanla sohbet ettim. Gülümsedim, kahkaha attım. Jameson bile böylesine önemli bir geceyi berbat edemezdi.

Birkaç saat sonra –belki de yalnızca bir saat sonra– yüzüme biraz su çarpıp tuvaletten çıkarken bir adam bana dokundu. Sarhoş muydum? Belki biraz. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Olive'in partisindeydim.

Tuvalete gitmek için yanlarından ayrılmıştım.

Doğru ya.

"Hey," diye mırıldanıp adamı omuzlarından itmeye çalıştım.

Gizemli adam boynumu yalayınca ürperdim.

Kahretsin.

Biraz güzel gelmişti.

Onu tanıyor muydum? Diliyle bana saldırmadan önce ismini söylemiş miydi? Hiç hatırlayamıyordum. Adam boynuma ilgi göstermekle meşgulken, gözlerimi kısarak karanlıkta mümkün olduğunca etrafıma bakındım. Dar bir koridorda, cinsiyetsiz tuvaletlerin yanındaki yüksek bir duvara yaslanmıştım. Jason ve Olive'le beraber bir grup insanla sohbet ettiğimi hatırlıyordum

ama bu adamın o grupta olup olmadığını hatırlamıyordum. Görebildiğim kadarıyla koyu gri bir gömleği vardı ve iri yapılıydı.

Ağzıyla ne yaptığını çok iyi biliyordu ama o dile bir yüz iliş-tirmek istiyordum, o yüzden onu tekrar ittim. “İıı, selam,” diye tekrarlardım, itmek pek işe yaramayınca. Bana yanıt vermek ya da varlığını kabul etmek yerine, adam belimi kavrayıp beni du-vardaki küçük bir oyuya çekti.

“Orada dur,” diye mırıldanırken başım dönüyordu. Adamın sırtı pat diye bir şeye çarptı, sonra beni çevirdi ve bu kez çelik kapıya benim sırtım çarptı ve nefesim kesildi. Suratımı ekşittim ama o fark etmiş gibi değildi.

“Hey! Yavaş ol,” dedim kelimeleri yuvarlayarak.

“Şişşt. Acını dindiririm,” diye fısıldadı adam kulağıma, omuzlarımı ovuşturarak. Sonra birdenbire elleri aşağıya hareket etti ve etimi sıktı.

“Ne... ne yapıyorsun?” Onu üzerimden atmak için dizimi kal-dırdım ama elbise hemen dizimin altında bittiği için faydasız bir çabaydı. Sualtında hareket etmekten farksızdı. Sesimi yükselt-tim. “Beni bırakmanı söyledim!”

Birdenbire bir el yanaklarımı kavrayıp başımın arkasını kapı-ya doğru itti. Nefes almakta zorlanıyordum.

“Şişşt dedim sana,” diye fısıldadı adam kulağıma ve kulak-mememi ısırdı.

Parmakları yüzümde iz bırakacak kadar canımı yakmasaydı, seksi bir hareket olabilirdi.

Belki de olmazdı.

Ama canımı acıtıyordu ve yaptığı şeyle ilgilenmediğimi açık-ça belirtmişim.

Bir eli eteğimin ucunu bulup onu yukarı kaldırmaya başladı. O, parmaklarını yanaklarıma bastırırken, “Sana durmanı söyle-dim,” diye elimden geldiğince bağırdım. Müziğin güçlü bas no-taları sesimi bastırıyordu.

Boynumu ısırdı ve dudakları dudaklarımı buldu.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve yüzümü tutuşundan çevirmeye çalıştım.

“Senin gibi kızların kendilerini ağırdan satmalarına bayılıyorum. Mücadele etmeye her zaman varım.”

Ah, kesinlikle olmaz.

Nabzımı yavaşlatmaya çalışıp dizimi aniden yukarı kaldırdım; adam elbisemi yukarı çektiği için bu kez daha kolaydı ve hedefi vurdum. Adam homurdanarak yüzümü bıraktı ve karşımda iki büklüm olurken işe yaramaz hayalarını tuttu. Saçımı yüzümden geriye ittim ve sızıyı dindirmek için ağzımı açıp kapadım.

“Seni adi pislik, ne yaptığını sanıyorsun?” diye tısladım adama. Doğrulunca, tanıdık göründüğünü fark ettim ama tam çıkaramadım. Beni ellemesine izin vermiş miydim? Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum, Olive için böylesine özel bir gecede bunu kesinlikle yapmazdım. Bununla birlikte, birkaç erkekle zararsızca flört etmişim ama hepsi eğlenceliydi. Jameson’ın mesajından sonra özgüvenimi biraz tazelemeye ihtiyacım vardı. Seks yapacak birini aramıyordum.

Hemen elbisemi aşağı indirip adama dik dik baktım. Yüzü kızarmıştı ama kocaman sırıtiyordu.

Harika...

“Dinle,” dedim yavaşça. “Hayaların için üzgünüm.” Oflayıp lafıma devam ettim. “Aslına bakarsan, geri alıyorum. Üzgün değilim. Hak ettin. Şimdi gideceğim, tamam mı?”

Adam tek kaşını kaldırıp ürkütücü şekilde sırtmaya devam etti. Ellerimi havaya kaldırıp yavaşça uzaklaşmaya başladım. “Gidiyorum. Bir şey olmadı.”

Altdudağını ıslatıp bana doğru hamle yaptı. Koşarak adamın yanından kaçmaya çalıştım ama benim için fazla güçlüydü ve bir kez daha beni sertçe kapıya yasladı. Bu kez beni omuzlarıyla yerimde tuttu. Hızlı ellerle elbisemi neredeyse belime kadar çekerken kulağının dibinde çığlık attım.

Bu kadar hızlı ayılmak ürkütücüydü.

Ve bir anda adam öldürmeye meyilli olmak.

Müzik gerçekten yüksekti ama birinin beni duyacağından emindim.

Kıvrandım, tekmeler savurdum ve çığlık attım ama yine de adam elini elbisemden içeri sokup mememi sertçe sıkmayı başardı. Moraracağım kesindi. Fakat olanlar düşünüldüğünde, bir iki morluk o kadar endişe verici değildi.

“Benimle mücadele et,” dedi adam. “Bunu benim için zorlaştır.”

O anda paniğe kapılmaya başladım.

Adam kaçığın tekiydi.

Çığlıklarım onun için çok yüksek olmaya başlayınca, eliyle ağzımı kapayıp vücuduma saldırmaya devam etti. Yine de duracağını sandım.

Yine de bunun bir kâbus olduğunu düşündüm.

Yine de adamın eline doğru haykırdım.

Parmakları iç çamaşırımın kenarına yaklaşıncaya bütün hareketi kestim. Tamamen.

Nefes almayı bıraktım.

Gözlerim doldu ve yutkundum.

Aptal, aptal gözyaşları.

Ah, elinden kurtulur kurtulmaz bu adam kesinlikle ölecekti...

“Hoşuna gitti, değil mi?” diye fısıldadı parmak uçları iç çamaşırımın üzerinde gezerken.

Dünya durdu.

Adam elini ağzımdan çekince ciğerlerim patlayana kadar var gücümle haykırdım.

ONUNCU BÖLÜM

Adam

Adeline'la tartıştıktan sonra, oradan kaçıp eve gitmek için mekânın arka kapısına doğru yöneldim. Oraya gitmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum ama yine de onunla konuşmalıydım. Aiden'in tam velayetini almak için ona dava açmak istediğim en son şeydi ama Adeline... beni zorluyordu. Aiden'in annesi olmakla ilgilenmiyordu.

Paparazzi mekânın önünde pusuda bekliyordu, o yüzden o taraftan çıkmak söz konusu değildi. Adeline'la hararetli bir şekilde konuşurken fotoğraflarımızı çekmiş olmaları –o fotoğrafları nasıl çarptıracaklarını Tanrı bilirdi– yeterince kötüydü, bir de oradan huşumla çıkarken beni görüntülemeleri istediğim en son şeydi.

Çatı katının arka tarafına doğru ilerleyip köşeyi döndüm ve koridorun girişinde yiyişen bir çiftle karşılaştım. Başımı eğerek yanlarından geçtim. Sağa döndüm, çelik kapıları itince taze havayı yüzümde hissettim. Dışarı doğru ilk adımımı atmıştım ki birinin çığlık attığını duydum.

Hemen başımı çevirdim ve uygunsuz pozisyonda bir başka çift gördüm. Kadına kıyasla adam iriyarı olduğu için hiçbir şey göremedim ama *bir şey* gördüğümü sandım...

Dışarı göz attım. Belki de çığlığı yanlış yorumlamıştım? Adeline yatakta haykırmazdı, altımda doğru düzgün kımıldamazdı bile. Belki de zevk dolu bir çığlığın kulağa nasıl geldiğini unutmuştum?

Yine de ayaklarımı beni çifte doğru götürdü ve yaklaştıkça, başkasının işine burnunu sokan bir pislik hissettim.

Lucy'yi en son gördüğümde giydiği elbiseye benzer tozpembe bir kumaş gözüme ilişti ve boğuk bir çığlık daha duyunca adımlarım hızlandı.

Müziğe rağmen sesimi duyurabilmek için, "Hey," diye bağıınca adam omzunun üzerinden bana donuk bir bakış attı. Kaşlarımı çattım ve bakışlarım adamla kapı arasına sıkışmış kıza kaydı.

Fark ettiğim ilk şey gözyaşlarıydı; sonra onun fırtınalı gri gözleriyle Lucy olduğunu anladım, irislerinin mavisi tamamen kaybolmuştu. Korku dolu gözlerini benimkilere çevirince, içimde bir şey boşaldı.

Buna öfke patlaması diyelim: Geçirdiğim geceden sonra son derece beklenilirdi.

"Adam Connor," dedi adam kocaman bir gülümsemeye. "Küçük özel partimize hoş geldin. Eğlenceye katılmak ister misin?" Gelecek vadeden aktör Jake Callum'du bu, sırf filmlerinden biri gişede fena iş çıkarmadığı için kendisini bir şey sanan pisliğin tekiydi.

Lucy'nin onu itmeye çalıştığını görünce kaşlarım iyice çatıldı.

Jake'i gömleğinin arkasından tutup Lucy'nin üzerinden ayırdım ve onu duvara yapıştırdım.

"Sakin ol, dostum." Gülerek ellerini ikimizin arasına kaldırdı. "Bir sözleşmem var. Yavaş ol."

Pantolonuna baktım ve düğmelerinin ilikli olduğunu görünce rahat bir nefes verdim ama Lucy'nin gözyaşlarını silerken eteğini indirdiğini görünce öfkem on kat geri döndü.

"Burada neler olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordum, burnunun dibine girip onu iterek.

Jake sırtarak omuzlarını silkti. "Sadece hanımefendiyle biraz eğleniyorduk. Rahatla." Gözlerini Lucy'ye çevirince, dikkatini çekmek için gömleğini daha sıkı kavradım.

"Ona bakma! Sana dedim ki..."

Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı çünkü her erkeğin ıslak rüyası gibi giyinmiş küçük baş belam uzaklaşmam için *beni* itiyordu. Omzumun üzerinden ona baktım. Yerimden kımıldamayınca Lucy kaşlarını çatıp tekrar denedi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordum ona dik dik bakarak.

Lucy beni itmeye çalışmaktan vazgeçti. "Çekil yolumdan," diye hırladı.

"Tanrı aşkına, sana yardım etmeye çalışıyorum!" diye bağırdım.

"Sana dedim ki," diye hırladı Lucy, "Yolumdan. Çekil!"

Pekâlâ, diye içimden geçirdim, *deli olduğunu çoktan kanıtladı, belki de durumu yanlış anlamışımıdır?* Belki yalnızca âşıkların tartışmasıydı bu? Anlaşılan bundan daha fazlasını bilmiyordum.

Jake'i bırakıp bir adım geri çekildim. "Kusura bakma. Böldüğüm için üzgünüm." Lucy gözlerini kısarak bana baktı ama ben yolundan çekilir çekilmez Jake'e odaklandı. Gözlerimi Lucy'nin bir an için göğsüne çevirdim ve nasıl da kesik kesik soluduğunu gördüm.

Başımla onu selamlayıp elimi saçımın arasından geçirdim ve istemeye istemeye bir adım geri çekilirken, Lucy Jake'e doğru eğildi ve sanki kulağına bir şey fısıldamak üzereymiş gibi ona parmağıyla işaret etti. Neden bu basit hareket beni daha çok sinirlendirmişti? Arkamı dönüp gitmek üzereyken, bir anda küçük yumruğu havada uçup Jake'in burnuna indi. Jake burnunu tutup acıyla inledi.

"Seni sürtük!"

Lucy duraksamadan adamın hayalarına diziyle tekme attı.

Suratımı ekşittim. *Off*.

Bir yumruk daha indirmek üzereyken elini havada yakaladım.

"Dur, dur, dur, sakin ol."

Benim adıma aptalca bir hamleydi. Lucy Meyer'ın yoluna asla çıkmayın. Asla. Ayağıma bastı.

Topuğuyla.

Sertçe.

“Tanrı aşkına, kadın!” diye bağırp bir anlığına kolunu bıraktım.

“Seni küçük pislik!” diye Jake’e bağırdıktan sonra omzuna bir yumruk daha indirdi.

“Seni kaçık sürtük,” diye tıslayarak karşılık verdi Jake ve Lucy’nin bileğini yakalayabilmek için burnunu bıraktı. Lucy söylenmeyi bıraktı ve Jake onun bileğini çevirmeye başladı. Ne diyeceğimi bilmediğim için bir elimi Jake’in boğazına dolarken, diğeriyle Lucy’yi ondan uzak tutmaya çalıştım.

“Kes şunu,” dedim Jake’e elimden geldiğince sakın bir şekilde. Nasıl bir şeye bulaşmışım böyle?

Jake’in bakışları sertleşti ve Lucy’nin keskin bir nefes alıp acıyı hafifletmek için vücudunu çevirmesine sebep olacak kadar sertçe bileğini çevirdi. Boğazını iyice sıktım ve yüzü kıpkırmızı olup nefes almakta zorlanmaya başlayana kadar kafasını duvara ittim. “Tekrarlamayacağım, Callum. Bırak onu!”

Jake, Lucy’nin elini iterek bıraktı ama bir saniye sonra Lucy küfürler edip cehenneme gitmesini söyleyerek tekrar ona saldırdı. Jake’i bıraktım ve adam öksürürken, arkamı ona döndüm.

“Dur,” dedim Lucy’ye, girdiğim bütün zahmete karşılık omzuma hafif bir yumruk yerken.

Tanrım.

Kadın beni dinlemiyor muydu? Elbette, hayır. Kimseyi dinlediğini sanmıyordum.

“Onu öldüreceğim,” diye bağıırken etrafımdan uzanarak Jake’e vurmaya çalışıyordu.

Jason’ı bulup bulamayacağıma bakmak için koridorun ucuna göz attım ama yakınımda kimse yoktu, birkaç dakika önce çılgınca öpüşen çift bile gitmişti.

Lucy’nin gözleri Jake’e odaklandı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?!” diye bağırdı tekrar, ona ulaşmak için beni çekiştirip duruyordu. “Seni küçük şerefsiz! Buna nasıl cüret edersin!”

“Ya onu karşımdan alırsın ya da burada bir sorun yaşarız, Connor,” dedi Jake arkamdan, sesi bok gibi çıkıyordu. Belki de

boğazını gerekenden biraz fazla sıkıştırmışım, gerçi adama acıdığım da söylenemezdi.

“Kapa çeneni,” diye hırladım ve en sonunda Lucy’nin savurduğu kollarını yakaladım.

“Bırak beni, Connor,” diye bağırp ayağını tekrar kaldırdı. Bitkin düşmüş olmalıydı çünkü daha yavaş hareket etmeye başlamıştı ve artık taktiğini bildiğim için hedefini bulmadan önce ayağımı kenara çektim. Elimden geldiğince nazik bir şekilde bedenini çevirip kollarını kısıtılarak onu göğsüme bastırdım.

Bu kargaşanın nasıl duyulmadığını anlayamıyordum.

Çenemi Lucy’nin omzuna koyup ona fısıldadım. “Sakin ol, Lucy. Sakin ol.” Pembe güller ve hafif narenciye kokuyordu, hem yumuşak hem de keskin bir kokuydu. Aklımı toplamak için başımı iki yana salladım.

Küçük bir tereddüdün ardından kollarımın arasında kıpırdanmaya başladı. “Bana sakinleşmemi söyleme, kahretsin! Onu öldüreceğim. Bırak beni.”

“Hayır. Benim için sakinleşmen gerek, Lucy. Bunu yapabilir misin? Lütfen, tatlım. Sakinleş de bana burada neler olduğunu anlat.”

Göğsü hızla yükselip alçalırken ellerini koluma doladı. Üzerimde bir şey denemesini ya da beni itmesini bekledim ama bana yalnızca tutunarak beni şaşırttı. “Bana tatlım...” dedi yavaşça, “dememeni söyledim.”

“Sakinleşeceğine söz verersen, sana bir daha tatlım demem. Bu seni memnun eder mi?”

Güçlkle derin bir nefes alıp başıyla onayladı. Hâlâ kollarımı tutuyordu ama buna dikkat çekmemden hoşlanacağını sanmıyordum.

Jake duvardan sinsice ayrılıp yanımızdan uzaklaşmak için o ânı seçti. Yüzü bize dönük olacak şekilde geri geri yürüdü. Lucy’ye küçük bir selam çakıp sırtınca... Lucy bir an için kollarımda kaskatı kesildikten sonra bıkkınlıkla haykırıp peşinden gitmeye çalıştı.

İçimi çekip ayaklarını yerden kestim. “Buraya kadar. Gidiyoruz.” Bacaklarını savuran ve bağırarak Lucy’yi taşıyarak dışarı çıktım.

Onu bıraktığım anda yanımdan koşarak geçip tekrar içeri girmeye çalıştı. Bunu başaramadan yolunu kestim.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye bana bağırdı göğsü yükselip alçalırken. Anlaşılan yine bana saldırma sırasıydı.

“Seni kurtardım, bu şekilde mi teşekkür ediyorsun?” diye sordum, bir şey denememesi için kapıyı engellerken.

Bir güvenlik görevlisi koşarak yanımıza geldi. “Burada her şey yolunda mı?”

Lucy ölüm saçan gözlerini adama çevirip, “Evet!” diye hırladı.

Adam ona aldırmayıp bana döndü. “Her şey yolunda mı, Bay Connor?”

Lucy adamın önüne çıkıp ellerini salladı. “Merhaba? Neden ona soruyorsun ki? Belki *onunla* bir sorunu olan benim?”

Adam bir kez daha Lucy’yi duymazdan gelip yanıt vermemi bekledi. Ensemi ovuşturup başımla onayladım. Ne söyleyebilirdim ki? Güvenlik görevlisi gider gitmez Lucy aniden bana döndü.

Tekrar başlamadan onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Kapa çeneni.” Burnunun dibine girip ona bağırılmama saniyeler kalmıştı ama titreyen ellerini fark etme gafletine düştüm ve içimdeki savaşıma arzusu sönüp gitti.

“Dinle.” Gözlerimi kapayıp doğru sözleri bulmaya çalıştım. “Dinle, ikimiz de burada iyi vakit geçiriyor gibi görünmüyoruz. Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum, hepsi bu. Sonra gideceğim, o zaman gidip kimi öldürmek istiyorsan öldürebilirsin, tamam mı?” Ona zaman vermek için derin bir nefes aldım. “Yardı mı istemiyorsan, sorun değil. Sadece biraz sakinleş ki ikimiz de yolumuza gidebilelim.”

Şaşırtıcı bir şekilde başıyla onayladı ve bana sırtını döndü. Yalan yok, birkaç dakika sessizce bekleyip o kendine gelince git-

me fikri cazipti ama vücudunun kontrolsüzce titrediğini gizlemek için kollarını etrafına dolayınca, onu orada bırakamayacağımı anladım.

Kahretsin!

Ellerimi omuzlarına koyup onu.... teselli etmeyi düşündüm. Onu ısıtmayı? Onu yatıştıracak herhangi bir şey yapmak istedim ama bunu hoş karşılayacağını düşünmediğim için yüzümü ona dönüp parmak uçlarımla çenesini kaldırdım.

“Lucy?”

Gözlerini açınca gördüğüm şey kalbimi kırdı: Tek bir damla gözyaşı neredeyse düz bir çizgi hâlinde çenesine doğru süzüldü. İçgüdüsel bir hareketle onu sildim. Bu kadın ve kalbinde nasıl biri olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama şimdiye dek gördüğüm kadarıyla burada son derece ters giden bir şey vardı.

“Ağlamıyorum,” dedi.

“Elbette ağlamıyorsun,” dedim kısık bir sesle.

“Ağlamıyorum.” Elinin tersiyle yanaklarını silip bana baktı. “Bunlar sadece öfke gözyaşları.”

“Elbette,” diye tekrarladım. “Senin gibi birinden başka bir şey beklemezdim.”

Yüzü kızardı ve iyice kaskatı kesildi. “Peki bu ne anlama geliyor? Benim gibi biri derken ne demek istedin?”

Elbette sözlerimi çarpıtacaktı. Yoksa nasıl yeni bir tartışma çıkarabilirdi? İşin doğrusunu bilmesem, beni perişan etmekten zevk aldığını söyledim.

Başımı iki yana salladım. “Seninle tartışmaya girmeyeceğim. İyi geceler ve iyi eğlenceler, Lucy.” Gitmek üzere arkamı döndüm ama elini koluma koyarak beni durdurdu.

“Bekle bir dakika. Ne...”

“Senin kadar inatçı, güçlü ve direnen biri demek istedim, Lucy,” diye açıklayarak sözünü kestim. “Amacım seninle kavga etmek değil. Bu gece olmaz.”

Lucy elini kolumdan çekti. “Ah.”

“Evet.”

“O hâlde, üzgünüm.”

“Senden beklenmedik bir tavır. Bu kelimeler ilk kez mi ağzından çıkıyor?”

“Zorlama.”

Gözlerimi koluma çevirdim, özellikle de gitmeme engel olan eline. “Sakıncası yoksa şimdi gitmek istiyorum.”

Lucy bakışlarımı takip etti, elini kolumda bulunca şaşırmış gibi oldu. Birkaç adım geri çekildi, “Elbette. Sana dokunmak gibi bir niyetim yoktu. Umanın bu yüzden yetkilileri aramazsın.”

Bunu söyleme şekli... *Tanrım*, beni çileden çıkarıyordu.

“Söylediğim gibi, iyi geceler Lucy.”

Yanından uzaklaştım. Uzaklaştım ama bu bana doğru gelmedi.

Adımlarım yavaşlarken, *Canın kavga çekiyor olmalı, Adam*, diye geçirdim içimden. Adeline’la ilk raunt yeterli olmamış gibi, bu deliyle de biraz daha vakit geçirecektim. Arabada. Ondan kaçamayacağım bir yerde.

Arkama bakınca, Lucy’yi bıraktığım yerde buldum. Gözleri kapalı bir şekilde yüzünü gökyüzüne çevirmişti. Ay ışığı ona yakışıyordu. Yüz hatları yumuşak, hafif pembe dudakları davetkâr görünüyordu. Ayaklarını beni ona geri götürdü.

“İçeri girip arkadaşlarını çağırmamı ister misin?”

Tek gözünü açıp bana meydan okur gibi baktı. “Hayır.”

Başımı eğip hiç gelmeyecek bir açıklama bekledim.

“Pekâlâ. O hâlde...”

“Gidebilirsin, iyiyim ben.”

“Benimle gelmek ister misin?”

İki gözünü de açtı ve bir süre teklifimi düşündü. “Evet,” dedi en sonunda. “Evet, lütfen.”

“Seni Jason’ın evine ya da başka bir yere bırakmamı ister misin?”

“Jason’ın evine bırakabilirsin. Sana zahmet olmazsa, bu çok makbule geçer.” İçindeki öfke onu terk etmiş gibiydi ve omuzları hafifçe düştü. Kollarımı ona dolamak istedim... Gözlerimi kapayıp kollarımı ona dolamak ve sadece nefes almak istedim.

Başımı iki yana salladım. "Arkadaşlarına gideceğini haber verirken seni beklememi ister misin?"

"Onları rahatsız etmek istemiyorum. Yolda Olive'e mesaj atarım."

"Arabam bu tarafta," dedim başımla bir dizi arabanın bulunduğu yeri işaret ederken. Lucy tek kelime etmeden beni takip etti.

Eve uzun yoldan giderek paparazzileri atlatmayı başardım. Arabamda yabancı bir kadınla görüntülenmek onlara büyük bir koz verirdi.

Yolculuk beklenmedik biçimde sessizdi. Lucy'ye çaktırmadan bakıp durdum ama o dikkatini yoldan ayırmadı. Elinin tersini elbisesine sürttüğünü fark edince, uzanıp bakmak için elini tuttum.

"Hey," diye itiraz edip elini elimden çekmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Kıpırdamasana." Eklemleri kıpkırmızıydı. "Buna buz koymalısın." Bir kırmızı ışıktaki durduk. Bilinçsizce başparmağımı moraran teninde gezdirdim. "Öyle vurmayı nereden öğrendin?"

Lucy homurdandı. "İyi bir yumruk değildi. Burnunu kıramadım bile."

"Demek burnunu hedef aldın."

"Evet. Yoksa neden birine vurasın ki? Kan dökmek istedim."

Her şeyin ötesinde, bir de kana susamıştı. Tuhaf bir şekilde ona yakışıyordu.

Kendimi Lucy'nin elini bırakıp elimi direksiyona koymaya zorladım. "Orada ne olduğunu bana anlatmaya hazır mısınız?" diye sordum. "Jake'le işler kontrolden mi çıktı?"

"Jake mi? Adı Jake mi? Onu tanıyor musun?"

"Jake Callum." Kaşlarımı çattım ve ışık yeşile dönerken ona baktım. "Onu tanımıyor musun?"

"Ah, tabii, sırf o Jake Callum olduğu için dilini boğazıma sokmasına izin verdim. Sana onu tanıyormuşum gibi mi geldi?" Lucy sinirle elbisesini düzelttikten sonra kendi kendine homurdandı, "Bir yerden tanıdık geldiğini biliyordum."

"Bir erkekle öpüşmeden önce ona adını sorma ihtiyacı hissedip hissetmediğini nerden bilebilirim?"

Lucy aniden başını bana doğru çevirince gözlerinin yüzümün yan tarafına delik açtığını hissettim.

İçimi çektim. "Özür dilerim, böyle söylememeliydim." Yanıtı beni sinirlendirmişti, sinirlendirmemesi gerekirdi.

"Özrünü kabul etmiyorum." Tekrar yola baktı. Sokaklar boştu.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuştu, "Bilmene gerek yok elbette ama sırf bilgin olsun diye söylüyorum, adamlarla konuştuğumu bile hatırlamıyorum. Tuvaletten çıktığımda oradaydı ve üzerime atladı."

Ayağımı gaz pedalından çektim. "Sen ne diyorsun?"

"İşitme sorunun mu var?"

Arabayı kenara çekip ona doğru döndüm. "Üzerine atladı derken ne demek istiyorsun?"

"Beni eve götürmeyeceksen yolu kendim bulabilirim." Lucy kapının koluna dokunamadan kapıları kilitledim.

"Seni zorladığını mı söylüyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak.

Bana bakarken öfkeden yüzü kızardı. "Sen ne olduğunu sanıyordun?"

Bir süre bunu düşündükten sonra başımla onayladım.

"Şimdi gidebilir miyiz?"

"Hayır," dedim kısaca. Aynaları kontrol ettikten sonra hemen U dönüşü yaptım.

"Yavaş ol!" dedi Lucy şaşkınlıkla, pencereye ve koltuğuna tutunarak. "Nereye gidiyorsun?"

Yanıt vermedim.

"Adam?"

On dakika içinde çatı katına dönmüş olacaktık.

Lucy sesini yükseltti. "Adam!"

Ona kısa bir bakış attım. "Callum'u bulacağız."

"Hayır, bulmayacağız," diye karşı çıkarken Lucy kaşlarını çatı.

Ona aldırmadım.

“Hey.” Koluma vurarak dikkatimi çekmeye çalıştı. “Zaten onu patakladım, başka ne yapabilirsin ki? Yoksa oraya bana hadimi bildirdiği için ona teşekkür etmeye mi gidiyorsun? Senden daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünürken, bir de bu...”

O kadar sert bir fren yaptım ki Lucy öne fırladı ve kendisini durdurmak için elini gösterge paneline indirdi.

“Lanet olası emniyet kemerini tak,” diye ona çıkıştım.

“Sen *kahrolası* aklını mı kaçırdın?” Lucy asıl aklını kaçırın benmişim gibi bana baktı ama bağırarak işe yaramıştı ve sesini çıkarmadan itaatkâr bir şekilde ondan istediğimi yerine getirdi. Tanrı’ya şükür arkamızda araba yoktu.

“Bana *bir daha* böyle bir şey söylersen, seni buna pişman ederim, Lucy. Hakkımda hiçbir şey bilmemen umurumda bile olmaz.”

“Ne yapacaksın? Kışıma tokat mı atacaksın?”

“Sakin bana fikir verme.”

Kaşlarını kaldırdı ve birkaç kez ağzını açıp kapadı.

Tekrar arabayı sürmeye başlayınca, “Orada ne olduğunu sanıyordun?” diye sordu daha sakın bir sesle.

Çenemi sıktım. “Jake’in yavaşlamasını istediğini sanıyordum. Tanrı aşkına, sana tecavüz etmeye çalıştığını düşünmedim!”

Sürüş hızıma bakılırsa birkaç dakika içinde çatı katında olacaktık. O zaman adi herifin kafasını patlatabilirdim. Ona ne yaptığını ve durumun ciddiyetini fark etseydim Lucy’yi tutmazdım.

Lucy’nin yanımda mırıldandığını zar zor işittim. “Pekâlâ. Pekâlâ. Adam, beni hemen eve götürmeni istiyorum.”

“Hayır.”

“Adam?” Sesinde bir şey değişince, ona hızlı bir bakış attım. Rengi solmuştu ve o kocaman gri gözleriyle bana bakıyordu. Siktir.

Siktir!

“Hemen eve gitmek istiyorum,” diye tekrarladı gözlerini benden ayırmadan. “Lütfen.”

Yavaşlayıp dikkatle kenara çektim.

“Lütfen,” diye tekrarladı.

Önce yola, sonra tekrar ona baktım. “Neredeyse oraya varmak üzereyiz, Lucy.”

“Beni dinlemiyorsun. Ya beni eve götür ya da kapıları aç ki kendim çaresine bakayım.”

Onu uzun uzun izlerken yüzündeki her küçük ifadeyi inceledim. Dudaklarını birbirlerine bastırmasına, gözlerini çok sık kırptırmamaya çalışmasına baktım. Kızgın, hayal kırıklığına uğramış ya da gerginken alnının yan tarafında beliren küçük damara baktım. O damarı fark etmiş olmamdan hoşlanmadım.

Fark etmemiş olmam gerekirdi.

Görmezden gelmem gerekirdi.

İradelerimiz savaşıırken Lucy çenesini hafifçe kaldırıp bana kapıları açmamı emretti.

Açmayınca, tüm tuşlara basarak doğru olanı bulmaya çalıştı.

“Pekâlâ. Tamam.” Eline uzanıp ona dokundum, soğuk olan elini elime aldım. Beni yumruklamayınca elimi üst bacağına koydum. “Eve gidiyoruz. Seni eve götüreceğim.”

Yolculuğun geri kalanı... uzundu. Uzun, sessiz ve acı verici. Şehir o gece şaşırtıcı şekilde sessizdi. Bir an önce ısınıp titremeyi bırakmasını umarak elimi ondan çekmedim. Beni itmemesi...

Jason'ın kapısının önünde arabayı durdurdum ve kapıları açmadan önce tereddüt ettim.

Lucy kaçmaya hazır bir şekilde eli kapının kolunda bekledi.

“Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?” diye sordum yoğun sessizlikte.

“Artık inmek istiyorum.”

Bunu anlayabilirdim. Kapıların kilidini açtım ve titreyerek arabadan inmesini izledim. Kapıyı kapamadan önce mırıldanarak teşekkür etti ve uzaklaştı.

Bir gece nasıl bu kadar ters gidebilirdi?

Lucy içeri girene kadar bekledim. Emin olmak için, dedim kendi kendime, başka bir sebebi yoktu. Kapının şifresini girmek

yerine, Lucy elbisesini hafifçe yukarı çekip kaldırımın kenarına oturdu.

Başımı çevirip evime gitmem gerekirdi. Arkadaşını arayıp şifreyi öğrenebilir, arka bahçeye gidip orada bekleyebilir ya da her ne yapmak istiyorsa yapabiliirdi. Onu arka bahçemde sırlı-sıklam bulduğum günden beri sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştı. O, hayatımda ihtiyaç duyduğum en son şeydi. Tüm bunların farkında olsam da motoru kapayıp kaldırımda ona katılmaya gittim.

Yan yana otururken ikimiz de birkaç dakika konuşmadık. Serin bir geceydi, karanlık gökyüzünde doğru düzgün bir bulut bile yoktu.

“Eve gidip eline buz koyalım,” dedim yorgun bir şekilde.

“Bir evim yok,” derken Lucy’nin de sesi en az benim kadar yorgun çıktı.

“Bu gece var.”

Evde çınlayan kahkaha sesine uyandım. Bir kadın ve çocuğun kahkahalarıydı – daha açık konuşmak gerekirse, benim çocuğumun. Fakat Aiden’in Adeline’la birlikte olması gerekiyordu, bu hafta sonu onunlaydı. Aiden’ı geri mi getirmişti? Kaşlarımı çatarak neler olduğunu öğrenmeye gittim.

Önceki gece Lucy’nin eline buz koymasına yardım ettikten sonra gece aniden sona ermişti. Bir an, avucumda tuttuğum narin elinin ağırlığına alışırken neredeyse burun burunaydık, sonraki anda benden uzaklaşmıştı. Fırsatını bulduğu anda odasına kaçmıştı. Yapabileceğim başka bir şey olmadığını bildiğim için ben de yatmaya gittim ama uyuyamadım. Adeline hakkında ne yapacağımı düşünmek dışında, Lucy için de endişelendim çünkü bir şekilde hayatıma girmeyi başarmıştı.

Yataktan kalkıp bana katılabileceğini düşünerek mutfakta biraz zaman geçirdim. Kapısının altından süzülen ışığı görebildiğim için onun da uyumakta zorlandığını biliyordum.

Dışarı çıkmadı, o yüzden bir süre sonra ben de tekrar yatmaya gittim ve en iyisinin bu olduğunu düşündüm.

Oturma odasına varınca Dan'ı belli belirsiz bir gülümsemeyle Lucy ve Aiden'ı izlerken buldum.

Aiden ve Lucy mi? Etraflarının farkında olmadan kontrolsüzce kahkaha atıyorlardı.

Dan'ın yanına gittiğimi bile fark etmediler. "Burada neler oluyor?" diye sordum.

Dan'ın dudakları iyice yukarı doğru kıvrıldı ve gülümsemesini gizlemek için elindeki kahve fincanından bir yudum aldı. "Kahkaha provası yapıyorlar. Lucy, Aiden'ın biraz pratik yapması gerektiğini düşündü."

"Öyle mi?"

"Evet." Bana hızlı bir bakış attı. "Aiden kendine üzülüyordu, Lucy kendisinin de pek iyi hissetmediğini ve daha iyi kahkaha atma alıştırmaları yapmak için bunun harika bir an olduğunu düşündüğünü söyledi."

Gülümsedim. Bu tam da Lucy'nin yapacağı türden bir şeye benziyordu.

"Peki Aiden burada ne arıyor?"

"Küçük adam beni kandırdı."

Dan'e nasıl kandırıldığını sorma fırsatı yakalayamadan Aiden beni fark etti ve kanepeden atlayıp koşarak yanıma geldi.

"Baba!"

"Yakaladım seni," dedim ve homurdanarak onu kollarımın arasında havaya kaldırdım.

"Seni çok ama çok özledim. Sen de beni özledin mi?" diye sordu boynuma doğru, ince kollarıyla beni sıkıca tutarak. Ona daha da sıkıca sarılıp başına bir öpücük kondurdum.

"Ben de seni özledim, küçük adam. Burada ne arıyorsun?"

Aiden başını boynumdan çekip yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bir şeyleri kontrol etmeye geldim. Tıraş olmadın mı?"

Güldüm. "Tam olarak neyi kontrol ediyorsun?"

“Seni.”

“Beni mi?”

“Burada yapayalnız olmandan hoşlanmıyorum. Sürekli bunu düşündüğüm için bazı geceler uyuyamıyorum. Beni özlediğini bildiğim için kontrole geldim. Senin için çok endişelendiğim için belki de seni yalnız bırakmamalıyım?”

“En sevdiğin kitabı almayı unuttuğun için buraya geldiğimizi sanıyordum, ufaklık,” dedi Dan, Aiden’in dikkatini çekerek.

Aiden, Dan’e daha fazla hikâye uydururken, kanepeden kalkıp bizi izleyen Lucy’ye baktım. Ruh hâlini çözmeye çalıştım fakat yüzüne fazla bir şey yansıtmamakta iyiydi. Yüzü hâlâ gülüyordu ama bunun dışında ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordum.

“Sonra kendi kendime dedim ki, Dan babamı koruyor, o da bazı şeyleri kontrol etmek ister.” Aiden hâlâ konuşuyordu.

“Ah, demek kendi kendine böyle söyledin.”

“Hı-hı. Koca bir adam olduğun için senin bunu söylemeyeceğini biliyordum çünkü koca adamlar endişelenmezler, o yüzden senin yerine ben söyledim.” Tekrar elini yanağıma koydu ve ona bakabilmem için yüzümü çevirdi. “Sen de beni görmek istedin, değil mi? Dan’e iyi bir şey yaptığımı söyle.”

“İyi bir şey yapmadın, Aiden,” diye onu düzeltirken ciddiyetimi korumaya çalıştım. “İsteddiğini elde etmek için yalan söyleyemezsin.”

“Ama yalan söylemedim. Buraya bazı şeyleri kontrol etmeye geldim!”

Dan’ın telefonuna yeni bir mesaj geldi.

“Pekâlâ, küçük yalancı, annen mesaj gönderdi. Eşyalarını topla, gitmeliyiz.”

“Ama Dan, bizim şey yapmamız...”

“Hiçbir şey yapmana gerek yok, dostum,” dedim sözünü keserek. “Anneni endişelendirmek istemezsin, değil mi?”

Aiden’in suratı asıldı. “Hayır ama...”

“Aması yok, Aiden. Dan’e yalan söyleyemezsin, tamam mı?”

“Başım büyük dertte mi, baba?” Bakışlarını kaçıtırırken elleri tenimde şekiller çizmeye başladı, gerginken böyle yapmayı yeni alışkanlık edinmişti.

“Bu kez değil.”

Gözlerini gözlerime dikip ıslıl ıslıl gülümsedi. “Seni kontrol etmeye gelmeme sevindin, değil mi? Bana kızgın değilsin.”

Ona gülümsedim. “Seni gördüğüme her zaman sevinirim, dostum.”

Omzunun üzerinden Lucy’ye baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Lucy de beni gördüğüne sevindiğini söyledi.”

Ona hızlı bir bakış attıktan sonra Aiden’ı yavaşça yere indirdim.

“Seni gördüğüne çok sevinmiş gibi görünüyordu.”

Aiden başıyla onayladı. “Sanırım benden hoşlanıyor.”

Çok dikkatli olup kısık bir sesle konuşmaya çalışsa da, Lucy’nin Aiden’ın söylediği her şeyi duyabildiğini biliyordum. Gülümsemesinin yavaşça genişlediğini gördüm ve dün gecenin ardından hâlâ gülümseyebildiğini görmek beni mutlu etti. Aiden’ın onu güldürmek için burada olması beni memnun etti. Keşke daha erken uyanıp bunun daha fazlasını görebilseydim.

“Katılıyorum,” dedim. “Bence de senden çok hoşlanıyor.”

“Onu benim için korur musun? Pek iyi hissetmiyor ve onun güvende olmasını istiyorum.”

Gözlerimi Lucy’ye çevirdim. Aiden’a bir şey mi söylemişti?

“Elbette,” diye karşılık verdim Aiden’a. Büyüyordu, başkaları için endişelenmeye başlamıştı. Sonra ciddi olduğumu anlaması için Lucy’ye baktım. “Ben de onun güvende olmasını istiyorum.”

Lucy’nin gözlerini devirdiğini görünce, iyi olacağını anladım.

Anlaşılan, Aiden en sevdiği kitabı yanına almayı gerçekten unutmuştu, koşup onu odasından aldıktan sonra Dan’le birlikte gitti ve ben de Lucy’yle yalnız kaldım.

Kahve yapmak için mutfığa doğru ilerledim ve beni takip etti. Bana söylemek istediği bir şey olduğunu biliyordum.

“Kendimi koruyabilirim, biliyorsun. Oğluna beni koruyacağına dair söz vermek zorunda değildin.”

“Elbette, koruyabilirsin. Ona söz vermenin, benden nefret ettiğin için yardımımı istemediğini açıklamaktan daha kolay olacağını düşündüm.”

“Evet, senden nefret ediyorum.” Lucy kendisini ikna etmeye çalışır gibi başıyla onayladı. Gözleri göğsüme doğru kaydı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Mutfak adasının öteki tarafında durmuş parmaklarıyla mermerde ritim tutuyordu.

Kahve makinesine su ekledim, başlat tuşuna bastım ve içini kemiren neyse onu söylemesini sakın bir şekilde bekledim.

“Üstüne bir şey giymelisin,” dedi Lucy en sonunda.

Onu gülümsetmek için sataşmaya karar verdim. Oğlumla gülmüştü, bana da en azından gülümsemesi adil olurdu. “Ne?” diye sordum kendime göz gezdirerek. “Bu mesafeden çıplaklığım hoşuna gitmiyor mu? Telefonundaki yakınlaştıracak çektiğin fotoğrafların her birinde yarı çıplaktım.”

“O o zamandı. Şimdi” –bana tekrar bakarken yutkunması dikkatimden kaçmadı– “sanırım o kadar çekici değilsin.”

“Ah, tabii. Seni hapse attırdıktan sonra çekiciliğimden eser kalmadı, değil mi?”

Lucy gözlerini kısarak bana baktı. “Benimle alay mı ediyorsun?”

“Elbette etmiyorum. Buna cesaret etmem.”

Lucy tatmin olmuş gibi başıyla onayladı. “Güzel. Kork benden. Böylesi daha akıllıca.”

Başımı yukarı aşağı sallayıp karşısında durmak için mutfak adasının etrafından dolaştım. Gözleriyle beni takip etti.

“Ne yapıyorsun?”

“Bana söylemek istediğin bir şey olduğunu düşünüyorum, o yüzden seni daha iyi duyabilmek için yaklaşıyorum.”

“Beni oradan duyamıyor muydun?..”

“Seni çok ciddiye aldığımı bilmeni istiyorum.”

“Git ve beni oradan ciddiye al, dostum.”

Lucy ona daha fazla yaklaşmama engel olmak için elini göğsüme koydu. Durup göğsüme koyduğı küçük eline baktım. Tenini tenimde hissetmek hoşuma gitti. O da eline baktı, şaşırmış görünüyordu. Gülümsememi gizlemeye çalışmadım bile.

“Ve sana teşekkür etmek istedim,” diye açıkladım. Kafası karışmış gibi görününce, sözlerime devam ettim. “Aiden’ı o şekilde güldürdüğün için. Boşanmanın onu zorladığını çoktan fark ettiğine eminim.” Elimi elinin üzerine koyunca Lucy kaşlarını iyice çattı. “O yüzden teşekkür ederim.”

Lucy elini çekip bacağına sildi. “Birinin onu güldürmesi gerekiyor. Bu işi sen yapmadığına göre...” Omuzlarını silkince kahkaha attım.

“Bunun için de teşekkürler.”

“Rica ederim. Şimdi git bir şeyler giy.” Lucy bana elini salladı. “Çıplak... açığı... giysisiz... kaslı göğsüne bakmamam gerekirdi. Manzaramı berbat ediyorsun.”

Göz göze gelmek için başımı hafifçe yana eğdim. “Burası benim evim. Başka bir yere bakmakta serbestsin, Lucy,” diye önerdim usulca. Bakışlarımla buluşunca gözleri parladı.

Lucy elini adaya koyup hafifçe öne eğildi. “Oyun mu oynuyoruz, Adam Connor? Çünkü oyunlara bayılırım.”

Tek kaşımı kaldırdım ama sessizliğimi bozmadım.

“Ah, zavallı Adam.” Lucy üzgün bir ifade takındı ve dudaklarını seğirdi. “Beni hiç tanımıyorsun, değil mi?” Bir adım öne çıkıp elini tekrar göğsüme koydu ve bunu büyük bir gösteriye dönüştürdü.

Küçük haspa.

Ben karşı çıkmayınca parmağını aşağı indirdi, dokunuşu tüy kadar hafifti.

Gözlerimiz kenetlendi.

Bu kez, *ben* ona doğru bir adım atıp bahsi artırdım. Bu numarayla nereye varacağını görmek istedim.

“Hoşuna gidiyor mu?”

Sorumun üzerine kaşlarını çattı ve eli karın kaslarımda durdu.

“Hayal ettiğin gibi mi yoksa daha mı iyi? Çok mu yumuşak?” Kaslarımı kasıp ona doğru eğildim. “Çok mu sert?”

Lucy parmaklarını kıvrıp tırnaklarıyla tenimi hafifçe çizdi. İstemsizce mi yaptı yoksa hâlâ oyun mu oynuyordu emin olamadım ama göğsünün hızla yükselip alçalmasına bakılırsa... onu etkilediğimi görebiliyordum.

Lucy gözlerini kırıpıştırdı. İki kez. Bunun dışında ifadesi değişmedi. Sonra altdudağını yalayıp parmak uçlarını karnımda yukarı aşağı hareket ettirerek kaslarımın izini sürdü ve eşofman altımın beline gelince durdu.

Gözlerimi kısacık bir anlığına Lucy’nin eline çevirdim ve kulağıma fısıldamak için ayak parmak uçlarında yükseldiği ânı kaçırdım. Başımı kaldırmadan ne diyeceğini duymayı bekledim.

“Haklısın,” diye yanlışıyla olamayacak kadar yakından kulağıma fısıldadı. Ah, çok iyiydi. “Ellerimin altında nasıl olacağını hayal ederek biraz vakit geçirmiş olabilirim.” Avucunu göğsüme koyunca, sesine ve bana bağırmadığında ne kadar hoş olduğuna odaklanmak için gözlerimi kapadım. “Bacaklarımın arasında.” Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve penisim ihtiyaçla zonklamaya başladı. Bu Lucy’yi daha çok sevmiştim.

“Sence...” Duraksadı. “Sana dokunabilir miyim?” Kısa bir süre daha duraksadı. “Sertleşip sertleşmediğini görmek için? Ve büyük olup olmadığını...”

Gözlerimi açtım. Blöfüne meydan okuyacağımı sanıyorsa, yanılıyordu.

Geriye çekilip için için yanan gözlerini gözlerime dikti. Elini tutup onun için aşağı indirdim ve avucunun bütün yol boyunca açık kaldığından emin oldum.

Birleşen ellerimiz eşofmanıma ulaşınca durdum.

Lucy hevesle ne yapacağımı görmeyi bekledi. Beni ele geçirdiğini sanıyordu.

Tekrar düşün, küçük takipçi sapığım.

Ona doğru yürüyüp sırtını mutfak adasına yaslamasına sebep oldum. *Bunu* beklemiyordu, o yüzden hareketimi takip et-

mekten başka seçeneği kalmadı. Elini bırakıp kollarımı tezgâha koyarak onu kısırdım. İsterse kaçabilirdi, vücutlarımız birbirine değmiyordu ama saniyeler önce olduğu kadar kendinden emin görünmüyordu.

Başımı eğdim ve onun taktığını uygulayıp kulağına fısıldadım, "Büyük, Lucy. Ve sert." Burnumun ucuyla nazikçe tenine dokunup taze kokusunu içime çektim. Yumuşaktı, ona dair sert hiçbir şey yoktu. "Dokun bana."

Bir sonraki hamlesini beklerken, göğsüne dokunup çılgınca atan kalbini yavaşlatmak... ve boynundaki o davetkâr nabzının tadına bakmak istedim.

Cildinde hoş bir pembelik belirince kendi kendime gülümsedim. Elbette, dediğimi yapıp eşofman altıma elini sokmasını beklemiyordum ama o kadar arsızsa bile, ona söylediğim şeyi bulacaktı.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. Kızgındı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Zihninde bir cinayet tasarlıyordu. Kanlı bir cinayet. Hiddetlendiğinde onu neden bu kadar seksi bulduğumu hatırladım.

Lucy umursamaz görünmek için elinden geleni yapıp gergin omuzlarını silkti. "O kadar büyük olduğundan şüpheliyim, o yüzden hayallerimi yıkmayacağım, teşekkür ederim, kalsın."

Hiçbir şey söylemedim ve Lucy bakışlarını kaçırmadı.

Öten kahve makinesi yoğun sessizliği bozdu.

"Artık asla bilemeyeceksin," dedim geri çekilirken. Kendime bir kupa kahve doldururken gözünün ucuyla beni izledi. Hâlâ adaya yapışmış hâldeydi. "Kahve ister misin?"

Lucy dönüp bana baktı. "Ne?"

Gülümsememek için kendimi zor tutarken tek kaşımı kaldırdım. "Biraz kahve alır mısın?" diye tekrarlardım kupamı kaldırarak.

"Hayır." Lucy'nin gözleri bir an göğsüme kaydı, sonra başını iki yana salladı. "Sana bir şey söylemek istiyordum."

“Bu daha ileri gitmeden önce, sana bir şey söylemeliyim.”

Aynı anda konuşmuştuk.

Ofladı. “Önce sen söyle. Bu arada, hiçbir şeyin ilerlediği yok.”

Buna dilediği kadar inanabilirdi.

“Okuldan sonra Aiden’a baktığın o ilk birkaç gün var ya?”

“Evet. Ne olmuş?”

“Dan’ın neler olduğunu dinleyebilmesi için Aiden’ın oyuncağında bir dinleme cihazı vardı.”

Lucy bir süre bunu sindirmeye çalışır gibi göründü. Gözlerini hafifçe kıstı.

“Çünkü...”

“Çünkü sen bir yabancıydın. Hiçbir şey yapmamamı beklemiyordun, değil mi? Jason’ın ona bakacağına güvensen bile, senin hakkında bildiğim tek şey başkalarını izlemek için duvarların üzerine tırmanmaktan hoşlandığını.” Gözlerimi ondan ayırmadan kahvemden bir yudum aldım. “Şarkı söylediğin bölümlerde Dan çok eğlenmiş.”

Lucy gözlerini iyice kıstı. “Biliyor musun? Aslında kızmam gerekir. Hatta kızdım da ama ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Sanırım yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. O kadar da kötü bir baba değilsin. İşte söyledim. Hakkımda ne kadar yanlış olduğun konusunda kendini suçlu hissetmeyi bırakabilirsin.”

“Suçlu hissettiğimi söylemedim. Sadece bilmeni istedim.”

“Artık biliyorum.”

Bir süre daha birbirimize baktıktan sonra bakışlarını ilk kaçıran Lucy oldu.

“Sıra sende. Dinliyorum.”

“Beni oradan duyabiliyor musun?”

“Yanına gelmemi ister misin? Çünkü gelebilirim.”

Lucy’nin gözleri ışıldadı. “Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Bak ne diyeceğim? Unut gitsin.” Lucy hışımla mutfaktan çıktı.

Kupamı tezgâha bıraktım ve Lucy arka bahçeye çıkarken ona yetiştim.

“Ne var, Lucy?” diye sorarken ses tonum nazikti.

Duracağını ya da yanıt vereceğini sanmıyordum ama ikisini de yaptı.

“Şikâyetçi olmak istiyorum.”

Durdum. Benden şikâyetçi mi olmak istiyordu?

“Bilirsin, saldırı için. Bir şey çıkmayacağını biliyorum ve o bundan sıyrılacak ya da polisler onun hayranlarından biri olduğumu düşünecekler ama en azından...” Alnı kırıştı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“O derken?” diye sormayı başardım.

“Jake Callum.” Lucy’nin ifadesi sertleşti. “Sakın bana arkadaşın olduğunu ve polislere gitmemi istemediğini söyleme.”

Bunu nasıl düşünebilirdi?

“Elimi adamın boğazına dolarken arkadaşısı gibi mi görünüyordum?” diye ona hırladım.

“Sanmıyorum ama... asla bilemezsin.”

“Onunla arkadaş değilim, Lucy. Ve evet, şikâyetçi ol. Tanıyorum.”

Lucy ellerini ceplerine sokup yüzüme baktı, tam olarak gözlerime bakmıyordu.

“Bunu yapar mısın?”

Yanına gidip ona sarılmak istedim ama kendime engel oldum. “Elbette bunu yaparım,” diye boğuk bir sesle yanıtladım. “Hatta Dan’i arayacağım, onunla polis merkezine gidebilirsin. Benden ifade vermemi isterlerse...” Saatime baktım. “İki saat içinde sette olmalıyım ama eve dönmeden önce oraya uğrarım. Çekimin son günü, yoksa seninle gelirdim ama...”

“Sorun değil,” diye sözümü kesti. “Benimle gelmeni istemedim, korumana da ihtiyacım yok ama... teşekkür ederim. Bu konuda bir şey yapmayacaklarını biliyorum, ne de olsa bir şey olmadı ve... ve belki de çok içtim. Yalan söylediğimi düşünecekler.” Lucy ayak parmaklarının üzerinde yaylanıp bakışlarını

kaçırıldı. “Sadece bunu dosyalamalarını istiyorum. Jake’in başka birine de aynı şeyi yapmaya kalkma ihtimaline karşı. Böylece ilk teşebbüsü olmadığını görürler.”

O anda, bu sözleri üzerine ona biraz vuruldum.

“Ve,” diye söze başlayıp eliyle memesine hafifçe dokundu. “Tenimi morarttı, o yüzden belki yardımı olur.”

Yanına gidip iyi olduğundan emin olmak yerine yerimde durmakta bu kadar zorlanmama şaşırdım.

“Seni morarttı mı?” diye sordum... daha ziyade hırladım. Kelimelerim zar zor işitilebiliyordu.

Lucy önemsizmiş gibi omuzlarını silkti ama ifadesi karardı. “İyiyim.” Omzunun üzerinden Jason’ın evine baktı.

“Onlara söyledin mi?” diye sordum, söylemediğinden neredeyse emindim.

“Henüz değil.” Çenesini kaldırıp dimdik durdu. “Sen de söylemeyeceksin.”

“Dan’le gidersen söylemem. İnan bana, sana yardımcı olur.”

“Beni daha ciddiye alacaklarını kastediyorsun.”

Karşılık vermedim ama yanıtı zaten biliyordu.

Lucy bir süre düşündükten sonra uzun bir iç çekip bakışlarını kaçırıldı. “Pekâlâ.”

Boşanma Sonrası Yeni Adam Connor

İzole bir yaşam sürmüyorsanız, Jake Callum'un kırık ve kan içindeki burnunun internette dolaşan resimlerini görmüş olmalısınız. Yanlış anlamayın, endüstride yeni olmasına rağmen ona kucak açtık ve çekici gülümsemesine hemen âşık olduk. Yine de, yeni bir aktör için kırık bir burnun iyi bir görüntü oluşturmadığını itiraf etmeliyiz. Elbette, görüntülerde bu hafta film çekimlerine başlaması gereken stüdyonun otoparkından hızla uzaklaştığına bakılırsa fotoğraflandığının farkında değilmiş ama yine de...

Hadi şimdi eğlenceli kısma geelim. Bu gizli fotoğrafların internette yayıldığı esnada, kimse burnunun nasıl kırıldığını bilmiyordu ama biraz araştırmanın ardından, çiçeği burnunda aktörün yeni boşanan Adam Connor'la vahşi bir kavgaya karıştığını öğrendik.

Ne yazık ki, şimdilik iki aktör arasındaki kavganın nasıl başladığına dair bir fikrimiz yok. Tek bildiğimiz, Adam Connor'ın Jake Callum'la aynı stüdyoda, filminin son sahnelerini çekmekle meşgul olduğu.

Bu noktada şoke olduğumuzu söylemek hafif kaçır. Adam Connor kameraların karşısında büyüdü ve bildiğimiz kadarıyla daha önce böyle bir kavgaya hiç karışmadı. Böyle bir şey olsaydı, inanın habirimiz olurdu.

Jake'in karavanının yakınlarında olan bir görgü tanığı, Adam'ın aktöre zaten gözü dönmüş bir şekilde yaklaştığını söylüyor. "Kavga bir anda şiddetlendi. Jake senaryo okumasından dönüyordu ve Adam, karavanına varamadan onu durdurdu. Ne konuştukların duyamadım ama Adam yeterince yaklaşır yaklaşmaz Jake'in burnunu kıran ilk yumruğu indirdi. Bir de baktım ki Adam Jake'i karavanın kapısına

yaslamış. Birbirlerine hiddetli sözler söyledikten sonra Adam onu bırakıp gitti. Çok tuhaftı.”

Söylentilere göre, Adam’ın eski karısı Adeline, Jake’le bir ilişki yaşıyormuş ve Adam bunu duyunca küplere binmiş. Adam’ın bir gün önce *Ruh Sızısı*’nın prömiyerinde Adeline’la da hararetli bir şekilde konuşurken görüntülendiğini unutmayın. Akla yatkın gelse de ve bir ilk olmasa da biz buradaki meselenin bu olduğundan tam olarak emin değiliz. Öncelikle, boşanmadan beri Adam, Adeline’la ilgili her şeyden uzak durdu. Basın toplantısı düzenlemedi, röportaj vermedi, fotoğraf fırsatı kovalamadı. Ayrıca, Adeline’in ünlülerin antrenörü Mike Trevor’la birlikte olduğuna dair dedikodular dönerken Adam, “Onun için her şeyin en iyisini diliyorum,” demekten başka yorum yapmamıştı. Bu, kulağa eski karısını özleyen biri gibi mi geliyor size? Bildiğimiz kadarıyla, Adam boşanmadan son derece memnun.

Hayır, bu çekici erkeklerin başka bir sorunu olduğunu düşünüyoruz ve elimizden geleni yapıp sizin için daha fazlasını öğreneceğiz.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lucy

Beklediğim gibi, polisler Jake Callum'la küçük münakaşam konusunda pek bir şey yapmadılar. Açıkçası, oraya bunu bilerek gitmiştim ama içkiyi fazla kaçırmış olabileceğimi ve her şeyi net bir şekilde hatırlamadığımı ima etmelerini beklemiyordum.

Haftalardır birini öpmemişken, kendini dünyanın kralı sanan adi herifin tekinin dilini boğazınıza sokmasına izin verseniz herhalde bunu hatırlardınız, değil mi? Polislere göre, hatırlamaya-bilirmişim.

Sanki bu yeterli değilmiş gibi, bazen “bu tür partilerin” kontrolden çıkabileceğini söylediler.

O noktada Dev Dan öne çıkıp kontrolü devraldı. En sonunda, meselenin peşini bırakmayıp Adam ve Jake'le konuşacaklarına söz verdiler ama bir şey çıkacağı konusunda söz veremeyeceklerini söylediler.

En iyi sonuç olmasa da, en azından Jake Callum hakkında bir polis raporu oluşturulmuştu ve başka birine karşı yine haddini aşarsa –bunun olmamasını umuyordum– polis raporuna ulaşım bunun ilk teşebbüsü olmadığını anlayacaklardı.

Ne diyeceğim biliyor musunuz? Dev Dan o kadar da kötü biri değilmiş. Birkaç kez şakalarma bile güldü, güldü derken dudakları seğirdi ve başını iki yana salladı. Benim kitabımda bu gülmek demektir.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Olive beni düşüncelerimden ayırarak.

“Önemli bir şey değil.” Şarap kadehimi çevirip kırmızı sıvının içinde dönmesini izledim. “Şaraba pek bayıldığımı sanmıyorum.”

Olive dizüstü bilgisayarının tepesinden bana baktı. “Bu ikinci kadehin; şaraba bayılırsın.”

Cuma gecesi idi ve Olive’in bir sonraki romanı üzerinde çalışıyor, olay örgüsünü oluşturup notlar alıyorduk. Bizim için ihtişamlı bir geceydi. Üniversitedeki ikinci yılımızda bana kitabından bir bölümü ilk kez gönderdiği ve devamını okumak için sabırsızlandığımı eski günleri anımsattı.

“Olay da bu ya. İki kadeh içtim ve henüz ikna olmadım. Demek istediğim, şık ama bana göre mi? Çakırkeyif yaptığı kesin ama tadı? Ondan da emin değilim. O kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum.”

“O hâlde içmeyi bırak.”

“Peki ne yapacağım? Sanırım biramız kalmadı. Bir sonraki bölümü yazdın mı? Bir bakayım.”

“Henüz değil. Tekrar okuyup yeterince iyi olup olmadığına bakacağım. Bira istiyorsan, neden komşumuza sormuyorsun?” diye ekledi Olive gelişigüzel biçimde. “Belki sana verir.”

“Ah, komşunun bana verebileceği şeyler,” diye kendi kendime homurdanırken gözlerim hâlâ şaraptaydı.

Olive dikleşti ama yüzü hâlâ ekranın ardında gizliydi. “Ne?” Sanki saf davranarak beni kandırabilirmiş gibi.

“Catherine yine aradı,” dedim gelişigüzel biçimde, sorusuna aldırmadan.

Adam hakkında konuşmayınca Olive koltuğuna geri gömüldü. “Bu kez ne istiyor?” diye mırıldandı.

“Açmadım.” Omuzlarımı silktilim, kadehimi koklayıp bir yudum daha aldım. “Herhalde lütfederek benim için ayarladığı iş görüşmesine neden gitmediğimi sormak için aramıştır.”

“Telefonu açıp ona artık temsilcim olduğumu söylemen gere-

kirdi." Olive kalktı, dizüstü bilgisayarını sehpaye bırakıp mutfığa gitti. "Su alacağım, sen de ister misin?"

"Su istemiyorum ve senin geçici temsilcinim," diye onu düzelttim. "Hâlâ iş arıyorum ama ondan başka bir şey almayacağım." Dizüstü bilgisayara uzandım. "Bölümü okuyorum."

"Hayır," diye seslendi Olive buzdolabının kapısını sertçe kapatarak. "Henüz işim bitmedi!"

Elimi geri çekip omzumun üzerinden ona baktım. "Yazdığın bir şeyi okumayalı ne kadar oldu haberin var mı? Yoksunluk belirtileri gösteriyorum. Merhametli ol."

Olive elinde bir şişe suyla geri döndü. "Yenisi neredeyse hazır. Jasmine onu okur okumaz sana göndereceğim."

Yavaşça bacaklarımı altımdan çekip şarap kadehimi altlığa koymak için öne eğildim. Boğazımı temizleyip sordum, "Affedersin? Tekrarlar mısın? Jasmine mi? Jasmine de kim ve neden benden önce okuyor?"

Olive su şişesinin yarısını içtikten sonra bana küstah bir bakış attı. "O benim beta okurum, belki de ona alfa demeliyim."

Koltuğumda öne doğru kayıp bütün dikkatimi ona verdim. "Jasmine senin neyin?"

"Bilirsin, beta okur, kitap bittikten sonra onu okuyan ve hangi kısımları düzeltmem gerektiğine dikkat çeken ya da cesaretlendirici notlar yazan güzel insan. Cesaretlendirici notlarına bayılıyorum."

Benimle dalga mı geçiyordu?

"Bu bir şaka mı?" Olive merakla bana baktı. "Beta okurun ne olduğunu biliyorum, Olive. Senin biricik beta okurun bendim, o günleri unuttun mu? Bana nasıl ihanet edersin?"

"Demek anlamını biliyormuşsun," dedi, onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Bu benim kitabımda en kötü ihanetti. Kitabını benden önce başka birinin okumasına nasıl izin verirdi?

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. İki aydır onu okumayı bekliyordum. Buna nasıl cüret edersin?"

“En iyi arkadaşın ne anlama geldiğini biliyor musun peki? Farklı annelerden doğma kız kardeşlerin?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Aynı soruyu şu anda bende sana sorabilirim, küçük yeşil Zeytin’im.”

“Pek hoş bir his değil, değil mi?” diye sordu bana yan gözle bakarak. “Sanırım değil çünkü bana bazı şeyleri söylememen canımı sıkıyor.”

Oflayarak koltuğa yaslandım. Demek bütün mesele buydu. Sinsi küçük Olive nasıl konuyu yine bana çevirmişti? Dizüstü bilgisayarını alıp küçük konuşmasına devam etti.

“Önce, Jameson’dan ayrıldığından bir hafta sonra haberim oluyor ve o noktada elimden bir şey gelmiyor tabii.”

“Daha erken haberin olsaydı ne yapmayı düşünüyordun? Hüngür hüngür ağlayacak mıydın?” diye sordum ama bana aldırmadı.

“Sonra aptal, şerefsiz herifin teki sana saldırıyor...”

“Bana aldırmadı, Olive. Abartmayalım.”

“Ve bana bunu ertesi gün söylüyorsun. Polise gittikten sonra. Polis, Lucy! Jake sana saldırmış. O polislerin ne dediği umurumda değil, sana saldırmış.” Olive elindeki şişeyi sıkmaya başlayınca dikkatle uzanıp onu öldürücü tutuşundan kurtardım.

“Fazla hevesliydi diyelim, sonuçta ona yumruk attım, yani benim de ona saldırdığım söylenebilir, o yüzden sorun yok. Mükemmel bir gece geçirmeni istediğim için sana hemen söylemedim. Eğleniyordun. O film için uzun zamandır bekliyordun, hiçbir şeyi berbat etmek istemedim.”

Olive tek kaşını kaldırıp bana sert bir bakış attı. “Yalnızca Adam çaresine baktığı için kurtuldun.”

Bir parti dolusu insan içinde beni kurtaran o olmalıydı, değil mi? Ne şanslıydım ama. Adam’ın orada olmasına minnet duymadığımı söylemiyordum ama onun yerine başka biri olamaz mıydı?

Bulmayı beklediğim müthiş aletin sahibi belki?

“Çaresine baktı mı?” diye ona bağırdım. “Sen kimin tarafındasın? Tanrı aşkına, Adam beni hapse gönderdi, *bir zahmet*

Callum'un kışına tekme atmama yardım edecekti tabii. Ayrıca kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkürler."

"Kimse sana yardım etmemeli, değil mi?"

"Öyle demedim."

"Demene gerek kalmadı."

Kalkmaya çalıştım ama Olive elimi tutup beni sertçe aşağı çekti. "Tanrım!" diye bağırdım, hem incindim hem de komik buldum. "Şişeyi atmak için mutfığa gidecektim. Bu gece biraz kavgacısın, değil mi?"

Ona has, *Sakın beni sınamaya kalkma*, bakışlarından birini atınca çenemi kapadım. Belki de haklıydı... sadece birazcık. Catherine'den hiçbir şey beklemeden büyümüştüm; sevgi, şefkat, saygı, hiçbir şey. Öz annem bile ben olmadan hayatına devam etmeye karar vermişti, o yüzden başkalarından bir şey beklemeden kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmiştim.

"Sana gelip sizinle biraz yaşayıp yaşayamayacağımı sordum, değil mi? Bu yardım istemek olmalı."

Olive benim için istisnaydı, *bazen* ondan yardım istemekte sakınca görmüyordum.

"Sayılır." Olive başıyla onayladı ve şişeyi elimden kapıp sehpa koydu. "Ama yeterli değil. Ve yeterli olmadığı için şimdi soruma yanıt vereceksin. Sonra da sana kitabı göndereceğim."

Bu, dikkatimi çekti. "Demek yalan söyledin? Onu benden önce başkasına göndermedin, değil mi?" Buna umutlanmam çok mu ezikçeydi?

"Hayır, kitabı bu sabah Jasmine'e gönderdim ve bir sonraki kitabın taslağını beraber oluşturduktan sonra bu gece sana göndermeyi planlıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ. Jasmine denen şu kız alfa beta okur ya da adına her ne deniyorsa onun ben olduğumu bildiği sürece onun da okumasında sakınca görmüyorum."

"İzin verdiğin için teşekkürler," dedi alaycı bir şekilde.

Ona kocaman gülümsedim. "Rica ederim, yeşil Zeytin'im." Olive başını iki yana salladı ama dudaklarının hafifçe seğirdiği-

ni gördüm. “Sarılmalı mıyız? Memelerinin yumuşaklığı bana iyi gelebilir,” dedim ona doğru uzanarak.

“Hayır, henüz sarılmayı hak etmedin.”

“Off.”

“Jameson’la başlayalım.”

İnleyerek tekrar arkama yaslandım. “Ne olmuş o pisliğe?”

“Mesajına yanıt verdin mi? Hayır, bekle. Artık sana güvenmiyorum. Telefonunu ver, kontrol edeceğim.”

“Yazmaya derhal geri dönmelisin,” dedim ama telefonumu ona vermek için kalktım. “Çok garip davranmaya başladın.”

“Hayır, iyi bir arkadaş gibi davranıyorum.” Olive telefonu ellerimden alıp son mesajlarımı ve görüşmelerimi kontrol etti.

“Şimdi mutlu musun?” diye sordum avucumu açık tutarak.

Olive telefonu sertçe avucuma bırakıp başıyla onayladı. “Mutluyum. Ona mesaj atma. Cehenneme gidebilir.”

“Aynı fikirdeyim. Pekâlâ, sıradaki soru.”

Olive vücudunu çevirip yüzünü bana döndü. “Bana Adam Connor’dan bahset. Onunla yatıyor musun?”

Kahkaha attım. “Ne? Adamdan hoşlanmıyorum bile. Sen neden bahsediyorsun?”

“Jake’le yaşadıklarından sonra onun evinde kaldın.”

“Ve?” Geri kalanını duymayı bekledim ama Olive başka bir şey söylemeden yanıtlımı bekledi. “İlk ya da yüzüncü sefer söylediğimde duymadıysan, tekrar edeceğim: Heriften hoşlanmıyorum bile. Oradaydı, o yüzden ondan beni eve bırakmasını istedim ya da o teklif etti, hatırlamıyorum. Siz hâlâ partide olduğunuz ve anahtarım olmadığı için beni evinde kalmaya davet etti. Daha önce de evinde kalmamış değilim ya.”

“Ama bu kez Aiden orada değildi, değil mi?”

“Evet de bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Pekâlâ.” Olive içini çekti. “Bu konuda zorluk çıkar.”

“Zorluk çıkarmıyorum. Sana söylüyorum, elime buz koydu ve yatmaya gittim.”

“Aha! Demek eline buz koydu? Nihayet bir yere varıyoruz.”

Olive yastığı göğsüne bastırıp daha fazla detay duymayı bekledi. Ne yazık ki, paylaşabileceğim başka detay yoktu.

Ona bunu söylemeye çalıştığım esnada çalmaya başlayan telefonu sohbetimizi böldü. Jason'la konuşurken bir parmağını havaya kaldırıp bana yerimde kalmamı emretti.

Elbette kalkıp sürgülü kapılara doğru yürüdüm. Dışarısı yirmi beş derecenin biraz üzerindeydi ve hava güzeldi.

"Henüz başlamadım. Belirli bir şey mi istiyorsun? Bekle bir saniye, ona soracağım," dedi Olive telefona doğru ve bana döndü.

"Jason, Alvin'e Çin yemeği almasını söyleyecekmiş. Ne istersin?"

Çin yemeğine bayılırdım ama o anda düşüncesini bile midem kaldırmadı. Anlaşılan şarap kızı değildim ya da hâlâ keyfim yoktu. Olive kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra Jason'la konuşmaya devam etti. Telefonu kapayınca tekrar bana döndü.

"Nerede kalmıştık?"

"Hiçbir yerde çünkü anlatabileceğim başka bir şey yok."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"İkinci kez söylemen ondan hoşlanmadığımı gerçeğini değiştirecek mi?"

"Onunla yatma arzundan daha fazla ondan hoşlanıyorsun."

"Lütfen," diye ofladım darılarak. "Seve seve onunla aklını başından alacak bir seks yapabilirim ama ondan o kadar bile hoşlanmıyorum. Ağzını her açtığında, içimden kafasına bir tane vurmak geliyor." Aslına bakılırsa, Adam'ı günün her ânı becerebilirdim. O tatlı, kalın ve tok sesini duysaydınız, siz de onunla yatağa ya da herhangi bir düz yüzeye girerdiniz; onunla her yerde sevişebilirdim.

Sesi bir yana, Adam ağzını açmadan öylece dursa bile onunla yatağa atlar ve sizinle sevişmesi için ona yalvarırdınız. Ayrıca, kadın organlarına sahip olmam benim suçum değildi; bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Adam'ın penisi vajinama kusur-

şuz bir şekilde sığardı ve ona dokunmaya çok yaklaşmışım. Aslında, sırf nasıl tepki vereceğini görmek için bile ona dokunmam gerekirdi. Ne yazık ki, bir sonraki hamlesinden çekindiğim için son anda korkup vazgeçmişim.

Uzun lafın kisası, Adam Connor bana göre hâlâ pisliğin tekiydi ama o yatmak isteyeceğiniz ateşli bir bekâr babaydı. Yine de onunla gerçekten yatmak mı? Hayır, fazla baştan çıkarıcıydı, özellikle de Aiden'ın yanındayken. Oğluyla ilgilenmesini, ona gülümsemesini ya da onu yatağına yatırmak için kucağına almasını izlerken... ah, içim kıpır kıpır oluyor ve kardan daha hızlı eriyordu. En kötüsü de, yorgun kalbimi tekletmesiydi ki bundan hiç *hoşlanmıyordum*.

Olive gözlerini kapayıp hoşnut bir şekilde içini çekti. "İkinizi hayal edebiliyorum. Öpüşüyorsunuz. Tutkulu biçimde. Aiden orada olduğu için hızlı bir öpücük. Ama mutlusun. Deli gibi. Ve Aiden'ı da Adam'ı sevdiğin kadar seviyorsun. Adam bunu kesinlikle fark ediyor ve seni bu yüzden daha çok seviyor."

"Pekâlâ, deli kadın," dedim, onu hayallerinden çıkarmak için parmaklarımı şıklatarak. "Seni hayallerinle baş başa bırakıp yavaşça geri çekileceğim." Aynen söylediğimi yaptım ve sürgülü kapıları açıp dışarı çıktım ama Olive peşimden geldi.

"Buraya gel, henüz lafım bitmedi."

Merdivene doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun? Lucy, hayallerinden kaçamazsın."

Yüzümü ona doğru dönsem de geri geri uzaklaşmaya devam ettim. "Hayallerim mi? Onlar senin hayallerindi. Adam'ı hiç hayal etmedim ben. Beni mümkün olan her pozisyonda becermesini hayal ettim mi? Elbette, bunu hayal ettiğimi kabul ediyorum ama tüm bunlar onunla tanışmadan *önceydi*." Sırtım meşhur çallara değince duvara tırmanmak için arkamı döndüm. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Aiden'a merhaba demek için öteki tarafa gidiyorum."

Olive ağaca yaslanıp tüm dişlerini göstererek bana gülümse-di. "Kendini kandırmaya devam et, Lucy."

Bacaklarımı iki yandan sarkıtarak duvarın üzerine oturup ona baktım. "Sen gerçekten aklını kaçırmışsın. Git de birkaç kelime yaz ki beynin tekrar çalışmaya başlasın."

"Lucy, gözlerini kapa ve bir şelalenin yanında oturduğunu hayal et. Adam Connor'ın birden belirttiği bir şelale. Çıplak. Ya da yarı çıplak. Sakinleş biraz..."

Ona bir el hareketi yapıp duvardan aşağı indim.

Rahatlama yöntemlerimle dalga geçtiği için utanması gerekirdi.

"Seni beklememi ister misin yoksa geceyi Adam'ın yatağında geçirmeyi mi planlıyorsun? Çünkü bunu planlıyorsan, bana detayları anlatmak zorunda olduğunu biliyorsun. Bana Jason hakkında sorduğun her sorunun yarutını istiyorum. Boyutu. Boyut önemli. Her şeyi zihnimde rahatlıkla canlandırabilmem için Adam'ın penisini ölç."

"Ona penis demeye devam ettiğin sürece sana hiçbir şey anlatmayacağım. Güle güle, Olive!"

Neyse ki Adam henüz merdiveni taşımayı akıl etmemişti. O zamana kadar mahremiyetini ihlal etmekte sakınca görmeyecektim. Zaten *onu* ziyarete gitmiyordum. Ufaklığı özlemiştim ve yatmadan önce onu yakalamayı umuyordum.

Eve yeterince yaklaşıncı müzik sesini duydum. Kapılar kapalı gibi görünüyordu ama ses dışarı taşıyordu. Zenginler ve çevresel ses sistemleri...

Hareket etmeyi bırakıp kulak kabarttım ve birkaç saniye sonra Frank Sinatra'nın kendine özgü sesini duydum.

Hah, demek pisliğimin müzik zevki varmış. *Benim* pisliğim değildi tabii ama ne demek istediğimi anladınız.

Yan tarafta görülmeyeceğim bir yerde durdum ve Adam'ın bar arabasının yanında olduğunu gördüm. Aiden çoktan yatmış mıydı? Sinirlenerek erkeklik taslayıp beni özel hayatını ihlal etmekle suçlamadan önce dikkatini çekmek için pencereyi tıklatmayı düşündüm ama gözlerimi ondan almak zordu. Çok ya-

kışıklıydı, birkaç saniyeden uzun bir süre ona bakınca insanı köpek gibi kesik kesik solumaya başlatan türden bir yakışıklılıktı.

Sessizce kendisine bir içki doldurup elindeki kâğıtları okumasını izledim. Meşgul görünüyordu – *belge okuyorum* anlamında değil, *aklımda milyonlarca şey var* anlamında.

Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu merak ettim.

Dürüst olmak gerekirse, birkaç günlüğüne Aiden’a bakmamı istediğinden beri onu eskisinden farklı görüyordum. Elbette, ondan nefret ediyordum.

Biraz.

Sayılır.

Ondan hiç mi hiç hoşlanmıyordum.

O gün bana o şekilde davranmasına ve bana yaptıklarına rağmen hâlâ üzerine atlamak istediğim için ondan nefret ediyordum. Ama bunun dışında, onu her gördüğümde kalbim biraz eriyordu – tabii geçen gün olduğu gibi tam bir pislik gibi davranmadığında.

Aklı başında hangi erkek insanların penisine dokunmasına izin verirdi ki? Bana sorarsanız harika bir fikirdi çünkü kulağıma o şekilde fısıldaması... ve ona dokunmama izin vermesi? Aptal, aptal adam. Hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Ona dokunsaydım onunla çılgınca sevişirdim ve benim bile anlamadığım sebeplerden ötürü bunu istememiştim.

Sakin bana, *Ama Lucy, böylesine müthiş bir erkek modelinden nasıl nefret edebilirsin*, demeyin... Ondan nefret etmeye devam etmek zorunda olmamın en büyük sebebi, önceki gece elime buz koymak istediğinde bana dokunurken hissettiğim şeydi. Midemde Olive’in Jason’ı ilk gördüğünde hep hissettiğini söylediği o sinir bozucu kelebekleri hissetmişim ve bu beni çok korkutmuştu. Jameson’ın peşindeyken kadınlık organlarımda farklı türde kelebekler hissederken, bunlar midemde uçuşa geçmişti ve beklenmedik bir şekilde beni öldürebilecek bir alerji gibi benim için tehlikelilerdi.

Adam’ı birkaç dakika daha izledikten sonra öne çıkıp camı tıklattım. Adam başını ellerindeki kâğıtlardan kaldırıncı beni

gördü. Bir an tereddüt ettikten sonra kanepeden kalkıp cam kapıları açmaya geldi.

“Merhaba,” dedim, karşımda bir engel olmadan durunca.

Küçük bir uzaktan kumandanın yardımıyla Frank Sinatra’nın sesini kıstı, “Görüyorum ki yine arka bahçemde çaktırmadan dolaşıyorsun,” dedi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirlediği için sinsice dolaşmama pek aldırmadığını düşündüm.

“Kabaca dile getirdiğin gibi etrafta sinsice dolaşmamı istemiyorsan, merdiveni oradan kaldırmalısın.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Lucy?”

“Ben iyiyim, teşekkürler. Bu gece sen nasılsın?”

Adam içini çekip elini sallayarak beni içeri davet etti.

“Beni davet etmen ne hoş,” dedim içeri girerken ve o da kapıyı kapadı.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı yoksa buraya günlük şey kotanı doldurmak için mi geldin?..”

Cümlesini bitiremeden sözünü kestim. “Daha sonra özür dilemeni gerektirecek bir şey söylemeden önce, Aiden’a merhaba demek için geldiğimi bilmeni isterim. Bu hafta onu özledim.”

Adam ona yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana baktı. Gözlerimde gördüğü şeyden memnun olunca elini saçlarından geçirip bana oturmamı işaret etti.

Neler olduğunu merak ettiğim için bana söylediğini yapıp kışımın üzerine oturdum.

“Ee?” diye sordum birkaç saniye bir şey söylemeyince.

“Adeline onu bana bırakmadı, o yüzden Dan’i sorunun ne olduğunu öğrenmesi için oraya gönderdim.” Adam saatine baktı. “Birazdan burada olur. İstersen bekleyebilirsin.”

Bacaklarımı yukarı çekip oturduğum yerde rahatıma baktım.

“Beni kovmayacak mısın?”

“Aiden her telefon görüşmemizde bana seni soruyor. Seni burada görünce sevineceğine eminim ve ben de böylece seni hemen görmeyince bana soracağı sorulardan kurtulmuş olurum.”

Bu beni gülümsetti. "Beni seviyor."

Adam gülümseyerek karşılık verdi. "Tuhaf, değil mi?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Tuhaf sensin. O ufaklığı ben de seviyorum. Babasının asla olamayacağı kadar havalı."

Adam hafif bir gülümsemeyle başını iki yana sallayıp bar arabasına doğru ilerledi. O geceye kadar onu içki içerken görmemiştim.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordum, Aiden gelene kadar sohbet etmek için.

"Çok fazla şey var."

Cebimde titreyen telefonuma uzandım homurdanarak.

Jameson: *Keşke benimle gelseydin.*

Bana sormadın bile, seni küçük pislik!

Prömiyerdeyken aldığım, *Seni özledim*, mesajından beri Jameson kendini birkaç kez daha göstermişti. Hafta boyunca gelişigüzel mesajlar atmıştı. Derin bir nefes alıp bacaklarımı altımdan indirdim.

"Sanırım gitmeliyim," diye mırıldanıp ayağa kalktım.

Adam ellerinde iki içkiyle bana doğru döndü, görünüşe bakılırsa viskiydi.

"Neyin var?" Sözlerime aldırmadan içkiyi bana uzattı. Kokusu bile midemi altüst etti. Suratımı ekşitip başımı iki yana salladım.

"Hayır, teşekkür ederim. Pek iyi hissetmiyorum, o yüzden... Aiden'ı başka zaman görürüm." Telefonu cebime koyup viski kadehini bardak altlığına bıraktım. Adam'ın gözleri hâlâ üzerimdeydi.

"Otur," diye emretti, kendisi kanepenin öteki ucuna otururken. "Aiden birazdan burada olur."

Dışarı bakarken seçeneklerimi değerlendirdim: Oturup Aiden'ın dönmesini beklemek ya da Adam'a karşı olmayan duygularımı sorgulaması için Olive'ın yanına geri dönmek.

Düşmanla biraz daha vakit geçirmeye karar verdim.

"Neyin var?" diye ikinci kez sorduktan sonra viskisinden bir yudum aldı.

Oturdum, gözlerimi berrak ve çekici gözlerinden almakta zorlandım.

“Belirli bir şey yok, sadece keyifsizim.”

“Elin nasıl?”

Elimi kaldırıp eklemlerimi kontrol ettim. Hâlâ kızarıktı ve biraz sızlıyordu. Ama pisliğin canını yaktığımı bildiğim için bu acıya değerd, hatırlatıcısı hiç sorun değildi. Aklıma gelmişken...

“Aynı soruyu ben de sana sormalıyım.” Elim indirip çenemle onun kine işaret ettim. “Jake’le aranda ne geçti? Gerçekten de eski eşinle arasında bir şey mi var?”

Adam tek kaşını kaldırdı ama bunun dışında sessizliğini korudu.

Haberi internette okuduğumdan beri bunu merak ediyordum. Olive’e göre, Jake’i benim için dövmüştü ama ben bundan şüpheliydim. Olive tam bir romantikti ve tekrar âşık olmamı istiyordu; elbette böyle düşünürdü.

Dikkatli bakışlarından rahatsız olunca ona çattım. “Senin neyin var?”

“Ne demek istiyorsun?” Adam içkisini bıraktı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

Adam o sinir bozucu kaşını tekrar kaldırdı. “Nasıl?”

“Bak ne diyeceğim, unut gitsin.” Bakışlarımı kaçırdım ve kalıp kendisine bir içki daha alana kadar sonraki beş dakika boyunca onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Aklım Jameson’la meşgulken yüzümün önünde bir su şişesi belirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim içtenlikle ve onu elinden aldım.

“Rica ederim. Durgun görünüyorsun, belki de bir doktora görünmelisin,” diye önerdi daha yakınım oturunca.

“Ben iyiyim.”

“Sen bilirsin.”

Şişenin kapağını açıp soğuk sudan büyük bir yudum aldım. Sonra gözlerimi kapayıp kendimi başka bir yerde hayal ettim... Ormanda ya da etrafımı ağaçların ve sakin suların sardığı bir göl

evinde. İskelede, suya yakın bir yerde oturup Olive'in yeni kitabını okuyabilirdim. Kendi kendime gülümsedim. Dilediğim kadar erkeğe âşık olabilirdim ve lanet bana dokunamazdı. Kelimeler aracılığıyla kurgusal karakterlere âşık olmanın özel bir yanı vardı. O iskelede, etrafımda kuşlar uçuşurken ve rüzgâr saçımı savururken mutlu olabilirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Adam kısık bir sesle.

Gözlerimi açmadan yanıtladım, "Hayal kuruyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. "Neredesin?"

"Göl evinde. Olive'in yeni kitabını okuyorum. Hafif bir esinti var. Rüzgârı severim, nedense beni mutlu eder. Tenimde, saçlarımda o hafif dokunuşunu hissediyorum. Ağaçların arasından güneş görünüyor, o yüzden soğuk değil. Su güzel görünüyor. Sakin ve huzurlu."

"Yanında boş bir sandalye var mı?"

"Beni gıcık edersin, o yüzden yok." Gözlerimi açıp ona baktım. "Alınmak yok."

Adam gülümseyip içeri girdiğimde bıraktığı kâğıtlara uzandı. "Alınmadım, Lucy."

Kendimi biraz daha iyi hissederek evine göz gezdirip içimi çektim. Aiden'in yatma vakti yaklaşıyordu.

"Bunu çok sık yapıyor musun?" diye sordu Adam, gözleri hâlâ elindeki kâğıtlardaydı.

"Neyi sık yapıyor muyum?"

"Başka bir yere gitmeyi."

Omuzlarımı silktim. "Aklımı kaçırdığımı düşünmekte serbestsin."

"Böyle söylemedim. Aslına bakarsan..." Adam konuşmayı bırakıp kâğıtları sehpaye attı ve burnunun direğini ovuşturdu.

Merakla sordum, "Aslına bakarsan ne?.. Ne? O sinir bozucu insanlardan olma, cümleleri tamamla."

Adam gözlerini kapayıp başını geriye yasladı. "Kulağa Hollywoodlu şımarık bir çocuk gibi gelecek olsam da... eskiden yata-

ğıma uzanıp daha basit bir hayatım olduğunu hayal ederdim. BeYaz tozun makyaj ya da un olduğunu düşünüp yanlışlıkla onunla oynamaması ya da meyve suyu olduğunu sanıp şarap kadehlerinden birine uzanmaması için kız kardeşim Vicky'yle ilgilenmem gereken, içki ve uyuşturucunun cam masalara saçıldığı partilere sürüklenmediğimi hayal ederdim... Anne ve babamın normal olmasını dilerdim. Ebeveynlerimin ruh hâllerine bağlı olarak nasıl tepki gösterecekleri konusunda endişelenmeden arkadaşlarımla evimize gelebilmesini isterdim. Öyle bakma bana," diye uyardı gözlerini açıp da beni ona bakarken bulunca.

Ellerimi kollarımda yukarı aşağı gezdirip sessiz kaldım.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti Adam, bakışımı yanlış anlayarak. "Bana güzel bir hayat verdiler. İyi bir eğitim aldım. Onlar benim anne babam olmasaydı asla elde edemeyeceğim fırsatlar sundular. Hayatımın berbat olduğunu falan söylemiyorum ama o günlerde normal bir ergen olmak istiyordum. Normal bir ailesi olan. Sadece normal bir hayat, bilirsin, paparazzinin olmadığı, Hollywood saçmalıklarının olmadığı." Adam'ın bakışları sertleşirken ekledi, "Göz önünde olan biri hakkında her şeyi bildiğini düşünebilirsin ama kapalı kapılar ardında neler olduğunu asla bilemezsin."

"Anlıyorum," dedim zar zor duyulan bir sesle.

"Anlıyor musun?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Önce sana kendimden bahsetmeliyim. Babamın kim olduğunu bilmiyorum," diye başladım kendimi bile şaşırtarak. Ona gerçekten kendimden mi bahsedecektim? Kelimeler dudaklarımdan dökülmek istiyorlardı, o yüzden sanırım anlatacaktım. "Büyükannem Catherine'e göre, annem babama sırılsıklam âşıkmuş. Birlikte yaşıyorlarmış ama babam annemin bana hamile olduğunu öğrenince eşyalarını toplayıp gitmiş. Anlaşılan ona çocuk sahibi olmak istemediğini önceden söylemiş ve bunu bir ihanet olarak görmüş. Ben doğduktan sonra, annem de beni istemediğine karar vermiş ve beni Catherine'e bırakmış. Catherine... beni sahiplendi ama o çok zor bir kadındır."

Beni dinleyip dinlemediğini görmek için Adam'a çaktırmadan baktım. Göz göze gelince hafifçe başını eğdi. "Devam et."

Ofladım, beni umursamasaydı konuşmayı bırakmak daha kolay olurdu. "Catherine... Catherine de hiç evlenmedi ama hayatının aşkıyla yaşıyordu ve annemi doğurmuştu, o yüzden uzun bir süre her şey sorunsuzdu sanırım. Ama annem iki yaşındayken, sevgili büyükbabam Catherine'i aldatmaya başlamış ve onu diğer kadın için terk etmiş, hatta yaklaşık bir ay sonra onunla evlenmiş. Catherine eve dönmüş, görünüşe bakılırsa bu yapılacak en iyi şey değilmiş çünkü kendi anne babası –bu arada onlar da evli değilmiş– ona bok gibi davranmışlar. Yine de annemi elinden geldiğince iyi yetiştirmiş ama zamanla çok sertleşmiş. Annem beni ona bıraktığında birbirleriyle konuşmuyorlarmış bile, o yüzden ailemizdeki kadınlar oldukça sorunlu ve ortalıkta erkek yok."

Adam'a bir bakış daha attım ve devam etmemi beklediğini gördüm. "Yani biz lanetliyiz. Ve Catherine... annem gittiğinde benimle ilgilendi ama dediğim gibi, o kontrolcü ve zor biri. Dışarıdan bakan birine, bana sahip çıktığı için bir melek gibi görünebilir ama durum hiç de böyle değil. Onun gibi olmamı istedi. Yaptığım hiçbir şey doğru değildi. Sadece onun yöntemleri vardı ve kurallarına uymadığında ya da onun istediğini yapmadığında, senin için yaptığı her şeyi yüzüne vurmaktan kaçınmazdı. Aslına bakarsan, akıl sağlığının yerinde olduğunu sanmıyorum ama beni sokağa atmak yerine sahiplendi, o yüzden ona borçluyum sanırım."

Bir süre sessizlik oldu.

"Lanetli mi?" diye tekrarladı beni. "Bu yüzden mi geçen gün aşkla işin olmadığını söyledin?"

"Öyle mi söyledim?"

Adam başıyla onayladı.

Ben ve koca ağzım.

Ama hatırlaması?

"Hah... sana böyle söylediğimi hatırlamıyorum ama evet. Onlar gibi katı bir kadın olmak istemiyorum. Aile olarak aşta pek şanslı değilmişiz gibi görünüyor, değil mi? O hâlde neden zorla-

Vayım ki? Birine âşık olup çocuk doğurmaktan ve sonra adamın beni aldatıp başka bir kadınla evlendiğini izlemektense bekâr ve mutlu olmayı yeğlerim.” Başımı iki yana sallayıp dizlerime sarıldım. “Ailemizdeki kadınlar evlenme teklifi almazlar. O yüzden, Sağ ol, kalsın. Başka insanların âşık olmasını izlemek beni daha çok mutlu ediyor, bütün o kalp sızısı olmadan daha mutluyum.”

“Hiç birine âşık olmadın mı?” diye sordu, sanki bu duyduğu en saçma şeymiş gibi.

“Ben normal bir hayat istediğin için seni yargılamadım, değil mi?”

Adam öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına yasladı ve delici bakışlarını benimkilere dikerken o seksi kollarını gözüme soktu. “Seni yargılamıyordum, Lucy.”

Bana böyle bakarken neden telaşlanıyordum? Oyalanmak için su şişesine uzanıp bir yudum daha aldım. “Kulağa öyle geldi.” Hafifçe omuzlarımı silktim. “Her neyse, Catherine gibi bir kadının yanında yaşadığımdan bir kaçışa ihtiyaç duydum. Geceleri yatağымda gözlerimi kapayıp başka bir yerde olduğumu hayal ederdim.” Adam’a küçük bir bakış attım. “Farklı bir hayat ya da birinin yardımına koşmasını hayal etmedim hiç ama gözlerimi kapayıp çok uzaklara gitmek hoşuma gidiyor. Beni sakinleştiriyor. Bazen bir şelale, rüzgâr ya da güneş olduğumu hayal ediyorum. Özetle, ihtiyaç duyduğum günlerde kendi gün ışığımı hayal kurarak yarattım. Bu benim kaçışımdı. Kulağa bir kaçık gibi geldiğimin farkındayım ama bu beni sakinleştiriyor, o yüzden deli olduğumu düşünüyorsan canın cehenneme.”

Adam kahkaha atarken yavaşça koltuğumdan kalktım. Gördüğünüz gibi, ondan nefret etmek için birçok sebebim vardı. Bunun beni bir kaçık gibi gösterdiğini biliyordum, biliyordum ama bana güldüğünü görmek içimi acıtmıyor demek değildi. Su şişesini yavaşça onun oturduğu kanepeye attım ve cam kapılara doğru yöneldim. Belki Olive bir süre yanına kıvrılmama izin verirdi. Ne de olsa biraz hasta hissediyordum. Beni reddedecek kadar acımasız olacağını sanmıyordum.

Kapıları açıp dışarı çıkamadan Adam beni yine bileğimden yakaladı – adamın bir tür fetişi olduğuna yemin edebilirdim. Omzumun üzerinden ona bakıp kolumu silkeleyerek ondan, yakınlığının ve dokunuşunun içime yaydığı karıncalanmadan kurtulmaya çalıştım. Kızgın falan değildim, sadece yorgundum ve belki de biraz incinmiştim. “Bu gece seni eğlendirdiğime sevindim ama artık gitme vaktim geldi.”

“Gitme,” dedi, başparmağı bileğimdeki hassas noktanın üzerinde hafifçe hareket etti. Kaşlarımı çatıp bana dokunduğu yere baktım ama parmağı sanki demin hiç yaşanmamış gibi hareket etmeyi çoktan kesmişti. Yumuşak bir sesle, “Sana gülmüyordum, Lucy,” deyince, aniden başımı kaldırdım. Biraz fazla yakın duruyorduk. O da aynı kanıya varmış olmalıydı ki, elimi bırakıp geri çekildi.

Ona doğru salınmadım. Hem de hiç.

Adam elini sırtıma koydu, Tanrım, elleri kocamandı –sanırım beni tutması için daha iyiydi– ve beni nazikçe kanepeye doğru itti.

Kanepenin kenarına oturdum ve onun yakınlardan cep telefonunu almasını izledim.

“Dan’i arayıp neden geciktiğini öğreneceğim.” Telefonundan başını kaldırarak bana bakıp ekledi, “Uzun zamandır bekliyorsun, Aiden seni kaçırdığını duyarsa çok üzülür.”

İçten görünüyordu, o yüzden kalmaya karar verdim. “Pekâlâ.” Tekrar yerime yerleşip bir yastığa sarıldım.

Dan telefona yanıt vermeyince Adam’ın yüzünde oluşan bıkkınlığı görebildim. Önümde ileri geri volta atarken bir başka numarayı denedi. O da işe yaramayınca, derin bir nefes verip ensesini ovuşturdu.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi en sonunda, telefonunu kurcalayarak.

“Eski eşini aramayı denedin mi?”

“Adeline yanıt vermiyor. Dan de. Adeline sette olabilir ama Aiden’in dadısıyla evde olması gerekiyordu.

“Yolda olabilirler?” diye önerdim sesimde hafif bir endişeyle.

“Olabilirler,” diye mırıldandı Adam telefonunu kaldırırken. “Onlara biraz daha zaman tanıyacağım. Bazen Aiden’ın hazırlanması çok zaman alıyor.”

Frank Sinatra’nın yumuşak mırıltılarını dinlerken gergin bir sessizlik içinde oturduk. Ön kapıdan koşarak içeri giren küçük bir insan olmadıkça, Adam’ın etrafına saçtığı öfke artıyor gibi görünüyordu. Evde kaldıkça, başka bir ailevi meseleye burnumu sokuyor gibi hissettim, birçok kez işlerine burnumu soktuğum düşünülürse bu tuhaf bir histi.

“Onlar ne?” diye sordum, sessizliğe daha fazla dayanamayınca kâğıtları işaret ederek.

“Yeni senaryolar.”

“Hadi ama, bana bundan daha fazlasını verebileceğine eminim.”

Adam bir kez daha ön kapıya baktı, sonra dönüp kâğıtlara uzandı. “Yeni bir teklif. Stüdyoyla bir kontratım var ve onlara bir film daha borçluyum. Seçmem için bana iki senaryo yolladılar ama ikisinden de emin değilim.”

“Görebilir miyim?” Elimi uzatıp bekledim.

“Bu başka bir yerde kimseye bahsedemeyeceğin şeylerden biri, Lucy.”

Gözlerimi devirip parmaklarımı kımıldattım. “Ver şunları bana.”

Adam istemeye istemeye senaryoları bana verdi. Adam Connor’ın başrolde olacağı yeni filmin dedikodusunu yaymaktan daha iyi işlerim vardı.

“Temsilcilik işi nasıl gidiyor?” diye sordu ilk senaryoya göz atarken.

Ellerimdeki kâğıtlardan gözlerimi kaldırmadan ona yanıt verdim. “Az kaldı. Seçenekleri iki yayıncıya indirdim ve onlardan haber bekliyorum. Başka anlaşmalar peşindeyim aynı zamanda – sesli kitap vesaire. Bunun konusu ne?”

Bana çok, tekrar ediyorum, *çok* yakın oturana kadar kanepede kaydı. Kalbimin yavaşlaması diledim çünkü bu da nereden çıkmıştı, kalp? *Senin neyin var? Bu adamdan hoşlanmamamız gerekiyor, unuttun mu?* Dokunma mesafesinde olduğu için taklalar atmasına hiç gerek yoktu.

Adam senaryoyu ellerimden alırken kolu omzuma değdi ve aynı anda nefes aldım. Ne tesadüftü, değil mi?

Derin bir nefes aldım ve teninin benimkine temas ettiği yerde bir karıncalanma hissettim. Öncelikle, aptal ten ve aptal karıncalanma. İkincisi, Adam viski ve sıcak, vahşi, leziz biçimde erkekse bir şey kokuyordu. Boynuna sokulup kokusu ve vücudunda kendimi kaybetmem için harika bir davetti... ve bu çok ama çok kötü bir fikirdi. Onu görmezden gelmek için gözlerimi kapadım ama bu, kokusunu ve bana ne kadar yakın oturduğunu iyice pekiştirdi. Oracıkta üzerine saldıracağım kadar güzel kokuyordu. Başka biri olsaydı hiç düşünmeden öyle yapardım ama Adam söz konusu olduğundan kendimi kıpırdamadan durmaya zorladım.

Ondan yavaşça uzaklaşmanın sorunu çözebileceğini düşünebilirsiniz ama ben korkağın teki değildim; sırf bir erkeği istediğim için ondan asla utanarak kaçmazdım. Canı cehenneme. Benimle oyun oynamak istiyorsa, ona karşılık verecektim.

Bir ucube gibi görünmeden ağzımdan nefes almak için elimden geleni yaparak ona doğru eğildim ve ellerindeki senaryoyu kontrol ederken kolumu onunkine yasladım. Çok rahat görünüyordu ve bu beni iyice sinirlendirdi.

Ben ondan etkilenmiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaparken, yakınlığı yüzünden sinir krizi geçirdiğimin farkında bile değildi. İçimdeki şarkıcının dışarı çıkıp Zayn'in "Pillowtalk" şarkısını söylemesine saniyeler kalmıştı.

Adam Connor'la komşuları rahatsız etmek ne eğlenceli olurdu – özellikle de o komşular Olive ve Jason'sa.

Aklım milyonlarca kilometre ötedeydi, Adam'la birlikte geniş bir yatakta çıplaktım, bu yüzden konuşmaya başladığında sözlerine odaklanmakta zorlandım.

“Bu senaryoda sosyetik bir kadının sadık kocasıym ama en sonunda onu öldürüyorum ve kendini işine adanmış bir dedektif beni yakalamaya çalışıyor.”

“Sıkıcı,” demeyi başardım.

“Evet, ben de hoşlanmadım.”

“Menajerinin senin için daha iyi bir şey bulması gerekmez mi?”

“Gerekir, o yüzden ondan kurtuluyorum.”

Tek kaşımı kaldırıp ona yan gözle baktım. “Anladığım kadarıyla birçok kişiden kurtuluyorsun. Söylenenler doğru mu? Senin için çalışan insanlara boşanma yüzünden sert ve ani çıkışlarda mı bulunuyorsun?” Gözlerinin içine bakmak gibi bir hata yaptım ve Adam yüzünde sert bir ifadeyle bakışlarımızı kilitledi.

“Görünüşe bakılırsa, birini gizlice gözetlemek senin için yeterli değil, aynı zamanda o kişiyi magazinden de takip ediyorsun.”

“Lütfen, hayatında olan biteni neden takip edeyim ki? Olive ve Jason’ın prömiyer fotoğraflarına bakarken o yazıya denk geldim. Bir bağlantı beni bir diğerine götürdü ve sonra bir diğerine... Sana bakmıyordum, inan bana. Bir hafta boyunca evinde yaşadım, unuttun mu? O kadar heyecan verici bir yanın yok. Hatta Dan’in hayatı seninkinden daha renkli.”

Adam gereksiz bir kuvvetle senaryoyu kenara fırlattı ve kâğıtlar yere saçıldı. Ona sorgular bir bakış attım ama bana aldırmadan bir sonraki senaryoya odaklandı.

“Kazanan bu mu?”

“Dan’in *renkli* hayatından nasıl haberin oldu?” Soru yeterince zararsızdı ama vereceğim yanıt çok önemliymiş gibi kıpırdamadan duruşu tuhaftı.

“Çünkü sohbet ettik? Beni arka bahçende ilk bulduğunda olduğu kadar benden nefret etmiyor. Beni sevip sevmediğinden emin değilim ama en azından artık benimle sohbet ediyor. Hatta onu birkaç kez güldürdüm. Sanırım arkadaş oluyoruz. Onu yavaş yavaş kazanıyorum.”

“Ne zaman bu kadar çok sohbet etme fırsatınız oldu?”

“Beni onunla polis merkezine gönderdiğinde. Senin sorunun ne?”

“Yok bir şey.” Soruma omuzlarını silkerek karşılık verdi. “Bu bir kız ve erkek kardeşle ilgili. Dolandırıcılar ve birkaç kişiyle birlikte çalışıyorlar. Karakterim hedefine âşık oluyor ve sonra onun peşine düşen kız kardeşini öldürüyor.”

“Bu kulağa biraz daha ilginç geliyor,” dedim.

Adam homurdanarak birkaç sayfayı çevirdi ve işi bitince senaryoyu bana verdi. “Diyaloglar yeterince etkili değil. Erkek kardeşin ilgi duyduğu kadının peşine düşecekse, kız kardeşin daha güçlü bir karakter olması gerekir. Birinin bu senaryoyu gözden geçirip bazı değişiklikler yapması gerekiyor.”

Senaryoya baktım ve dikkatimi çeken bir şey göremedim. “Neyi değiştirmeli?”

Bana doğru yaklaşınca bacaklarımız birbirlerine değdi.

Yüce Tanrım! Artık bu noktada bana eziyet ediyordu.

“Hadi beraber okuyalım, ne demek istediğimi anlarsın.”

“Okumak mı?”

“Replikleri bana oku, Lucy.”

“Kimim? Laurel mı?” İsmi gösterip Adam’a baktım.

“Sen kız kardeşim Laurel’sın. Ben de Damon’ım.”

“Pekâlâ. Sen başla.”

Senaryonun tepesinde *Dış Mekân, Mezarlık – Gece* yazıyordu ve altında da Laurel’in babalarının mezarı başında onu bekleyen Damon’a doğru yüzünde şüpheli bir ifadeyle yürüdüğü yazıyordu.

Adam aniden ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Role girmen için ayağa kalkalım.”

Alaycı bir şekilde güldüm ama yine de uzattığı elini ayağa kalkmak için tuttum. “Rol arkadaşın olmayacağım. Role girmeme gerek yok.”

“Hadi, eğlendir beni.”

“Benim de dengesiz olduğumu düşündüğün için bunu yap-

mamı istiyorsun, değil mi? Senin için karakteri daha inandırıcı mı kılacağım?"

"Bu kadar şüpheli olma, Lucy. Sadece kahrolası replikleri oku."

Sahnede sadece iki kardeş konuşuyordu. Ne zararı olabilirdi ki? Müthiş Adam Connor'la senaryo okuma fırsatını kim geri çevirirdi – özellikle de beyaz perdede gösterilme ihtimali olan replikleri.

"Nereden okuyacaksın?" diye sordum, başka bir kopya olup olmadığını görmek için etrafıma bakarak.

"O kısmı zaten iki kez okudum. O sahne konusunda iyiyim. Sadece okumaya başla."

Senaryoyu elime alıp eteğimi düzelttim, omuzlarımı silkeleyip kahrolası replikleri okumaya başladım.

"Neden benimle burada buluşmak istedin, Damon?"

Adam uzanıp parmak uçlarıyla çenemi kaldırıncaya beynim kısa devre yaptı.

Fonda Frank Sinatra'nın "Fly Me To The Moon" şarkısı çalıyordu.

"Konuşurken bana bakman gerekiyor. Ayrıca, biraz daha duygu kat. Sahne kurulu; senaryonun sana ne sunduğuna dair bir fikir edinmek için replikleri gözden geçir."

Kalbimin ve birkaç kadınlık organımın sakinleşmesini diledikten sonra onun dipsiz yeşil gözlerine baktım. "Ben oyuncu değilim... katabildiğim duygudan memnun olsan iyi olur."

Açgözlü pislik.

Senaryoya bakıp sonraki birkaç repliği ezberledim ve bu kez onları kâğıda bakmadan söyledim.

"Neden benimle burada buluşmak istedin, Damon?"

"Uygun olacağını düşündüm," diye rol yapmaya devam etti Adam.

"Kardeşlerin mezarlıkta buluşmasının uygun olacağını mı düşündüler?" diye sordum, elimdeki kâğıtlara şüpheyile baka-

rak. "Hem bu şey de ne anlama geliyor?" Satırlar arasındaki nota işaret ettim.

"Uygun olacağını düşündüm," diye tekrarladı Adam, imalı bir şekilde bana bakarak.

Tanrım, senin sorunun ne, dostum?

Gözlerimi devirip devam ettim. "En son buraya geleli ne kadar oldu? On beş yıl mı? Neden şimdi?"

"Bu mezar taşının yanına oturup birbirimize söz verdik, unuttun mu?"

"Hayatımız burada başladı; elbette hatırlıyorum, Damon."

Adam ağırbaşlılıkla başını sallayıp nihayet bakışlarını gözlerimden kaçırdı. "Ve artık yolun sonundayız."

"Sen neden bahsediyorsun, Damon?" Senaryoya göz attıktan sonra tekrar ona baktım.

Adam derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirdi ve bir adım öne çıktı, bir kez daha beni rahatsız edecek kadar yakındı. "Artık buna devam edemem, Laurel. Geceleri dolaşan bir hayalet olamam, başka biriymiş gibi yapamam. Bizim için daha fazlasını istiyorum."

Bir sonraki satırları sesimi olabildiğince sertleştirerek okudum. "Mesele o kadın, değil mi Damon? Asıl sorun Jessie. O bir hedeften başka bir şey değil, yoksa bunu unuttun mu?"

Adam hızla göz atmak için uzanıp senaryoyu elimden aldıktan sonra bana geri verdi. Bir aktör olarak ne kadar berbat olduğuna dair alaycı bir yorumda bulunmak için dudaklarımı araladım ama o parmağını dudaklarıma götürdü.

Yine bana dokunmuştu.

Frank hâlâ fonda döktürüyordu.

Kaşlarımı çatıp sessiz kaldım.

"Bana tüm bu yalanlardan sıkılmadığını söyleyemezsin, Laurel. Ne zaman yeter diyeceksin?"

Karakterden çıkıp içimi çektim. "Bütün sahne boyunca birbirleriyle böyle mi konuşuyorlar? Yüz yüze?" Adam mesajı almam için başını hafifçe yana eğince okumaya devam ettim.

“Henüz değil, Damon. En başından beri istediğimiz her şeyi elde etmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz.”

Adam içini çekip tekrar bakışlarını kaçırdı. “O hamile, Laurel. Jessie hamile.”

İşler sarpa sarıyor.

Sonraki satırları okuyup alaycı bir şekilde güldüm. “Çocuğun senin olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Birkaç ay önce-sine kadar Jake denen o adamla çıktığını biliyorsun.”

Adam bana bakarken ifadesi gergindi. “Çocuk benim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu meseleyle ilgilen. Jessie’nin ondan kurtulmasını sağla. Bunun planımızı mahvetmesine izin veremezsin. Uzun zamandır bunu bekliyoruz.”

“Anlaşılan Laurel tam bir sürtük,” diye mırıldandım, senaryonun sayfasını çevirirken. Birdenbire Adam’ın ellerini yanaklarında buldum ve alnıma bir öpücük kondurdu.

“Neler oluyor?” diye mırıldanıp uzaklaşmaya çalışırken ona baktım.

Tehlike! Tehlike!

Kaç!

Senaryoyu işaret etti. “Oku.”

Elbette tam tepede, *Damon kız kardeşini alnından öpüyor, yazı-yordu.*

Tekrar rolüme bürünüp sakın kalmaya çalıştım.

Beni tekrar öptü, dudakları alnımda şaşırtıcı şekilde yumuşaktı ve yüzü benimkine bu kadar yakınken mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştım.

Sonra beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Evet, zorladı... İşin içinde bir tür büyü olduğuna emindim çünkü elleriyle yüzümü kavrayıp gözleriyle ruhumu daha da yakınına çekerken nefes almakta zorlanıyordum.

Pislik.

Yutkundum, sonra bir de boğazımı temizledim.

“Sen benim kardeşimsin, Laurel. Seni seviyorum,” dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. “Seni seviyorum ama ben-

den bu kadar. Beni seçim yapmaya zorlama. Kaybedecek şok şeyim varken, artık bu hayata devam edemem.”

Beynim doğru düzgün şalışmakta zorlanırken senaryoya göz attım. “Peki ya ben, Damon? Ne yapmamı bekliyorsun? Haya-tıma devam etmemi mi? Jessie’nin ailesi ailemizi mahvetmemiş gibi davranmamı mı bekliyorsun?”

Adam’ın başparmağı elmacıkkemiğimi okşayınca bütün be-denim yanmaya başladı. Bu da siktiğimin senaryosunda mıydı? Sonra başı bana doğru ilerlemeye başladı, burnuma bir öpücük konduracağını ya da onun gibi masum bir şey bekleyerek kendi-mi hazırladım.

Tuhaf bir kardeş ilişkisiydi ama neyse ne, değil mi?

Bakişlarımız birbirine kilitlendi, göz temasını hiç bozmadan dudakları dudaklarıma dokundu. Donup kaldım.

Ben. Lucy Meyer, bir ay öncesine kadar Adam Connor’ı öp-meyi her şeyden şok isteyen kız, Adam Connor beni dudakla-rımdan öperken dondum kaldım. Hain bedenim teması sürdür-mek için ona doğru bir adım attı.

Kesinlikle tuhaf kardeşlerdi.

Tehlikeli şekilde uzun gelen birkaç saniye boyunca, yavaşça dudaklarımda hareket eden dudaklarını hissetmeme izin verdi. Sonra altdudağımı hafifçe ısırdı ve ne olduğunu anlamadan beni gerçekten öpmeye başlayıp ağzımı açmaya ikna etti.

Nazikçe.

Ama dilini hissettim. Size yemin ederim, hissettim.

Aniden keskin bir nefes aldım ve herhangi bir tepki göstere-medem Adam geri çekildi.

şunu açıklığa kavuşturalım. Dudaklarını takip etmedim. Aşka tutulmuş bir ergen gibi ona doğru salınmadım. Hayır, ben öyle bir kız değildim. Bu sadece göz yanılmasıydı.

O beni bırakır bırakmaz başımı eğip aklımı kaçırmış gibi say-faları çevirmeye başladım. Aradığım şeyi bulamayınca elimi kal-dırıp ona tokat attım. Sertçe.

Uzun bir süre ikimiz de kımıldamadık. Frank bir şarkıyı daha ustalıklarla sonlandırıyor ve kesik kesik solumam dışında duya-bildiğimiz tek şey oydu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Adam en sonunda.

“Sence neden yapmış olabilirim?” demeyi başardım boğuk bir sesle. Son birkaç dakikadır aynı noktada durmama rağmen bir maraton koşmuşum gibi hissediyordum ve bunun tek sebebi, onun doğru düzgün tadına bile bakamadığım küçük bir öpücüktü. Boğazımı temizledim. “Az önce kız kardeşini öptün.” Parmağımı ona doğrulttum. “Sakin bana onun ufak bir öpücük olduğunu söyleme. Sence buna nasıl tepki gösterirdi?”

Müzikçılar Frank Sinatra’nın “It Was A Very Good Year” adlı en sevdiğim parçasını çalmaya başlarken, Adam parmaklarıyla çenemi tutup yüzümü hafifçe yukarı kaldırdı. Nazik bir çene tutuşu değildi. İri ve sıcak elleri yüzümün alt yarısını neredeyse tamamen kapladı.

Kesinlikle iç çamaşırımı eritebilecek bir andı. Bir erkeğin –özellikle de Adam Connor’a benzeyen bir erkeğin– seksi bir şekilde bedeninizin kontrolünü ele geçirmesini kim istemezdi ki?

“Kız kardeşimi öpmedim, Lucy,” diye mırıldanırken eğilip beni öptü. Tekrar. Tam anlamıyla. Parmaklarıyla yüzümü sabitledi ve başını eğip dilini çaktırmadan ağzımın içine soktu.

O türden bir öpücüktü.

Demek tadı böyleydi. Sıcaklık. İpek. Bağımlılık. Seks. Tehlike. Çılgınlık.

Elimdeki senaryo yere düştü.

Beynim darmadumandı, bana her türlü tehlike uyarısı gönderiyordu.

Adam başımı sağa yatırdı ve beni öpme şekliyle neredeyse mahvetti.

Bir başka öpücüğe karışan bir öpücüktü.

Mantıklı geliyor mu? Hayır mı? O anda bana da mantıklı gelmedi.

Evet, Lucy! Evet!

Hayır, Lucy! Hayır!

Sanki bunca zamandır zihnimde birden fazla kişilik yaşıyordu ve saklandıkları yerden çıkmak için özellikle bu ânı beklemişlerdi.

Ama Adam Connor beni öpüyordu... böyle bir sorunla karşı karşıya kalan bir kız ne halt edecekti ki? Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, siz de kendinizi kaptırırdınız. Her şeyinizi bu öpücüğe verip aklını başından aldığınızdan emin olurdunuz.

Ellerim boştu, tişörtünü tutup onu kendime doğru çekip öpücüğüne ateşli bir şekilde karşılık verdim. Boyu posuyla tepemde dikilmesinin ne kadar harika bir his olduğu hakkında bir şiir yazabilirdim, üstelik yazar bile değildim.

Çenemi neredeyse canımı yakacak kadar sıkıca tutuyordu ama buna bayılıyordum. Ondan nefret ediyordum fakat öpücüğü kontrol etme biçimi hoşuma gidiyordu. Beni kontrol ediş şekli. Dokunuşu, Jake Callum denen pislikten nasıl bu kadar farklı olabilirdi?

Tıpkı benimki gibi, nefesinin kontrolden çıkmasına bayılıyordum. Sol elini çaktırmadan belime dolayıp beni vücuduna doğru çekmesine bayılıyordum.

Dillerimiz savaşıyordu ve dudakları dudaklarımda olduğu sürece kimin galip geleceği umurumda değildi.

Parmak uçlarımda tenini hissedebilmek için tişörtünü çıkarmasını istedim ama bu dudaklarından ayrılmamı gerektirirdi ve buna izin veremeyecek kadar coşkuluydum. Yer yarılrsa bile onu bırakmayacaktım. Adam başını yana eğip öpücüğün ateşini yükseltirken, beni ona doğru sokulmaya zorladı.

Kuraklığın sonunda böyle bir öpücükle ödüllendirilecekseniz, bir aydan uzun bir süre öpüşmemenin sorun olmadığını düşünmeye başlıyordum. Bu adamın bana yapacağı her şeye razıyım.

Ve yüce Tanrım, susuzluğunu giderir gibi beni yiyip bitiriyordu. Üzerine tırmanıp onu ayakta becermek için elimden geleni yapmama saniyeler kalmıştı. Çok fazla manevra gerektirirdi ama yine de deneyebilirdim.

Daha fazla dayanamayıp inleyince bizi yavaşlattı ve dudaklarımı birkaç kez hafifçe ısırırken karşısında kesik kesik solumamak için elimden geleni yaptım. Yüzümü bırakıp kısa saçımı kulağımın arkasına nazikçe sıkıştırdı.

Duyularımın uğradığı işkencenin bittiğini sandığım anda eğilip yanağımı öptü, sonra biraz daha yukarı çıkıp kulağıma doğru ilerledi. Kendi iradesiyle hareket eden başım yana eğilip ona daha fazla alan sundu ve Adam dilini kulağımda gezdirmek için o ânı seçip daha yüksek sesle inlememe sebep oldu.

Ona tutunmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kendimi *o kadar* kaybetmişim. Düşünebiliyor musunuz? Gerçi, vajinam çok mutluydu.

“Lucy,” diye fısıldayınca vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. İsmim onun dudaklarından çıktığında kulağa neden bu kadar güzel gelmek zorundaydı?

Burnu boynumda kokumu içine çekerken bedenim ellerinde eriyordu. Canlandığımı hissettim. Belki de ruhum bedenimden ayrılıyordu. Ya da ikisi birdendi.

“Aklımı kaçırdığımı düşünebilirsin, küçük takipçi sapığım ama sanırım senden hoşlanıyorum,” diye mırıldandı tenime doğru, orayı hafifçe ısırırken sıcak nefesi beni tepeden tırnağa ısıttı.

“Senden hoşlandığımı hiç sanmıyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdim, cümle kurabilecek kadar kendimi toparlayınca.

“Hımm,” diye kulağıma fısıldarken gözlerim kapandı. Ne yapmaya çalışıyordu? “O hâlde seni tekrar öpmeye kalkışırsam öpücüğüme karşılık vermeyeceksin?”

Bu aptalca bir ifadeydi. O dudaklar vücuduma dokunduğu sürece her türlü öpücüğe razıydım ve pislik bunu elbette biliyordu.

Bir tokat daha istediğini düşünerek geri çekilmeye çalıştım ama koca ellerini belime doladı ve ne yapmayı planladığını anlamadan –o sert öpücüklerden bir tane daha umduğumu itiraf etmekten utanmıyorum– beni beraberinde götürerek geri geri yürüdü.

Adam kanepeye düştü ve sihirli bir şekilde kucağına yerleştim. Elbette amacım böyle bir şey yapmak değildi, o yüzden asıl suçlu

onun o kocaman, güçlü elleriydi. Belime dokunmasaydı yürüyüp geçerdim. Ama elleri hâlâ üzerimde olduğu ve beni daha da yaklaştırmaya teşvik ettiği için, uzaklaşmak yerine dudaklarının tekrar tadına bakmak üzere ona doğru eğilmeye başladım.

Ya büyük oyna ya da hiç oynama, değil mi?

Bir eli hâlâ belimdeyken diğerini sırtıma götürüp bluzumun içine soktu.

Bir elimle kanepenin arkasına tutunup diğerini Adam'ın göğsüne koydum. Kalbinin çılgınca attığını hissetmek beni heyecanlandırdı. Adam'ın kalp atışının beni heyecanlandırmaya hakkı yoktu. Kucağından inip kaçmalıyım.

Peki ne mi yaptım? Biraz daha fazlası için kaldım.

Adam elini kürekkemiklerimin arasına koydu. Teni tenimdeydi. Sıcak teni tenimi yakıyordu. Bu süre boyunca dizlerimin üzerinde durmaya özen gösterdim, memelerimi geniş göğsüne bastırıp aklı başından götüren bir öpücük için hamle yaptım.

Adam'ın tatmin olduğunu belirten uzun iniltisi aklımı iyice karıştırıp iç çamaşırlarımı berbat etti. Sonra elini yukarı götürüp boynumu tuttu ve beni dudaklarına doğru yaklaştırdı. Beni kontrol ediyordu. Bu son derece seksi ve nedense tatlıydı. Korumacıydı. Onu içimde hissedebilseydim daha da seksi olurdu.

Bunu hayal etmek daha yüksek bir sesle inlememe sebep oldu.

İçimdeki dişi canavar serbest kalmıştı ve bacaklarımın arasındaki adamı tüketmeyi amaçlıyordu.

Adam beni dudaklarından uzaklaştırdı ve dikkatimi çekmek için enseme hafifçe sıktı. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ama onları etkileyici gözlerini ruhuma diktiğini görebilecek kadar aralamayı başardım.

“Sandığım kadar iyi değilsin.” Aniden ağzımdan dökülen kelimeler beni bile şaşırttı.

Dudakları aralandı, gözlerinde anlaşılmasız bir ifade belirdi. Adam tek kelime edemedi ön kapı açıldı ve biri onu sertçe çarpıp kapadı.

Aiden.

Bu beni harekete geçirmek için yeterliydi. Hemen ayağa fırlayıp elimin tersiyle ağzımı sildim. Bluzum aşağı inip tekrar sırtımı örttü ve eli üzerimde değilken bana kendimi çıplak hissettirdiği için içimden Adam'a küfrettim.

Hâlâ o kahrolası kanepede oturmuş beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Adam, bir sorunumuz var. Bu hoşuna gitmeyecek," dedi bir ses, sonra Dev Dan holden içeri adımını attı.

"Odama gideceğim," diye mırıldandıktan sonra hemen uzaklaştım.

Yarından geçerken Dan bana kaşlarını çatarak baktı ama neyse ki tek kelime etmedi. Odama giden yolu yarılamışken, artık orada kalmadığımı fark ettim. Dan ve Adam'ın kısık sesle konuştuklarını duyabiliyordum. Avucumu alnuma yapıştırıp inledim ve tekrar oturma odasına döndüm.

"Komik hikâye," dedim ve etraflarından dolaşıp cümlemi tamamlamadan arka bahçeye çıktım.

Saniyeler içinde duvarı aşip kendimi Olive'in sürgülü kapılarının önünde buldum. Kapılar kilitliydi.

"Ne halt dönüyor be?" diye mırıldanıp cama vurmaya başladım. İçeride hâlâ ışıklar yanıyordu, o yüzden uyanık olduklarını biliyordum.

"Olive!" diye seslendim ve içeri bakmak için cama yaklaştım.

Aniden ince bej perdeler kımıldadı ve Olive karşımda belirdi.

"Yüce Tanrım," diye çığlık atıp geri çekildim. "Aklını mı kaçırdın? Beni çok korkuttun."

"İçeri girmene izin vermeyeceğim," dedi Olive, cam kapıların öteki tarafında durarak. Dudaklarının memnuniyetle seğirmesi dikkatimden kaçmadı.

"Ne? Neden içeri girmeme izin vermiyorsun?"

Olive kollarını göğsünde kavuşturup tek kaşını kaldırdı. "Dökül."

"Neyi döküleyim?"

Gözlerini kısarak bana bakıp cama doğru yaklaştı, yüzümü

inceliyor olmalıydı. Sonra gözleri kocaman oldu ve nefesini tuttu. "Onu öpmüştün! Dudakların şişmiş. Onu öpmüştün ve bana söylemeyecektin!"

"Anlayamadım? Burada durmuş sana her şeyi anlatmak için içeri girmeye çalışıyorum!"

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum, Olive."

"O hâlde bana ne yaptığını anlat."

"Hiçbir şey yapmadım."

Bana inanmadığını gösteren bir bakış attı.

"Gerçekten camın ardından mı konuşacağız?"

"Bekliyorum."

"Pekâlâ. Tanrım. Ben seni hiçbir zaman bana böyle bir şey anlatman için zorlamadım."

Olive bir kahkaha attı. "Emin misin? İyice düşün. Bana daha kötüsünü yaptın. Benim yerime Jason'a mesaj atıp bekâr olduğumu ona söylemeni henüz unutmadım. Yüzde yüz bekâr."

"Bana teşekkür etmelisin. Sonuçta adamla evlendin, değil mi?"

"Konuyu değiştirme, Lucy. Bana orada neler olduğunu anlat, aksi takdirde seni içeri almayacağım ve sana kitabımın bir kopyasını göndermeyeceğim. Jasmine'in kitap hakkında söylediklerini duymalısın. Müthiş olduğunu düşünüyor."

"Bence benimle çok fazla vakit geçirdiğin için benim gibi davranmaya başladın."

"Dökül."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pekâlâ. Pekâlâ. Sakin ol, kadın. Aiden'in orada olacağını sandım ama henüz eve dönmemişti, o yüzden Adam onu orada beklememi teklif etti."

"İyi gidiyorsun, devam et."

Duruma rağmen gülerek cama yaklaştım.

"Pekâlâ. Beni öptü," diye fısıldadım, Olive'in beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Sonra onu tokatladım çünkü kız kardeşini öpüyordu."

Olive'in gözleri kocaman oldu.

“Sonra beni çılgınca tekrar öptü. Ben de ona karşılık verdim. Tam kucağına oturup meraktan ölmeden penisinin boyutunu hissetmek üzereydim ki Dev Dan içeri girdi.”

“Hikâye anlatmakta berbatsın, Lucy. Tüm bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Adam seni ve kız kardeşini öptü ve sen de onu tokatladın mı?”

Başımla onaylarken kendimle gurur duydum. “Öyle sayılır. Ona Catherine ve lanetimden bahsettikten sonra beni öptü.”

Olive yaklaşp şaşkınlıkla alnını cama yasladı. “Ona lanetten mi bahsettin?”

Tekrar hızla başımla onayladım. “Tokattan sonra beni tekrar öptü ve...” Bir saniye durduktan sonra omuzlarımı silkdim. “Daha iyiydi, sanırım. En azından nazik değildi. Tokat işe yararmış olmalı.”

“Senden nefret ediyorum,” dedi Olive.

“Ben de ona aynen böyle söyledim. Adam benden hoşlandığını sandığını söyledi, ben de ona ondan nefret ettiğimi söyledim.”

Olive’in dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı. “Adam Connor seni seviyooor.”

Ona sıkılmış gibi bir bakış attım. “Ben öyle bir şey söylemedim, değil mi?”

“Ve sen de ona kesinlikle âşık oluyorsun.”

Kıs kıs gülererek başımı iki yana salladım. “Sen öyle diyorsan, kaçık. Sana her şeyi anlattım, şimdi kapıyı aç.”

Olive bana sırtını dönüp cam kapıya yaslandı ve omzunun üzerinden utangaç bir bakış attı. “Adam’a olan aşkınla ilgili bir kitap yazacağım. Destansı olacak.”

“Tanrı aşkına, ona âşık olmuyorum.”

“Olacaksın. Ve ben de her saniyesinin tadını çıkaracağım.”

“Ben lanetliyim, unuttun mu Olive? Oyun oynamayı bırak ve kapıyı aç, hava soğuyor.”

“Lütfen, Los Angeles’tayız, eylül ne kadar soğuk olabilir ki? Ayrıca, Adam’ın içini ısıttığından eminim. Belki de ona mesaj atmalıyım. Telefonun nerede?”

“Olive! Yemin ederim ki...” Cama vurdum. “Kahrolası kapıyı aç! Benim küçük bir versiyonuma dönüşüyorsun ve bundan hoşlanmıyorum. İkimizden sadece birer tane olabilir. Sen, sakın ve akli başında olan kızsın, sırf neler olduğunu öğrenebilmek için arkadaşını kurtlar yesin diye soğukta dışarıda bırakan değil! Ben öyle yapardım!”

“En iyisinden öğrendim.”

Gururlanmak ve sinirlenmek arasında gidip geldim.

Olive’in gözleri neşeyle parladı. “Bir sonraki kitabım için araştırma yapıyorum. Senin hakkında yazacağım için karaktere bürünsem iyi olur.” Sonra ciddileşip içini çekti. “Neden kendine bunu yapıyorsun? Git ve onunla eğlen.” Başıyla Adam’ın evine işaret etti. “Lanetli değilsin, Lucy. Seni öptüyse, bu yaptığın her şeye rağmen seninle ilgileniyor anlamına gelir.”

“Anlayamadım? Iıı, o ilk gün benimle birlikte duvara çıkmamış mıydın? Ben takipçi sapıksam, sen de öylesin.”

“Ama ben yakalanmadım, değil mi?”

“Güzel. Ne harika bir bahane. Şimdi kapıyı aç.”

“Bana sebebini söyle.”

“Neyin sebebini?”

“Neden oraya gidip bunu denemiyorsun? Neden nereye gideceğini görmüyorsun?”

Kahrolası kapıları açmadığı için ona sırtımı dönüp kapının önüne oturdum.

“Lucy?” diye üsteledi.

Gökyüzüne baktım. “Çünkü ona âşık olursam, bundan sağ çıkamam.”

Adeline Young Havalimanında Oğlunu Kaybetti

Etrafı paparazzilerle çevrili 5 yaşındaki Aiden Connor'ın havalimanında ağlarken çekilen bu özel fotoğrafları çok geçmeden internette yayıldı. Adeline Young akşam saat altı civarında Los Angeles Havalimanı'na vardı ve ekibiyle birlikte arabadan iner inmez, fotoğraflarda da görebileceğiniz gibi, terminale koştu.

Buraya kadar herhangi bir ünlü görme haberine benziyor, değil mi? Yanılıyorsunuz. Habere devam etmeden önce, bu fotoğrafları sizinle paylaşıp paylaşmamayı ekip olarak görüştüğümüzü ve sonuçta çok üzücü olsalar da, diğer haber kaynakları olayı yayınladıkları ve internette her yerde görebileceğiniz için bizim de onları yayınlamaktan kaçınmamızın bir şeyi değiştirmeyeceğine karar verdiğimiz bilmenizi istiyoruz. Bu açıklamanın ardından, fotoğrafları uzun süre sitede tutmayacağımız çünkü bu fotoğraflarda görülen şeyin asla hoş olmadığını bilmenizi isteriz. Küçük bir çocuğun yüzüne kocaman bir fotoğraf makinesi sokarken ilgisini çekmek için ismini haykırmak ve onu ölesiye korkutmak asla kabul edilemez. Söz konusu çocuk kimin olursa olsun.

Bununla birlikte, burada bu fotoğrafları çeken paparazziler mi suçlu? Bu soruya yanıtımız kocaman bir hayır.

Adeline Young, New York uçağına binmek için LAX'a vardığında, Michel Lewis'ın sağ kolu olan basın danışmanı Neil Germont ve iki asistanı onunla birlikteydi. Grup, uçuşu yakalamak için aceleyle havalimanına girerken, bir başka asistanın arabadan çıkıp peşlerinden koştuğunu görebilirsiniz. İşte bu noktada işler karışıyor. Bir sonraki fotoğrafta Aiden Connor SUV'den tek başına iniyor ve annesini

aradığı aşikâr. Bize sorarsanız, oğlanın yüzündeki panik her şeyi anlatıyor.

Birinin gelip onu alacağını düşündünüz, değil mi? Biz de bunu bekliyorduk çünkü o kadar çok asistan varken bir çocuğu arabada unutmak nasıl mümkün olabilir ki?

Bir sonraki karede, Aiden'in geçen gece internete yayılan fotoğrafı görülüyor. Paparazzi etrafını sararken ağladığını görebilirsiniz, burada uzaktan fotoğrafınızı çeken iki üç kişiden de bahsetmiyoruz. Fotoğrafın arka planına bakarsanız, oğlanın etrafını saran ve kocaman fotoğraf makinelerini onun suratının dibine sokan insanların sayısı hakkında bir fikir edinebilirsiniz. Aynı durumda olsaydık biz de paniğe kapılmaya başlardık ama annesini arayan beş yaşındaki bir oğlan için kalabalık bir grup insanın yüzüne doğru adını haykırmasının ne kadar korkunç bir tecrübe olduğunu hayal bile edemiyoruz.

Fotoğrafçılardan hiçbirinin Aiden'ı annesine ulaştırmaya yardımcı olmadığını söylemekten büyük üzüntü duyuyoruz. Kaynağımıza göre, çocuğun yanlarında olmadığını anlayınca Adeline'in asistanı onu almak için dönmüş ve her şey sadece bir iki dakika sürmüş ama onun yaşındaki bir çocuk için bu sonsuzluk kadar uzun sürmüş olmalı. Bizi ve birçok insanı asıl rahatsız eden şey, küçük Aiden'ın yardımına koşanın annesi olmaması. Asistanlardan biriymiş.

Boşanmadan beri, Adeline Young'ın oyuna geri dönmek ve tüm gözlerin onun üzerinde olacağı büyük bir rol kapmak için elinden geleni yapan oldukça meşgul bir kadın olduğunu hepimiz biliyoruz ama meşgul olsun ya da olmasın, bu olay yüzünden fazlasıyla eleştiri alacağından eminiz.

Hâlâ Adam Connor'ın yeni halkla ilişkiler ekibine ulaşmaya çalışıyoruz. Bu noktada bir açıklama alacağımızı sanmıyoruz ama bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için sabırsızlanıyoruz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Adam

“Bugün dava aç. Ne yapmak zorunda olduğun umurumda değil, gün sonuna kadar bu işi halletmeni istiyorum.”

Hattın öteki ucunda avukatım Laura Corey vardı. “Bana bir saniye ver, Adam.”

Gözlerimi kapayıp bekledim.

“Pekâlâ. O hâlde, Aiden için tek taraflı velayet davası açıyoruz. Kolay bir süreç olmayacak. Buna hazır mısınız?”

“Oğlumu istiyorum, Laura.” Artık bundan şüphem yoktu; Adeline’a aklını başına toplaması için süre tanımanın bir mantığı yoktu.

“Pekâlâ, Adam. Tamam. Süreci bugün başlatırız. Yeni halkla ilişkiler ekibinle iletişime geçip bu yeni gelişmeyi nasıl ele alacağımızı görüşmemi ister misin? Sana karşı dürüst olmalıyım, güvendiğin bir haber kaynağıyla konuşmanı ya da en azından bir basın açıklaması yapmanı öneririm. Basının çılgınca haberler yapmasına izin vermek yerine onlardan önce davranıp kısa bir açıklama yapman daha iyi olur.”

“Bunu büyük bir prodüksiyona dönüştürmeyi amaçlamıyorum, Laura.”

“Ben de öyle yap demiyorum zaten. Bir düşün. Bu gibi durumlarda sessiz kalıp basının kontrolden çıkmasına izin vermek yerine bir açıklama sunmak daha iyidir. Dün geceki fotoğraflardan sonra, inan bana çılgınca şeyler yazacaklar.”

“Aklıma gelmişken,” diye söze başladım, mideme bir şey oturdu. “Aiden’in fotoğraflarının internetten kaldırılmasını istiyorum ve o fotoğrafçıların isimlerine ihtiyacım var. Yaptıkları şeyin yasadışı olduğunu biliyorlardı. Bu yaşanmamalıydı.”

Laura içini çekerken sesi beni iyice tedirgin etti. “Haklısın, bu yasadışı ama kanunu uygulamak zor. Dedektifimden araştırıp fotoğrafçıların isimlerini öğrenmesini isterim ama birbirlerini koruduklarını biliyorsun. Çok düşük bir ihtimal.”

“Yine de denemeni istiyorum.”

“Elbette denerim. Sonra görüşürüz.”

Laura görüşmeyi sonlandırdı. Telefon hâlâ elimde, verandaya çıkıp Adeline’ı aradım. Tekrar. Dan önceki gece onun evinden Aiden olmadan dönüp Adeline’in onu alma sırasının bende olduğunu bilmesine rağmen bana haber vermeden şehri oğlumla birlikte terk ettiğini söyleyince, telefonunu açana kadar onu aramıştım. Pek hoş bir görüşme olduğu söylenemezdi. Aiden’i neden yanında götürdüğünü bana açıklamaya çalışınca nutkum tutuldu.

Beşinci çalışta telefonuna yanıt verdi. “Adam. Merhaba.”

“Adeline. Neredesin?”

“Los Angeles Havalimanı’na yeni indik.”

“Eve mi gidiyorsun? Aiden’i alması için Dan’i göndereceğim. Sonra sen ve ben... konuşmalıyız.”

“Adam.” İçini çekti. “Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bana kızmakta haklısın ama Aiden’i kendim bırakabilirim.”

“Sana söylüyorum, buna gerek yok.”

“Onu ben bırakmak istiyorum, Adam. Lütfen bana açıklama fırsatı ver. Senden yüz yüze özür dilemek istiyorum ve Aiden’in bizi bir arada görmesinin iyi olacağını düşünüyorum.”

Ondan özür dilemesini istemiyordum, özellikle de Aiden’in paparazzi çılgınlığı ortasında durmuş ağlarken çekilen fotoğraflarını gördükten sonra onu görmek hiç istemiyordum. Bana kalırsa, işimiz bitmişti. Her açıdan.

Adeline’la konuşmamı bitirdikten sonra yeni halkla ilişkiler

ekibimle tekrar görüşüp halledilmesi gereken her şeyi ayarlamıştım. Her şeyi gizli tutmak istememe ve avukatımla aynı görüşte olmama rağmen haberin yayılacağını biliyordum, en azından bu sayede ne kadarının ve nasıl yayılacağını kontrolü bende olacaktı.

Adeline bir saat sonra Aiden'ın elinden tutarak içeri girdi. Dün gece Adeline'ı aradığımda Aiden'ın yatağında uyuduğunu söylediği için onunla olanlar hakkında konuşamamış ve nasıl olduğunu soramamıştım.

Onu Adeline'ın evine her bıraktığımda sessizleşip bana sanki ona ihanet etmişim gibi bakardı. İçeri girdiğinde bana attığı bakış aynıydı ve göğsümde bir şeyi deşti.

Neyle karşı karşıya olduğumu bilemeden ona sarılmak için Aiden'ın karşısında çömeldim. Oralı olmadı. Ben kollarımı etrafında dolarken hareketsizce durdu.

Kollarım Aiden'ın etrafında, Adeline'a baktım. Dudaklarını büzüştürüp, *Özür dilerim*, diyerek hızla ağzını oynattı.

İçimi çekip oğlumu bıraktım.

"Hey, ufaklık. Seni özledim."

Aiden kısıp sesle homurdanarak, *Merhaba*, dedi.

"New York'ta annenle eğlendin mi?"

Mırıldanma şeklinde bir kez daha pek de yanıt olmayan bir yanıt aldım.

"Aiden," diye nazikçe mırıldandı Adeline, elini bırakıp onun saçlarını düzeltirken. "Babanla bana birkaç dakika izin verir misin?"

"Tamam."

Aiden gözlerime bakmadan etrafımdan dolaşıp odasına doğru ilerlerken yolun tam ortasında durdu.

Ben yavaşça ayağa kalkarken bir an göz göze geldik. "Uslu durdum, o yüzden senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladım. Gözlerimin içine baktığı sürece, o anda benden dilediğini isteyebilirdi.

"Lucy'yi isteyebilir miyim?"

“İniş yaptığımızdan beri Lucy diye tutturdu,” diye ekledi Adeline.

Elbette, Lucy’yi istiyordu. Yerinde olsaydım, ben de onu isterdim. Hatta onu *istiyordum*. Bu, henüz ele alma fırsatı edinemediğim bir başka meseleydi... tabii, Lucy’yi “ele almaya” çalışmak gibi bir hata yapamazdınız ama o öpücük hakkında konuşmalıydık. Dün gecedен sonra kulağa bir korkak gibi gelsem de... konuşmalıydık ve sonrasında onu tekrar öpmeliydim, muhtemelen çenesini kapamak için.

“Onu arayabiliriz, dostum ama meşgul olup olmadığını bilmiyorum.”

“Onu şimdi arayabilir miyiz? Onu şimdi ararsak, ona beni özleyip özlemediğini sorabiliriz. Çünkü özlediyse yanıma gelir, bundan eminim.”

Adeline’a döndüm. “Ben onu ararken bekler misin?”

“Elbette, Adam,” diye nazik bir gülümsemeyele yanıtlayıp hafifçe koluma dokunduktan sonra oturma odasına doğru ilerlerken telefonumu çıkardım.

Aiden bana doğru birkaç küçük adım attı ama hâlâ mesafeliydi. Lucy’yi görmenin yardımcı olmasını umuyordum. Numarasını tuşladım ve üçüncü çalışta yanıt verdi.

“Tavsiye almak için mi arıyorsun?” diye telefonu açtı.

Kim bilir neden bahsediyordu. “Ne tavsiyesi?”

“Öpüşme konusunda elbette. Demek istediğim, gördüğüm en kötü öpüşen erkek değilsin ama bilemiyorum, bence birkaç tavsiye *gerçekten* işine yarayabilir.”

Adeline birkaç metre ötede oturmasına ve Aiden hâlâ umutla bana bakmasına rağmen dudaklarım seğirdi.

“Çünkü sen çok iyi iş çıkardın, değil mi?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Bu da ne demek oluyor?”

“Hiç, sadece bence birkaç tavsiye senin de işine yarayabilir. Kalbini kırmak istemem ama...”

Lucy konuşmaya başladığında sesi tizdi. “Ama?.. Ama ne?”

“Korkarım ki bu uygun bir an değil. Başka zaman konuşmak zorundayız.”

Lucy hırladı. “Ben öpüşebileceğin en iyi kadını, seni pislik.”

“Öyle diyorsan öyledir, Lucy.”

“Öyle diyorsam mı? *Öyle diyorsam mı?* Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

Dudaklarımdaki hafif seğirme tam bir gülüşe dönüştü. Lucy yanımda olsaydı, ona kim olduğumu seve seve gösterirdim ama ne yazık ki değildi. Onun yerine, oğlum gömleğimi çekiştirerek dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

“Onunla konuşabilir miyim? Bence beni özlemiştir. Onunla asıl ben konuşmalıyım.”

Aiden’ı başımla onaylayıp bir parmağımı kaldırdım.

“Burada seninle konuşmak isteyen biri var, Lucy. Vaktin var mı?”

“Vaktimin olup olmadığını bana şimdi mi soruyorsun? Öğlenimi berbat ettikten sonra mı? Hem konuşmak isteyen kim? Dan mı? Onunla bu sabah konuştum.”

Dan’le mi konuşmuştu? Soru dilimin ucuna geldi ama kendime hâkim oldum.

“Hayır, Dan değil,” dedim kısaca. Daha fazla açıklama yapmadan telefonu Aiden’a verdim.

“Onu zorlama, olur mu?” dedim nazikçe. “Meşgulse, onu başka bir zaman görebilirsin.”

“Merhaba? Lucy? Sen misin?” Aiden telefonu iki eliyle tutarken gözlerini ayakkabılarına dikti. “Ben Aiden. Beni hatırladın mı?”

Adeline’in ne yaptığını görmek için ona yan gözle baktım ve gözlerinin üzerimizde olduğunu gördüm. Hafifçe başıyla onaylayıp bakışlarını kaçırdı. Evimde olması tuhaftı, sanki hayatıma ait değilmiş gibiydi. Kısa süre içinde çok fazla şey değişmişti.

“Beni özledin mi? Beni özlediysen, şimdi gelip görebilirsin.”

“Aiden, onu zorlama,” diye kısık bir sesle ona hatırlatıp dikkatimi ona verdim. Dönüp bana bakmadı bile.

“Pekâlâ. Olive’i de getirir misin? O da beni özlemiş olmalı. Hı-hı. Peki ne zaman gelecek? Pekâlâ. Seni bekliyorum, sakın gecikme.”

Hattın öteki ucunda Lucy ne söylediye, Aiden gülümseyip kendi kendine başıyla onayladı. “Beş dakika, Lucy. Gecikme, tamam mı?”

Hemen telefonu bana verip odasına koştu.

“Aiden, dikkat et,” diye peşinden seslendim ama hâlâ umurunda değildim.

Lucy’nin hâlâ hatta olmadığından emin olduktan sonra telefonumu kaldırıp Adeline’a doğru yürüdüm. Yolu yarılacak üzereydim ki, Lucy’nin o duvara düşkünlüğünü hatırladım ve cinayet arzusuyla geldiğinde ona açabilmek için cam kapıların yanında beklemeye karar verdim. Cama yaslanıp Adeline’ın gözlerinin içine baktım.

Bir süre ikimiz de sessizce bakışıp birbirimizi değerlendirdik.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Düne kadar iyiydim, Adeline.”

“Beni suçlayamazsın, Adam.”

“Peki kimi suçlamalıyım, Adeline? Arabadan tek başına indiği için Aiden’ı mı?”

Adeline içini çekip uzun sarı saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Biri gelip onu alana kadar arabadan inmeliydi ama haklısın, onun suçu değil.”

“Bir konuda benimle hemfikir olman ne hoş.”

Gözlerinde incindiğini belirten bir ifade belirdi ama hemen toparlandı.

Kanepeden kalktı. Beyaz kot pantolonu uzun bacaklarını sararken, gri bluzu oldukça boldu. Yine de altına bir şey girmediğini görebiliyordum. Bunun bir taktik olup olmadığı hakkında fikrim yoktu ama tuzağa düşmeyecektim – onunla yatağa girmeyecektim özellikle de.

Adeline bana doğru ilerlerken çantasındaki telefonu çalmaya

başlayınca bakışlarını oraya çevirdi. Sonra aramayı yanıtlamak için kanepeye geri döndü.

“New York’taki yönetmenden bir telefon bekliyorum, Adam. Açmamın sakıncası var mı?”

Yanıtımı beklemedi.

Tam o esnada biri cam kapılara vurmaya başlayınca, Adeline’a planlarımın ne kadarından bahsetmem gerektiğine dair düşüncelerimden aniden sıyrıldım. Başımı çevirince, Lucy’nin kızgın bakışlarıyla karşılaştım. Onu böylesine hararetli ve bana ateş püskürtmeye hazır görmekten hoşlandığımı kabullenmeye başlıyordum.

Benim küçük savaşıım.

Elini kaldırdı ve yumruğuyla camı kırmadan, içeri girebilmesi için ona kapıyı açtım.

“Göt,” diye homurdandı yanımdan geçerken.

“Affedersin?” dedim ona tek kaşımı kaldırarak.

“Göt,” diye daha yüksek sesle tekrarladı. “En son ne zaman öpüştün?” diye sordu başını yukarı kaldırıp bana bakarak. “Bebattı. Çok büyük bir hayal kırıklığıydı.”

Ona doğru sokuldum ve vücudunun hafifçe bana doğru meylettğini görünce gülümsememi zor tuttum. Dudaklarım kulağına değdi ve fısıldadım, “Yine seni öpmem için mi uğraşıyorsun, Lucy? Bu benden seni öpmemi istemeden bunu istemenin bir yolu mu? Sence buna kanar mıyım?”

Lucy boğazında homurdanırken bu kez gülümsememi gizlemedim. “Çünkü eğer öyleyse, işe yarıyor. Seni yine çılgınca öpmeyi ve var gücünle bana sıkıca sarılmanı izlemeyi her şeyden çok istiyorum.”

Vücudunun ürpermesi dikkatimden kaçmadı ve boynunu hafifçe eğmesi dudaklarımı tenine iyice yaklaştırdı. Seksi olduğu kadar baştan çıkarıcıydı da. Sırtı bize dönük oturan telefondaki Adeline gözüme çarparken burnumun hafifçe Lucy’nin tenine değdiğinden emin oldum ve derin bir nefes aldım. “Ama bu kez... bu kez başlattığım şeyi bitirmek istiyorum. Giysilerini çıkarmak

istiyorum. Sana dokunmak istiyorum.” Boynuna küçük bir öpücük kondurdum. “Seni öpmek... öpmek... ve öpmek istiyorum... Seni dilediğin kadar uzun öpeceğim, tatlım. Ve parmaklarıma gelirken, seni öpmeye devam edeceğim.” Dudaklarımın kulağının hemen dibinde olduğundan emin olup biraz daha eğildim. Gözümün ucuyla, çaktırmadan altdudağını ıslatmaya çalışırken dilini çıkardığını gördüm. “Ve aletime,” dedim, sesim istediğimden boğuk çıktı. “Dudakların kızarıp şişene kadar gözlerinin içine bakarak seni öpeceğim. Buna bayılacağına bahse girerim.”

Geri çekildiğimde, vücudu hareketsizdi ama gözleri... ah, o gri gözleri eriyordu. Altımda, üzerimde ya da etrafıma dolanmış olsaydı, izlemeye bayılacağım bir şekilde eriyorlardı.

“Ben... ben...”

“Evet, Lucy?” diye üsteledim.

Gözlerini yavaşça kıstı. Yaklaşmam için parmağıyla beni çağırıp konuşmak için tekrar ağzını açtığında, bana olan tepkisini gizlemek için sert sözleriyle elinden geleni yaptı.

“Dudaklarına tırnağımın ucuyla bile dokunmam, Adam Connor,” diye fısıldadı, göğsü hızla yükselip alçalırken. “Ayrıca, on santimlik sakinle beni dilediğim gibi becerebileceğini hiç sanmıyorum.”

Tekrar ona doğru eğilip gülümsedim. “On santim olduğunu mu sanıyorsun?”

“Adam?” diye seslendi Adeline. Lucy’nin bedeninin iyice kasıldığını fark ettim.

Ondan bir adım geri çekilip Adeline’a doğru döndüm.

“Bu bizim meşhur Lucy’miz.” Onu Adeline’a takdim ettim.

Adeline, Lucy’ye baktı ve maytabımla tanışmaya gelirken dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

O bizimdi; Aiden ve benim Lucy’ymizdi.

Bir bana bir Adeline’a bakan Lucy’yle göz göze geldim ama bir şey söylemedi. Adeline ona ulaşınca geri çekildim ve onun Lucy’yi yanağından öpmesini izledim.

“Nihayet tanıştığımıza çok sevindim,” dedi Adeline içtenlikle.

“Ah.” Lucy merakla bana baktı ama ifademi okuyamayınca Adeline’a odaklandı. “Merhaba. Ben de tanıştığımıza sevindim.”

“Aiden senden her bahsettiğinde gözlerinin nasıl ışıldadığını görmelisin.”

“Benden mi bahsetti?” diye sordu Lucy, dudaklarında fazlasıyla ilgi duymaya başladığım tatlı bir gülümsemeyle.

Adeline başını iki yana sallayıp Lucy’nin koluna dokundu. “Sürekli senden bahsediyor. Son zamanlarda onun en sevdiği şeysin. Bugün seni yakaladığıma çok sevindim. Tanışabilmemiz için Adam’dan bir gün seni de yanında getirmesini isteyecektim.”

En sevdiği şey... Adeline ve seçtiği kelimeler. Hem neden Lucy’yi de yanımda getirmemi istesindi ki?

“Öyle mi?” dedi Lucy, o da benim kadar şaşkıındı.

Adeline omzunun üzerinden bana baktı. “Adam senden önceki dadı Anne’in işine son vermek zorunda kaldığından bahsetti.” Ben araya girmeden Lucy’ye döndü. “Sebebini açıklamadı elbette ama bana sorarsan, Anne burada olup bitenle çok fazla ilgileniyordu, o yüzden yeni bir dadı bulmasına sevindim.”

“Ne? Bu çok tuhaf,” dedi Lucy, Adeline’ın omzunun üzerinden beni süzerek. Başımı iki yana sallayıp sessiz kaldım.

“Lucy dadı değil,” diye onu düzelttim.

Adeline tekrar bana doğru döndü. “Ama Aiden onunla ilgilendiğini söyledi.”

“Bu doğru ama Aiden’in dadısı değil. Kimseyi bulamadığım için geçen hafta onunla vakit geçirmeyi kabul edecek kadar nazikti yalnızca.”

Adeline bir bana bir Lucy’ye bakıp durmaya devam etti.

“Bitişikte yaşıyorum,” diye araya girdi Lucy. “Geçici olarak,” diye ekledi. “Olive’in arkadaşıyım. Olive Thorn? Jason Thorn’un karısı? Onu duyduğundan eminim.” Lucy gözlerini bana çevirdi.

Tek başınasın, tatlım.

Aralarındaki tuhaf sohbeti izlerken, Adeline’ın yüzü aydınlandı. Sanırım ona yardımcı olabilirdim ama bu eğlenceli olmazdı, değil mi?

“Yazar olan mı? Aiden’in bahsedip durduğu Olive o mu?” Adeline bana döndü. “Komşun olduklarını biliyordum ama *bitişikte* yaşadıklarını bilmiyordum.”

“Ne fark eder?”

Adeline gözlerini devirip Lucy’yi oturma odasına çekti. “Hadi, bunun için oturmamız gerekiyor.”

İkisi yanımdan geçerken Lucy’nin şaşkın bakışları benimkilerle buluşunca ona gülümsedim.

“Olive’in kitabına bayıldım ve filmin açılış rakamlarının çok yüksek olduğunu duydum. Onunla tanışmayı çok isterim,” diye devam etti Adeline oturur oturmaz.

“Bunu duyduğuna çok sevinecek,” diye karşılık verdi Lucy.

“Umarım bunun tuhaf olduğunu düşünmezsin, Lucy. Aiden’la vakit geçirdiğin için seni biraz daha yakından tanımak istiyorum. Aiden’in seni sevdiğini biliyorum ama...”

Başımı iki yana salladım. *Demek varmaya çalıştığı yer bu.*

“Aiden,” diye seslendim ve birkaç saniye sonra koşarak bize doğru yaklaştığını duyduk. Lucy’yi görünce yolunu değiştirip direkt ona koştu. Lucy kalktı ve Aiden kendisini onun üzerine atıp bacaklarına sarıldı. Lucy darbenin etkisiyle homurdandı ama o homurtudan sonra gelen kahkaha güzeldi.

“Merhaba küçük insan,” dedi sevgiyle.

Aiden başını geriye atıp ona büyük bir memnuniyetle baktı.

“Geldin!”

“Elbette geldim. Seni nasıl özlemem?”

“Geç kaldın sayılır, o yüzden daha uzun durmak zorundasın.”

Aiden kollarını indirdi ve aklındaki çarklar dönerken Lucy’nin yanıtını bekledi.

Onu böylesine mutlu görmek göğsümdeki endişeyi dindirdi. Artık Lucy yanında olduğuna göre, belki de o kadar korkmuyordu. Eğer arabada Aiden’la olan o olsaydı Lucy ne yapardı diye merak ettim kısacık bir anlığına. Aiden’ı geride bırakıp asistanların onunla ilgileneceğine güvenir miydi? Yoksa onu hiç unutmaz mıydı?

Onu unutacağını hiç sanmıyordum.

Lucy var olmayan saatine bakar gibi yaptı. "Ah, farkında değildim, ne kadar geciktim?"

Aiden onun bileğini tutup bir süre baktı. "Bir saat geciktin, Lucy! Şimdi bir saat kalmak zorundasın."

"Hah, şu işe bak. Ben de sadece beş dakika geç kaldım sanıyordum. O hâlde bir saat kalabilirim sanırım."

Aiden yumruğunu havaya kaldırarak sıçradı. "Evet!"

"Aiden," diye dikkatini çekmek için seslenince bana baktı. Yüzünde en sevdiği insanı birlikte vakit geçirmeye ikna eden bir çocuğun takınabileceği türden tatlı bir gülümseme vardı. "Hâlâ annenle konuşmam gerekiyor, belki Lucy'yi arka bahçeye götürüp ona New York'ta neler yaptığını anlatabilirsin?"

"Pekâlâ," diye cevapladı Aiden seve seve, gözleri heyecanla parlıyordu. Lucy'nin elinden tutup onu arka bahçeye sürükledi.

Ben sürgülü kapıları kapayamadan, "Ah, Adam," diye mırıldandı Lucy. Aiden elini bırakıp havuza doğru koştu.

"Aiden yavaşla," diye peşinden seslendim.

Adeline'a küçük bir bakış attıktan sonra Lucy gülümseyip fısıldadı, "Dadıyı neden kovduğunu bilmiyor mu?"

"Biliyor."

"O hâlde beni tutuklattığını bilmiyor?"

"Onu da biliyor."

Lucy kaşlarını çatıp bana imalı bir bakış attıktan sonra ağzının içine homurdanarak Aiden'a katılmaya gitti, ne dediğini anlayamayacağım kadar kısıktı sesi.

"Aiden'ın bakıcılığını mı yapıyor?"

"Meşgul olmadığında, ben dönene kadar birkaç saatliğine buraya geliyor. Ya da Dan onunla ilgileniyor."

"Anne olayından sonra ona güveniyor musun?"

"Oğlumuzun neredeyse boğulmasını mı kastediyorsun?"

Adeline "havuz" olayını biliyordu ama Aiden için hiçbir endişe belirtisi göstermemesi şaşırtıcı değildi.

Gözlerini devirdi. "Böyle söylemek zorunda değilsin. Kimse-
nin neler olduğunu duymasını istemeyiz."

Elbette istemezdi. Başımı iki yana sallayıp üzerinde durma-
maya çalıştım.

"Ona güveniyor musun? Peki ya Jason ve Olive'e?"

Bu soruya yanıt vermek için düşünmeme gerek bile yoktu.
"Güvenmeseydim Aiden'ı onunla bırakmazdım. Ayrıca, Jason
ve Olive'le de vakit geçirmekten hoşlanıyor." Dışarı baktım ve
ikilinin şezlonglarda otururken, Aiden'ın hararetle bir şeyler an-
lattığını gördüm. "Jason'dan gördüğüm ve duyduğum kadarıyla,
onlar da Aiden'dan hoşlanıyorlar." Adeline, Jason ve Olive'i
Aiden'ın hatırına sormuyordu.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Aiden'ın
oyuncağına dinleme cihazı yerleştirdiğimizden ona bahsetme
gereği duymadım. Düşününce, Adeline'a artık herhangi bir açıklama
yapma ihtiyacı hissetmiyordum.

Adeline'ın karşısına otururken, ondan ve bir zamanlar bana
ifade ettiği şeyden biraz daha uzaklaştım.

"Nasılsın?" diye sordu ben sessiz kalınca.

"İyiyim, Adeline."

"Emin misin? Michel'le de koptuğunuzu duydum. Konuş-
mak istersen buradayım, Adam."

Kaşlarımı kaldırınca, Adeline bakışlarını kaçırma nezaketini
gösterdi.

"Hayatını berbat etmeyi istememiştim, Adam."

"Hayatım berbat olmadı, Adeline. Aslına bakarsan, her şey-
den son derece memnunum ve Michel'le koptuğum falan yok,
onu kovdum. Sen ve ben... artık aynı yöne gitmiyoruz. Onunla
devam etmemin anlamı yoktu."

"Böyle olmak zorunda değil, biliyorsun."

Başımı iki yana sallayıp yerime iyice yerleştim. "Aramızın na-
sıl olduğunun benim için bir önemi yok, Adeline. Sen kararını
verdin ve benim için sorun değil. Hayatıma devam ettim. Sen de

devam ettin. Şu anda tek sorunumuz ve seninle asıl konuşmak istediğim konu, Aiden.”

“Onu bir sorun olarak görmüyorum, Adam.”

“Ah, ama görüyorsun, Adeline. Boşanmak istemenin asıl sebebi oydu, unuttun mu?”

Adeline içini çekip Lucy ve Aiden’ın olduğu arka bahçeye bakmak için yerinden kalktı. “Sence bir hata mı yaptık?”

“Hata mı?” diye sordum, ne demek istediğini anlayamamıştım.

Adeline bana doğru dönüp ellerini arkasında kenetledi ve pencereye yaslandı. Ona bakarken, saf tatlılıktan ibaret olan o kıza dair hislerimi aradım ama aradığımı bulamadım. Biz gerçekten bitmiştik. Ve Adeline, benim tanıdığım Adeline da kaybolup gitmişti. Elbette, dilediğinde hâlâ tatlı ve düşünceli olabiliyordu ama o artık sette tanışıp âşık olduğum kız değildi.

Belki o Hollywood’a uyum sağlamıştı ve büyük ölçüde değişen bendim.

“Aiden konusunda. Sence o bir hata mı?”

Sorusu karşısında hayrete düşüp ona boş gözlerle baktım. Bir süre sonra, “Bunu nasıl söylersin, Adeline?” diye sormayı başardım. Geri dönüp bakınca, sanırım Aiden’ı ondan alma kararımı pekiştiren an buydu.

“Ona doğurmanın bir hata olduğunu söylemiyorum, Adam. Bu şekilde algılama. Onu seviyorum.”

Ama ile başlayan bir cümle kuracağını hissettim ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

“Ama sence aldığımız *karar* bir hata mıydı?”

Kulağıma aynı kahrolası soruyu soruyormuş gibi geliyordu.

“Hamileliği öğrendikten sonra tüm planları sen yaptın, Adeline. Bu senin kararındı.”

“Ama değildi.”

“Evet.” Başımınla onayladım, bu kadarını kabul edecektim.

“Onu gördükten sonra, bizim kararımız oldu.”

Pencerenin yanındaki yerini bırakıp yanıma oturdu. Yakınıma.

“Sence Aiden olmasaydı hayat bizim için daha farklı olur muydu? Yine ayrılır mıydık yoksa farklı kararlar mı alırdık?”

Gözlerinin içine baktım ve samimi olduğunu gördüm. Nefesimi verdim. “Bilmiyorum, Adeline. *Bilemem ki*. Her halükârda evlenip evlenmeyeceğimizi soruyorsan... sanırım evlenirdik. Seni sevdim. Belki bu kadar çabuk olmazdı ama evet, bence yine de birlikte olurduk.”

“Ben de seni sevdim, Adam,” diye fısıldadı. “O kadar çok sevdim ki, yanımda uyuduğunu görmeden güne başlamayı düşünemiyordum...”

“Ama şimdi başlayabiliyorsun,” dedim onun yerine cümlesini tamamlayarak.

Adeline bakışlarını kaçırdı.

“Sanırım Aiden’ı ve kendimi sana zorla dayatarak bir hata yaptım. Ve o seni değiştirdi. Bizi değiştirdi.”

“Elbette beni değiştirdi. Sorun şu ki, seni değiştiremedi ve *bu da* bizi değiştirdi. Neden yine bu konuşmayı yaptığımızı anlamıyorum, Adeline. ‘Boşanmak istiyorum’ konuşmada tüm bunlara değinmiştik. *Oğlumuzun* senin için bir hata olduğundan bahsetmeni dinleyecek vaktim yok.”

“Oğlumuz,” diye tekrarladı gözlerimin içine bakarak. “Özür dilerim. Son zamanlarda işler benim için biraz zor.”

“Ne? Yönetmenden onay alamadın mı?”

“Aslına bakarsan, hayır, alamadım. Yönetmen beni Aiden’ın etrafındayken görmek istediği için onu yanımda götürmek zorunda olduğumu sana zaten söylemiştim. İstismarcı kocasından oğlunu korumaya çalışan bir anne rolüydü ama magazin Aiden’ı arabada unuttuğum haberini yayımlayınca... bu, yönetmenin kararını etkilemiş olmalı.”

“Öyle olmalı...” Başımı iki yana salladım. “O hava atmak için gittiğin her yere taşıyabileceğin bir çanta değil, Adeline. Annemle vakit geçirmen onun gibi davranmak zorunda olduğun anlamına gelmez.” Dudaklarını büzdü. “Aiden için tek taraflı velayet davası açacağımı söylemek için seninle konuşmak istedim. Bunu

basın açıklamasından öğrenmeni ya da magazin sayfalarında görmeni istemedim.”

Adeline elini koluna koyup bana doğru eğildi.

“Bunun olacağını biliyordun ve dün olanlardan sonra, bence bunu yapmamızın zamanı geldi,” dedim, ona itiraz etme fırsatı vermeden.

“Adam, bana bunu yapamazsın. Olanlardan sonra, şimdi olmaz. Aiden’ı da düşünmelisin. Bunu daha önce konuştuk. Beni boş ver, onun ne düşüneceğini biliyor musun? İnsanlar ne düşünür?”

Yüzünü görebileceğim şekilde bedenimi çevirdim. Eliyle nazikçe kolumu sıktı.

“Aiden ne mi düşünür, Adeline?”

Adeline derin bir nefes verdi. “Onu istemediğimi düşünecek, insanlar da aynı şeyi düşünecekler.”

“Onu istiyor musun?”

“Evet, Adam. Elbette. Bu onun için harika gidiyor. Bir hafta benimle, bir hafta seninle. Bu sayede benim de kariyerime odaklanma fırsatım oluyor. Nihayet sevdiğim şeyi yapıyorum.”

“Sevdiğin şeyi yapmana asla engel olmadım, Adeline. Her şeyde olduğu gibi, ara vermek de senin kararındı. Onu dadılarla bırakıp çekime gidersen insanların seni yargılayacağını düşündün. Sonuçta her zaman istediğini yaptın, o yüzden bunu benim üzerime yıkmaya kalkma.”

“Adam,” diye tekrar söze başlayınca tepem attı. Yerimden kalkıp üzgün yüzüne baktım.

“Dün ne oldu, Adeline? Aiden’ın seninle birlikte arabada olduğunu mu unuttun?”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Elbette unutmadım.”

“O hâlde ne oldu?” diye dişlerimi sıkarak sorumu tekrarladım.

“Onu Rita’nın alması gerekiyordu. Bu onun suçu.”

“Rita senin asistanın. Orada oturup *senin* oğlunla ilgilenmediği için *bir asistanı* mı suçlayacaksın?”

Adeline sessiz kaldı.

Telefonu karşısındaki kanepede titremeye başlayınca gözleri o yöne kayd1. Kalkıp onu almamasına şaşırdım.

“Fotoğrafları gördüm,” diye açıkladım. “Fotoğrafları gördüm ve onun yardımına koşan sen değildin. Orada öylece durmuş, Adeline. Asistanlarından biri gelip onu alana kadar orada durup ağlamış.”

Adeline kalkıp gözlerimin içine bakarken sesini yükseltti. “Arabada beklemesi gerekiyordu, Adam.”

“O beş yaşında, Adeline. Annesinin peşinden gitti.”

Adeline’in telefonu sustu ve sonra tekrar çalmaya başladı.

“Yanıt ver şuna,” dedim. “Veda etmen için Aiden’ı içeri gönderirim – tabii buna ayıracak vaktin varsa. Yoksa, ayaklarıma değil de tekrar yüzüme bakmaya başlaması için dışarı çıkıp onunla vakit geçireceğim ve sonra da avukatımla buluşacağım. Sana da aynısını yapmanı öneririm. Yargıç bir karar verene kadar önünde hâlâ onunla geçireceğin haftalar var.”

Adeline’in yanından uzaklaştım ama dışarı çıkamadan sesi beni durdurdu.

“Ondan o kadar kolay vazgeçmeyeceğim, Adam,” dedi, sesi saniyeler öncesine kıyasla daha sertti. “İnsanların onu benden almana razı olduğumu düşünmelerine izin vermeyeceğim.”

“Elbette buna izin vermezsin, Adeline,” diye ona katıldım. “Toplumun gözü önünde bu seni nasıl gösterir? Kendi çocuğunu önemsemeyen bir kadın...” Başımı iki yana salladım. “Sanırım basında kötü anılmak oyuncu seçmelerine çağrılmanı kötü etkiler. Bunun için mücadele edeceğini biliyorum. Öte yandan bense.... insanların ne düşündüğü umurumda değil. şu anda umursadığım tek şey” –omzumun üzerinden başparmağımla işaret ettim– “o çocuğun hakkımda ne düşündüğü. Eğer bir kez daha onu göndermemem için yalvardığını duyarsam, sanırım bu beni mutlu etmek için yeterli olur.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lucy

"Sen bir köpeksin," dedim Aiden'a, eliyle ağzını kapayarak kıkırdadı.

"Ben köpek değilim, Lucy," demeyi başardı kıkırtıları arasında. Ona gülümsedim.

Annesiyle babası konuşurken arka bahçede rahatça oturuyorduk. Tanrım, Adeline'ı görünce tam bir ucube gibi davranmıştım. Kadın bir aktristi, çok fazla filmde rol almamış olsa da bir oyuncuydu. Her şeyden ziyade, Adam Connor'ın eşi olarak tanınıyordu.

Zeki pisliğin kulağıma fısıldadığı şeylerin ardından başımı kaldırıp da karısını -eski karısını- görmek bir an için aklımı karıştırmıştı.

"Pekâlâ," diye pes ettim. "Daha ziyade sevimli bir köpek yavrusuna benziyorsun."

"Ben köpek yavrusuysam sen nesin? Kedi mi?" diye sordu, gözleri haylazlıkla parlıyordu.

"Neden herkes bir kedi olduğumu düşünüyor? Hayır, bugün bir kuş olacağım. Şimdi gözlerini kapa."

"Ama ben de kuş olmak istiyorum."

"Öyle mi?" Tek gözümü açıp ona baktım. "Pekâlâ, o hâlde ikimiz de bugün kuşuz."

Aiden hevesle başını sallayıp gözlerini kapadı.

"Şimdi, bir kuş olsaydın ne yapardın?"

“Uzaklara uçardım!”

“Nereye uçmak istiyorsun?”

“Çok tuhafsin, Lucy,” diye bildirdi Aiden.

“İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı?”

Bir süre tereddüt etti.

“İyi anlamda. Senden hoşlanıyorum.”

“Güzel,” dedim gülümseyerek. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

“Aiden,” diye seslendi Adam, şezlongun üzerinden ona baktım.

Yakışıklı şerefsiz.

Rahat adımlarla bize doğru yürürken, gözlerim Adam Connor’a dair her şeyi özümsemişti. Bana bakınca elbette bakışlarımı kaçırdım, kahrolası o gözleri yok muydu!

Şezlonglarımızın arasında diz çöktü, parmaklarıyla yüzüm arasında sadece birkaç santim vardı. Aiden’a odaklandı.

“Dan buraya geliyor. Birkaç saatliğine seni onunla bırakabilir miyim?”

Aiden omuzlarını silkti.

Bak şu işe... çok ilginç, değil mi?

“Bana bakmalısın, Aiden,” dedi Adam içini çekerek.

Aiden gözlerini babasına çevirdi ama bunun yapmayı istediği en son şey olduğunu görebiliyordum.

“Gidip avukatımla görüşmeliyim. Dan’le uslu uslu oturur musun?”

“Neden Lucy’yle kalamıyorum?” diye sordu Aiden.

Adam gözlerini bana çevirdi.

Tek kaşımı kaldırdım.

“Çünkü,” diye söze başladı, tekrar Aiden’a bakarak. “Lucy’nin yapması gereken başka şeyler olduğuna eminim. Elimden geldince çabuk dönmeye çalışırım, sonra seninle olanlar hakkında konuşmak ve bir daha aynı şeyin olmayacağını anlamanı istiyorum, tamam mı?”

Ah, demek ufaklık bu yüzden ona soğuk yapıyordu.

Aiden tekrar omuzlarını silkti. "Ne hakkında konuşacağız ki? Beni istemedin, o yüzden annem de beni uçmaya götürdü."

Gözlerimi hemen Adam'a çevirdim ve bütün vücudunun ürkütücü bir şekilde kasıldığını gördüm. "Annen sana böyle mi söyledi, Aiden?"

Aiden istemeye istemeye yanıtladı. "Hayır."

"Ayağa kalk," diye emretti Adam, o anda özel başka bir âna daha burnumu soktuğumu farkındaydım ama o noktada artık suç bende değildi. Ben varken bu tür tartışmaları yapmaktan kaçınmalıydılar. O yüzden kaldım.

Aiden şezlongdan inip babasının önünde durdu. Küçük parmaklarını büküp dururken bakışlarını ayakkabılarına dikti.

Adam gözlerinin içine bakabilmek için nazikçe oğlanın çenesini kaldırdı. "Olan biten her şeyin, annenle benim aramda gidip gelmenin kafanı karıştırdığını biliyorum..."

Aiden suratını ekşitti. "Kafam karışık değil. Artık annemle öpüşüp koklaşmak istemiyorsun, o yüzden boşandın."

Dudaklarım seğirdi ama kendimi kontrol ettim. Öte yandan Adam pek eğlenmiş gibi görünmüyordu ama Tanrı aşkına, suratı asıkken çok seksiye.

"İkimiz de boşanmak istedik, Aiden. Sadece ben istemedim."

Tekrar omuzlarını silkti.

"Peki, hâlâ annemle öpüşüp koklaşmak istiyor musun?"

"Böyle söylemedim."

Adamım, bunu gerçekten berbat ediyordu.

"Bence baban seni çok seviyor, Aiden," diye araya girdim. Bana herhangi bir şey söylemek düşmezdi ama seksi babanın sadece varması çok uzun sürüyordu. Baba ve oğul bakışlarını bana çevirince, omuzlarını silkme sırası bendeydi. "Annenle vakit geçirmek için gittiğinde babanın çok üzüldüğünü biliyorum. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Oturup bütün gün ağlıyor." Suratımı ekşittim. "Gerçekten çok acınası hâlde."

"Hayır, ağlamıyor," dedi Aiden ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle.

"Ah, ağlıyor, küçük böcek. Bizzat gördüm."

Aiden başını yana eğdi. “Yine onu o duvarın üzerinden mi izliyordun, Lucy?”

“Evet.”

Babasına dönüp kollarını boynuna doladı. “Ağlamamı istemiyorum, baba. Seni bırakıp uçmaya gitmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Adam oğluna sarılırken bana baktı. “Hayır, beni terk etmeyeceksin. Bundan böyle senden vazgeçmeyeceğim.”

Bayılmayacağım.

Bayılmayacağım.

Bayılmayacağım.

“Kapıya notu sen mi koydun?” diye fısıldadı Aiden, tahta masanın altında saklandığı yerden.

Kanepenin arkasında saklanıyordum. “Ben koydum. Endişelenme, onu görecek.”

“Silahı da görebileceği bir yere koydun, değil mi?”

“Evet.”

Aiden kıkırdadı. “Sence kızacak mı?”

“Kızmak mı? Bence çok eğlenecek. Bize teşekkür edecek, inan bana.”

Adam gittikten sonra Aiden’la kaldım. Bir saat sonra Dev Dan bize katıldı ve onu bizim için bir şeyler almaya gitmeye ikna ettik. Bilirsiniz, eğlenceli bir film gecesi için gerekli şeyleri alacaktı: pizza, şekerlemeler, atıştırmalıklar, M&M’ler, hamburgerler... liste böyle uzayıp gidiyordu. Dan kapıdan çıkar çıkmaz –adamın dudaklarında küçük bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim– Adeline’in onu New York’a götürmesine izin vermesi karşılığında Adam’dan intikam almak için ufaklıkla bir plan yapmıştık. Adam’ın bununla bir ilgisi olmadığını biliyordum ama yine de intikam alıp biraz eğlenecektik, o yüzden bize göre güzel bir bahaneydi. En önemlisi de, fikir aklıma geldiğinde Aiden’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirmesiydi.

Adam'ın ne zaman eve döneceğini öğrenmek için onu aradık ve kapıya bir not bıraktık.

Gözyaşı dökmeye hazır mısın, Adam Connor?

Yakala bizi yakalayabilirsen!

Not: Sana acıdığımız için tabancayı kullanabilirsin. Dolu.

Notun hemen altında, bulabileceğiniz en ufak su tabancası vardı. Aiden ve bendeki tabancalar daha büyüktü. Hatta o kadar büyüklerdi ki Aiden kendi tabancasını taşımakta zorlanıyordu.

Kapının açıldığını ve Adam'ın sesinin içeri süzüldüğünü duyduk.

"Aiden?"

Parmağımı dudaklarıma götürüp Aiden'ı sessiz kalması için uyardım. Başıyla onayladı ama dudaklarından kaçan küçük kıkırtıya engel olamadı. Çok mutluydu. Ona sııttım ve Adam'ı buz gibi suyla ıslatmaya hazırlandım.

Başımı sadece gözlerimin ve alnımın görülebileceği kadar hafifçe yukarı kaldırdım ve Adam'ın mutfakla elimizden geldiğince sessizce saklandığımız oturma odası arasındaki geniş açıklığa doğru yürüdüğünü gördüm.

"Dan? Evde kimse var mı?"

Aiden tekrar kıkırdadı.

Bir kez daha kontrol ettim ve onun oyunumuzu ciddiye almadığını gördüm: Su tabancası kapıya iliştiğimiz notla birlikte elinde sallanıyordu. Öyle olsun. Onu uyarmıştık.

Odanın içinde ilerleyip bize iyice yaklaştı.

Aiden'ın dikkatini çekip bir parmağımı yukarı kaldırdım – bu bizim işaretimizdi. Sonra avucumu açıp, *Şimdi*, diye dudaklarımı oynattım.

Aynı anda doğrulduk, Adam tam aramızda duruyordu ve onu iki taraftan suyla ıslattık. İlk soğuk su dalgası tişörtüne vururken şaşkınlıktan ağzı açıldı. Kahkaha atarak onu daha çok ıslatmak için tabancaya su pompaladım.

Aiden babasının karnına su sıçratırken kontrolsüzce gülüyordu.

Adam'ın şaşkın bakışları oğluyla aramda gidip geldi ve sonra küçük tabancasını –kelime oyunu yok– kaldırıp yaklaşan oğluna nişan almaya başladı. İlk atış hedefi bulunca, Aiden tiz çılgınlık atarak dışarı koştu. Şezlongların yanında onu bekleyen dolu bir tabanca daha vardı. Böylece babasıyla baş başa kaldım.

Adam tabancasını indirip bana döndü.

Büyük bir hata.

“Bu da ne?” diye sordu, eliyle ıslak tişörtünü düzelterek. Elini kaldırıp kumaşı bükerek biraz suyu sıktı. Onu sıırıslıkla etmiş-tik. Gözlerim elini takip etti, çünkü karın ve göğüs kaslarının dış hatlarını görebiliyordum... Tanrım. Ne müthiş bir manzaraydı. Adam bir adım öne çıkınca, bir adım geri çekildim.

“Daha fazla yaklaşma.” Tabancamı kaldırdım.

Adam durdu, ifadesi kadınlık organlarının mırılamasına sebep oldu. O gözleri... o kahrolası gözleri yok muydu!

“Aiden'ı eğlendiriyoruz,” diye açıkladım ondan geri geri uzaklaşırken, Adam duracak gibi görünmüyordu.

“Biz derken? Bana bütün işi ben yapıyormuşum gibi geliyor.”

“Onu üzen *sendin* ne de olsa. Sadece biraz su, Bay Ateşli Film Yıldızı, eriyip gitmezsin.”

“Bence sen eriyeceksin...”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden kasıklarına doğru daha fazla su sıktım.

Adam konuşmayı bırakıp ıslak pantolonuna baktı. Tek kaşını kaldırarak bana bakınca, su tabancamı kalçamda dengeleyip omuzlarımı silktim.

“Kaç, Lucy. Canını kurtarmak için kaç,” diye mırıldandıktan sonra üzerime atıldı. Bana ulaşmadan önce tabancasını kenara attığını gördüm ve arkamı dönüp *koştum*.

“Geliyor!” diye bağırdım, Aiden'a babasının dışarı çıktığını haber vermek için. Adam tam bana yetişecekti ki yüzüne tekrar su isabet etti. Parmakları koluma değdi ama ninja becerilerim sayesinde, tiz bir ses eşliğinde ondan ve bana her dokunduğunda elinin sebep olduğu karıncalanmadan kaçmayı başardım.

Tabancamda su kalmadığı için arka bahçeye gizlediğimiz beşinci tabancaya uzandım ve Adam'ı öteki taraftan vurdum.

Adam oğlana doğru yaklaşıncı, Aiden kahkaha ve çığlık atarak sıçrayıp koşmaya başladı.

"Baba, bizi yakalayamazsın!"

"Ah, inan bana yakalayacağım."

"Sırılsıklam oldun! Seni mahvettik!"

"İkinizi elime geçirdiğimde, fikrini değiştireceksin."

Adam, Aiden'ı yakalar gibi yaptı ama sonra kaçmasına izin verdi.

"Lucy'yi yakalayamazsın! Lucy'yi yakala!" diye haykırdı Aiden, nereye koşacağını tahmin etmek için babasını süzerken.

"Hey sen!" diye bağırdım ama çok geçti, su tabancam sıkıştı – aptal şey. Su tabancasının sorununun ne olduğunu çözüp hemen tamir edemedim Adam adımlarını hızlandırıp neredeyse bana yetişti.

Tabancayı yere atıp vücudumu bükerek ondan kaçmayı denedim ama çok yavaş kalmıştım. Kolunu belime doladı ve koşmaya başladığım anda beni yakaladı. Göğsü düşüşümü hafifletti ve beni kendisine çekerken uyguladığı güç yüzünden homurdandım. Adam kollarını etrafıma dolayıp kulağıma fısıldadı.

"Onu güldürdüğün için teşekkür ederim, Lucy. Ama..."

Erimedim, kalp atışlarım da hızlanmadı. Hem de hiç. Etkisi sıfırdı. Ondan pek hoşlanmıyordum sonuçta.

"Korkarım seni etkisiz hâle getirmeliyim. Aiden!" diye seslendi ve Aiden su tabancasını havaya kaldırarak karşımızda belirdi.

"Aiden! Silah arkadaşın zor durumda! Yardım et bana, küçük insan!" diye seslendim.

"Bırak onu, baba!"

"Onu o kadar çok istiyorsan, gel ve al," diye karşılık verdi Adam, öne doğru eğilip çaktırmadan dudaklarını enseme bastırırken kolları beni hafifçe sıktı.

Adi pislik!

“Seni kurtaracağım, Lucy!”

Özgür, güvende ve mutlu hissederek başımı geriye atıp Adam’ın omzuna koydum ve göz göze geldik. Adam’ın gözlerindeki bakışları görünce, dudaklarıma yavaşça yayılan gülümseme kayboldu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin!

“Bana öyle bakamazsın,” diye fısıldadım, Adam bizi yavaşça geri geri götürürken. Ona püskürttüğüm onca soğuk suya rağmen vücudu sırtımda şaşırtıcı şekilde sıcaktı. Ve sertti. Ağız sulandırıcıydı. Kalp atışımı hızlandırıyordu.

“Neden?”

“Çünkü senden hoşlanmamam gerekiyor.”

Gülümsemesi yumuşaktı, sonra aniden parmaklarını göğsümde benimkilere kenetledi. “Ama ben senden çok hoşlanıyorum, Lucy.”

Ve böylece, ona küfredemeden, buz gibi suyu yüzümde hissettim.

“Aiden!” diye tükürükler saçarken Adam’ın göğsü kahkahalarla sarsıldı.

“Ona nişan alıyorum, Lucy! Sen önümdesin!”

“Yüzüne nişan al!” diye bağırarak karşılık verdim.

“Seni eline geçirmiş.”

“O haklı,” diye tekrarladı Adam oğlunun sözlerini. “Sanırım seni elime geçirdim.”

“İyi düşün,” diye homurdanıp dirseğimle onu dürtmeye çalıştım. Aynı hareketi tekrarladım. Ondan ziyade kendi canımı yaktığımdan emindim. Acınasıydı, biliyorum...

Adam beni çekince geriye doğru düşmeye başladık, kahretsin ki hâlâ kollarının arasındaydım ve şikâyet edecek durumda değildim.

Büyük bir gümbürtü eşliğinde etrafımıza su sıçratarak havuza düşünce Adam beni bıraktı. Su yüzeyine çıkıp güçlükle ne-

fes aldım. Adam'ın kafası suyun üzerinde görünür görünmez, Aiden ona daha fazla su püskürttü. Oğluna katılıp ben de onu olabildiğince ıslattım.

Adam kolunu kaldırıp gözlerindeki suyu sildi. Sahte bir ulumanın ardından, "Seni yakalayacağım, Aiden," diye bağırdı.

Arkama bakınca, Aiden'ın tiz sesler çıkararak eve koştuğunu gördüm. Neyse ki oğlan oldukça kuruydu; parke zemin ve tüm o yumuşak halılar Adam'a çok pahalıya patlamış olmalıydı. Başımı çevirip Adam'ın yavaşça bana doğru yüzdüğünü görünce, paniğe kapılıp ondan uzaklaşmak için elimden geleni yaptım ama en sonunda sırtım havuzun kenarına çarptı.

Adam biraz suyun altına battı, tek görebildiğim o ışıltılı yeşil gözleriydi. Sonra kesik kesik solumamı kontrol edemedi ve kendini toparlaması için kalbime iyi bir sarsamadan, üzerime atıldı. Kollarını havuzun kenarına koyup beni bedeni ve havuzun karolu duvarı arasına hapsetti.

"Önce, sen," dedi ve gözlerim dudaklarına kaydı. Benim kadar güçlkle solumuyordu ama o kadar sakın de görünmüyordu. "Söylemek istediğin bir şey var mı? Belki özür dileyebilirsin, böylece fazla üzerine gitmem?" diye sorarken, gözlerimi hemen onunkilere çevirdim.

"Neden özür dileyeyim ki?"

"Bana tuzak kurduğunuz için."

Başımı yana eğip işaretparmağımı birkaç kez dudaklarıma vurdum. "Hayır."

"Güzel."

Birdenbire dudaklarını dudaklarımda buldum. Homurdanarak göğsünü itmeye çalıştım ama elleri ellerimden birini aramızda yakaladı ve tekrar parmaklarımızı kenetledi.

Kahrolası.

Onun ve az önce ağzıma sokmaya başardığı becerikli dilinin canları cehennemeydi.

Mücadele etmeyi bırakıp onu elimden geldiğince sertçe öperek karşılık verdim çünkü kimi kandırıyordum ki? O harika

öpüşüyordu. Temas yeterli değilmiş ve daha fazlası için can atıyormuş gibi, boğazının derinliklerinden bir hırıltı koptu. Elimi bırakıp beni kalçalarımıdan kavradı ve bacaklarımı beline doladı. Kendimi öpücüğe iyice kaptırırken kollarımı boynuna doladım ve sonra...

Aletini hissettim.

Vay canına!

Aleti kesinlikle küçük bir silah değildi. Aslına bakılırsa, on santimle uzaktan yakından alakası yoktu. Kalındı; bu kadar kalın olan bir alet kısa olamazdı. Eğer öyleyse, bu tam bir hayal kırıklığı olurdu; bir yalan olurdu! Zaten on santim olduğunu düşünmemiştim ama bu, hayatımı çok daha kolaylaştırırdı.

Bacaklarımı etrafına iyice doladığım anda –bilirsiniz, ona sürtünerek gerçekten ne kadar uzun olduğuna dair bir fikir edinmek için– bacaklarımı üzerinden itip beni öpmeyi bıraktı.

Adam'ın tam bir pislik olduğunu size son zamanlarda söylemiş miydim?

Yavaşça gözlerimi açıp hipnoz edici yeşil gözlerine baktım, biraz sersemlediğim düşünülürse bunu yapmak oldukça zordu. Durumu kurtaran tek şey onun da benim kadar güçlülle solumasıydı.

İkimiz de Aiden'in heyecanlı sesini aynı anda duyduk ve omzumun üzerinden eve doğru baktım. Görünürde yoktu, beni dinleyip işler ters giderse ona söylediğim gibi mutfak dolaplarından birine saklanmış olduğunu umdum.

“Baba, beni bulamazsın! Saklanmakta o kadar iyiyim!”

Adam'a baktım.

Bir an için tereddüt ettikten sonra bakışlarını gözlerimden uzaklaştırdı ve yutkundum.

Peh! Ucuz atlattım. Islak giysilerini yırtarak çıkarmamış ya da vücudunun herhangi bir yerini –*özellikle de*, vücudunun belirli bir kısmını– yalamamış olmam benim için büyük bir zaferdi.

“Bu gece burada kalmazsan, Jason'ın evine izinsiz gireceğim, Lucy,” diye beni uyarırken tekrar göz göze geldik.

Omurgam karıncalandı. Hatta bütün vücudum karıncalandı... özellikle de kalbim.

Titrek bir nefes alıp nihayet konuştum, "Denediğini görmeyi çok isterim."

Adam eğilip dudaklarını omzumla boynumun buluştuğu yere dokundurdu. Islak tenime doğru yavaşça nefesini verirken, dudaklarının yumuşak dokunuşunu ve sıcak nefesini hissettim.

Tehlike, Lucy. Kaç. Kalbini gizle.

Hiç biri sıcak nefesini ıslak teninize üfledi mi? Üflemedi mi? Deneyin, yumurtalıklarınız üzerinde müthiş bir etkisi oluyor.

"Bu gece burada kal, söz veriyorum sana izleyebileceğin daha güzel şeyler vereceğim."

Havuzun kenarından ve benden uzaklaşıp oğlunun yanına gitmek için dışarı çıktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adam

Beni dinlemedi. Elbette dinlememişti.

Kapıyı açıp Lucy'nin odasına girdim. Yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Açıkçası, beni beklediğini gördüğüme pek şaşırmadım; söylediğim şeyi gerçekten yapıp yapmayacağımı bekleyip görmek tam ondan beklenebilecek bir davranıştı. Beni görünce gözleri kocaman oldu ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Seni adi herif!" diye şaşkınlıkla fısıldadı. "Yaptın. Gerçekten evlerine izinsiz girdin!"

İzinsiz girmemiştim. Ancak onu düzeltme ihtiyacı hissetmedim. Jason'ı arayıp Lucy'yle konuşabilmem için beni içeri alıp alamayacağını sormuştum, Jason tuhaf ricamı sorgulamayacak kadar nazikti – ama Lucy'nin odasını gösterdikten sonra, "İyi şanslar," diye mırıldanmayı da es geçmemişti.

Jason'la görüştüğümden bahsetmek yerine sırtımı kapıya yaslayıp sordum, "Aiden'ı yatırmaya gittiğimde neden çaktırmadan evden ayrıldın?"

Aiden'ın isteği üzerine *Neşeli Ayakları*'ı izlemiştik ve Aiden kanepede uykuya dalana kadar film boyunca Lucy'yle sohbet ederken hepimiz birkaç dilim pizza yemiştik.

"Dan birkaç dakika içinde ayrılacağını söyledi, koruman ve oğlunla biraz yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm." Lucy

omuzlarını silktikten sonra derin bir nefes aldı. “Orada öylece durma, içeri gel.”

“Aiden’ı yatağına taşıdığımda çoktan uykuya daldığını biliyordun, Lucy. Ve havuzdayken sana özellikle bizimle kalmanı söyledim.”

“Havuz, doğru ya.”

Kısa bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık, sonra Lucy sırtüstü yatıp bacaklarını uzattı ve yatağına bağlanmaya hazırlanıyormuş gibi kollarını açtı.

“Bunu yapabilirsin,” dedi acı çeker gibi içini çekerek.

Kafam karışmış şekilde sordum, “Neyi yapabilirim?”

“Şey,” diye söze başladı Lucy, gözlerini tavandan ayırmadan. “İzinsiz bir şekilde içeri girdin ve şimdi seninle yatmak zorundayım. Demek istediğim, bunu yapmazsam acımasızlık etmiş olurum. Ne de olsa bunu hak ettin.”

Mantığını anlamakta zorlandığım için bir şey söylemeden durunca, Lucy dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı.

“Beni becermek için buraya gelmedin mi? Ne bekliyorsun? Gel ve bana sahip ol. Bu sürece katlanacağım.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Seni becermek mi? Sürece katlanacak mısın?”

Lucy dramatik bir iç çekti ve çaktırmadan gülümsedim.

“Bilirsin, seks, tepişmek, iğne deliğinden geçirmek, şehvet ve darbe, yatay hula, on santimlik fitilini batır, on santimlik aletini göm, büyük çarpışma – gerçi on santimlik bir aletle ne kadar büyük bir çarpışma olacağından emin değilim... ama merak ediyorum ve hazırım, o yüzden hadi bunu yapalım.”

Odanın içine doğru ilerleyip yatağın kenarına, kalçasının yanına oturdum.

Lucy yanına varana kadar her hareketimi takip etti. Kendisini kurban eden –neye kurban ettiğini ancak Tanrı bilirdi– bir bakire gibi görünmek için elinden geleni yapsa da, bana nasıl baktığını birçok kez görmüştüm. Dahası, ona her dokunduğumda vücudunun neredeyse titreşimler yaydığını ve onu her öptüğümde

vücudunu benimkine bastırmasına engel olamadığını bildiğini unutmuş olmalıydı. Seks yaparsak, kendini bana feda etmiş olmayacaktı.

“On santimlik siklere karşı özel bir ilgin var, değil mi?”

Lucy tek kaşını kaldırdı. “Daha büyük olanları tercih ederim ama seninkinin sana yakıştığından eminim.”

Gülümsedim.

Lucy de temkinli şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

“Demek seninle tepişmemi istiyorsun?”

Lucy kaşlarını çatı. “Evinde söylediğin buydu, değil mi? Demek istediğim, bu yüzden buraya izinsiz girdin.”

“Aslına bakarsan, konuşalım diye senden kalmanı istedim, böylece Aiden için yaptıklarından, onun ve benim için yapmaya devam ettiğin şeylerden ötürü sana teşekkür edebilecektim. İkimizin de bugün sana gerçekten ihtiyacı vardı. Soğuk suyla ıslatılmanın ilk tercihim olduğunu söyleyemem ama...”

Bir an için Lucy’nin güzel yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi ama çok geçmeden onu gizledi.

Benim küçük yalancım.

“Ah,” diye mırıldandı Lucy. “Havuzda beni öyle öpünce, beni becermek için kalmamı istediğini sandım. Rica ederim, ufaklığın güldüğünü görmeye bayılıyorum.”

“Tüm bu romantik konuşmalarla başımı döndürüyorsun.”

“Benim romantizmle işim olmaz, Adam Connor.”

“Lanet, değil mi?”

Lucy başıyla onaylarken, onunla alay etmem için gözleriyle bana meydan okudu.

Gözlerim aralanan dudaklarına kayd ve kendime hâkim olmadım. Uzanıp nazikçe eklemelerimden birini dudaklarından geçirdim. Nefes almayı bıraktı.

“Seni öpmem hoşuna gidiyor mu?”

Başını iki yana sallarken, “Berbat öpüşüyorsun,” diye fısıldadı güçlkle.

“O kadar kötü mü?”

“Gördüğüm en kötüsü.”

“O hâlde bir daha beni öpmeyeceksin?”

“Asla.”

Eğilip yavaşça dudaklarını öptüm... önce üstdudağını, sonra altdudağını. Lucy’nin gözkapakları titreşerek kapandı ve elleriyle çarşafı kavradığını gördüm. Gözlerimi yüzünden ayırmadan geri çekilip altdudağımı ıslattım. “Bu da mı kötüydü?”

“En kötüsüydü,” diye fısıldadı gözlerini aralayarak.

“Öpüştüğün en kötü kişi olmak istemiyorum, Lucy.”

Lucy dudaklarını ıslatıp sessiz kaldı.

“Seni becermemi mi istiyorsun?” diye sordum, gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin vererek.

Lucy oturduğu yerde kıpırdandı. Üzerinde hâlâ aynı giysileri, siyah tayt ve Superman tişörtü vardı. Gri tişörtü sutyen takmadığı gerçeğini gizlemeye yetmiyordu.

“Hayır. İstemiyorum. Çünkü...”

“Çünkü benden hoşlanmıyorsun,” diye tahmin ettim, gözlerimi meme uçlarının hatlarından ayırmaya zorlayarak.

Lucy başıyla onayladı. “Ama buraya izinsiz girdiğin için kendimi buna mecbur hissediyorum, beni becermeye hak kazandın. Bunu maceraperest olduğun ve haneye tecavüze kalkıştığın için bir ödül olarak düşün.”

Bakışlarımı kaçırıp bunu düşünüyormuş gibi yaptım. Bacaklarımı yatağa uzatıp yatak başlığına yaslandım.

“Affedersin? Ne yapıyorsun?” diye sordu Lucy hafifçe kaşlarını çatarak.

“Rahatıma bakıyorum. Hadi, uzan.”

“Böyle iyiyim, teşekkürler. Neden gidip kendi yatağında, kendi evinde rahatına bakmıyorsun?” Lucy birdenbire doğrulup bana sert bir bakış attı. “Bunu yapmış olamazsın.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Neyi yapmış olamam?”

“Aiden’ı evde tek başına bırakmadın.”

“Bu bir soru mu yoksa beyan mı?”

“Soru.”

Başımı yatak başlığına yaslayıp gözlerimi kapadım. "Senden bu yüzden hoşlanıyorum, Lucy Meyer. Elbette, Aiden'ı yalnız bırakmadım. Dan evde."

Lucy homurdandı. "Seks yapmayacaksak, burada tam olarak ne arıyorsun?"

"Söylediğim gibi, sana teşekkür etmeye geldim, belki bu arada başka bir öpücük de çalabilirim." Gözlerimi açıp yüzümü ona çevirdim. "Bana kötü öpüştüğümü söyleyip durduğun için kendimi geliştirmeye çalışıyorum."

"Kobayın ben miyim?"

"Sadece sen şikâyet ettiğine göre..."

"Git ve numaralarını başkası üzerinde dene. Seninle öpüşmeyeceğim."

"Bunu düşüneceğim."

"Buraya beni sinir etmeye mi geldin?"

Tekrar gözlerimi kapadım. "İnternette dolaşan haberi gördün mü? Aiden'ın fotoğraflarını?"

Lucy'nin tereddüt ettiğini, sonra yatağın hafifçe çöktüğünü hissettim. Aşağı baktığımda tekrar uzandığını gördüm, kafası belimin hizasındaydı.

"Evet. Gözden kaçırmak zordu."

"Tek taraflı velayet davası açacağım. Böyle bir şeyin bir daha olmasını istemiyorum ama Aiden onunla birlikte olduğu sürece bunun olacağını biliyorum. Belki önümüzdeki ay olmayacak ama eninde sonunda olacak. Hâkim kararını verene kadar hâlâ Aiden'ı annesine göndermek zorundayım ama bence benim tarafımda olacaklar."

"Peki Aiden? Aiden'ı düşündün mü?"

"Ona ne olmuş?"

Lucy bana doğru dönüp gözlerimin içine baktı. "O annesi, biliyorsun. Onu seviyor. Konuştuk ve Aiden arabadan inmemesi gerektiğini bilmesine rağmen annesinin onu unuttuğunu ve onu göremezse üzüleceğini düşündüğü için indiğini söyledi. Sence

Aiden onu sadece arada sırada görmekten memnun olacak mı? O henüz bir çocuk, Adam. Annesine ihtiyacı var.”

“Gerçekten bir saniyeliğine bile, Adeline’in onunla vakit geçirdiğini ve iyi bir anne olduğunu düşünüyor musun? Ah, iyiydi. İlk başta, Aiden onun bütün dünyasıydı ama sonra sihir kayboldu. Aiden’la sandığı gibi bağ kuramadığını söyledi. Adeline istediği şeyin bu olmadığını, olmak istediği kişinin bu olmadığını anladı. Aiden’la birlikte o New York uçağında olmasının tek sebebi onunla yönetmene hava atmak ve bu sayede rolü kapmaktı, Lucy – bu arada istediği rolü alamadı. Oğlumu tekrar kullanmasına izin vermeyeceğim.”

Oğlum.

O sadece benimdi.

Her zaman sadece benim olacaktı.

“Bir annenin olmaması berbat bir şey,” dedi Lucy kısık bir sesle, düşüncelerini bölerek. “Bana laf düşmez. Biliyorum, hiçbir şey söylememem gerekir ama... bir şey yapmadan önce, kendin için değil, Aiden için doğru şeyi yaptığından emin ol.”

“Adeline onu dilediği zaman görebilecek. Aiden’in onunla birlikte olmasına engel olmaya çalışmıyorum. Sadece annesiyle görüşürken güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Bunu benimle değil, Aiden’la konuşmalısın. Ona sürekli seninle kalmak hakkında ne düşündüğünü sor.”

“O on iki değil, beş yaşında.” Konuyu değiştirmeliydim. “Onunla ilgilenecek birini buldum. Meredith Shay. Kırk iki yaşında, referansları iyi ve mutlu birine benziyor. Sık sık gülümsüyor, bu hoşuma gitti. Bence bu kez her şey yolunda gidecek ama Aiden’in yine de seni görmek isteyeceğini biliyorum.”

Lucy tavana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Dadılık işimden kovuluyorum.”

“Para kabul etmedin, o yüzden teknik olarak bir iş değildi.”

Homurdanarak kendini geri yatağa bıraktı. “Senin için sakıncası yoksa, ben de Aiden’ı görmek istiyorum.”

“Onu seviyorsun,” diye belirttim. “Onun yanındayken nasıl

olduğunu gördüm. Seni izliyorum ve gözlerimi o kızıdan alamıyorum, Lucy. Onunlayken lanetin konusunda endişelenmemene sevindim.”

“Şimdi takipçi sapık kim, Bay Connor?”

Az önce söylediklerim hakkında alaycı bir şey söylemesini bekledim ama aksine aramıza yoğun bir sessizlik çöktü.

“Onu seviyorum,” diye tereddütsüzce doğruladı. “O sadece bir çocuk. Alabileceği bütün sevgiyi hak ediyor. Ayrıca, lanet o şekilde işlemiyor. Arkadaşlarımı sevebilir ve onlar tarafından se-vilebilirim ve Olive canımı sıkıdığı için Aiden şu sıralar benim en iyi arkadaşım. Sayılır. Ama tam olarak değil.” Lucy içini çekti. “Sadece aleti olan birine âşık olamam. Bir erkeği fazla umursa-madığım sürece sorun yok. Onlardan farklı olacağım. Onlar gibi olmayacağım. Lanet benimle sona erecek.”

Onlar derken büyükannesini ve annesini kastediyordu. *Saç-malık*, diye içimden geçirdim. O son derece eşsizdi ve her gülümsemesi ve arsız kahkahasıyla, her sırtışı ve somurtmasıyla, ondan her geçen gün daha fazla hoşlanmaya başlıyordum.

“Bence kalbin kırık, Lucy,” dedim, bunu zaten bildiğinden ve etrafındaki herkesten saklamak için elinden geleni yaptığından emindim. Ya da belki de bunca zamandır bunun farkında bile değildi.

Bana bakmadı ama birdenbire vücudunun kaskatı kesilmesi dikkatimden kaçmadı. Onu can evinden vurmuştum; bu iyiydi. “Bence uzun zaman önce kalbini kırdılar ve çocukluğundan beri ne yapacağını bilmeden, onunla ilgilenmesi için kime güvенеceğini bilmeden ortalıkta dolaşıp duruyorsun.”

Lucy dikkatle kollarını karnına koyup ellerini sıkıca kenetledi.

“Bence artık defolup gitme vaktin geldi.”

Sağ gözünün hemen altında, kirpiklerine çok yakın bir yerde bir beni vardı. Onu bileğinden kavrayıp kendime çektiğim ilk gün görmüştüm. Ona dair her şeyde olduğu gibi, o küçük, fark edilmez nokta bile ilgimi çekiyordu. Gözlerim onu buldu ve uza-nıp parmağımın ucuyla ona dokunma isteğimi bastırdım.

“Bunu seni üzmek için söylemedim, Lucy,” dedim kısık bir sesle.

“Beni üzmüyorsun, *Adam*,” diye karşılık verdi sertçe.

“İyi öyleyse,” dedim, kendisini bana kapamaya başladığı aşikârdı.

Bacaklarımı yere indirdim, Dan’ın bu gecelik paydos etmesi için onu düşünceleriyle baş başa bırakıp Aiden’in yanına dönmeye hazırdım. Ama gözlerine odaklanınca fikrimi değiştirdim. Gerçi bana bakmıyordu. Gözleri hâlâ tavandaydı ve bundan hoşlanmadığımı fark ettim. O vücudun ellerimin altında erimesini her şeyden çok isterken, vücudunun kaskatı olmasına sebep olan kişi olmaktan hiç hoşlanmadım. Ama buna hazır değildi. Henüz. Hazır olacaktı. Sadece şimdi değil.

O yüzden, kalkıp gitmek yerine ona yaklaşacak şekilde vücudumu çevirdim ve elimi omzunun yanına koyup eğildim, dudaklarımız sıcak nefesimi teninde hissedebileceği kadar yakınlaşınca durdum. Kılını kıpırdatmadı ama en önemlisi, beni durdurmadı.

İçimi çekip gözünün altındaki bene dokunmak için elimi uzattım. Onlardan bir sürü vardı, biri burnunun ucunda, biri dudağına yakın, biri dudağının gölgesinde gizliydi... tıpkı kalbini gizlediği gibi.

“Kalbini korumak için onu neye sardın, güzel kız?” diye sordum parmağımın ucunu yanağından çenesine indirirken. Gözlerini bana çevirdiğini görünce, dikkatini çekmeyi başardığımı anladım. “Kalbinin etrafına sardığın her neyse, onu açtığını görüyorum, bu sayede orada olduğunu biliyorum. Arkadaşlarınla ve Aiden’layken değişiyorsun ama elinden geldiği anda onu tekrar kalbinin etrafına sarıyorsun. Umarım çelik bir kafes değildir, Lucy. Umarım kalbine nazik davranıyor ve benim için onunla ilgileniyorsundur.”

Lucy doğrulup ellerinin üzerine yaslandı ve başarılı bir şekilde beni yüzünden uzaklaştırdı. Suratındaki asık ifade kayboldu

ve yerini bir sırtış aldı ama gözleri hâlâ kırılgan görünüyordu. “Bu, filmlerinden birinden miydi?”

“Sen sadece bir karakter misin, Lucy? Başkaları tarafından yazılmış bir karakter?” diye sordum. “Yoksa gerçek bir insan mısın?”

Yine suratını astı. “Elbette gerçeğim.”

“O hâlde bana aptalca sorular sorma. Önemsemeye başladığım birini etkilemek için film replikleri kullanmama gerek yok.”

“Beni etkilediğini mi düşünüyorsun? Sırf başka birinin yazdığı bir şey söylediğin için ayaklarının dibinde eriyecek bir kız olduğumu mu sanıyorsun?”

Yanıt vermek yerine ona bakmaya devam ettim. “Ben oldukça açıksözlü bir adamım, Lucy. Oyun oynamam. Bu oynayamadığımdan ya da belirli oyunlardan keyif almadığımdan değil ama bu tür bir oyun” —elimi aramızda hafifçe salladım— “oynamak istemiyorum. Bu hayatta tek şansımız var, o yüzden vaktimi kimseyle oyun oynayarak geçirmeyeceğim. Böyle biri değilim. Ne görüyorsan oyum ve sana baktıkça, yanında vakit geçirdikçe, gördüğüm şeyden daha fazla hoşlanıyorum. Sadece yüzün, gülümsemen ya da yeterince uzun süre baktığımda bana türlü türlü hikâyeler anlatan güzel gözlerin de değil mesele. Oğlumla kurduğun bağ, onunla vakit geçirmekten hoşlanman, aramızdaki laf dalaşından keyif alman hoşuma gidiyor. Kalbini bana karşı korumak için elinden geleni yaparken, bunu yapmakta ne kadar zorlandığını yansıtmamaya çalışmana bayılıyorum. O kahrolası duvarın tepesinden beni izlediğin ilk günden beri benden istediğin şeyi sana vereceğimi söylüyorum. Seninle birlikte olacağım, Lucy Meyer ve seni öpeceğim, benim umulmadık takipçi sapığım. Seni kandırmak zorunda kalmadan öpeceğim,” diye bildirdim. Şaşkın bakışlarını bana çevirdi. “Sırf kendini buna hazırlamana ihtiyacın olduğunu bildiğim için sana bunları söylüyorum.”

“Erkeklerle birlikte olmam. Onları beceririm ya da beni becermelerine izin veririm, sonra gitmelerini isterim. Bana acıyıp seks teklif ettiğin için teşekkür ederim ama artık havamda değilim.”

“Güzel, çünkü ben de şu ânı kastetmedim. Benden hoşlandığını itiraf edene kadar seninle birlikte olmayı planlamıyorum. Senden ilan-ı aşk etmeni beklemiyorum ama dudaklarından ‘senden nefret ediyorum’ dışında bir şey çıktığını duymak güzel olurdu.”

Lucy konuşmak için ağzını açtı ama ondan hızlı davrandım.

“Evet, Lucy, seni ‘hapse’ göndermiş olmama rağmen benden hoşlanıyorsun. Bunun içini yiyip bitirdiğine eminim.” O güzel gözleri öfkeyle parlayınca hafifçe gülümsedim.

Uzanıp dudağına en yakın bene dokununca elime vurdu. Kırkırdım. Sert bir tokat değildi. Bu noktada bizim için ön sevişme sayılırdı.

“Ama bu olduğunda –bu derken, benden hoşlandığını kabul etmeni kastediyorum– kalbinin etrafındaki o koruyucu kalkanı kaldırman gerekecek. Kalbini korumakla meşgul olup etrafında olup biteni kaçırdığın sürece seninle... *tepişmeyeceğim*.”

“Hiçbir şey olduğu yok, Adam. Büyük çarpışma yaşansa da yaşanmasa da hiçbir şey olmayacak. Artık seninle *tepişmek* istediğimden emin değilim. Tinder’da beni tatmin edecek birini bulma ihtimalimin daha yüksek olduğunu düşünüyorum. Beni kendine âşık edebileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun. Kendine gelmeni öneririm.”

Lucy başını çevirip yataktan kalkmaya çalıştı ama işaret ve başparmaklarımın arasında çenesini yakalayınca, vücudunun yarısı bana dönük olacak şekilde hareketsizleşti.

“Bir oğlum var,” dedim ona, zaten bildiği şeyi söyleyerek. “Ben oyun oynamam. Yatağa girersek, bir kerelik bir şey olmayacak. O tür bir erkek değilim. Aramızda bir şey olursa, senin için farklı bir erkek olacağım.”

“Evliydin; henüz oyun oynayacak vaktin olmadı. Ayrıca oyun oynamak eğlencelidir. Bir erkek gibi davran ve gidip eğlen.”

“Adeline’dan ayrılmamın üzerinden biraz zaman geçti, Lucy.” Çenesini bıraktım ve yatağa yerleşti. “Yeterince vaktim ve fırsatım oldu. Ama söylediğim gibi, bir oğlum var. Bir dizi

kadınla karşısına çıkmayı planlamıyorum. Film çekerken ya da başka bir ülkede eğlenirken onu asistanlara ve dadılara bırakan bir baba olmayacağım. Aiden olmasaydı bile, hiçbir zaman öyle bir erkek olmadım. Ortamların insanı değilim, bu hiç ilgimi çekmedi. Anne babası gibi olmak istemeyen tek kişi sen değilsin.”

“Ne demek istiyorsun?” Neyi kastettiğimi anlaması biraz zaman aldı ve anlayınca, gözleri fal taşı gibi açıldı. “Baban anneni aldattı mı? Müthiş Nathan Connor Helena’sını aldattı mı? Ve sen de bunu biliyorsun, öyle mi?”

“İkisi de başka insanlarla seks yaptılar, Lucy. Buna aldatmak dediklerini sanmıyorum. Onların aşk ve evlilik anlayışı diğer insanlardan farklı. Çok çalışıyorlardı ve en az o kadar eğlenmeyi de hak ettiklerine inanıyorlardı.” Omuzlarımı silktim. “Kendi tercihleri. Bu, onların izinden gideceğim anlamına gelmez. Bunu yapmak isteseydim, Adeline’la evlenmezdim.”

“Demek onlarınki açık evlilikti.”

“O tür bir şeydi.”

“Hah. Bunu beklemiyordum. Çok şaşırdım.”

Rahatladım. “Bir keresinde bir yönetmen bana ne dedi biliyor musun?”

“Sarurım vaktim var.”

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Ele avuca sığmazdı. “O yönetmenle ilk kez çalışıyordum. Douglas Trent.” Lucy’nin yanına uzanunca kollarımız birbirine değdi. Geri çekilmedi. “Sarurım filmin çekimine başladığımızda on sekiz yaşımdaydım. O güne kadarki en büyük rolümdü ve setteki herkese o rolü anne babam yüzünden değil, seçmeleri geçtiğim ve hak ettiğim için aldığımı kanıtlamak için çok çalışıyordum.”

“İlk Gün’den mi bahsediyorsun?”

“Evet. Oyuncu kadrosu harikadır. Büyük isimler vardı. İlk günümde sete geciktim. Kız kardeşimle ilgili... bir durum çıktı ve onu evde yalnız bırakamadım. Nihayet sete varınca, Douglas benimle karavanımda buluştu ve beni azarladı. Bu tür saçmalıklara katlanmayan tavrını hatırlıyorum ve bu beni etkiledi. On-

dan önce, ailem ve endüstrideki etkileri yüzünden etrafımdaki herkes bana en iyi şekilde davrandı, o yüzden kimsenin sahnelemeye bir saat gecikmemi sorun etmeyeceğini biliyordum. Douglas bana setine adımımı atmadan önce, benim için neyin önemli olduğuna ve on sene içinde neyin önemli olacağına karar vermemi istedi. Bir Connor mı olmak istiyordum, yoksa Adam Connor olmak mı? Bu ikisi arasında büyük bir fark vardı ve benimle sadece iki kez görüştüktan sonra bunu görebilmesine o kadar şaşırdım ki nutkum tutuldu. Çok etkilendim çünkü insanların o ikisi arasındaki farkı görebilmeleri benim için önemliydi. Yanlış anlama, anne babam çok iyi oyuncular, hâlâ öyleler ama... bu hikâye başka bir zamana kalsın."

"Yönetmen başka ne söyledi?" diye sordu Lucy.

"Birçok şey söyledi. Aktörlerin arasında rolü üstlenip onlara ayak uydurabileceğimi düşünmeyen büyük bir isim vardı. Birlikte birçok sahnemiz vardı ve rol için doğru seçim olduğumu düşünmüyordu, sete gecikince de adamı haklı çıkardım. Douglas bunun üstesinden gelip gelemeyeceğimi sordu: çalışma saatlerinin, işin, her şeyin. Bana benim için neyin önemli olduğunu sordu. Röportajlar mı, hayranlar mı, halkın ilgisi mi, kadınlar mı, para mı? Kayıt kelimesini duyduğumda içime dolan enerjinin önemli olduğunu söyledim; kamera, yönetmen, oyuncu kadrosu, senaryo. Ekip ve role hazırlanma. Benim için asıl önemli olan bunlardı. Elbette para, hayranlar ve röportajlardan rahatsız olmuyordum – bunlar oyuncu olmanın birer parçasıydı ama hepsi buydu. Bu işi yapmamın asıl sebebi değillerdi. Bunu yetenekli olduğumu düşündüğüm ve yapmak istediğim şey olduğu için yapıyorum. Ee," dedim en sonunda, ona bakmak için başımı çevirerek, "Senin için ne önemli, Lucy? On sene içinde kendini nerede görüyorsun? Annen ve büyükkannen gibi olmamak için kimsenin bir daha kalbine dokunmasına izin vermemekle mi meşgul olacaksın? Yoksa hayatını kendi şartlarına göre mi yaşayacaksın? Hayatın onlar gibi olmamaktan mı yoksa kendi hikâyenden mi ibaret?"

"Kısa bir süre önce birinden ayrıldığımı biliyorsun, değil mi?"

Sevemiyor değilim. Sadece pratiğim. Ne olacağını biliyorum ve okyanusa düşeceğimi biliyorsam, neden uçurumun kenarından uzaklaşmayayım? Söylediğim gibi, daha birkaç ay önce o uçurumdan atladım ve neler olduğuna bak.”

“Sevemediğini hiç söylemedim. Tam olarak ne oldu? Uçurumdan atlayıp adama onu sevdiğini söyledin. Sonra okyanusa düştün ve ne oldu? Onu bir daha kimseye âşık olamayacak kadar çok mu sevdin?”

Lucy bıkkınlıkla nefesini verip bana öfkeyle baktı. “Mesele bu değil. Elbette okyanustan çıktım. Sırf bir erkek beni kenara attı diye, gözyaşları içinde debelenip hayatımın geri kalanı boyunca gizlice onu sevecek değilim.”

Onu aşağı ve altıma doğru çekince, şaşkınlıkla çığlık arası bir ses çıkardı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Lucy.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum, Lucy Meyer. O yüzden düşünüyordum,” diye karşılık verdim gözlerimi yüzünden ayırmadan.

“Neyi?”

“Duygusal sorunlarının üstesinden gelmen ve sana istediğim şekilde dokunmak için ne kadar beklemem gerektiğini.”

Lucy tembelce gülümsedikten sonra gözlerimi gülümseyen dudaklarından aldım, her nasılsa beni sırtüstü itip üzerime çıkacak kadar şaşırtmayı başardı. Birdenbire onu üzerimde otururken buldum – tamamen aşağıda değildi, vücutlarımızın birbirine değmediğinden emin olmuştu ama çok yakındı. Çok *yakındık*. Şok olmuş, tamamen sertleşmiş ve ondan son derece memnun bir şekilde öylece uzandım. Onu durdurmak zorunda olana kadar ne isterse yapmasına izin verecektim. Onunla oynamakla ilgilenmiyordum, en azından onun istediği şekilde. Belki de bu yanlıştı. Onunla tam da istediği şekilde oynamakla *fazlasıyla* ilgileniyordum ama onun şartlarına göre değil. Aradığım hızlı bir seks değildi. Ağzından çıkan her kelime beni aklın ve mantığın ötesinde tahrik ederken olmazdı.

Lucy ellerini yatakta iki yanıma koyup memeleri göğsüme değene kadar aşağı eğildi ve dudaklarımızın arasında birkaç santim kala duraksadı. Ellerim kalçalarını buldu ve onu hafifçe tepemde tuttum. "Kendinden çok eminsin, değil mi?" diye fısıldadı. "Muhtemelen on dört, on beş yaşından beri kızlar kendilerini ayaklarının dibine atıyor, değil mi? Al sana son dakika haberi, Ateşli Baba, artık hayranın değilim."

Lucy memelerini üzerimden kaldırıp gözlerini aşağı çevirerek vücutlarımızın arasına baktı. Sertliğimin fark edilir olduğunu görmek için gözlerini takip etmeme gerek yoktu. Ne tür bir işe bulaştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp onu hafifçe öne çektim. Lucy tekrar gözlerime baktı ve yutkunurken boğazını izledim. Memelerini göğsüme bastırdığını fark etmiş olmalıydı çünkü aniden vücudunu yukarı itti ve vücuduma dokunmaktan kaçınmak için elinden geleni yaptı.

"Neden oturmuyorsun, Lucy," diye önerdim, pantolonunu çıkarıp onu üzerime oturtma isteğini bastırmaya çalıştım. "Rahatına bak."

Lucy dudaklarını birbirlerine bastırıp tepemde durmaya devam etti.

Tam üzerimden ineceğini düşündüğüm anda... "Neden hoşlanıyorum biliyor musun, Adam Connor?" diye sordu ve bir yanıt vermeme beklemek yerine konuşmaya devam etti. "Dövmelerden; dövmeli erkekleri çok çekici buluyorum. Giysilerini yırtarak çıkarmasına ve olduğumuz yerde beni becermesine izin verecek kadar seksi buluyorum. Ayrıca, kocaman siklere de bayılırım çünkü bir erkek nasıl kullandığını bildiği sürece karşındakine kendini harika hissettirirler." İyice aşağı eğildi. "Beni sertçe ve iyice becerebilecek kocaman, sert bir siki ne kadar sevdiğime dair hiçbir fikrin yok, Adam. Üzerine ve etrafına boşaldığımdaki o his... sanki çok fazlaymış ama aynı zamanda yeterli değilmiş gibi." Lucy'nin dudakları kulağımın dibinde durdu ve

boğazının derinliklerinden çıkıp doğrudan aletime ulaşan hafif bir inilti çıkardı. “İnan bana, çok şiddetli bir şekilde boşalmama sebep oluyorlar,” diye ekledi.

Gözlerimi kapadım ve o görmeden gülümsedim. Lucy başını kaldırıp konuşmaya devam ederken, kendisini bana iyice gömdüğünün farkında değildi. Yatakta bir erkekten ne istediğini bilen, neden hoşlandığını paylaşan ve nasıl sevişmek istediğini söyleyen bir kadından daha seksi bir şey olamazdı. Ve Lucy Meyer’ı zaten tehlikeli bir şekilde seksi buluyordum.

O anda, Lucy Meyer farkında olmadan kendisini benim için takıntı hâline getiriyordu ve ben de onun için olduğumdan daha büyük bir takıntı olmak üzereydim.

“Diliyle, elleriyle *ve* iri sikiyle ne yapacağını bilen bir erkek hoşuma gider. Beni daha fazlası için yalvartan, onun için tekrar tekrar yanmama sebep olan bir erkek istiyorum.” Konuşmaya devam etti. “Benden her şeyi nasıl alacağını bilmeli.” Lucy eliyle göğsüme hafifçe vurdu ve geri çekilirken ses tonu değişti. “Sen o erkek değilsin, Adam Connor. O adam olabilirmişsin gibi görünüyorsun ama hayır, değilsin.”

“Gerçekten o adam olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Lucy başıyla onayladı. “Sana ücretsiz bir açıklama yapabiliyim. Öncelikle, iyi öpüşmüyorsun. Bana hiçbir şey hissettirmiyorsun. Bunu zor yoldan öğrendik. Ayrıca, küçük bir aletin olduğu gerçeğini kabul ettik. Benim için küçük,” diye aceleyle düzeltti. “Film yıldızı olduğun için bazı kızların ona ilgi göstereceğine eminim. Ve ellerin...” Lucy dudaklarını ıslattı. “Pekâlâ. Kocaman ellerin var. Bu kadarını kabul ediyorum. Ama ellerini düzgün şekilde nasıl kullanacağını bildiğini sanmıyorum.” Dizlerinin üzerinde durup doğruldu. “Gördüğün gibi, birbirimize uygun değiliz. İyi bir oyuncusun ama yatakta iyi rol yapmandan daha fazlasına ihtiyacım var.”

Lucy üzerimden kalkmak için dizini kaldırdı ve o ânı, sahip olmasına izin verdiğim kontrolün bir kısmını ondan geri almak için kullandım.

Şaşkınlıkla nefesini tutup sırtüstü yatağa serildi ve bu kez dudaklarından birkaç santim ötede tepesinde süzülen bendim.

“Sana neler yapmak istediğimi duymak ister misin, Lucy? Rol yapmayı bıraktığında sana neler yapacağımı bilmek ister misin?”

“Tanrım. Duymak için sabırsızlanıyorum.” Kelimeleri nefes nefese çıktı.

Burnumla burnunun kenarını dürttüm ve nazikçe boynunu bana açması için zorladım. Sonra acele etmeden kısık bir sesle boğazına doğru, “Öncelikle, kendi adını unutturana kadar seni öpeceğim, Lucy Meyer,” dedim. “Bu güzel dudakların her santiminin tadına bakmak saatler sürse de umurumda değil, kendinden geçene kadar ve öpüşümden kalbin heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi olana kadar seni öpmeyi bırakmayacağım.” Elimini boynunun hemen altına sokup başparmağımla yumuşak tenini okşadım. Gözleri şehvetle perdahlandı. “Seni öperken, Lucy...” diye fısıldarken ağzım onunkinin üzerinde dolaşıyordu. Lucy’nin dudakları aralandı ve gözlerinin kendiliğinden kapandığını fark ettim. *Sen o erkek değilsinmiş, götüm.*

“Vücudunun her yanına dokunabilmek için giysilerini çıkaracağım. Dudaklarımla, ellerimle...” Dudaklarının kenarından tişörtünün yakasına doğru öpücükler kondurdum ve elimi beline götürdüm. Tişörtünün eteğine ulaşınca, aletime aniden nefesini tutmasına aldırmaamasını emredip tenine dokunmak için elimi tişörtünün altına soktum. “Çok yumuşak,” diye mırıldandım dudaklarımı kulağının hemen altına bastırıp avucumu yavaşça memelerine doğru çıkarırken.

Lucy’nin nefes alış hızlandı ve gözlerini açtı.

Fırtınalar. Doğrudan ruhuma bakan iki güzel fırtına.

Kızgın olduğunu görebiliyordum ama aynı zamanda aç görünüyordu, o yüzden pes edip nazikçe dudaklarını öptüm. Kalçalarını altımda kıpırdatmaya başlayınca, elim belinin etrafında kasıldı. Dilini dışarı çıkarıp altdudağını ıslattı, hafifçe onu ısırınca kısık bir sesle inlediğini duydum.

“Sadece biraz tadına bakacağım,” dedim. “Seni kontrol edebilmek için.” Tekrar sertçe kaşlarını çattı. “Belki başka bir şey yapmadan önce tadına bakabilmen için penisimi tam buraya koyarım. Belki de koymam. Belki ağzına boşalıp hepsini yuttuğunu izleyemedenden önce derinlerine girmeme engel olamam.”

“Yutacağımı kim söyledi?” diye sordu Lucy küçük yumruklarını sıkarken.

Kendime hâkim olamayıp sııttım ve gözlerinin ağzımda doluşmasını izledim. “Ah, hepsini yutmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi Lucy? Tıpkı benim de senin her santimini yalamak için sabırsızlandığım gibi.”

Birbirimize bakarken saniyeler geçti.

En sonunda Lucy yutkundu. “Başka ne yapacaksın? Fırsatın olacağından değil, sadece merak ettim...”

“Ah, sana birçok şey yapacağım, Lucy. Senin de bana birçok şey yapmana izin vereceğim çünkü ellerini üzerimde gezdirmekten keyif alacağını biliyorum.” Elimle tişörtünü kaldırdığım yere baktım, karnı görebiliyordum. Elim daha fazla yukarı gitmesine nasıl engel olduğumu sormayın, bir şekilde oldum ve tişörtünü indirdim.

“Çok yazık, bana izin versen giysilerini yırtarak üzerinden çıkarıp sana hissettirebileceğim onca şeyi gösteremeyeceğim, seni mümkün olan en iyi şekilde doldurup da küçük güzel amın etrafımda kasılırken ne kadar yüksek sesle haykırdığını göremeyeceğim,” diye mırıldandım gözlerinin içine bakarken. “Amının doyumsuz olduğuna bahse girerim. Muhtemelen sana daha fazlasını vermem için yalvarırsın.” Çıplak tenini görmenin ve ona dokunmanın baştan çıkarıcı olduğunu düşündüysem, gözlerinde gördüğüm ifade öldürücü darbeydi. “Ne yazık ki gitmek zorundayım ve bütün gece sana sahip olamam.”

Ondan uzaklaşırken, Lucy başını yana yatırıp dirseklerinin üzerinde doğruldu. Sonra göğsümü itip tekrar üzerime çıktı.

“Bunu yapmaktan vazgeçmelisin,” diye mırıldandım, uzanıp yüzüne, gözlerimi alamadığım o güzel gözlerine düşen saçını

kenara iterken. Yanaklarının hafifçe kızardığını ve derin nefeslerle göğsünün hızla yükselip alçaldığını görünce zaten sertleşmiş penisim pantolonumda seğirdi.

“Benden ne kadar hoşlandığını itiraf etmeye hazır mısınız?”

Lucy başını iki yana salladı. “Kendi kendime belki de bu adamdan nefret etmiyorumdur dediğimde, gidip senden aslında fazlasıyla nefret ettiğimi bana gösteren bir şey yapıyorsun.”

Şaşkınlıkla sordum, “Nefretini kazanmak için ne yaptım?”

“Konuşuyorsun. Bana dokunuyorsun. Fısıldıyorsun. Çok yakınıma giriyorsun. Gözlerimin içine bakıyorsun. Sesinin boğuk çıkması için uğraşıyorsun. Kes şunu. Sana seks yapamayacağımızı söylediğimde, kalbimden ve seni ilgilendirmeyen onca şeyden bahsediyorsun.”

Saçını bırakıp teslim olur gibi ellerimi kaldırdım.

“Benimle seks yapmayı bu kadar çok istediğini bilmiyordum, Lucy.”

Lucy inledi. “İstemiyorum. Söylemeye çalıştığım da bu. Ama beni ne yaptığını bilen koca sikler hakkında konuşturup durdun...” Beklenmedik bir şekilde bileğimi tutup elimi pantolonundan içeri soktu.

Ona engel olabilirdim. Onu kendime doğru çekip uslu durmasını söyledikten sonra dudaklarına sert bir öpücük kondurabilirdim. Parmaklarımı kıvrıp kaygan sıcaklığına girmelerine izin vermek dışında birçok şey yapabilirdim ama fazlasıyla merak uyandırıcıydı ve ellerimle dudaklarımı ona değdirdiğimde hiçbir şey hissetmediği konusunda ısrar ederken, sırılsıklam olmasını nasıl açıklayacağını çok merak ediyordum.

“O yüzden bu oldu,” diye nefes nefese beceriksizce açıkladı.

“Bak sen şu işe,” diye mırıldandım, yavaşça vajinasının dudakları ve klitorisiyle oynayıp ıslaklığını her tarafına yaydım. “Bu seni aletler hakkında konuşmaya zorladığım için mi oldu?”

Lucy başını hiddetle sallayarak onayladı ve gözlerim elimi sabit tutmak için hâlâ bileğimi kavrayan ellerine kaydılar.

“Sanırım bunun için özür dilemem gerekir,” diye merhamete

geldim ve ortaparmağımı gergin kaslarından geçene kadar derinlerine soktum. "Demek istediğim, seni bu kadar ıslattığım için."

Lucy başını hafifçe geriye attı ve kalçalarını kımıldatıp parmağımı iyice derine çekti.

"Beni ıslatmadın," diye fısıldadı, parmağımı içinde döndürüp sonra sertçe tamamen içine sokunca kısık bir sesle inledi. Vücudunun gözlerimin önünde canlanma biçimi, dudaklarının arasından kısık bir ses çıkarken altdudağını ısırması... yaptığı her küçük şey beni iyice çılgınlık sınırına çekiyordu.

"Islatmadım mı?" Parmağımı dar vajinasından çıkarıp hassas klitorisi üzerinde gezdirdim. "Çok yazık öyleyse." Elimini iç çamaşırından çekip çıkaramadan beni durdurdu.

"Bekle! Bekle!"

"Evet?"

Lucy kaşlarını çatarak bana bakıp bıkkınlıkla nefesini verdi. "Bu yüzden senden hoşlanmıyorum."

Elimini iç çamaşırından dışarı çıkardım.

"Bekle! Kahretsin!" Kararlılıkla bileğimi tutup elimi tekrar iç çamaşırına soktu. Tanrım, o kararlı ama dalgın bakışları gözlerinin fırtınalı rengiyle birleşince beni gerçekten bitiriyordu. O başlı başına bir fırtınaydı. Hayatıma girdiğinden beri kasırga estirmişti.

"Pekâlâ. Pekâlâ, sesin beni etkiledi," diye en sonunda itiraf etti.

"Hımm," diye mırıldandım, parmağımı vajinasına yavaşça sokarken. "Sesim hoşuna gidiyor, elim de. Benden nefret ettiğini iddia eden bir kıza göre bana dair çok fazla şeyden hoşlanıyor gibisin."

"Sadece elin ve sesin. Sana dair diğer her şeyden... nefret ediyorum."

Serbest elimi sırtına koyup onu tekrar altıma aldım.

"Nefret çok güçlü bir histir, Lucy. Sevgi ve nefret hakkında ne derler bilirsin: Kenardan kayıp sevginin içine düşmek çok kolaydır."

Lucy kendi isteğiyle bacaklarını açtı ve sonra yüzüme doğru yaklaştı. "Hayal görmeye devam et."

Ona gülümsedim.

"Göreceğiz."

Bacaklarını biraz daha ayırıp yakıcı sıcaklığına bir parmağımı daha soktum ve gözlerinin odağını kaybetmesini izledim.

"Bence..."

Serbest elimi ensesinden geçirdim ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp onu öperek kelimelerine engel olurken parmaklarımı ıslatmasının tadını çıkardım. Onu her öptüğümde, damarlarımda uğuldayan kanı duyabiliyordum. Dahası, altımda titrediğini, gizlemek için çaba gösterdiği bir ihtiyaçla vücudunun sarsıldığını hissedebiliyordum.

Onu sinirlendireceğimi bilsem de, çılgınca sertleşmiş ereksiyonumu alıp gitmek zorundaydım. O yüzden parmaklarımı içinden çıkarıp çenesini tuttum, nazik öpücüğümü derinleştirdikten sonra dudaklarını bıraktım ve yataktan kalkıp salına salına kapıya doğru ilerledim.

"Ne?" diye mırıldandı Lucy şaşkınlıkla bana bakarak. "Ne yapıyorsun?"

O güzel, kahrolası memeleri. Güçlkle nefes almasıyla göğsü yükselip alçaldıkça o kusursuz meme uçlarını görmek aletimin sabrını taşıyordu. "İyi geceler, Lucy."

Lucy kendine geldi ve boş gözlerle bana baktı. "Gidiyor musun? Şimdi mi?"

"Aletimi vücudunun belirli bölgesine gömerken gece boyunca altımda inlemeni dinlemeyi her şeyden çok isterim ama benden hoşlanmıyorsun, unuttun mu? Bana benden hoşlandığını söylersen belki fikrimi değiştirim."

"Senden hoşlanmıyorum."

Başımla onayladım. "Ben de böyle düşünmüştüm. Ayrıca, Aiden'in yanına dönmeliyim."

Lucy onun adını duyunca omuzları biraz gevşedi ve dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını onlara doladı. "Demek yalan

söyleyip senden hoşlandığımı iddia etsem bile kalmayı planlamıyordun. Güzel. Ne komik bir adamsın.”

Omuzlarımı silkip kapıyı açtım. “Belki kalmazdım. Ama seni kesinlikle yanımda götürürdüm.”

“Seninle gelmezdim.”

Lucy’nin odasından çıktıktan sonra ona bakıp gülümsedim. “Bence gelirdin, benim küçük takipçi sapığım. Aslına bakarsan, başka bir erkekle olduğundan çok daha fazla gelirdin.”

Lucy gözlerini kıstı ve bir sonraki kelimelerinden emin değilmiş gibi duraksadı ama tereddüdü fazla uzun sürmedi. Kendimi herhangi bir şeyi hiç içinde tutup tutmadığını merak ederken buldum. “Büyük bir hata yapmadan önce durduğun için teşekkürler.”

Kahretsin, ağzından çıkan her kelime bana kabul edemeyeceğim yeni bir mücadele sunuyordu. Ve bu benim için kocaman bir tahrik unsuruydu – güzel yüzü, fırtınalı gözleri ve elbette meme uçlarından sonra... sanırım kusursuz kıcını da unutmamak gerekirdi.

“Rica ederim,” dedim hevesle. “Bir şeyi sezmiş olmalısın. Zaten bana ayak uydurup uyduramayacağından ya da beni yeterince tatmin edip edemeyeceğinden emin değildim. Sırf hassas duygularını incitmemek için rol yapmaktan nefret ederim.”

Lucy’nin kısık bir sesle hırladığını duydum ve fırlattığı yastık yüzüme çarpmadan kapıyı kapadım.

O güzel gözlerinin başının arkasında kaybolmasını izlemek için sabırsızlanıyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucy

"Olive."

"Olive, uyan."

Hiçbir şey olmadı. Homurdanmadı bile.

"Olive. Olive. Olive."

Nihayet homurdandı. "Git başımdan, Lucy."

"Uyanmalısın," dedim, onu hoplatmak için iki elimle yatağa abanmaya başlarken.

"Bana iyi bir sebep sunarsan gözlerimi açmayı düşünürüm," diye mırıldandı ve bana arkasını dönüp yastığa sarılarak onu iyice kendisine çekti.

"Çünkü ben uyandım."

"Evet. Sanmıyorum. Güzel denemeydi, şimdi defol."

"Olive."

"Lucy."

İçimi çekip yatağa oturdum. "Olive, uyan."

"Lucy, git başımdan."

"Bu oyunu böyle oynamıyoruz, Olive. Seni uyandırmak için odana gelirim ve sen de uyanırsın. Memelerinin üzerinde yattığın için onların üzerine uzanıp rahatıma bakamıyorum bile. Onları eziyorsun. Öldürüyorsun. İnsaf! ol, kadın!"

"Jason'a ne yaptın?"

"Ona ne mi yaptım? Rüyanda üçlü yaptığımızı mı görüyordun?" Onu hafifçe itip yanına uzanmak için yerleştirdim. "Fantezi-

lerinde rol almam için beni seçmene sevindim, yeşil Zeytin'im. Benimle tüm detayları paylaş."

Olive derin bir nefes verdi. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hımm..." Yastıklarından birini başının altından çektim. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ." Olive kaçınılmazı kabullenip sırtüstü döndü ve bana kalırsa örtülere biraz fazla istekle vurdu. "Saat kaç?"

"Dokuzu geçiyor."

"Gerçekten mi? Bu bir ilk. Genelde beni daha insani olmayan bir saatte uyandırırısın."

"Gördün mü?" Omzumla onunkini dürttüm. "Uslu olabiliyim. Ben iyi bir arkadaşım."

"Pekâlâ. Artık uyandığıma göre... neden uyandım?"

"Çünkü sana verecek haberlerim var."

"İyi mi, kötü mü?" diye sordu Olive, örtülerin altına girebilmem için onları kaldırırken. Onu erken uyandırdığımda bundan nefret eder gibi davransa da, yatak odasını ziyaret etmemden benim kadar hoşlandığını biliyordum.

Pekâlâ, belki benim kadar hoşlanmıyordu ama yine de sevdiğine emindim.

Onunla paylaşmak istediğim şeyleri düşündüm ve iyi mi yoksa kötü mü olduklarına karar veremedim. Birkaçı kesinlikle iyiydi ama belki kocaman kötü bir haber diğer tüm iyi haberlerin önüne geçebilirdi? Mecbur kalana kadar onu düşünmeyecektim.

"Birkaç iyi ve birkaç kötü haberim var?" dedim herhangi bir şey söylemeden.

"Pekâlâ. Söyle bakalım."

"Önce hangisini duymak istiyorsun?"

"Önce güzel haberleri ver."

Başımınla onayladım. İyi seçimdi. "Tüm güzel haberler içinde en iyisi sana..." Kelimeyi uzatıp beklentiyi artırmak için duraksadım.

"Evet... bana?.."

“Sana... *Ruh Sızı* için kahrolası bir SESLİ KİTAP anlaşması ayarladım!”

Olive yatakta doğrulup kocaman gözlerle bana baktı. “Bir anlaşmamız mı var?”

“Evet. Bir tane ayarladım. Ve en iyi kısmı bu da değil.” Enerjimi zaptetmekte zorlandığım için doğrulup bağdaş kurdum.

“Söyle artık!”

“Seslendiren sen olacaksın!”

Olive’in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Ne? Seslendiren mi? Neden ben seslendireyim ki?”

“Kendi kitabını senden daha iyi kim okuyabilir?”

“Lucy. Hayır.”

Ben omzunu hafifçe ittirince geriye doğru sendeledi. “Olive. Evet.”

Başını iki yana sallayıp yataktan çıktı. “Olmaz. Bunu yapmayacağım.”

Yatak boyunca ilerleyip derin bir nefes vermesini izledim. “Evet, yapacaksın. Hem de yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, neden bilmek ister misin, yeşil Zeytin’im?”

“Ah, lütfen beni aydınlat.”

“Çünkü kahrolası kocan da seninle birlikte kitabı okuyacak, bu yüzden.”

Olive yürümeyi bıraktı ve sersem gülümsememi tutmakta zorlandım.

“Jason mı? Benimle birlikte kitabımı mı okuyacak? Onunla bunu konuştun mu?”

“Elbette konuştum. Onun adına karar veremem, gerçi onu sana küçük, güzel bir pakete sarılı bir şekilde ben verdiğim için böyle bir hakkım olması gerektiğini düşünüyorum. Birkaç gün önce onunla konuştum ve o kocaman gülümsemesine bakılırsa, bu fikir *gerçekten* hoşuna gitti. Yayıncı da buna bayıldı, o yüzden... bu iş olacak!”

Olive tekrar yatağa çıktı ve suratında sevimli bir sırıtışla bacaklarını altına alıp oturdu. “Sen bir dâhisin, Lucy. Bu fikre ba-

yıldım. Kitabı okuyacak olmaktan pek hoşlanmadım ama ben ve Jason... bunu sevdim.”

Ona gülümsedim. “Rica ederim, küçük yeşil Zeytin'im. Önce Jason'a yapacakları ödeme onları endişelendirdi ama kocan hiçbir şey istemedi, o yüzden anlaşma *Ruh Sızı*'nın yalnızca işitsel haklarını kapsıyor. Yüklü miktarda avans da alacaksın. Bundan emin oldum.”

“O hâlde sen de yüklü miktarda komisyon alacaksın.”

Kaşlarımı çattım. “Ah, hayır. Ben sadece sana yardım ediyorum. Aslına bakarsan, geçici temsilci unvanı hoşuma gitti ve bunu kullanacağım ama senden para alamam.”

“Evet, alacaksın. Aksi takdirde, neden bir sürü yayıncılık şirketiyle konuşacak vaktini harcayasın?”

“Çünkü sana yardım ediyorum.”

“Evet. Çünkü bu işte iyisin. Rakamlar ve insanlara istediğini yaptırma konusunda. Üstelik işimi önemsiyorsun. Karakterlerimi önemsiyor ve benim için en iyisini istiyorsun. Benim için senden daha iyi bir temsilci olduğunu sanmıyorum, o yüzden temsilcim olarak kalıp komisyonunu alacaksın.”

Gözlerimi kısarak ona bakıp sözlerini düşündüm. Tabii ki bir işe ihtiyacım vardı, bu kabul görmüş bir gerçektir ama en yakın arkadaşımdan para almak... bu fikirden pek hoşlanmamıştım. Olive benim en iyi arkadaşımdı, bir başka anneden doğmuş kız kardeşimdi. Ona elimden geldiğince yardım edecektim ve ona ihtiyacı olan her konuda yardım etmekten gerçekten keyif alıyordum fakat...

Olive gözümün önünde parmaklarını şaklatıp düşüncelerimi böldü. “Düşünmen gereken bir şey yok. Sana temsilcim olmanı teklif ettim. Temsilciler ödeme alırlar. Benim için bir anlaşma ayarladın, bu seni resmen temsilcim yapıyor. Geçici değil. Senden bana sesli kitap anlaşması sağlamanı istemedim bile, yine de bunu başardın. Sen benim temsilcimsin, Lucy. Ve yüzde yirmi beş komisyon alacaksın.”

“Yüzde yirmi beş mi? Sen aklını mı kaçırdın? Ne kadar avans alacağını biliyor musun ki?”

Gerçekten arkadaşımın para almayı aklımdan geçiriyor muydum? Üstelik o miktarda bir parayı? Hiç sanmıyordum.

“Temsilcilerin aldığı komisyon yaklaşık olarak bu. Her kitap, sesli kitap, yabancı ülkelerde yayım hakları ya da imzalamam için önüme koyduğun her neyse onun anlaşması için yüzde yirmi beş alacaksın, hem avanstan hem de telif ücretlerinden.”

Kendimi rahatsız hissedip başımı iki yana sallarken oturduğum yerde kıpırdandım. “Olmaz.” *Mümkün değildi*, bu çok fazla paraydı. “Yüzde yirmi beş çok fazla. Paranın o kadarını *kimseye* verme.”

Olive saçmalıyormuşum gibi omuzlarını silkti. “Sen benim temsilcimsin. Beni kollayacak ve benim için mümkün olan en iyi anlaşmaları sağlayacaksın. Bunu çoktan yaptın. Neden hâlâ bu konuyu konuştuğumuzu anlamıyorum. Kitabı Jason’la birlikte okumayı önermek aklımın ucundan bile geçmezdi. Bunu düşünmüş olsaydım bile, kabul etmelerini zar zor sağlardım. Ayrıca Jason zaten Isaac’i oynadı, sözleşmesinin sorun çıkarmayacağından emin misin?”

“Senden önce düşündüm. Bunu Jason’ın menajeriyle çoktan görüştüm. Tom film DVD olarak yayınlandığında bunun iyi bir reklam olacağını söyledi. Emin olmak için Jason’ın sözleşmesini kontrol etti. O açıdan hiçbir sıkıntı yok.”

“Gördün mü?” Olive işaretparmağıyla biraz sertçe omzumu dürttü. “Şimdiden her şeyi düşünmüşsün. Sen benim temsilcimsin.”

“Evet,” diye pes edip az önce Olive’in dürttüğü yeri ovuşturdum. “Elinde bir sonraki kitabının ön okuma kopyası bile olmayan bir temsilci. Ne temsilci ama. Belki Jasmine’e temsilcin olmasını teklif etmelisin.”

Biraz kıskanıyor muydum? Evet, olabilir. Ne olmuş yani?

Olive elini uzattı ve çenesiyle onu tutmamı işaret etti. Elini tuttum.

“Yüzde yirmi beş.”

İçimi çektim. “Yüzde on.”

Olive bana sıkılmış gibi baktı. “Yüzde yirmi dört.”

Bir rakamda anlaşmamızın ne kadar uzun sürdüğünü tahmin etmiş olmalısınız ama emin olamıyorsanız, gerçekten uzun sürdü. Bol miktarda el sıkışmanın yanı sıra fazlasıyla baş onayı da vardı. En sonunda, yüzde on beşte karar kıldık.

“Şimdi uyuyabilir miyiz?” diye sordu umutlu bir bakışla. “Belki biraz kestirebiliriz?”

Üstüne atılarak ona sarıldım ve yastıkların üzerine düştük. “Birlikte çalışacağız.”

Olive güldü. “Evet. Kamçıyı indirişini şimdiden duyabiliyorum.”

Derin bir nefes daha verdim. “Hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun. Tüm yayıncılara karşı çok iyi davranıyorum.”

“Kırbacını şaklatman hoşuma gidiyor, o yüzden sorun yok. Başka birinin temsilcim olmasını istemezdim. Bence ne yapmalısın biliyor musun?”

“Ne?”

“Catherine’i arayıp ona işi aldığını söylemelisin.”

Tavana bakarken midem altüst oldu. “Bunu duyduğuna sevineceğini sanmıyorum. Muhasebecilik işini kabul etmemi çok istiyordu.”

Olive’in gözlerini üzerimde hissedince, etkilenmemiş gibi yapmaya çalıştım ama beni bunu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

“Pekâlâ. Onun konusunu açmamam gerekirdi. Benim hatam.”

Umursamaz bir ses çıkarıp kötü şeyler düşünmemeye çalıştım. “Pekâlâ, ikinci güzel haberi duymaya hazır mısınız?”

“Öyleyse kestirmeyecek miyiz? Tamam. Söyle.”

“Sesli kitap anlaşmasını kutlayacağımız için kestirmek yok.”

“Mimoza kokteyline ne dersin?”

Alkol... Bunu yapabileceğimden emin değildim. Bulabildiğim tüm içkileri, tüm tekilaları içmek istiyordum ama bir süre içebileceğimi sanmıyordum. Yine de başımla onayladım ve

Olive sessizliğimi sorgulamayıp konuyu kapadığı için yıldızlarına teŖekkür ettim.

“Kutlama kahvaltısına geçmeden, ikinci güzel haber Ŗu; ne olduğunu sana söylemeden önce bundan çok daha büyük, devasa bir anlaŖmayı tamamlamaya alıŖıyorum. nc haber de kendime bir ev buldum!”

Olive dirseğinin üzerinde doğrulup zgn ve kırgın bir Ŗekilde dudaklarını bzŖtrerek bana baktı. “Ne? Gidiyor musun?”

Ona bakabilmek için yan tarafıma döndüm. “Devasa anlaŖma hakkında söylediklerimi duydun mu? Duymadın mı?”

Olive bana bakmaya devam edince gözlerimi devirdim.

“Haftalardır buradayım, Olive ve buraya geldiğimden beri küçük bir apartman dairesi arıyordum ama hiçbir Ŗey bulamamıŖtım.”

“Ve Ŗimdi buldun. Nerede?”

“Eski evimize yakın bir yerde. Kapanan ayevini hatırlıyor musun? Kafama bir fincan çay dktğn ve ikimizin de kovulmasına sebep olduğu yer? Oradan iki blok ötede. Güney Kaliforniya niversitesi’ne yakın, sanırım bir ev arkadaŖı arayacağım.”

Olive beni sert bir ifadeyle süzdü. “Kafana ay dkmedim. Ayağım takıldı ve dŖtm.”

“Evet. Üzerime dŖtn. Elinde bir fincan sıcak çay varken.”

“Sıcak değildi. İçinde soğuk süt vardı. Her neyse, lmedin. Ama Ŗimdi gitmemelisin. Adam ve Aiden’la yakınlaŖmaya baŖlamıŖken olmaz.”

Bir kadına pek yakıŖmayacak alaycı bir kahkaha attım. “Adam Connor’la yakınlaŖmak mı? Ŗaka mı yapıyorsun? Birkaç gün öncesine kıyasla Ŗu an ondan daha çok nefret ediyorum.”

“Neden? Artık Ŗınav çekmiyor mu?”

Tanrım! ArkadaŖım bile o kendine hayran pisliğin tarafını tutuyordu. Tekrar yatağa çöktüm.

“Beni çok hayal kırıklığına uğrattın, yeŖil Zeytin’im. Dün gece evinize izinsiz girdiğini duyunca, ona karŖı o kadar sevgi dolu olmayacağına bahse girerim.”

Hımm, belki Olive’i Ateşli Film Yıldızı’ndan şikâyetçi olması için ikna edebilirdim. Bu harika bir beklenmedik gelişme olurdu! Çok iyi intikam almış olurdum. Fakat çok geçmeden Olive o güzel hayallerimi öldürdü

“Adam içeri izinsiz girmedii. Jason’ı aradı ve Jason da onu içeri aldı. Adam odana girdikten sonra kapının öteki tarafında bittim çünkü dinleyip neden burada olduğunu öğrenmeliydim ama Jason beni uzaklaştırdı ve hiçbir şey duyamadım. O yüzden bir an önce dökül. Dünyanı altüst etti mi?”

“Seks yapmadık,” diye mırıldandım kısık sesle.

“Denemediğin için değil herhalde?”

Olive’a aldırmadan komodindeki cep telefonuna uzanıp sate baktım.

“Şu işe bak, gitmeliyiz. Öğle yemeğine kadar trafikte takılıp kalmak istemiyorum. Mide gurulduyor; bir şeyler yemeliyim, belki waffle, belki omlet, belki kruvasan, belki hepsi birden. Ayrıca kahveye ihtiyacım var. Sonra belki tatlı yerim. Hadi, uyku-cu.” Yataktan fırlayıp yastıklardan biriyle ona vurdum. “Kutlamaya gidiyoruz.”

“Sabah coşkunu asla anlayamayacağım, Lucy.” Olive ona – hafifçe elbette– vurmak üzereyken yastığı elimden çekip yüzüne düşen saçını itti.

Yataktan kalkarken duraksayıp kaşlarını çatarak bana döndü. “İyi *ve* kötü haberlerin olduğunu söylemişsin. Kötü haberi vermedin.”

Onunla göz temasından kaçınıp bir şeylerle meşgul olmak için örtülerin kenarıyla oynadım. “Bir şey almak için Target’a uğramamız gerekiyor. Kutlama kahvaltısından sonra sana her şeyi anlatırım. Açlıktan öleceğim, hadi.” Örtüyü onun yüzüne attım. “Bana eziyet etmeyi bırak ve kalk.”

“Tanrım. Pekâlâ.” Olive örtüleri üzerinden attı ve iyice gerinip esnedikten sonra yataktan kalktı. “Saat kaç?”

“Belki... sekiz civarı olabilir,” dedim omzumun üzerinden,

hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken – kızgın bir kadından kaçan herkesin erken başlaması gerekirdi.

Kapı çerçevesine varınca, Olive ellerini yavaşça aşağı indirip cinayet işlemeye meyilli bir ifadeyle bana baktı. Elbette, ona kocaman gülümsedim. “Buna kahvaltı denmesinin bir sebebi var, çok erken yapılması gerekiyor, Olive. Bana kızma.”

“Yerinde olsam koşmaya başlardım.”

Oğlu İçin Mücadele Veren Bir Baba: Yeni Bir Velayet Savaşı mı?

Geçen sefer Adam Connor ve Adeline Young arasında bir velayet savaşı olasılığı hakkında dedikoduların dolaştığını işittiğimizden bahsettiğimizi hatırlıyor musunuz? İşte o gün geldi çattı, dostlar. Savaş başladı.

Genellikle ünlü bir çift velayet savaşına girdiğinde, kapalı kapılar ardında neler döndüğünü öğrenmek için çifte yakın kaynaklardan medet umarız, en sevdiğiniz ünlülerin hayatları söz konusu olduğunda kim makul dozda drama hayır der ki? Ama bu durumda, söz konusu yeni gelişmenin ardındaki sebebin oldukça açık olduğunu düşünüyoruz, siz de katılmıyor musunuz?

Dün Adam Connor çocuğunun annesiyle hiçbir problemi olmadığını ama son yaşanan olaylar ışığında, oğlunun güvenliğini sağlamak için Aiden Connor'ın tek taraflı velayetini üstlenmek üzere dava açacağını açıkladı. Açıklamada paparazzi karmaşasına değinen tek cümle şuydu: “Anlaşılır biçimde, Aiden olanlar yüzünden hâlâ huzursuz ama çok daha iyi.”

Hollywood'un ateşli babası anne-oğul arasındaki ilişkiyi koparmaya çalışmadığını, Adeline Young'ın oğlunu ziyaret etme hakkına sahip olacağının üzerinde durdu. Üstüne üstlük, Adam Connor bunu Adeline'ı incitmek için yapmadığını, sadece hayatının bu noktasında oğlunun ihtiyaçlarını düşündüğünü vurguladı. Bize sorarsanız, avukatı aradığında Adeline çok sinirlenecek.

Konu hakkındaki düşünceleriniz neler? Adeline olayın ardından her şeyi ele alış biçimi yüzünden basın kuruluşları ve Connor hayranları

tarafından acımasızca eleştirildikten sonra, bunun oğullarını nasıl yetiştirdiği -ya da yetiştiremediği- konusunda Adam'la ilk çatışması olmadığını düşünüyoruz. Sizce Adeline buna karşı koyacak mı?

Çiftin hayranıysanız ve birbirlerine geri dönmelerini umuyorsanız... o hayallere veda etmenin vakti geldiğini düşünüyoruz. Adeline'in menajerine Adam'ın açıklaması hakkında yorum yapması için ulaştığımızda çıt çıkmadı. Durumu görüşmek için yeterli zamanları olduktan sonra bir açıklama yapacaklarına hiç şüphemiz yok, o yüzden sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz.

Şimdilik sizi Adam'ın açıklamasının en güzel kısmıyla baş başa bırakıyoruz.

“Oğlum benim için her şey demek. Güvende olduğunu bilmeliyim. Onun yaşında düşünmemesi ya da bilmemesi gereken şeyler hakkında endişelenmediğinden emin olmak zorundayım – örneğin, arka bahçede kendi hâlinde oyun oynarken elinde fotoğraf makinesi olan bir adamın çalılarının ardından fırlayıp fırlamayacağı hakkında endişelenmesi gibi. Bundan emin olmanın tek yolu benim sorumluluğumda olmasından, her an nerede ve kiminle olduğunu bilmemden geçiyor. Bir kez daha söylüyorum, Adeline'la bir sorunum yok. Hâlâ konuşuyoruz, birlikte vakit geçiriyoruz ve onun için her şeyin en iyisini diliyorum. Mesele biz değiliz. Mesele Aiden için neyin en iyisi olduğu. Bunun bazı insanlar için manşetlik haber değeri taşıdığını bilsem de, bundan sonra özel hayatımıza saygı duymanızı rica ediyorum. Lütfen bu konuyu olmadığı bir şeye dönüştürmeyin. Adam Connor, Adeline Young'la savaşıyor. Burada sadece oğlu için en iyisini isteyen bir baba savaş veriyor.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Lucy

Bazen hayatınızın değişmesi yıllar sürer. Bazense bir ömür. Bir sabah uyanıp etrafınıza bakarsınız ve birdenbire her şeyin değiştiğini fark edersiniz. Arkadaşlarınız sandığınız insanlar ve sevdikleriniz... çoktan gitmişlerdir. Hayatınız farklıdır. Farkında olmadan zaman uçup gitmiştir.

Fakat bazen... bazen her şey gözlerinizin önünde değişir.

Göz açıp kapayıncaya dek.

Bir an hayatın yolunuza çıkardığı her şeyin kolayca üstesinden gelebileceğinizi düşünürken, bir sonraki an ise... kibarca söylemek gerekirse... altüst olursunuz.

Olive'in arka bahçesinde tek başıma otururken aklımdan bu düşünceler geçiyordu. Mahvolduğum. Her şeyi berbat ettiğim.

Görkemli bir şekilde.

Olive ve Jason'a haberi verdikten sonra onları içeride bırakıp dışarı çıkmıştım çünkü çok güzel bir geceydi ve yıldızları seyretmek istiyordum... bu aslında biraz temiz hava almaya ihtiyacım olduğu, her şeyin yolunda gideceğine dair kendimi temin etmem ve sadece nefes almam gerektiği anlamına geliyordu. Sadece gözlerimi kapayıp nefes almam lazımdı. Olive bana katılmak için kalkınca, gözümün ucuyla Jason'ın nazikçe onun elini tutup başını iki yana salladığını gördüm.

Onu uzun süre içeride tutabileceğini sanmıyordum ama yine de denemesi takdire şayandı.

Aniden kalp krizi geçirmeden başarılı bir şekilde en az birkaç dakika nefes aldıktan sonra Olive ve Jason'ın hâlâ uyanık olup olmadıklarını görmek için omzumun üzerinden baktım.

Uyanıklardı. Ve dans ediyorlardı.

Müzik olmadan.

O sahneye dair beni bu kadar derinden etkileyenin ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama göğsümde saf acı hissettiğimi hatırlıyorum.

Yanlış anlamayın, bu kıskançlık değildi. Mutlu olmalarından başka bir dileğim yoktu ama belki de ilk kez birinin bana sıkıca sarılmasını ve Jason'ın Olive'e baktığı gibi bakmasını istiyordum. Olive gözlerini kapayıp başını onun göğsüne koyarken, Jason'ın parmakları onun saçıyla oynadı.

Müzik çalmıyordu.

Dünyada ikisinden başka kimse yoktu.

Kısa bir süreliğine, kendim için de aynısını diledim.

Yerçekimi tek başınıza üstesinden gelemeyeceğiniz kadar fazla olduğunda birinin sizi tutmak için yanınızda olmasının verdiği güven duygusu, kendinizi bırakabilecek kadar güvendiğiniz birinin olması.

Bir an için birinin beni tutmasını ve bana her şeyin yolunda gideceğini, korkularımın yersiz olduğunu söylemesini istedim.

Yakından bir yerden müzik sesi duyunca kısa bir anlığına tereddüt ettim, sonra yerden kalkıp Adam Connor'la aramda duran duvarı dikkatle tırmandım.

Taş patikayı takip ederken, cam pencerenin önünde durmuş beni izlediğini görünce hareket etmeyi bıraktım. Olive'le o ilk gece gördüğüm Adam Connor'dan biraz farklıydı: gömleğinin kollarını kıvrımış, siyah pantolon giymiş... Tek farkı bir şeyi çözmeye çalışır gibi görünmüyordu. Aksine, birbirimize bakarken, her şeyi çözmüş gibi görünüyordu.

O her kızın isteyebileceği bir erkekti.

Çok ateşli bir baba olması da cabasıydı.

Birden iliklerime kadar ürperdim ve kollarımı etrafıma dolayıp ona doğru yürüdüm.

Bana kapıyı açarken gözlerini gözlerimden kaçırmadı.

Adam herhangi bir şey söyleyemeden ona doğru bir adım atıp onu öptüm. "Seni çılgınca becermek istiyorum" tarzı bir öpücük değildi, bunu yapmanın benim için bir sakıncası olmasa da. Sadece... farklı bir öpücüktü. İsimlendirmek istemediğim türdendi.

Canı cehenneme. Pekâlâ. Tatlı bir öpücüktü. Kaçındığım türden.

Beni durdurmadı. Öylece durdu, ben haykıran kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yaparken, dudakları dudaklanmın üzerinde yavaşça hareket etti.

Ya beni itmek ya da içeri çekmek –bu riske giremezdim– için kolu nazikçe belime değince dudaklarından uzaklaştım ve tekrar müziği duydum.

"Lucy..." diye mırıldandı Adam, sıcak nefesini ıslak dudaklarımda hissettim.

"Bu şarkıyı bilmiyorum," diye mırıldanarak karşılık verdim ve en sonunda gözlerinin içine baktım. "George Michael olduğunu biliyorum ama şarkının adını bilmiyorum."

Adam gözlerimde bir şey ararken bir süre sessiz kaldı.

"Şarkının adı 'Jesus to A Child,'" dedi tuhaf bir sessizlikten sonra.

Başımınla onayladım ama başka bir şey söylemedim.

"Şarkıyı sormak için mi geldin?"

"Daha önce hiç duymamıştım. Güzel bir şarkı."

"Eski ve gerçekten de güzel bir şarkı."

Bana bakan o parlak yeşil gözleri son derece yoğun ve aynı zamanda nazikti de. *Benim* artık en ufak bir fikrim olmasa da neye ihtiyacım olduğunu o görebiliyor muydu? Zoraki bir gülümseme takındım ve karşısında dururken içimin nasıl titrediğini yansıtmamak için elimden geleni yaptım.

Onun yanına gelmek için o duvarı aşmaman gerekirdi, diye haykırdı beynim. *Aptal kalbini dinlememeliydin.*

“Dans etmeyi sever misin?” diye sordum sağduyuma aldır-
madan.

“Hayır.”

“Ah,” dedim şaşkınlıkla. “Pekâlâ.”

“Yine de teklif et,” diye karşılık verdi Adam.

Tereddüt ettim.

“Benimle dans eder misin?”

“Evet.”

Adam sıcak ve kocaman eliyle elimi tutup beni içeri çekti. Kapıyı kapayıp bana doğru döner dönmez ona sokuldum, elimi kalbinin üzerine koyup başımı hemen yanına yasladım. Bir an için vücudu dondu ama sonra kollarından birini belime dolayıp beni daha da kendisine doğru çekti.

Tuttuğum nefesimi verdim ve kalbimdeki bir şey rahatladı.

Aptal kalbimdeki bir şey rahatladı demek daha doğru olurdu.

Bana ne olduğunu sormadı ama eninde sonunda soracağını biliyordum. Sadece saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıp çenesini başımın tepesine yaslamakla yetindi.

Kahrolası aptal kalbim ürperdi.

Sonra sol elini kaldırıp elimi kalbinin üzerinden çekti. Bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı ama çok ileri gittiğimin farkındaydım.

Elimi aşağı indirirken, onu yarı yolda yakaladı ve parmaklarımızı birbirlerine kenetlemeye başladı. Gözlerimi açtım, parmaklarım onunkilerin arasına kusursuzca otururken, başparmağının başparmağımla işaretparmağım arasındaki hassas bölgeyi hafifçe okşamasını izledim.

Parmaklarımı elinin etrafında kıvrıp onu tuttum.

Başımı göğsünden kaldırmadan kirpiklerimin arasından ona bakınca, bütün dikkatinin ellerimizde olduğunu gördüm. Farklı görünüyordu. Düşünceli. Endişeli miydi? Sonra gözlerini kırptırdı ve elimi tekrar göğsüne koyup kendi elini de üzerine koydu.

Çok cüretkâr olduğunun... farkındaydım.

Onu baştan çıkarıp yatağa atmaya çalışan bendim, kalbimi baştan çıkarmaya çalışmaya *hakkı yoktu*.

Ama... yine de elimi tutmasına izin verdim. Rahattı.

Adam'la o şekilde durmak rahattı. Kalbinin sabit bir ritimle attığını duymak. Vücudumda sıcaklığını hissetmek.

Sırtıma koyduğu eli, elimi tutan eli kadar rahatlık vericiydi. Beni dünyaya bağlıyordu.

Belki de ona bağlıyordu.

Her şey kalbim için çok kolaydı.

Ve her şey çok korkutucuydu.

Yine de ona izin verdim. Beni yargılamayın. Yerimde olsaydınız, şimdiye kadar eriyip gitmiştiniz; en azından ben hâlâ dik durabiliyordum. Ben kazandım, siz kaybettiniz.

O yüzden kalbimi ellerinde tutmasına izin verdim. Zaten sadece kısa bir süreliğineydi.

Birdenbire şarkı bitti ve odaya çöken sessizlik her nasılsa George Michael'dan daha yüksekti. Sadece birkaç saniye sürdü çünkü aynı şarkı tekrar başladı.

Ama... o birkaç saniye, Adam benimle hafifçe salınmaya devam etti ve dileğim gerçekleşti. Müzik olmadan dans ettim. Geçici bir anlığına olsa da, Olive ve Jason'ın sahip olduğu şeyi tattım.

Bunun beni korkutması gerekirdi... ama korkutmadı.

Ne kadar aptal bir kalbim olduğundan bahsetmiş miydim?

Tekrar gözlerimi kapadım ve Adam hareketlerimizi yönlendirirken, acı verici sözleri sindirdim. Sadece şarkının sözleri değildi. Onun da acı çektiğini hissedebiliyordunuz – George Michael'ın yani.

Kaybettiği aşkı yüzünden acı çekiyordu ve ben de asla sahip olamayacağımı bildiğim aşkı ararken kaybolmuştum.

"Bu doğru mu? Söylediği?" diye sordum kısık bir sesle.

"Hangi kısmı?"

"Aşk gerçekten derin mutluluk mu getirir?"

"Sen söyle. Erkek arkadaşı olan sendin."

“Karı olan sendin. Jameson’ı... sevdim... ama öyle değildi. Buna asla sahip olmadım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O... biz... yatakta harikaydık, bu kadarını söyleyebilirim ama yatak dışında... bilemiyorum, ona hiçbir zaman Olive’in Jason’a güvendiği gibi güvenmedim. Flörtözdü. Ciddi değildi ama başkalarının yanında benimle olduğundan pek farklı olmadığını görmek yine de üzücüydü. Jason’ı Olive’e bakarken yakaladığımda, Olive su içmek gibi sıradan bir şey yapsa da çılgın biri gibi davransa da, Jason’ın dudaklarının yukarı kıvrıldığını görüyordum. Gerçekten duygusalsam ve dikkatle bakarsam, Jason’ın ona olan sevgisini resmen görebiliyorum. Aşırı duygusallık ettiğimin farkındayım ama bu onlara çok yakışıyor. Aşk onlara yakışıyor. Doğru görünüyor. Ben buraya gelmeden önce...” Tereddüt ettim, bunu paylaşmalı mıyım emin değildim. “Müzik olmadan dans ediyorlardı. Oturma odalarının ortasında müziksiz dans ediyorlardı.”

“Ah,” diye mırıldandı Adam, elini sırtımda yukarı aşağı hareket ettirdi – beklemediğim nazik, yatıştırıcı bir okşamaydı. “Bu yüzden bana dans etmeyi teklif ettin.”

“Hayır,” diye hemen inkâr ettim... belki biraz fazla hızlıydı. “Hayır. Onları kıskanmadım, o tür bir şey değil,” diye tekrarladım. “Şarkı. Şarkı hoşuma gitti. Şarkı için... geldim.”

“O şarkıyı ben de seviyorum, Lucy,” diye mırıldandı, sesi öylesine kısıktı ki neredeyse duyamayacaktım.

Hâlâ şarkıdan mı bahsediyorduk? Adam şarkıdan bahsediyormuş gibi görünmüyordu.

Sözlerine devam etmeyince, gözlerimi kapayıp bir kez daha kahrolası şarkıya ve sözlerine odaklandım. Şarkıyı sevmiştim. Hatta sanırım ona bayılmıştım. Ama Adam Connor’dan *hoşlanmıyordum*. Buraya gelmemin sebebi o değildi. Ona âşık olmuyordum ya da öyle aptalca bir şey yaşanmıyordu. Kalbimin ne söylediğinin önemi yoktu, tenini tenimde her hissettiğimde vücudumun canlanmasının önemi yoktu. *Yoktu*.

Belki olabilirdi.

“Rahatla, Lucy,” diye mırıldandı Adam ve hareket etmeyi bıraktığımızı fark ettim. Derin bir nefes alıp her şeyi dışarı verdim.

Şarkı bitip tekrar başladı.

Gerçekten güzel bir şarkıydı.

Şarkı birkaç dakika ilerleyince... ya da belki de sadece birkaç saniye geçmişti, derin bir nefes aldım. Adam’ın kollarında, bağımsız ama adlandıramadığım bir şeye bağlı hissederken vaktin nasıl geçtiğini anlamadım, dünyayı ve kendimi içine soktuğum durumu algılamakta zorlandım. Birdenbire Adam kolumu bırakınca, onunla eli için mücadele etmeyi düşündüm, şarkı bitene kadar birkaç saniye daha elimi tutmasını istedim... ama sahip olamayacağını bildiği bir şeyi isteyen o kız olmak istemiyordum.

Kes şunu, Lucy!

Adam’ın parmak uçları çeneme dokundu ve başımı göğsünden uzaklaştırıp geriye doğru itti.

Yeşil gözlerinin içine baktım ve bakışlarımı kaçırmak istemediğimi fark ettim. Kalbime yaptığı her neyse, bu ânı bölmek istemiyordum.

Büyüydü belki de?

Adam kaşlarını çatarken dudakları aralandı. Gözlerinde gördüğüm öfke miydi?

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu sert bir sesle. “Ne oldu?”

Ona kaşlarımı çatıp yüzüme dokundum. Aşağı bakınca, parmaklarımda ıslaklık gördüm. Ağlıyor muydum? Ne zaman? Nasıl?

“Ben...” diye söze başladım ama doğru kelimeleri bulamadım, gözyaşlarım dökülmeye devam ederken cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilemedim. *Hormonlar dedikleri bu olmalı.* Bundan hiç hoşlanmadım.

“Lucy...”

Adam başımı tekrar kaldırdı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

Gözyaşlarım kesilmedi. Belimdeki eli kasıldı ve kendimi biraz daha kaybettim, biraz daha dibe düştüğümü hissettim. Sert vücudunu benimkine bastırmasına ve eli beni sabit tutmasına rağmen vücudumun sarsılmaya başladığını, günün umutsuzluğunun nihayet beni yakaladığını hissedebiliyordum.

Ellerimi Adam'ın göğsüne koyup onu itmeye çalıştım ama bu kımıldamak istemeyen bir aslanı itmek gibiydi. Her nasılsa beni kendine doğru çekmeyi başardı ve ben de ona izin verdim.

"Lucy," diye boğuk bir sesle uyardı. "Bana ne olduğunu söyle."

Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Hamileyim," diye itiraf ettim kırılgan bir sesle. Adam beni bıraktı.

Hayatımın en çaresiz ânıydı. Hamile olmanın kötü olduğunu söylemeye çalışmıyorum, çünkü bebek sahibi olmak isteyen, o bebek için sabırsızlanan biri için bu... dünyalar demek olabilirdi. Benim içinse... hamile olmak asla almak istemediğim bir işaretti.

Gerçekten de lanetliydim.

"Bunu yaptım," dedim kollarımı karnıma dolayarak. "Tıpkı onlar gibiyim. Onlar gibi olacağım. Huysuz. Mutsuz. Öfkeli." Başımı kaldırıp gözlerimi onunkilere diktim. "Bebeğe karşı öfkeli değil. Asla. Hep kendime ve sonunda da dünyaya karşı öfkeli olacağım. Jameson'a onu sevdiğimi asla söylememeliydim. Flörtözdü, yine de onu sevdim. Bunun asla yürümeyeceğini biliyordum fakat yine de o aptal sözleri söyledim. Ve şimdi cezalandırıyorum. Bunu yapmamam gerekirdi..."

Neden hâlâ ağlıyordum?

"Üzgün olduğum için ağlamıyorum," diye açıklamaya çalışırken sesim yükseldi. Kadınların yüz karasıydım. "Kızgıyım. Bunlar aptal kızgınlık gözyaşları. Ya da hormonların etkisi, bilmiyorum! Ağlamak istemiyorum!"

Sonra Adam'ın dudaklarını dudaklarımda buldum ve kelimelerim kesik nefeslerim arasında kayboldu. Kollarımı boynuna dolamak için ayak parmaklarımda yükselip onu kendime doğru çekerken parmakları saçlarımdan arasına dolandı. Bu tatlı ya da

tembel bir öpücük değildi. Bu hayat, acı, zevk, nefret, öfke ve hatta biraz umut ve sevgi doluydu.

Burnumdan derin bir nefes aldım.

Kahretsin! Koku. Teninin kokusu.

Nefes alma, Lucy. Nefes alma. O zehirli. Yapma bunu.

Canı cehenneme! Kokusunu içime çektim. Parmakları saçıma iyice kenetlendi ve başını mümkün olan her açıyla eğerken dilinin benimkini sarmasına, yalamasına, emmesine, çekmesine ve itmesine izin verdim.

İşim bitmişti.

Bu benim sonumdu.

Boğuk bir inilti çıkararak elleriyle başımı yana eğdi ve daha tutkulu bir öpücükle benden daha fazlasını aldı. Yakasını tutup boynunu tırmaladım, parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu sertçe kendime çektim. Ağzıma doğru acıyla tıslamasını duymak, çıkardığı sesin vücudumda titreşimlerini hissetmek son derece tatmin ediciydi.

Adam başını öteki tarafa eğip beni kendimden geçirircesine öptü. Vücudu tepemde dikiliyordu, beni birkaç adım geriye gitmeye zorladı. Harikaydı. Hayatımın en iyi ânı olabilirdi. En azından, ilk beşe girerdi.

Hatta bu öpücük kelimesini hak eden tek öpücüktü. Elini hareket ettiriş biçimi, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmesi, nezaket ve sertliğin muhteşem oranıyla başımın arkasını kavraması, beni tam istediği yerde tutması... çılgın kalp atışını neredeyse duyabilmem... saçını çekmem, içinde boğulabilmem için onu kendime doğru çekerken boynunu tırmaklamam...

Bütün vücudumun onun için yalvarması, sıcak tenini tenimde hissetmek için titremem, her hareketimizin düzensiz ve çılgınca olması.

Bu güzel bir karışıklıktı.

Kusursuz bir karışıklıktı.

Kalbim... kendi çılgın kalp atışlarım Adam haricinde diğer tüm sesleri bastırdı.

Onun dışında her şey beyaz gürültüden ibaretti.

Yüce Tanrım!

Vücudum giderek daha çok yanıyordu ve kollarında daha şiddetle titriyordum, Adam dudaklarını dudaklarımdan çekince sessiz bir itirazda bulundum. Gözlerim hâlâ kapalı bir şekilde, dudaklarını geri almak için öne doğru eğildim ama beni dünyaya geri dönmeye zorlayan kelimeleri fısıldadı.

“Dur, Lucy. Dur.”

O da bunu benim kadar istemiyor muydu? Beni istemiyor muydu?

Onu *istiyordum*. Onu içimde istiyordum.

Aman Tanrım, aletin içimde olmasını istiyordum. Beni öpmeyi asla bırakmamasını istiyordum. Az önce hissettiğim bağı hiç kopmamasını istiyordum. O sıcaklığın. Sebep olduğu titremenin. Dudakları dünyamı durdurduğunda hissettiğim o yükselişin.

“Bana bak,” diye fısıldadı Adam ve onu gerçekten *görebilmek* için gözlerimi açılmaya zorladım.

Tanrım, çok güzel görünüyordu. O kahrolası gözleri beni öldürüyordu. Bir daha yeşilin bu tonuna aynı gözle bakamayacaktım. Nefes nefese ve huzursuz bir şekilde, saçını bırakıp ellerimi omuzlarına koydum. Tanrım, saç az önce hayatının en güzel seksini tecrübe etmiş gibi görünüyordu. Vajinanıza bir sık girmemiş olsa bile, çok iyi becerilmişsiniz gibi hissettiren türden öpücükler için yaşıyordum.

“Bu... vay canına, bu gerçekten güzel bir öpücüktü, Adam Connor.” Boğazımı temizleyip omzuna hafifçe vurdum. “Öğreniyorsun. Yardımcı olabildiğime sevindim.”

“Saçmalamana ve ağlamana engel olmanın tek yolu buydu.”

Nefes almayı bıraktım ve bedenim kollarının arasında kaskatı oldu.

“Ne? Ağlamama engel olmak için mi beni öptün? Seni... seni pislik!” Ondan uzaklaştım ama bileğimi havada yakalayıp beni sertçe göğsüne doğru çekti.

“Bırak beni,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Kapa çeneni,” dedi kabaca ve parmakları bileğimin etrafında gevşedi. “Lütfen, bir an için sus.”

Kıpırdamadım.

“Nasıl?” diye sordu, neredeyse bir dakika boyunca birbirimizin gözlerinin içine bakıp birbirimizin nefesini içine çektikten sonra. “Lucy, nasıl hamilesin?”

Ah, tabii...

Nefesimi kontrol altına almak için elimden geleni yaptım ve serbest elimle saçımı yüzümden çektim. Bütün dikkatinin üzerimde olması rahatsızlık vericiydi, o delici gözleri duvarlarımı onları örmeye çalıştığım hızda yıkıyordu. Ayrıca, zavallı, ihmal edilmiş vajinama... ve bir de kalbime aptalca şeyler yapan kahrolası tıraş losyonunun kokusunu hâlâ alabiliyordum.

“Bir penis vajinaya girer ve sonra...”

Adam gözleri hâlâ açıkken dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve omuzlarım rahatlayıp kollarında tekrar eriyene kadar beni öptü. Sonra dudaklarını geri çekti.

Adam’ın bir piç olduğunu size kaç kez söylemişim?

“Bir an için bana karşı dürüst ol, Lucy. Kendin ol ve neler olduğunu bana anlat.”

“Sence ben ne yapıyorum?”

Adam tekrar başını aşağı indirmeye başladı.

“Pekâlâ. Dur. Dur. Yeter. Tamam mı? Yeter.”

“Şimdi neler olduğunu bana anlat. Bana Callum’la hiçbir şey...”

Callum mu? Jake Callum mu? Adam neden bahsediyordu?

“Jake Callum mu? Onun bununla ne ilgisi var ki?”

Gözlerimin önünde fark edilir şekilde rahatladı. “O değil mi?”

“Neden bahsettiğine dair bir fikrim yok.” Başımı iki yana salladım. “Bebek...” Tekrar karnıma dokundum ve içimde büyüyen hayatı görebilirmişim gibi aşağı baktım. “Jameson’dan. Eski sevgilimden.”

“Emin misin? Hamile olduğundan emin misin? Doktora gittin mi?”

“Bugun bir hamilelik testi yaptım. Duyduğum kadarıyla oldukça doğru sonuç veriyorlarmış.”

Bu kez başını iki yana sallayan oydu. “Bir doktora gitmelisin Ona söyledin mi? Eski erkek arkadaşına?”

“Henüz değil. Ve biliyorum. Elbette bir doktora gitmeliyim ama reglim gecikti ve son zamanlarda tuhaf hissediyordum, o yüzden bir test yaptım ve...” Kollarımı iki yana açtım. “Ta-da... bir bebek.” Boğazım kurudu ve kulağa hiç neşeli geldiğimi sanmıyordum. “Armut dibine düşermiş, değil mi? Ailemin lanetli olduğunu söylerken benimle dalga geçiyordun bir de.” Keyifsizce güldüm, kahkaham başladığı kadar çabuk dindi. “Şimdi gülen kim?”

Adam gülmedi. Gülümsemedi bile. Sabrım taşıyordu.

Derin bir nefes alıp ondan uzaklaştım. Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturdum.

Buraya neden gelmişim? Ah! Evet. Adam Connor’ı baştan çıkarabileceğimi sanmışım çünkü geçen geceki sataşmasından sonra bana bu kadarını borçluydu.

Aferin sana, Lucy. İyi iş çıkardın...

“Onu... eski erkek arkadaşını arayacak mısınız? Buraya dönecek mi?” Adam’ın sesi ürkek bir atla konuşuyormuş gibi nazikti.

Ona bakıp içimi çektim. “Birkaç saat önce öğrendim. Ne yapmak istediğimi pek düşünmedim.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Ona söylemeyeceksin.”

Bu bir soru muydu?

Sinirlenip homurdandım, “Benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun?” Bacaklarım, yardıma muhtaç kız rolünü oynamanın zamanı geldiğine karar vermeden oturmak için arkama bakıp kanepenin hâlâ orada olduğundan emin oldum. “Bu bir kitap ya da film değil. Burada romantik bir hikâye yok, giriş, gelişme ve sonuç yok, mutlu bir son yok. Hamileliği ondan gizleyip çocuk birkaç yaşına basınca suçluluğa daha fazla dayanamayıp ‘sürpriz’ diye hayatına tekrar girmeyeceğim. Elbette onu arayacağım; bundan o kadar kolay kurtulamayacak ve bu konuda bana yardım etse iyi olur.”

Kanepede çöktü ve Adam yanıma oturdu, kollarımız değiyordu. Bu kadar yakın oturmak zorunda mıydı? Gerçekten?

Hâlâ onu baştan çıkarmakla ilgileniyor muydum?

O öpücükten sonra? Tabii ki hâlâ ilgileniyordum.

"Benimle sevişmene karar verdim," diye duyurdum doğrudan önüme bakarak.

"Anlayamadım?"

"Beni duydun."

"Hayır, seni duyduğumu sanmıyorum. Tekrarlar mısınız?"

"Benimle sevişeceksin."

"Bu bir emir mi?"

"Hayır, sadece... bir gerçek. Evliydin, o yüzden nasıl sevişilir biliyor olmalısın. Bilmiyorsan, iyi bir oyuncu sayılırsın. Rol yap."

"Peki ya sen bilmiyorsan?"

"Tahmin edeceğin gibi, büyük çarpışmayı, tepişmeyi ve o tür şeyleri biliyorum. Ben..." Başımı çevirip ona baktım. "Kimseyle seviştiğimi sanmıyorum."

"Eski sevgilinle?" diye sordu şaşkınlıkla bana bakarak. "Onu sevdiğini söylediğini sanıyordum."

"Sevdiğimi sandım. Demek istediğim, sevdim. Ama bacaklarının arasında kocaman bir şey vardı ve sana da önceden söylediğim gibi onlardan hoşlanırım, iyi ve sert sekslerden yani." Omuzlarımı silkip bakışlarımı kaçırdım. Yüzüm mü kızarıyordu?

Bu da ne be, Lucy?

"Peki sevişmenin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Adam'a küçük bir bakış attım ve dudaklarının seğirdiğini gördüm. Neşenin üstesinden gelebilirdim. Vücudumu çevirdim ve bacağımı kanepeye çekip ona doğru döndüm.

"Sürekli göz göze olmayı gerektirdiğini düşünüyorum. Yavaş bir giriş. Arada sırada nefes tutup inlemek. Elbette, birbirimize seni seviyorum diye fısıldama kısmını atlayacağız. Bunun dışında, yavaş olduğunu düşünüyorum. Belki bir orgazm? Mümkünse ama baskı yok, elbette. Sırf öpüşmekte ilerleme kaydettiğin için iyi seviştiğini varsayamam..."

“Peki neden seninle sevişmemi istiyorsun? Seni becerebileceğimi düşünmüyor musun?”

“Kim bilir? Bazı numaraların olduğuna eminim, benimle sevişmeni istedim çünkü aktör olduğun için iyi bir performans göstereceğini düşünüyorum, böylece ömrümde en az bir kez bunu tecrübe edebilirim.”

Adam başını yana eğmiş bana bakarken şaşkın ve seksi görünüyordu. “Ömründe bir kez mi?”

“Lanet?” diye hatırlattım. “Bir bebeğim olacak. Annemin yaptığı şeyin aynısını yaptım. Bir daha kimseye seni seviyorum demeyeceğim, o yüzden kimseyle sevişmeyeceğim.”

Adam’ın gözleri yüzümde gezindi ve saçmalıyormuşum da benimle ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Lucy... ben...”

Nefesimi tutup sözlerini bekledim. Hiç değilse, dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek istiyordum. Bu teklif işe yaramazsa, buna da razı olacaktım.

Adam elinin tersiyle yanağıma dokunduktan sonra parmak uçlarını şiş dudaklarımda gezdirdi. “Sana dün gece ne sorduğumu hatırlıyor musun? Hiçbir şey değişmedi. Benden hoşlandığını itiraf edersen, sana nasıl sevişildiğini gösteririm.”

“Anlaşmayı ‘belki’ bir orgazma indirdim.”

“Çok fazla şey istediğimi sanmıyorum, sence?”

“Pekâlâ. Sana otuz iki vereceğim.”

“Bu ne demek oluyor?..”

“Yüz üzerinden, sana otuz iki veriyorum. Senden bu kadar hoşlanıyorum.”

Adam bir süre düşündükten sonra bana gülümsedi.

“Bununla yaşayabilirim. Benim için kırk dokuzsun.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım ve içgüdüsel olarak ondan uzaklaştım. “Hayır.”

Adam tek kaşını kaldırdı. “Hayır mı?”

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, “Elli aşka yaklaşmak gibidir. Bunu geri al. Bana otuz beş ya da öyle bir sayı ver.”

Adam'ın parmak uçları yine bana uzandı ve gidebileceğim kadar uzağa gittim. "Geri al."

Aramızda aşk söz konusu olamazdı; Jameson'la olan olmuştu ama bir daha bu tuzağa düşmeyecektim.

Neredeyse bir saat gibi gelen bir süre boyunca beni inceledikten sonra yerinden kalktı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sana karşı hep dürüst olacağım, Lucy. Oğlum sana âşık. Kim bilir, belki ben de sana âşık oluyorumdur? Sana baktığımda gördüğüm şeyden hoşlandığıma inanmak bu kadar mı zor? Seninle konuşmaktan, tartışmaktan, seni oğlumla birlikteyken izlemekten, gülümsediğini görmekten hoşlanıyorum. Belki seninle seviştikten sonra, senden biraz daha hoşlanırım. O yüzden, bence kırk dokuz iyi bir sayı. Sabah tekrar sorarsan, kaç olduğunu sana söylerim."

Ondan geriye çekilirken sırtım kanepenin kolçağına dayandı. Tehlikeli olmaya başlamıştı. Dudakları, gözleri, vücudu... ona dair her şey ona yakın olmak için fazla tehlikeli hâle geliyordu. Bu beni onu içimde hissetmeyi istemekten vazgeçirmeye yetti mi? Eh, pek sayılmazdı. Henüz değil.

Daha önce de söylediğim gibi, ilk ve son kez sevişmeye hazırdım ve vajinam kurbanı olarak onu seçmişti. Bu tercihin benim için sakıncası yoktu.

"Verecek bir yanıtın yok mu? İtiraz etmeyecek misin?"

Omuzlarımı silkip kanepede rahatlamaya çalıştım. "Sana inanmıyorum, o yüzden sorun değil. Ne istersen söylemekte özgürsün. Süslü kelimelere kanan biri değilim."

Bakışları içime işledi ve boğazımdaki yumruyu yutkunmak zorunda kaldım. Ona inanmamama rağmen, bu beni etkilemediği anlamına gelmiyordu.

Adam dikleşip gömleğinin kollarını düzeltirken dikkatim ellerine kaydı.

"Olduğun yerde kal," diye emredip uzaklaştı.

Bir an için beynimdeki sis Aiden'ı hatırlayacak kadar dağıldı. Kanepeden fırlayıp sordum, "Aiden? Aiden nerede?"

Adam hole doğru ilerlerken durdu. "Yarın Paris'e gideceğiz; Dan, Aiden ve ben. Geceyi en yakın arkadaşının evinde geçiriyor." Duraksadı ve dudaklarında beklenmedik bir gülümseme belirdi. "Sanırım en iyi arkadaşlarımdan biri. Aiden pijama partisinde, Lucy. Tamamen benimsin."

"Henry'yle mi? O İngiliz aktrisin oğluyla?"

"En yakın arkadaşının adını biliyor musun?"

"Elbette biliyorum."

"O kadar şaşıрма, Lucy. Herkes bu tür şeyleri önemsemez."

Bunun üzerine uzaklaştı.

Bu da ne demek oluyordu? Sevişecek miydik?

Evde bizden başka kimse olmadığı için, "Peki ya seks?" diye seslendim peşinden. Tekrar kanepeye oturup bacaklarımı yukarı çektim ve başımı kanepenin kolçağına yaslayıp, "Sevişmemize ne olacak?" diye kendi kendime homurdandım.

Tereddütle elimi kaldırıp karnuma koydum. Neden farklı hissetmiyordum? Farklı hissetmem gerekmez miydi? Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım.

Düşüncelerimin beni gitmek istemediğim bir yere çekmesine izin vermeden Adam'ın ayak seslerini duydum. Bir saniye sonra parmak uçları dudaklarımdaydı ve ağzım aralandı.

Gözlerimi açınca, onu tepemde dikilirken buldum. Tersten de her zamanki kadar seksi görünüyordu.

"Bunu yapacak mıyız yoksa yapmayacak mıyız?" diye sordum, sesimin kayıtsız çıkmasına özen göstererek. Gömleğinin artık pantolonunun içinde olmadığını fark ettim ve kanepede neredeyse, *neredeyse* kıvrandım. Adam Connor'la seks yapmak üzereydim. Aptal iç çamaşırdan kurtulmak için ne kadar sabırsızlandığımı ona belli edemezdin. "Yapmayacaksak, aklımda başka bir şey..."

"Çok romantiksin," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. Başını eğdiğini görünce, çenemi kapadım ve beni tersten öpmesine izin verdim. Örümcek Adam'daki sahneye bayılısam da tersten öpülmek tuhaftı. Dişlerimiz birbirine çarptı, altdudağımı

ıstırdıktan sonra dilini ağzıma soktu ve beni öpme biçimi ayak parmaklarımdan kasılmasına sebep olmadıysa ne olayım. O geri çekilmek üzereyken hafifçe inledim ve ellerimi yanaklarına koyup ona doğru uzandım.

Biraz daha.

Şaşırtıcı biçimde, Adam öpücüğü sonlandırmadı, sadece yavaşlattı. Sanırım sevişme kısmına varmak üzereydik. Güzel ve kolay bu işin sloganı sayılırdı, değil mi? Elini karnımda hissedince gözlerimi açtım. Adam bunu hissetmiş olmalıydı çünkü dudakları kıpırdamayı bıraktı ve geri çekilip gözlerimin içine baktı. Nefes nefese, ne yapacağını görmeyi bekledim.

Eli biraz daha aşağı kaydı. Merakla, tek kaşımı kaldırarak ona baktıktan sonra aşağı bakıp kocaman, güzel elini izledim. Ve o önkolunu... tam gözümün önündeydi ve okşanmak için yalvanyordu.

Siktir!

Neden önkollardan hoşlanıyorsun, Lucy?

Kanepesinde yayılma şeklim sayesinde elini kusursuzca görebiliyordum. Altımdaki minderleri kavradım ve parmak uçlarımdan bluzumu kaldırıp doğrudan taytımın içine girmesini izledim.

Bu... bu alanı iyi biliyordum.

Olduğum yerde kıvrandım ve Adam'ın nefesini kulağımın dibinde hissettim. Sonra beni avuçladı ve iki kalın parmağını hiç tereddüt etmeden içime soktu.

"Çok ıslaksın ve benim için hazırsın, Lucy," diye homurdanırken dili boynumda ıslak bir iz bıraktı.

Boynumu ona doğru bükerken hafifçe inledim. Heyecandan neredeyse titriyordum, kalçalarımınla daireler çizerek o becerikli parmaklarını iyice içime çekmeyi başardım.

"Sırılsıklamsın, Lucy. Aletim direkt içine kayacak."

"İstediğim tam olarak bu," dedim dalgın biçimde.

Adam parmaklarını dışarı çıkarınca minderleri bırakıp kolunu tuttum.

Üzerimde dondu ve bir sonraki hamlesini görmeyi bekledim.

Elbette aletini istiyordum ama orgazm olmamı sağlayamama ihtimaline karşı parmaklarının işi bitirmesini bekliyordum. Beni okşamaya başladı. Önce yavaşça, neredeyse dokunmuyor gibiydi, kaygan parmakları klitorisimin üzerinde ve etrafında hayal meyal dolaşıyordu. Sonra parmaklarını aşağı indirip içime soktu ve nerdeyse bir koala gibi koluna sarılırken, birkaç kez derinlerime sokup çıkardı. Sonra parmaklarını çekip işkenceyi tekrarladi.

“Benimle oynuyorsun,” dedim nefes nefese, parmaklarını beşinci kez geri çekince. “Bundan hoşlanmıyorum.”

Dişlerini boynumda ve kulakmememde hissettim. “Öyle mi? Seninle oyun oynamamı istediğini sanıyordum.” Klitorisimin etrafını bir kez daha okşadıktan sonra üç parmağını içime soktu.

İnleyerek bacaklarımı açtım. “İşkence sevişmenin bir parçası mı? Ya orgazm olmamı sağla ya da eğlenceli kısma geçelim.”

“Tüm kuralları sen koyamazsın, Lucy. Bunu ya benim istediğim gibi yapacağız ya da hiç yapmayacağız.”

“Bunu beni yaktıktan sonra mı söylüyorsun?”

“Senin tercihin.”

Adam aklını kaçırmıştı, tek açıklaması buydu ve bu yüzden ondan hoşlanmıyordum. Yine de onu istiyordum, bana hayatım boyunca hiçbir şeyi onun kadar istememişim gibi geliyordu. Hatta vajinam bile Henry Cavill’le seks yapacakmış gibi kendini hazırlamıştı.

“Pekâlâ.” Klitorisime bastırınca oflayıp yüksek sesle inledim ve gözlerim başımın gerisinde kayboldu.

O inanılmaz derecede seksi kolu mu? Hâlâ ellerimdeydi ve yukarı aşağı okşayarak beni tahrik ettiği gibi onu tahrik etmeye çalışıyordum, parmaklarım kollarındaki kılların üzerinde hayal meyal dolaşıyordu ve beni sınıra çok yaklaştırdığında onu tırnaklıyordum.

“Lütfen, gelmeme izin ver,” diye yalvardım, parmak uçlarında dans eden sıcak ve yoğun çözülme için deli oluyordum.

Tüm itirazlarıma rağmen Adam parmaklarını içimden çıkartıp ıslaklığımı karnımda gezdirdi ve mememin altında durana

kadar bluzumu yukarı kaldırdı. Sonra kolunu ellerimin arasından çekip yan tarafıma geçti.

Her hareketini takip ettim ve kasık bölgesine bakmamak için elimden geleni yaptım.

Tek kelime etmeden beni kanepeden kaldırıp bluzumu çıkardı. Kalbim çılgınca atıyordu, üzerimdeki tüm giysileri çıkarmasına müsaade ettim. Çırılçıplak kalınca, Adam'ın bakışları üzerimde dolaştı ve yüzündeki ifade bile bütün vücudumu titretmeye yetti.

“Bir dakikan var.”

Başka bir teklif beklemeden aramızdaki iki adımlık mesafeyi katettim ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Onu ilk kez duvarın üzerinden gözetlemeye başladığımda yapmak istediğim şey buydu. Benim için kollarını yukarı kaldırdı ve gömleğinin sıvıdığı kollarını kat kat aşağı indirdim. Gömleğini çıkarmadan önce göz göze geldik ve içim ürperdi.

Sinir bozucu şekilde yakışıklıydı. Açtı. Güçlüydü.

Sonra ellerimi geniş göğsünde ve o güçlü omuzlarında gezdirdim. “Biraz daha egzersiz yapmalısın. Henüz ideal seviyeye ulaşamamışsın,” derken dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Antrenman yapmasına hiç gerek yoktu. Bu hâliyle kusursuzdu ve son derece sinir bozucuydu.

“Ağzından çıkan her kelime...” Adam başını iki yana salladı.

Yanıt olarak elini uzatıp meme ucumu bükerek beni inletti. Memelerimle oynayıp o müthiş dudakları boynumu emmeye ve ısırmaya odaklanırken, nihayet pantolonuna hamle yapıp düğmesini çözdüm. Orada bulacağım şey beni o kadar heyecanlandırıyordu ki, ellerim şimdiden titremeye başlamıştı.

Parmağımın ucunu fermuarında gezdirirken sert bir şey hissettim. Onu hissetmek için bundan fazla vaktim olmadı çünkü beni kaldırıp kanepeye attı.

“Süren doldu,” dedi dişlerini sıkarak.

İçimden dudaklarımı bükmek gelmedi, onu içimde hissetmekle daha çok ilgileniyordum.

Pantolonunu çıkarıp kanepeye yerleşirken bilerek gözlerimi kapayıp vücuduna bakmadım. İri elleriyle dizlerimi iterek araladı.

“Kanepede sevişilir mi?” diye sordum, şimdiden biraz nefes nefeseydim. “Bu, kurallara aykırı değil mi?”

Her şey sona erene kadar muhtemelen ölecektim. Tıpkı bir süredir istediğim gibi artık ikimiz de çıplak olduğumuza göre, sebepsiz yere telaşa kapılıyordum.

“Nerede sevişmek istersin?” diye sordu Adam, elleri bacaklarımdan fazlasıyla heyecanlı vajinama doğru ilerliyordu.

“Bilmiyorum.” Başparmaklarıyla vajinamın dudaklarını aralayınca olduğum yerde kıpırdandım. “Yatakta olması gerekmez mi?”

“Birkaç hayalimde seni burada beceriyordum; kanepede yeterli.”

Sonra beni aniden aşağı çekince çığlık attım ve tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi açıp aşağı bakmaya çok korktum.

“Gözlerini açmayacak mısın?” Adam mememi ağzına aldı, dilini sert ucunda dolaştırdıktan sonra onu emip ısırıldı.

“Siktir!”

Boynumu uzattım, ağzının zavallı mememe yaptığı saldırı altında neredeyse eriyordum. Diğer eliyle yalnız kalanı kavrayıp meme ucumu çevirdi.

“Bana yanıt ver.”

“Henüz hayal kırıklığına uğramak istemiyorum.”

“Yine mi on santim meselesi?” Pek nazik olmayan bir ısırma tıslamama ve altında neredeyse damlamama sebep oldu.

“Evet.”

“Aç gözlerini, Lucy.”

Tereddüt etmedim.

Vay canına.

Onunla göz göze geldim ve tek görebildiğim oydu. O kararlı yüz. O yuvarlak omuzlar.

Adam Connor’ın altında uzanıyordum ve kontrolü ona vermekte hiç sakınca görmüyordum.

“Sana oyun oynamadığımı söylemiştim, Lucy. Bunun sorun olmadığından emin misin?”

Bu da ne demek oluyordu?

“Herhangi bir şeyi sorun ediyormuşum gibi bir hâlim mi var? Hadi ama.” Dudaklarıma aynı ağgözlülükle saldırınca gövde mi ona yaklaştırıp yukarı uzandım. Sesimi alçalttım. “Sikini içimde istiyorum, Adam.”

“Onu istiyor musun?”

“Evet.” Gülümsedim. “On santimini birden.”

Vücudumda titreşen kısık ve boğuk bir kahkaha attı. Gülümseyerek karşılık verdim.

“Pekâlâ, Lucy. Gözlerini kapa.”

Gözlerimi kapadım ve kollarımı kanepenin koluna doladım. Dudaklarını kulağımın dibinde hissettiğimde titreyen bir enkazdan farksızdım.

“Kalbini tamir edeceğim, Lucy,” diye kısık bir sesle söz verdi. Vücudumun ürpermesine engel olamadım.

“Kalbim kırık değil, Adam,” diye fısıldayarak karşılık verdim. Eli mememden aşağı indi.

Daha aşağı.

Daha aşağı.

Geçtiği yeri yakıyordu.

Bir parmağıyla açıklığıma sataştı.

“Öyle,” diye fısıldadı, boynuma öpücükler kondurarak.

Sevişmek bu muydu? Biri aklını kaybedene kadar birbirinize işkence etmek miydi?

“Öyle,” diye tekrarladıktan sonra meme ucumu dişlerinin arasına alıp çekiştirdi. Bacaklarımı kapamak, kendime dokunmak, hatta kanepeye sürtünmek istedim. “Ve onu tekrar bir bütün yapacağım. Bana yaptığın şeyi hissedebilmen için onu iyileştireceğim.”

Hiç bu kadar hazır ve kaygan olmamış ve böylesine *korkmamıştım*.

Sonra benden uzaklaştığını ve bir paketin yırtıldığını duydum.

Saydım. Onu takması yedi saniye sürdü. Bu iyi haber miydi? Doğru saymış mıydım?

Kesik kesik soluyor ve hayatım ona bağlıymış gibi hâlâ altımdaki minderi tutuyordum.

“Girdin mi?”

Parmaklarının içime girip çıktığını hissettiğimi sanmıştım ama belki de aletiydi? Belki hayat *o kadar* acımasızdı?

“Lucy... hiç değilse, sırf bu sözün yüzünden seni bir başka adam için mahvetmek üzereyim.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Öyle mi? Yalan söyleyip aletinin insanlık için *en büyük* armağan olduğunu söylememi mi istiyordun?”

“Birkaç saniye içinde küçük ağzın çığlık atıp inlemekten başka bir şey yapabilecek mi göreceğiz.”

İlk iniltiyi çıkarmam birkaç saniye bile sürmedi. Aletini içime itip beni esnetti. Kalçalarım yukarı kayınca, elleriyle bacaklarımı kavradı ve onları sırtına doladı.

“Ah, kahretsin,” diye küfrettim, hareketi onu iyice derine itin-ce. “Kahretsin.”

Gözlerimi açınca, onu gözlerimin içine bakarken buldum. Yutkunup bakışlarına karşılık verdim. Adam bacaklarımı tutmaya devam ederek kalçalarını geri çekip kendini biraz daha verdi.

İnlememe engel olmaya çalıştım.

“Daha fazla ister misin?”

Başımınla onayladım.

Kesinlikle evet!

Temas kurduğumuz yere bakıp penisini içimden çıkarmasını izlerken beynim lapaya dönüştü. Sonra başparmağı klitorisimi buldu, ona bastırıp daireler çizerek okşadı ve kendini biraz daha derine itti.

“Etrafımda sıırıslıklamsın, Lucy. Sikimi sevdiğini söyleme cüretini gösterebilir miyim?”

Sızlanmış olabilirdim. Adam da inlemiş olabilirdi. Birkaç saniyesini hatırlayamıyordum.

Bacaklarımdan biri sırtından düştü ve diğerini kaldırıp kanepenin üzerine attım.

“Daha fazlasını istediğini bu şekilde mi söylüyorsun?”

Gülemezdim; kalbime bir şey yerleşmişti ve herhangi bir şey yapmamı zorlaştırıyordu.

“Daha fazlasını verebileceğini sanmıyorum.”

Adam ayak parmaklarımdan kıvrılmasına sebep olan derin bir hamleyle karşılık verdi.

Keskin bir nefes alıp gülümsedim. Elimi göğsünde gezdirip alev alev yanan tenini tırnaklamak, bir iz, kendi izimi bırakmak için minderini bıraktım.

“Ah, Lucy,” dedi boğuk bir sesle. “Ah, seninle ne yapacağım ben?”

Bir elini belimin yanına, diğerini kanepenin kolçağına koydu.

O esnada devasa aletini çıkardı ve üzerime yerleşirken onu iyice derine itti.

Kendimi kaybettim. Bittim. Tamamen dağıldım.

O kadar derindeydi ki beni tamamen dolduruyordu. Boyutuna alışıp iki saniye içinde aklımı kaybetmemek için kıpırdamadan durmaya çalıştım. Onu izlemek istiyordum. Benimle nasıl seviştiğini görmek istiyordum.

“Hazır mısın?” diye sordu Adam, vücudu bir lastik bant kadar gergindi.

“Elinden gelenin en kötüsünü yap,” diye karşılık verdim.

Ve yaptı. Ah, gerçekten yaptı. Hamle... içime doğru yaptığı o müthiş derin hamle.

“Yüce Tanrım,” diye homurdanırken gözlerim başımın arkasında kayboldu.

Bir sonraki hamlesi beni ona tutunmak zorunda bıraktı. Kendini daha da sertçe içime itip kemiklerimi zevkle sarstığı her seferinde vücudunu tırnakladım. Onu itmek için mi yoksa daha derine çekmek için mi bilmiyordum.

İtiraf etmeliyim ki oldukça büyüktü. Pekâlâ, tamam, kesinlikle kocamandı. Ama beni kusursuz bir biçimde öldüren şey kalınlığıydı.

“Tanrım, Lucy,” dedi Adam nefes nefese ve daha sığ hamleler yapmaya başladı. Vücudu hâlâ benimkini örterken ve kızgın sıvı gibi üzerimde hareket ederken bana baktı. Gözlerinin ardında bir şey oluyordu ama ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarını benimkilere bastırıp beni öptü.

Ellerimi sırtında gezdirip parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve zevkle dudaklarına doğru inledim.

“Senin için yeterince büyük mü?” diye sordu nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda.

“Zar zor,” diye yanıt verdim, vücudum altında titreyen bir lapa gibiydi.

Adam dudaklarıyla mememin ucunu kavradı ve bacaklarının arasındaki doğru bir şeyi çekti. Kaslarım onun etrafında kasılınca, Adam küfretti.

“Aletimi hissedebiliyor musun?” diye mırıldandı, gözleri dışarıdaki gece kadar karanlıktı.

“Evet,” diye inledim, onu daha derinlerime alabilmek için bacaklarımı biraz daha açmaya çalıştım.

Adam elini kanepenin minderiyle belimin arasına sokup vücudunu yukarı kaldırdı.

“Hoşuna gidiyor mu?”

Dudağımı ısırp başımla onayladım. Çok yavaş bir şekilde içime girip çıkıyordu ve sinirlerim buna dayanamıyordu.

Dudaklarını aralayıp fısıldadı, “Güzel. Artık tamamen içinde olmamın nasıl bir his olduğunu asla unutmayacaksın.”

İçime girme tarzına hazır değildim, eliyle belimi sabit tutarken aletini tamamen içime sokup çıkardıktan sonra tekrar içime giriyordu.

Çok derin ve sert hamleler yapıyordu, çığlıklarımı ve inlemlerimi tutmama imkân yoktu, zaten bunu istemiyordum da.

Etrafında kasıldığımı hissederken, Adam’ın iniltileri ve ho-

murtuları uzaktan geliyor gibiydi. Ayak parmaklarım kasıldı ve içimde bir şey büyümeye, merkezimde birikmeye başladı. Adam durmaksızın beni becermeye devam etti, derine her indiğinde kalçaları bana çarpıyordu. Ses... ah, birbirlerine çarpan kalçalarının sesi, ıslaklığım...

"Aynen böyle, Lucy. Aynen böyle."

Adam'ın taş gibi pazılarına tutundum ve titreyerek boşaldım. Ah, bu iş bittiğinde onu öldürecektim.

"Hadi, Lucy," diye mırıldandı dişlerini sıkarak. "Elinden bu kadarı mı geliyor? Bana daha fazlasını ver. Bana sahip olduğun her şeyi ver."

Vücudumda dalgalanan zevkin durmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, açısını değiştirip farklı bir noktaya temas edince her şey yeniden başladı.

"Siktir! Siktir! Siktir!" diye tekrarlamaya başlayıp elimi kanepenin kolçağına tutunmak umuduyla geriye attım. Elim kanepyle buluşmadı; kanepenin yanındaki komodinde duran abajura çarptı.

Orgazmın etkisiyle vücudum içten dışa yanıyordu, şangırıtıya aldırmadan vücudumu sakinleştirmeye çalıştım. Bana kalp krizi yaşatmayacaktı! Vücudum hâlâ titrerken Adam'ın saçını çektim.

"Durmalısın," dedim nefes nefese, kelimelerim kulağa anlaşılır gelmiyordu. "Bir sorun var. Adam, dur."

Hamlelerini yavaşlattı ama hâlâ çok derindeydi ve kendini her itişinde memelerim sallanıyordu. Penisinin ucu hâlâ o kusursuz noktaya değiyordu. Çok iyi hissediyordum.

Bacaklarım hâlâ titriyordu ve vücudum hâlâ yanıyordu. "Seni pislik," demeyi başardım. "Bana aklımı kaybettirene kadar beni becereceğini değil, benimle sevişeceğini söyledin."

Adam gözleriyle beni takip etti ve elimle bacaklarımı sabit tutmaya çalıştığımı gördü. Geri çekilip kolunu bacaklarımdan birinin altına soktu ve onu kaldırıp göğsüne yasladı.

"Kural falan yok, Lucy. Seninle böyle sevişeceğim."

"Ah, seni aptal, yakışıklı pislik. Vajinamı bozdun."

Sadece aletinin başı içeride olacak şekilde geri çekildi, bacağı-mı sırtının arkasına kıvrıldıktan sonra yavaşça tekrar içime girdi. Saniyeler içinde altında inlemeye başladım.

“Bana kalırsa amında hiçbir sorun yok,” diye mırıldanıp tekrar dudaklarıma yapıştı.

Yavaşça içime girip sinirlerimle oynadı.

Tamamen mahvolduğum için yüzünü ellerimin arasına alıp ona baktım. “Tekrar orgazm olmak istiyorum, Adam. Tekrar siki-kine boşalmak istiyorum.” Onunla tek gece geçireceksem, mümkün olduğunca çok kez etrafına ve üzerine boşalmak istiyordum.

“Kahretsin, Lucy, hâlâ etrafımda zonkluyorsun. Endişelen-me, bütün gece üzerimde boşalacaksın.”

Yüzünü bırakıp gövde mi ona doğru yaklaştırıp onu tekrar içime çektim. Meme ucumu yaladı, dilinin ıslaklığı ve sıcaklığı altında bütün vücudumu titretti.

“Altımda titrediğini görmeye bayılıyorum.”

Tek kaşımı kaldırıp sessiz kaldım. Sadece sırtıma kavis verip kalçalarımı onun hamleleriyle buluşacak şekilde hareket ettire-rek aletini olması gereken yere, daha derinlere almaya odaklan-mıştım. “Ve bu vajina...” Adam tamamen dışarı çıkınca, elinde tuttuğu sert ve kalın aleti ilk kez gördüm.

Tanrım! Aleti hoşuma gitti. Ona gerçekten bayıldım.

Sonra iki parmağını içime itti ve ıslaklığımı karnıma yaydı. “Benim için ne kadar ıslandığına bak. Vajinanın sikimi ne kadar sevdiğine bak.”

Ah, hiçbir fikri yoktu.

Gözleriyle vücudumun her yanını ve üzerime yaydığı ıslaklı-ğım la nasıl parladığımı süzerken, gözlerim aletinde ve prezerva-tifin üzerinden görebildiğim kalın damarındaydı.

Gece sona ermeden onu ağzıma alacağıma dair kendime söz verdim, tek amacım beni deli ettiği gibi onu delirtmekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Adam

Lucy'nin ifadesini izlerken kalbim göğsümde gümbürdüyordu, aletim elimde taş gibi sertti. Aiden'ı arkadaşının evine bıraktığımda, Lucy'nin beni ziyaret etmesini beklemiyordum. Öfkesi geçene kadar en azından birkaç gün yanıma yaklaşacağını düşünmemiştim.

Ama gelmişti. Zihnimdeki can sıkıcı düşüncelerden beni kurtarmayı başarmış ve ayaklarımın dibine bir bomba bırakmıştı.

Hamileydi. Lucy hamileydi.

Ve bana onunla sevişmemi emretmişti.

İnsan buna nasıl hayır diyebilirdi ki? En önemlisi de ona? Ben kesinlikle diyemezdim, özellikle de onu reddedersem dünyası yıkılacakmış gibi bana bakarken. Daha da önemlisi, ona hayır demek istemiyordum.

Hamilelik... ona karşı hislerimi değiştirmede. Hâlâ onu istediğim gerçeğini değiştirmede. Ama bu beni hayatında nereye koyuyordu? Onun için anlamı neydi? Eski erkek arkadaşına geri dönecek miydi? Uzaklara taşınacak mıydı?

Bu soruların yanıtını almak yerine, ona asla unutmayacağı, elinin tersiyle itemeyeceği bir şey vermeye karar verdim.

Aletim elimde tepesinde dikilmiş hâlde Lucy beni dikkatle izlerken kendimi birkaç kez yavaşça okşadım.

Dar amını tattıktan sonra elim benim için yetersizdi. Ama

onun için, gözlerindeki o bakış için küçük bir gösteri yapmamın sakıncası yoktu.

Aletimi bırakıp bir süre dinlendim.

Doğrulup Lucy'nin elini tuttum ve onu da kaldırdım.

"Kanepenin arkasına tutun."

Lucy tek kaşını kaldırdı ama beni sorgulamadı. Saniyeler içinde dizlerinin üzerindeydi, sırtına kavis verip bana kıcını en iyi şekilde sergiledi.

"Bu da ne?" diye sordu. Gözlerini kanepenin minderine doğru takip ettim.

Poposunun kusursuz yanağına uzandım, nazikçe onu okşayıp pembe ve ıslak vajinasını görebileceğim şekilde onu yana ayırdım. Elimi bacaklarının arasına ittim ve iki parmağımı içine sokunca inilmediğini duydum.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Cevap vermedin. Boşaldın mı?"

Kanepedeki ıslak noktaya baktım ve aletimi mükemmel kıcının yumuşacık derisine itmek için ona doğru yaklaştım.

"Sana boşalmışım gibi mi geldi? O senin ıslaklığın."

Lucy başını geriye atıp bana şaşkınlıkla baktı. "Ne?" diye fısıldadı.

Parmaklarımı derine ittikçe sırtına daha fazla kavis verdi. Kendimi kırmızı dudaklarına, şiş tenine batan o dişlere bakmaktan alamadım.

Parmaklarımı içinden çıkardım, klitorisini bulup onu hafifçe sıktım.

"Tamamen senin eserin, Lucy," diye tekrarlardım. "Sana söylemiştim, vajinan on santimlik aletimden çok memnun."

Omzunun üzerinden hafifçe gülümsedi, kanepeye tutunurken parmak eklemleri bembeyazdı. "Tanrı'ya şükür ki on santim değilsin. Hayal kırıklığına uğrardım ve senin için çok kötü hissedirdim."

Aletimi bacaklarının arasına soktum ve hassas klitorisinde kaymasını hissedebilsin diye nazikçe içine girdim.

Bu yüzündeki gülümsemeyi sildi ve yerine gelen kaş çatışı karşısında büyüledim.

Kalçalarını sabit tutup sordum, "Üçüncü orgazmına hazır mısın?"

"İkinci."

"Lucy." Islak yere başımla işaret ettim. "Neredeyse fışkıracaktın. Birincisi bitmeden ikinci kez boşaldın. Bu iki eder."

Lucy dudaklarını büzüştürüp sessiz kaldı.

Kalçalarımı kışına dayadım ve sırtını gövdeme yaslayacağı şekilde saçını çektim.

"Sana hazır olup olmadığını sordum."

Küçük eli aletimi buldu ve başını sıktı. Vücudum zevkle ürperdi ve ensesini ısırp iniltilerini içtim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Onu öne doğru ittim, aletimi tuttum ve birkaç sert darbeden sonra yavaş tek bir hareketle içine girdim ve beni tamamen içine alana kadar durmadım.

Aceleci bir nefes verdiğini duydum ve sert penisimi iyice içine alabilmek için bacaklarını araladığını gördüm, ileri ve öne doğru giderek uzaklaşmaya çalışınca, sessizce kıpırdamamasını emretmek amacıyla avucumla kışını sıkıp ona doğru bir adım attım.

"Kahretsin," diye inledi Lucy, hepsini tekrar ona verirken. "Çok derindesin," diye neredeyse kendi kendine homurdanıp başını öne eğdi.

"Kışına bak," diye fısıldadım boğuk bir sesle, kendi sesim kulaklarıma fazla kalın geldi. Tenine masaj yapıp onu hayranlıkla okşadım. "Şu güzel kışa bak."

Penisim içinde zonklarken, küçük, dar deliğine hafifçe masaj yapmama engel olamadım. İçine girmeme izin verir miydi?

Parmaklarım hâlâ ıslaklığıyla kaygandı, yavaşça bir parmağımı içine sokunca inledi ve başı öne düştü, vücudu bu ihlalden uzaklaşmaya çalışıyordu. "Belki bugün değil," dedim, yine de omzunun üzerinden bana bakana kadar parmağımı içeri ittim.

"O kadar şanslı değilsin, Connor."

Parmağımı çıkarıp tekrar içine iterken, aletimi kaygan sıcaklığından içeri ve dışarı hareket ettirmeyi ihmal etmedim. Lucy tekrar başını öne eğip inledi.

"Belki bugün değil," diye pes ettim. Kalçalarını tutup bir dakika boyunca içine hamle yaptım. Derin ve sert hareketlere karışan sık hamlelerdi.

"Evet, evet, Adam, siktir, tam orası, tam orası."

Zevk dolu haykırımları beni iyice tahrik ederken ellerim kalçalarını sıkı. Onu kendime doğru çekip ittim... var gücümle içine girip çıktım.

Bir elimin sırtında dolaşmasına izin verdim, kürekkemiklerinin arasındaki sıcak tenini okşadım. O anda çok güzel ve açık görünüyordu. Aletime. Bana. Ama dudakları ve teni fazla uzaktaydı. Onunla göz göze olmak istiyordum.

Elimi boğazına doladım ve onu tekrar göğsüme doğru çektim. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm, boynundaki nabızı düzensizdi ve kesik kesik soluyordu.

Onu bu şekilde her gün becerebilirim, diye geçirdim içimden. Onu bu şekilde her gün becerebilirim ama yine de yetmez.

"Şu hâline bak," diye kulağına fısıldadım, elim hâlâ boynundaydı ve aletim hâlâ içine girip çıkıyordu.

Lucy kışını geriye itince gözlerimi kapadım.

"Çok güzel," dedim saygıyla. "Siktir, çok güzel. Sikim sana iyi geliyor mu, Lucy?" diye sordum ve vücudunun titrediğini hissettim.

Geri çekilip sertçe içine girdim.

Lucy nefesini tuttu, elini kaldırıp boynunda duran elimin üzerine koydu ve parmaklarını bileğime doladı.

"Muhteşem," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Sertçe içime girer misin? Canımı acıtsan?"

Diğer elimi kalçalarından yukarı çıkarıp memesini avuçladım. "Canını yakmamı mı istiyorsun?"

"Sert davrandığında hissettiğim acı çok güzel..."

Bacaklarını biraz daha aralayıp sertçe içine girdim ve kasları

etrafımda kasılırken inledim. Nefesi kesildi, dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi.

Aletimi ıslaklığıyla kaplarken, terimin üzerine damladığını görebiliyordum.

Çenesini kabaca tuttum ve gözlerinin içine bakabilmek için başını çevirdim, o fırtınalı gözlerinde saf zevk ve derin bir açlıktan başka bir şey yoktu.

“Derinlerine girmemi istiyorsun.” Bu bir soru değildi. “Aletime boşaldığında nasıl hissettin, Lucy? Hoşuna gitti, öyle mi?”

Dudağını ısıırıp başıyla onayladı.

Vücudunu tamamen gövdeme yaslayıp sertçe içine girip çıkarken tenlerimiz çarpıştı.

Lucy gözlerini kaparken yine kaşları hafifçe çatıldı.

“Öp beni,” diye emrettim. “Beni öpersen, onu sana tekrar veririm.”

Gözlerini açtığında afalladığını görmek beni şaşırttı. Bana neler yaptığını göremiyor muydu?

“Öp beni, Lucy,” dedim, bu kez daha nazikçe. Kollarını tutup boynuma doladım. Çenesini hafifçe ısırdım, kalçalarım ikimizin de kendini kaybedip boşalması için fazla yavaş hareket ediyordu. “Öp beni, bebeğim, böylece tekrar aletime boşalmanı sağlayacağım. Bunu ister misin, Lucy? Bu güzel amun etrafımda kasılmasına gerçekten ihtiyacım var. Benim için bunu yapar mısın? İçine boşalmama izin verir misin?” Parmak uçlarımla klitorisini buldum ve hafifçe onu okşayıp kaslarının etrafımda dalgalanmasına sebep oldum.

Lucy inleyip dudaklarına sahip olmama izin verdi. Bir elimle çenesini, diğeriyle kalçalarını tuttum ve sabit, hızlı hamlelerle içine girip çıkmaya başladım. Bir an için dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve başını göğsüme doğru atarken boğazından derin bir inilti yükseldi.

Onu öptüm ve hızımı artırırken, çıkardığı her sesi yuttum. Elleri boynumda gerildi, parmakları saçımı tutup çekti de çekti, ta ki gözlerimi kapamak zorunda kalıp beni tam bir çılgınlığa itme-

si dışında başka bir şeye odaklanamayana kadar. Ağzına doğru inlerken tatlı dilini emdim.

Lucy dudaklarımdan ayrılıp kanepeye doğru eğildi ve kığını geriye iterek beni daha derine alışını izlememe izin verdi.

“Ah, Tanrım, Adam. Tanrım.”

Alnımdaki teri silip daha sert hamleler yapabilmek için kalçalarını tuttum.

“Evet. Evet. Daha sert. Tam orası, Adam. Evet!”

“Bacaklarını ayır, Lucy.”

Bacaklarının titrediğini görebiliyordum, kollarıyla zar zor tutunabiliyordu ama yine de bacaklarını araladı.

“Çok kalınsın. Çok derin. Buna bayılıyorum,” diye mırıldandı, zevkle inmesini dinlerken göğsümün kabarmasına engel olmak zordu. “Lütfen durma. Çok yaklaştım, Adam. Çok yaklaştım.”

Küçük belini kavrayıp var gücümle darbelerimi indirdim. Vajinasının aletimi içine almasını ve hayalarımın tenine çarpmasını izlerken hiç bu kadar büyük hissetmemiştim. Bu kadar tam, eksiksiz ve doğru hissetmemiştim.

Son derece doğrudu.

Kusursuz bir çift.

“Konuş benimle, Adam. Çok yaklaştım, lütfen konuş benimle.”

Keskin bir nefes aldım, aklımı zar zor başımda tutabiliyordum. Lucy boşalmak üzereydi ve beni de beraberinde götürmesine saniyeler kalmıştı.

Ellerimin altında, aletimin etrafında patlamayı bekleyen bir zevk topuydu.

“Hadi, Lucy,” diye fısıldadım nefes nefese, ellerimi sırtında açıp onu yavaşça okşadım. “Sık beni. Senin için ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor musun?” Vücuduna doğru eğilip açımı hafifçe değiştirdim ve ona çarptı. “İşte bu, Lucy. İşte bu. Sikime boşal, tatlım.”

Keskin bir nefes alıp sessizce gözlerimin önünde dağıldı. Bü-

t n vücudu diken diken oldu, vajinas  aletimi öldüresiye sıkarken bedeni titredi. Fazla –olduğumdan daha da– sert davranıp canını acıtmak istemediğimden kalçalarımı döndürerek hareket ettim, kendi boşalmamı tutmakta zorlanıyordum.

Lucy aletime doğru kalçalarını itip yüksek sesle inleyince daha fazla dayanamadım. Altımda titrerken, daha da derinlerine dalıp kendimi bıraktım. Kolları pes etti ve Lucy yüzünü kanepeye yasladı, sert darbelerle içine boşalıırken kendimi derinlerine itmeme izin verdi.

Duvarları beni saçarken, neredeyse vücudunun üstüne yığılacaktım.

Bunun yerine, derin bir nefes alıp çılgınca atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Bu geceden, az önce bana verdiği şeyden sonra benden asla kurtulamazdı.

“Lucy,” diye kısık bir sesle mırıldandım. Titreyen ellerimle sırtını okşadım, teni çok hassas olduğu için irkildi. Benim gibi o da ter içindeydi. Elimi sıcak teninde yukarı aşağı gezdirip ense sine nazikçe masaj yaparken prezervatiften kurtulmak için yavaşça içinden  ıktım.

“Benim şey yapmam gerek...” diye söze başladım ama bağlantımızı koparıırken ani nefes alışını dinlemeyi tercih ettiğim için cümlemi tamamlamadım.

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Lucy doğruldu ve elinin bacaklarının arasında gözden kaybolduğunu gördüm.

“Kahretsin.”

“Ne?” diye sordum tekrar arkasına geçerek.

“Yok bir şey.”

 tirazlarına aldırmadan elimi kaygan katlarının arasına sokup şişmiş tenini okşadım. Kollarımın arasında seğirdi. “Sorun ne?”

“ ok ıslak,” diye karşılık verdi, kulağa neredeyse kızgın geliyordu.

“ ok ıslak diye bir şey yoktur.” Tamamen içine girmeden parmaklarımı soktuktan sonra Lucy dudakları aralık bir şekilde omzunun üzerinden beni izlerken onları yaladım.

"Senden o kadar nefret ediyorum ki," diye fısıldadı dudaklarına odaklanarak.

Onu öptüm. O kadar yakinken ve çıplakken yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Benimdi.

Çenesini tutup onu sertçe öptüm.

"Gitmeliyim."

Elbette gitmek isteyecekti.

"Bu gece bu evi terk edemezsin."

"Beni durdurmayı dene."

"Henüz birbirimizin tadına bakmadık, Lucy." Elini tutup onu yarı sert penisimin üzerine koydum. Beni okşayıp dibinde durdu ve onu sıktı.

"Yavaş ol," diye fısıldayıp boynunu öptüm.

"Az önce tadıma bakmanı izledim."

"Bu yeterli değil. Seni yemek istiyorum. Ve henüz tadıma bakmadın."

"Bana altmış dokuz mu teklif ediyorsun, Adam Connor?"

"Sana her şeyi teklif ediyorum," dedim kulağının arkasını burnumla dürterek.

Lucy birkaç dakika nefes almayı bıraktı, onu yatak odasına taşıyıp kapıları kilitlemek zorunda kalmaktan korktum ama sonra, "Altmış dokuz güzel bir teklif ve o muhteşem siki ağzıma almak isterim," dedi.

"Güzel," diye mırıldanıp elimi karnında yukarı aşağı gezdirdim.

Kanepeden kalkmasına yardım ettim ve istemeye istemeye elimi tuttu. Giysilerine baktı ve onları toplamak için eğildi.

Arkasından sarılıp onu kaldırdım.

"Bırak," diye kulağına fısıldadım. "Toplama. Seni yatağında bacakların açık bir şekilde görmek istiyorum."

Vücudunun titrediğini hissedemediğimi mi sanıyordu? Kendisini benden daha ne kadar saklayabileceğini düşünüyordu?

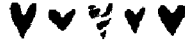
Lucy hafifçe güldü. “Bu senden daha az nefret etmemi sağlamayacak.”

“Bunun için çok geç olduğunu düşünüyorum, Lucy. Benden çok hoşlanıyorsun,” dedim boğuk bir sesle. “Aletimi içinde hissetmekten bile daha fazla hoşlanıyor olabilirsin.”

Parmaklarımı yumuşak kalçalarına batırdım, beni hatırlaması için onda iz bırakmayı her şeyden çok istiyordum, böylece ona kimin dokunduğunu, onu önemseyen biri tarafından tutulmaya ihtiyacı olduğunda titreyen ve yalvaran vücudunu kimin kollarına aldığını bilecekti.

Onun için o adam olmayı istediğimi fark etmek beni şaşırtmadı, gerçi ona destek olacak birine ihtiyacı olduğunu söylersem bana bağıracağını biliyordum. Sanırım vücudunu vücuduma yakın tuttuğum o ilk günden beri bunun farkındaydım, polisler onu evimden alıp götürmeden dakikalar önce gözlerimizde birbirimiz için nefretten başka bir şey yoktu.

Onu izledikçe, dinledikçe, dudaklarını oynatmadan söylediklerini *duydukça*, beni daha çok kendisine çekiyordu.

Adam Connor Havalimanında Oğluyla Yakalandı: Onu Kaçırıyor Mu?

Aşağıdaki fotoğraflar, Fransa uçuşunu yakalamak için acele eden Adam Connor beş yaşındaki oğlunu Los Angeles Havalimanı kapılarından içeri taşıırken çekildi. Fotoğrafçılar, onlar kapılardan aceleyle geçtikleri esnada çekim yaparken Aiden Connor'ın yüzünü babasının boynuna saklaması, aynı havalimanındayken en son olanlardan ne kadar etkilendiğini gösteriyor. Baba oğul neredeyse altı senedir Paris'te yaşayan Victoria Connor'ın doğum günü partisine katılmak için Fransa'ya uçtular. Helena ve Nathan Connor da aynı doğum günü partisine katılmak için günler önce el ele şehirden ayrılmıştı. Aiden'in annesinin davetli olup olmadığından emin değiliz ama New York'tan döndüğünden beri şehirden ayrılmadığını biliyoruz.

Küçük Aiden Connor için kötü hissetmek dışında, sessiz film yıldızı bundan daha ateşli olabilir mi? Sizi bilmiyoruz ama koruyucu baba görüntüsü bizim için gerçekten işe yarıyor. Baba oğlu gösteren bu fotoğrafların yeterli bir yanıt olduğunu düşünmüyorsanız, neyin yeterli olacağına dair bir fikrimiz yok. Adam Connor'ın Aiden Connor'ın tek taraflı velayetini almak için dava açtığı haberi basına yansıdığından beri, baba oğul ilk kez halk içinde görülüyor. Adeline Young ise bildiğimiz kadarıyla sessizliğini koruyor. İnanın bize, bu ikili hakkında çok fazla şey biliyoruz.

Adam Connor ve Adeline Young hakkında başka ne paylaşabileceğimizi sorduğunuzu neredeyse duyar gibiyiz. Adam Connor'ın yenisinden biriyle çıkmaya başladığına dair dedikodular dolaştığını biliyoruz (evet, biz de sizin kadar şok olduk) ve bu yeni gelişme velayet anlaşmasını değiştirmek istemesinin ana sebeplerinden biri (ha-

valimanındaki olay hariç, elbette). Film yıldızına yakın sayısız kaynaktan edindiğimiz bilgilere göre, Adam'ın yeni kız arkadaşı, konu oğlu olsun ya da olmasın, sürekli eski karısıyla iletişimde olmasından memnun değil. Anlaşılan velayet savaşına başlamaya karar verirken bu kadının Akademi Ödüllü film yıldızı üzerinde çok büyük bir etkisi olmuş.

Ringin öteki tarafında, Adeline Young ünlü yönetmen Jonathan Cameron'la bu hafta bir restoran açılışından ayrılırken görüntülendi. Gelecekteki bir proje hakkında görüşmüş olabilirler fakat çok sayıda tanıktan, aktristin sıkıntılı görüldüğü ve Jonathan'ın Adeline'i sakinleştirmeye çalışmış gibi görüldüğüne dair ifadeler aldık. O, Adeline Young'ın yeni erkek arkadaşı olabilir mi? Dürüst olmak gerekirse, bu bizi şaşırtmaz; bunun olmasını bekliyorduk. Çift binadan birlikte ayrıldı ve Jonathan'ın arabasıyla uzaklaştı, ikisi de çıkışta onlara yöneltilen sorulara yanıt vermedi.

Sizce ikisi de hayatlarına devam mı ediyor? Başka insanlarla mı görüşüyorlar?

Ünlü aktörün yeni sevgilisi olmayı hayal etmeye devam edebilir-miz için Adam Connor'ın bir sevgilisi olduğu hakkındaki haberlerin doğru olmamasını umuyoruz. Bu olabilir. Asla bilemezsiniz.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lucy

Gün doğmadan, yıldızlar tamamen kaybolmadan önce Adam Connor'ın kollarında uyandım. Tek gecede hiç olmadığım kadar orgazm olmuşum. Vajinamı tam anlamıyla bozmuştu ve ona kızmıyordum. Elini tutarak uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama nerede olduğumu anlar anlamaz, hemen elini bıraktım.

Bu tuhaf histen kurtulmak için parmaklarımı hareket ettirdim, elimi açıp kapadım. Sıcaklık. Ani boşluk.

Vücudum hoş bir şekilde sızlıyordu, başka zaman olsaydı bunu Olive'i utandırarak kutlardım ama Adam'ın yatağında uykuya daldığım için Olive'in yanına koşup onu uyandırmayı düşünemeyecek kadar kendime kızgındım.

Yataktan kalktım ve yatağın ortasında yatan kusursuzluğa yakın erkeğe son kez baktım.

O göğüs.

O alet.

O parmaklar.

Ah, o dudaklar.

Gece boyunca bana müstehcen şeyler fısıldayan o pis dudaklar.

Çıt çıkarmadan oturma odasına dönüp giysilerimi giydim ve evinden çıktım.

Olive'i takip eden Jason, "Günaydın Lucy," diye beni selamladı.

Olive sessizdi, büyük bir dikkatle beni süzüyordu.

"Günaydın. Pankek yaptım." Yirmi pankek olan tabağı öne doğru ittim ve tavadaki pankeki ters çevirdim. "İyi uyudun mu?"

"Beni uyandırmadın."

Omzumun üzerinden Olive'e baktım ve elma suyunu çıkarmak için buzdolabını açtım.

"Sana da günaydın günüşiği. Rica ederim."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Çünkü seni uyandırmaya çalışan kişiye vuruyorsun."

"Gerçekten vuruyorsun," diye mırıldandı Jason, Olive'in şakağını öpüp bir pankek almaya uzanırken.

Jason'ın yardımıyla Olive bar taburelerinden birine oturup beni izlemeye devam etti.

Jason'a akçaağaç şurubunu verdim ve paneklere başlamadan önce doğradığım meyve tabağını çıkardım.

Sıcak pankekleri Olive'in tabağına koyup yeni bir pankeke başladım. "Sana bahsettiğim şu evi gidip göreceğim. Benimle gelir misin?"

"Şu anda yapmamız gereken en önemli şey bu çünkü, değil mi? Sana bir daire bulmak."

Jason bir parça muza uzanmak üzereyken eli havada asılı kaldı.

İçimi çekip pankeki çevirdim.

"Siz kızları konuşmanız için yalnız bırakacağım," diye mırıldandı Jason, Olive'in boynuna bir öpücük kondurduktan sonra. Mutfak adasının etrafından dolaştı, dolaptan bir şişe su aldı ve elini koluma dolayıp beni göğsüne çekerek şaşırttı.

"Evlatlık kızımıza iyi davran, Olive," dedi nazikçe, kolumu okşayarak.

Gülümseyip Olive'e kaşlarımı oynattım.

Olive karşılığında Jason'a ters bir bakış atıp, "Neden tuhaf yürüyorsun?" diye sordu.

Gülümsemem iyice kocaman oldu. "Çünkü Adam Connor beni saatlerce becerdi."

Jason, "Taaa-maamm. Tom'la buluşmadan önce duş alacağım. Uslu olun," diye hatırlattıktan sonra mutfaktan çıktı.

"Dün gece eve gelmedin."

Ocağı söndürüp mutfak adasına yaslandım. "Bu doğru, anne."

Olive başıyla onayladı ve önündeki kahve kupasıyla oynamaya başladı.

"Kahve ister misin?"

"Hayır."

"Elma suyu?"

Biraz tereddüt ettikten sonra, "Evet," dedi.

İki bardak elma suyu doldurup birini ona verdim. İkimizin de en sevdiği içecekti.

"Jameson'la konuştun mu?"

"Henüz değil. O görüşmeyi yaparken yanımda olmanı istiyorum."

Olive'in omuzları rahatlayınca, doğru yanıtı verdiğimi anladım.

Elma suyundan bir yudum aldıktan sonra bir parça mangoya uzandı. Ben de aynısını yapıp ilk pankekimi aldım.

"Bir bebeğimiz mi olacak, Lucy?"

Pankekin üzerine bol miktarda akçaağaç şurubu koydum ve birkaç lokma yedikten sonra yanıtladım. "Bir bebeğimiz olacak."

Olive tabağına bir pankek ve birkaç parça meyve daha aldı. "Bir doktordan randevu almalıyız. Emin olmak için."

"Evet. Karla'yı hatırlıyor musun?"

Olive başıyla onayladı.

"Ev arkadaşıyla sorun yaşadığını bildiğim için, benimle aynı eve çıkmak ister mi diye geçen gün onunla iletişime geçtim." Olive'in omuzları yine gerildi. "Her neyse, babası doktor, o yüzden onun yardımını alabileceğimizi düşündüm."

“Jameson’ı doktorla görüşmeden mi yoksa görüştükten sonra mı arayacaksın?”

Omuzlarımı silkip pankekimi bitirdim.

“İyi misin?”

“Şu anda yapabileceğim bir şey yok, yeşil Zeytin’im.”

Bir süre sessizce yedik. Tüm pankekleri bitirmeyi başaramadık ama yığında kesinlikle gedik açtık.

“Peki ya, Adam?”

Bu zor soruya nasıl yanıt verecektim?..

“Gülümsüyorsun,” dedi Olive, başımı kaldırıncı bakışlarını kaçırdı. “İtiraf edemeyecek kadar inatçı olsan da, ondan hoşlandığını görebiliyorum.”

Alaycı bir şey söylemek için ağzımı açtım ama bana engel oldu. “Buna sevindim, Lucy. Dün gece onunla iyi gitmesine sevindim. Daha uzun süreliğine olabileceken bir geceliğine olsa da, mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Olive elma suyunu bitirip bar taburesinden atladı. “Ah, ayrıca evet. Gelip evini görmek isterim... hâlâ bir ev tutmayı düşünüyorsan tabii.”

Bu anlaşılmaz sözlerin üzerine beni mutfakta yalnız bıraktı.

Birkaç dakika sonra Jason döndü.

“İyi misin, kızım?”

“Bana kızgın mı?”

Jason içini çekti. “Olivesana kızgın değil. Sadece... Pittsburgh’e taşınma ihtimalin olduğunu fark etti dün gece.”

“Ah, Tanrı aşkına! Pittsburgh’e taşınmak mı? Jameson’la birlikte olmak için mi?”

“Bebek için...”

Kalan pankekleri Jason’a doğru ittim ve üzerlerine biraz ak-çağaç şurubu döktüm.

“Tom’la bir görüşmem var, Lucy. Vaktim yok...”

“Ye,” diye emrettim. “Artık hamile bir kadını. Beni üzme. İkkinizi beslemek için ocağın başında kölelik yaptım. Ye.”

Jason görev bilinciyle bir lokma aldı.

Onu mutfakta bırakıp seslendim, "Olive! Küçük yeşil Zeytin'im! Hâlâ Adam'ın aletinin boyutunu sormadın. Bence Jason'inkinden daha kalın!"

Olive'in odasına giderken Jason'ın öksürdüğünü duydum. "Ve kanepesinde, duvara karşı *ve* yatağında o aletle bana neler yaptığını sana anlatmalıyım!"

ADAM: Telefonunu aç, Lucy.

LUCY: Git başımdan.

ADAM: Bir daha yatağımdan o şekilde ayrılamazsın.

LUCY: Bir daha yatağında olmayacağım.

ADAM: İki gün sonra Aiden'la Paris'ten döneceğim. Konuşacağımıza emin olabilirsin, Lucy. İnan bana... tekrar yatağıma gireceksin.

LUCY: Rüyanda görürsün.

ADAM: Sen de.

Pislik.

"Alo? Lucy?"

"Merhaba Jameson. Nasılsın?"

Hattın öteki ucundan derin bir iç çekiş geldi. "Mesajlarıma yanıt vermeyince, beni arayacağını düşünmedim."

Olive arabasında yanımda oturuyordu ve nihayet Jameson'ı arıyorduk. Olive kulağını telefonun öteki tarafına bastırdı ve ona kaşlarımı çatınca bana masumca gülümsedi. İçimi çekip hoparlörü açtım.

Telefonu diğer elime alıp titrememe engel olmak için sol elimi salladım. Tam bir korkağa dönüşüyordum.

"Mesajlarını görmezden gelmedim," diye karşılık verdim Jameson tekrar adımı söyleyince.

“Onlara yanıt vermedin, Lucy.”

“Söyleyecek bir şeyim yoktu.”

“Yanılıyorsun. Hâlâ söyleyecek şeylerimiz var. Seni özledim.”

Olive’e yan gözle baktım. “Pekâlâ, evet. Artık söylenecek şeyler var. Seni bu yüzden aradım.”

“Sen de beni özledin,” dedi o ipeksi ve baştan çıkarıcı sesiyle.

Sessiz kalıp bir saniye kalbimi dinledim... ve eskiden çok hoşlandığım o tanıdık sesi duyduğunda, yüreğimin önceden olduğu gibi titremediğini fark ettim. Bu doğru değildi, kalbimin son zamanlarda hoşlandığı alaycı tonu barındırmıyordu.

“Affedersin, Jameson ama seni arama sebebim bu değil. B-b-ben seni daha sonra... ararım.”

Görüşmeyi sonlandırıp başımı koltuk başlığına yasladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Olive.

Müziğin zihnimi sakinleştirmesini umarak radyoyu açtım.

Olive onu kapadı. “Neler oluyor?”

“Ona söylemek zorunda mıyım? Yani şimdi? Ona şimdi söylemek zorunda mıyım? Doktorun ofisine girmek üzereyiz. Sonuçtan sonra onu arayamaz mıyız?”

Olive nedense benden daha sakindi, genelde tam tersi olurdu.

Elimi tutup hafifçe sıktı. “Nefes al, Lucy.”

Derin bir nefes aldım.

“Bugün rüzgâr olmak istiyor musun?”

Gülümsedim.

“Sen ne olacaksın? Benimle uçan bir kuş mu?”

“İstediğin buysa.”

“Sevimli bir kuş olurdun. Rüzgâr olduğum için seni devirirdim ve Jason gelip seni kurtarırdı, sonra kuşlar gibi sevişirdiniz...”

“Tekrar. Nefes al, Lucy.”

Nefesimi verdim.

“Aman Tanrım, Olive,” diye inleyip anlayışlı gözlerine baktım. “Ben ne yaptım?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadın. Sadece oldu. Sorun değil.

Her şey yoluna girecek. Sonuç ne olursa olsun, bunun üstesinden geleceksin. Bir bebeğimiz olacak. Annesi sen olduğun için dünyanın en şanslı bebeği olacak ve müthiş bir teyzesi olacak.”

“Hiç sanmıyorum. Lanetin benimle sona ermesi gerekirdi. Ama şimdi...”

“Şimdi bir şey olduğu yok. Sen lanetli değilsin, Lucy.” Bir kez daha elimi sıktı. “Onu tekrar ara. Ona neler olduğunu söyle, hepsi bu. Arabadan inip birlikte doktorun ofisine gideceğiz. Her şey sırasıyla.”

Olive haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum, kafayı sıyırmamanın anlamı yoktu, o hâlde neden kalbim midemde atıyordu? *Bu bebek mi?*

“Pekâlâ, kafayı yemeyeceğim,” dedim ona.

“Ona benim söylememi ister misin?”

“Hayır. Hayır.” Birkaç kez derin nefes alıp Jameson’ı tekrar aradım.

“Lucy? İyi misin?”

Görüşmeyi sonlandırır sonlandırmaz, Jameson’ın beni araması Olive’in de benim de dikkatimizden kaçmamıştı. Söylediği gibi beni özlediyse, geri aramaz mıydı? Jason, Olive’in iyi olduğundan emin olmak için onu ânında geri arardı. Jameson benim hatamdı.

“Özür dilerim,” dedim telefona. “Özür dilerim, paniğe kapıldım.”

Neler olduğunu öğrenmek isterken, Jameson’ın ses tonu daha sert geldi.

Ona haberi olabildiğince lafı dolandırmadan verdim. “Bilmek isteyeceğini düşündüm,” diye söze başladım. “Hamilelik testi yaptım.” Sessizlik oldu. Gözlerimi kapadım. “Pozitif çıktı ama her zaman doğru olmuyorlar, o yüzden birkaç dakika içinde bir doktorla randevum var, sonucu öğrendikten sonra sana haber veririm.”

Sessizlik devam etti.

“Jameson? Orada mısın?”

Olive'e yan gözle bakınca dudağını ısırıldığını gördüm, gerginlikle Jameson'ın bir şey söylemesini bekliyordu. Herhangi bir şey. Kaşlarını kaldırdı. Telefonu dudaklarıma yaklaştırdım. "James--"

"Evet. Evet. Buradayım. Üzgünüm. Demek hamilesin. Bir bebek bekliyorsun. Daha doğrusu, benim bebeğimi. Bunu beklemiyordum."

Bebeğin onun olmayabileceğini ima ettiğini düşündüm. "Evet. Ben de beklemiyordum."

"Doğum kontrol hapı kullanıyordun." Jameson'ın ses tonunda suçlama yoktu.

"Kullanıyordum."

"Vay canına. Lucy... vay canına."

Dudaklarımdan kenarı yukarı kıvrıldı ve karnıma dokundum. "Evet."

"Ne yapacaksın? Ne yapmaya karar verdin? Bebeği kastediyorum."

Güzel, diye içimden geçirdim. *Çok güzel*. Bu, yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Olive'e bakınca, lafa girmesine saniyeler kaldığını fark ettim.

"Pekâlâ," dedim hemen. "Sonuçtan sonra sana haber veririm. Şimdi gitmeliyim. Güle güle, Jameson."

"Pislik," dedi Olive ben telefonu kaparken.

"Katılmadığımı söyleyemem."

"Ondan daha fazla nefret edeceğimi düşünmezdim. Telefonu bana ver, onu tekrar arayacağım."

Telefonumu sıkıca elimde tutup onu Olive'den uzaklaştırdım. "Peki tam olarak ne yapacaksın?" Başımı iki yana sallayıp emniyet kemerimi çözdüm. "Hadi gidelim... ve bir bardağa ya da her neyse ona işeyeyim."

"Hikâyeni yazarken Jameson'ı öldürmeye karar verdim. Seni Adam Connor'la evlendireceğim ve sonra Jameson'ı öldüreceğim."

Olive'in koluna hafifçe vurdum. "İşte aradığım coşku."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Adam

Paris gezimiz hiçbir şeyi değıştirmedi. Her sene Adeline'in itirazlarına rağmen Aiden'ı yanımızda götürüyorduk ve yanıtların değışmesinden korkarak her sene aynı soruları soruyordum. Adeline'in gezide bize katılmaması dışında, hiçbir şey değışmemiştii. Ne yanıtlar. Ne şehir. Ne şehirdeki insanlar. Her şey aynıydı.

"Baba? Önce gidip arkadaşlarımı görebilir miyim? Beni özlediklerini biliyorum."

"Henry'yle birkaç saat önce konuştun, Aiden. Seni sınıfta görene kadar bir gün sabredebileceğine eminim."

"Ama sadece Henry ya da Isabel değil."

Isabel, doğru. Isabel'i nasıl unutabilirdim?

"Isabel'le dün FaceTime'da konuştuğunu sanıyorum."

"Evet ama sadece onlar değil. Başka arkadaşlarım da var, biliyorsun. Mesela Lucy? Olive? Jason bile beni özlemiş olmalı. *Günlerdir* yoktuk. Söyle ona, Dan."

Dikiz aynasından Dan'e bakınca başını iki yana salladığını gördüm.

"Söyle ona," diye üsteledi Aiden.

"Seni özlediklerine eminim, dostum."

"Gördün mü, baba? Dan bile beni koca bir gün göremediği için özledi. Dan beni gördü, başka insanlar da görmeli."

“Bir şey unutmuyor musun?”

Sessizce bana bakarken gözleri hâlâ yalvarıyordu.

“Annemi? O da seni özledi, dostum.”

“Öyle mi?”

Çok masum bir soruydu.

Sola dönüp Adeline’in evine yaklaşırken yine Dan’le göz göze geldim.

“Elbette, küçük adam,” diye yanıtladım.

Aiden ağırbaşlılıkla kafasını salladı ve iPad’ini göğsüne bastırıp dışarı bakmak için başını çevirdi.

Dan, “Aiden’la kalacağım,” diyerek kasvetli düşüncelerimi böldü. “Arabayı al ve menajerinle buluş. Adeline’ı arabasıyla nereye isterse bırakırım.”

“Teşekkür ederim. Bunu takdir edeceğine eminim.”

“Beni almak için ne zaman döneceksin?” diye sordu Aiden, iPad’inin şarjı bitmiş olsa da parmaklarıyla ekranını kaydırıyordu.

Saçlarını karıştırdım. “Bir hafta annende kalacaksın, dostum, unuttun mu? Sonra gelip seni eve götüreceğim.”

Başıyla onaylamak dışında bir şey söylemedi.

Her şey harekete geçirilmişti ama tam velayeti almam zaman alacaktı, bu yüzden boşanmadan sonra belirlediğimiz kurallara uymak zorundaydım. O zamana kadar, Aiden hep benimle kalana kadar gelip onu sık sık kontrol edecektim. Bu, Adeline’la daha sık yüz yüze gelmem ya da bu süre içinde onunla bir iki akşam yemeği yemem anlamına geliyorsa, benim için sorun değildi.

Aiden ve Dan’i Adeline’in evine bıraktıktan ve Adeline’in ona hızla sarılmasını gördükten sonra, bir annenin çocuğuyla kurması gereken bağı onunla nasıl kuramadığını bir türlü anlamadım. O sıralar onu benden daha fazla istiyordu. Onun için benden daha fazla mücadele etmişti. Aiden kusursuz çocuktu.

O kusursuzdu ve benimdi.

ADAM: Neden benden saklanıyorsun?

LUCY: Saklandığımı kim söyledi?

ADAM: Telefonlarıma yanıt vermiyorsun.

LUCY: Mesajlarına yanıt veriyorum, değil mi? Belki sesini duymak istemiyordum. Belki hoşuma gitmiyordur. Biraz mütevazı ol.

ADAM: Sesime bayılıyorsun, Lucy. Aletimin etrafına boşal diye seninle konuşmam için yalvarırken sesimden hoşlanıyordun. Ve müthiş bir şekilde boşaldın.

LUCY: Senden nefret ediyorum.

ADAM: Konuşmalıyız.

“Lucy nasıl?” diye sordum Jason’a, benimle arka bahçelerinde buluşunca. Gecenin geç saatleriydi ve havuzun ışıkları loştu, ev tamamen karanlıktı.

“O iyi,” dedi bir süre tereddüt ettikten sonra. “Her şeyi iyi idare ediyor. Ama Lucy böyledir. Ağlamaz, haykırmaz.”

Ben de aynı şeyi fark etmeye başlamıştım.

“Uyuyor mu?”

Jason başıyla onaylayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

“Tom’la görüştüğünü duydum. Gemiye terk mi ediyorsun?”

“Son film yapım aşamasında ve yeni bir filme başlamak için sabırsızlanıyorum. Bob Dunham bana çok iyi davrandı ama artık her konuda anlaşabildiğimizi sanmıyorum.”

“Sun Down Pictures’la bir film için daha sözleşmen olduğunu duydum. O nasıl gidiyor?”

Başımı iki yana sallayıp evlerine baktım. “Hoşuma gitmiyor. Bu onun ilk hatasıydı. Kadroyu çok sık değiştiriyorlar. Şu anda çalıştıkları yazarların da hayranı sayılmam. 2018’in sonuna kadar vaktim var. İlla birini seçeceğim. O zamana kadar Tom’la bir sonuca varacağımızı düşünüyorum.”

“Emin ellerdesin. Seni temsil etmek için sabırsızlanıyor. Aile adamısın, basında seninle ilgili sorun yaşamayacağı için havallara uçuyor.”

Kıkırdadım. “Aile diye bir şey kalmadı.”

“Yine de. Bir yerlerde gizli seks kasetin yok, değil mi?” Jason yanıt vermemi beklerken tek kaşını kaldırdı.

“Sanmıyorum.”

“O hâlde altın değerindesin. Ben Tom’u yıllarca korkuttuktan sonra aynı şeyleri tekrar yaşayabileceğini sanmıyorum. Boşanman ve eski eşin hakkındaki son haber çılgınlığı dışında, seni magazinde nadiren görüyorum – o da genellikle bir aile fotoğrafı oluyor. Sen Tom’un hayallerindeki aktörsün. Seninle çalışmaktan keyif alacak.”

Yorgunlukla enseme ovuşturdum. “Geçen gün iyi bir toplantı yaptık. Elinde ilgilenebileceğim bir şeyler olduğunu söyledi. Nasıl gideceğini göreceğiz.” Bir kapının açıldığını duyduğumu sandım ve omzumun üzerinden baktım.

Jason kısık ve içten bir sesle güldü. “Onu ziyaret etmek için biraz geç değil mi sence de? Ama iyi olup olmadığını kendi gözlerinle görmek istiyorsan, seni suçlayamam.”

“Sakıncası yoksa.”

Jason’ın dudaklarının kenarları kıvrıldı ve kollarını indirip bana önden gitmemi işaret etti. “Sana saldırırsa, suç sende.”

“Bu riske gireceğim,” diye homurdandım. Lucy’nin muhtemelen olay çıkaracağını ben de biliyordum ama belki şansım ya-ver giderdi ve onu uyandırmadan odasından çıkabilirdim.

Jason, Lucy’nin odasının önünde durup fısıldadı, “Onu önemsiyoruz, Connor. Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

Başka bir şey söylemeden başımı eğip Lucy’nin odasına girdim.

Tıpkı kişiliği gibi, çılgın ve özgürce yatıyordu: bacakları çarşafalara dolanmıştı, yüzü yastıklara gömülüydü ve yatağın ortasında sere serpe yatıyordu. Güzel silueti dışında herhangi bir şeyi fark edemeyeceğim kadar karanlıktı.

Bulunduğum yerden huzurlu görünüyordu, yine de emin olmak için ayaklarım beni yakına götürdü. Yüzüne düşen birkaç tutam saçını itip uyumasını izledim.

Lucy hıçkırdı.

Gülümseyip kendimi yatakta onun yanına girerken buldum. Bütün geceyi dışarıda geçirmiştım. Avukatlarımla görüşmek için koşturmuştım. Filmin yapım sürecini görüştüğüm yönetmenle akşam yemeği yemiştım. Yeni basın danışmanıylay görüşmüştüm. Yeni filmin tanıtımı için hangi programlara çıkmam gerektiği hakkında yapım şirketiyle konuşmuştım. Sürekli konuşup durmuştım.

Şimdiyse sadece Lucy'nin nefes alışını dinlemek istiyordum.

Kolumu onun karnına doladım ve yavaşça elimi tişörtünün altına sokup yumuşak ve sıcak tenini okşadım.

Hafifçe içini çektiğini duyunca aletim canlandı.

Tenine doğru nefesimi verdim ve burnumu boynuna gömdüm. Elim karnında durdu ve yumuşak soluklarını dinledim.

Lucy tekrar hıçkırdı.

Gülüp mümkün olduğunca yavaşça ellerimi kollarından aşağı okşayarak indirdim.

Lucy uykusunda kıpırdandı. "Olive?"

"Şişşt, benim," diye mırıldanıp boynunu öptüm.

Dudaklarımın altında ürperdi.

"Adam?"

Öne doğru eğilip ışığa uzandı.

"Yapma."

"Neler oluyor?" diye sordu Lucy uykulu bir sesle. Çok seksi-ydi. "Yine mi eve izinsiz girdin?"

Elini tutup bileğini öperken yüzünü bana doğru döndü.

"Benden saklanma, Lucy," dedim kendimi şaşırtarak. Odasına bunu söylemek için gelmemiştim. "Beni görmezden gelme."

"Neden bahsettiğine dair bir fikrim yok, Adam. Saat kaç?"

"Gece yarısını geçiyor."

Kısa bir süre sessizce yan dönmüş şekilde uzanıp birbirimizin

gözlerinin içine baktık. Kapının altından süzülen ışık benini ya da göğsümdeki bir şeyleri çekiştiren fırtınalı gözlerini görmem için yeterli değildi ama memnundum; görebildiğim şey yüreğimi yatıştırmaya yeterliydi.

“Doktor?”

“Yarın bir randevum var.”

“Eski erkek arkadaşın?”

Lucy başını iki yana sallayıp tavana baktı. “Onunla konuştum ama bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Onu zorlamadım. Ben de eski sevgilisi hakkında konuşmak için can atmıyordum.

“Tatilin nasıldı?”

“Tatil değildi. Her sene... Paris’e gitmek zorundayım.”

Lucy biraz kımıldanıp iyice yerleşti. “Kız kardeşinin doğum gününe, değil mi?”

Hafifçe gülümsedim. “Bakıyorum yine internetten beni takip etmişsin.”

Lucy alaycı bir tavırla güldü. “Bana takipçi deyip durduğun için takma adımı hak etmem gerektiğini düşündüm.”

Günün birinde onunla sırlarımı paylaşacak mıydım?

“Yatağına girdiğim için beni kovmaya ya da tokatlamaya çalışmıyorsun... İyi olduğuna emin misin?”

Ellerini başının altına koyup derin bir nefes aldı.

“Korkuyorum, Adam.”

Onun kadar güçlü birinin bana bunu itiraf etmesi büyük bir meseleydi. Göğsümdeki endişe hafifledi. Ne yaptığını fark etmeden kalbinin bir parçasını bana veriyordu.

“Buraya gel,” diye mırıldanıp onu yanıma çektim. İtiraz etmedi. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı sormadı. Daha rahat edebilmek için başını kaldırıp kolumu boynunun altına sokma izin verdi yalnızca.

Saçıyla oynarken gözlerimi kapayıp alnımı onunkine yasladım.

“Her şey yolunda gidecek, Lucy.”

“Gitmeyecek. Gidemez. Tek başıma bir bebek sahibi olmaya hazır olmadığım için çok korkuyorum, Adam. Bebekler hakkın-da hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Halledeceğiz, Lucy. Yanındayım. Benden saklanmana izin vermek gibi bir niyetim yok.”

“Anlamıyorsun,” diye üsteleyip geri çekildi.

Elimi sırtına koyup onu tekrar göğsüme çektim, burunlarımızın arasında birkaç santim vardı ve nefesi benimkine karışıyordu.

“Benden kaçma, Lucy. Uzaklaşma.”

“Çok yorgunum,” diye fısıldarken, vücudu hâlâ tetikte ve aramıza mesafe koymaya hazırdı. “Her şeyi ayakta tutmaya çalışırken daha da berbat etmekten yoruldum. Catherine’le konuştum.” İcini çekip alını çeneme yasladı, elleri aramızda göğsünde kıvrıldı. “Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Bu doğru değil, neden yaptığımı biliyorum. Sandım ki... belki, bilirsin. Yanımda olacağını sandım. Bir şey yapacağını ve her şeyin yoluna gireceğini. Ne de olsa o aileden; aile böyle yapar. Olive benim için bunu yapıyor.”

“Anladığım kadarıyla, görüşme pek iyi geçmedi.”

Keyifsiz bir kahkaha attı. “Evet, öyle de denebilir. Mutlu da olsam üzgün de olsam, onunla her konuştuğumda içimdeki bir şeyi öldürmeyi başarıyor.”

“Sana destek olacağım, Lucy. Bana güvenebilirsin. Kim olduğumu görüyorum. Kim olduğumu görüyorum ve beni seçmeni istiyorum. Gereken her şeye sahip olduğumu ve kalbine göz kulak olabileceğimi görmen için gözlerini açıp bana bakmanı istiyorum.”

“Artık senden nefret etmiyorum.” Parmakları çeneme, boynuma doğru hareket etti, dokunuşu yüreğimi dağladı.

Bu kızı... bu güçlü, güzel kızı istiyordum. Benim olmasını istiyordum. Elini tutup sokaklarda yürümek istiyordum. Onunla birlikte gülmek istiyordum. Basit şeyler yapmak istiyordum. İnsanların kanıksadığı şeyler. Onunla birlikte kahkaha atmak istiyordum.

Yatak odasına sinsice girdiğim gibi kalbine girmek istiyordum.

“Artık senden nefret etmiyorum, Adam Connor ama seni sevemem. Sana o şekilde âşık olamam. Onlar gibi kırılmak istemiyorum.”

“Lucy,” diye mırıldandım. “Bir saniyeliğine bile olsa, birinin seni kırmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Aynaya baktığında kim olduğunu görmüyor musun? Birinin kalbi kırılacaksa, hasarı veren sen olursun.”

“Sen beni kırabilirsin. Sen ve oğlun.”

“Aiden seni seviyor.”

“Ben de onu seviyorum. Ama kalbimi kırdığında onu da kaybedeceğim. Tam bir... pislik olduğun için,” dedi, ses tonunda ilk kez neşe belirterek. “İkinizi de kaybederim.”

“Bunun benim suçum olacağından eminsin. Benim sebep olduğumdan.”

“Hiç bana baktın mı? Ben bir meleğim.”

Başını geriye yatırıp dudaklarına küçük, yumuşak bir öpücük kondurdum. “Oyun oynamayalım, Lucy. Kalbini istiyorum ve ona sahip olacağım. Oyun oynamayalım, o kısımları atlayalım.”

“Hımm.” Dudakları benimkilerde hareket etti ve çenemi kavradı. “Yaramaz.”

Onun dudaklarından çıkan bu söz beni incitmedi. “Sırf olduğun kişi olduğun için ne istersen elde edebileceğini mi sanıyorsun?”

Lucy parmaklarıyla dudaklarımı aralayıp ağzıma soktu. Dişlerimle tenini çizdikten sonra nazıkçe emdim. Bana yaklaştı.

“Fazla bir şey istemiyorum, Lucy. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın.”

“Yine de kalbimi istiyorsun.”

“Kalbine sahip olmak için bir şans istiyorum. Geri kalanı bana bırak. Sadece aptal lanetini unut ve bana güven. Tek istediğim bu.”

Avucu yanağımda, dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Beni daha önce hiç öpmediği gibi öperken zaman durdu.

“Kalbime iyi davranmazsın, Adam Connor,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Şimdiden onu sızlatıyorsun.”

Elimi saçlarının arasında gezdirip başını sabit tutarken dudaklarını devraldım. Bana izin verdi. Tatlılıkla inledi, şimdiden benim için hazırды.

Yanağımda duran elinin titrediğinin farkında mıydı? Şimdiden benimmiş gibi onu öperken bana âşık olduğunun farkında mıydı? Beni ne kadar mahvettiğini biliyor muydu?

Dudaklarımı dudaklarında daha sertçe hareket ettirdim. Kolumu altından çekip güzel yüzünü avuçlarıma aldım. Her inlemesiyle, her nefes alışıyla ondan biraz daha içime çektim. Her şeyi içime aldım ve kendime aradığım şeyin bu olduğunu söyledim. Günlerim, gecelerim ve arada kalan her şey bu kadınla dolu olacaktı. Onu bırakmayacaktım. Onun evi olacaktım. Ona bir aile verecektim. Onun ailesi *olacaktım*. Ve kalbi.

O yatakta, dudakları dudaklarımda, elleri bileklerimde, ondan alabileceğim her şeyi alacağımı ve karşılığında ona dünyayı vereceğimi vadettim ona sessizce.

Teninde hissetmeye bayıldığı, dudaklarına huzurlu bir gülümseme konduran rüzgâr olacaktım.

Onun sevgilisi olacaktım.

Şiddetle inandığı laneti ortadan kaldıran kişi olacaktım.

Bir bebeği olursa, ona kendi dünyamı verecektim. Karşılığında, ondan göğsündeki yıpranmış ama hâlâ güçlü olan kalbini alacaktım sadece.

Lucy bileğimi bıraktı ve ellerinden birini göğsüme götürüp yavaşça aşağı indirdi. Kalçaları huzursuzdu, benimkine yaslı vücudu sürekli hareket ediyordu. Dudaklarını bırakıp ellerini üzerimde hissedebilmek için tişörtümü çıkardım.

Öpücüğümden nefes nefese kalmış olsa da, o da tişörtünü çıkarmakta hiç tereddüt etmedi.

“Lucy,” diye kısık bir sesle hırıldayıp onu tekrar kollarıma alırken, sertleşmiş meme uçlarını göğsümde hissettim.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Lucy. “Aletini tekrar içimde istiyorum. Beni tamamen esnet, Adam.”

O ahlaksız ağzı...

“Bana sahip olabilirsin, ne istersen, Lucy.”

“Şimdi,” diye fısıldadı Lucy, elini aramıza soktu, yerimde duracağımdan emin olmak ister gibi bacaklarını benimkilere doladı.

Hemen pantolonumu açtı ve elini yanan tenime koyup aletimi çıkardı. Onu okşamaya başladı.

“Aletine gerçekten âşığım,” diye mırıldanırken dudağını ısırırdı. “Henüz içimde bile olmamana rağmen bacaklarım titriyor.”

“Güzel,” demeyi başardım. “Bana kalırsa, uzun bir süre benimkinden başkası içine girmeyecek.”

Lucy kahkaha attı, hoş bir sestti. “Hep kendinden çok emin-sin. Nasıl öpüşüldüğünü bile yeni öğrendin. Yerinde olsam, kendimden bu kadar emin olmazdım.”

Kalçalarım kendiliğinden hareket etti, benimle oynamasına ve beni okşamasına izin verdim. Lucy başını eğdi ve elinin üzerimde hareket etmesini izlerken gözlerimi kapadım. Karanlık ama yeterince görebildiğini biliyordum. Aletim ellerinde zonkladı, giderek büyüyüp sertleşti. Başparmağını başına dolayınca parmaklarını ıslattım, dar ve ıslak amına girmeye çoktan hazırdım. Sertçe başını kaldırıp nefesi kesilene kadar onu öptüm. Eli etrafımda gerildi, ağzına doğru inleyip onu daha sertçe öperken parmakları penisimin çevresini tam olarak sarmıyordu.

Lucy dudaklarımla sarhoş olunca, geri çekilip çenesini ısırırdım. “Beni içine almak istediğini sanıyordum. Benimle oynaman bitti mi?”

Beni bıraktı, elini aşağı indirip iç çamaşırını çıkardı. İşi biter bitmez, bacağına uzanıp onu bacağımanın üzerine attım.

Kıcının kıvrımını avuçladım ve gözlerimi kapayıp ellerimin altındaki hissini ezberledim.

“Adam,” diye sabırsızca inledi.

Başımı göğsüne yasladım.

“Lucy. Bunu planlamamıştım. Yanımda prezervatif yok.”

Sızlanması penisimin seğirmesine sebep oldu.

“Temiz misin?” diye sordu.

“Elbette.”

“Ben de... İstersen... çünkü... ben istiyorum...”

Alnım hâlâ göğsündeyken, kalçalarını çektim ve penisimin başını içine ittim.

“Tanrım,” diye inledim, aramızda hiçbir bariyer olmadan sıcak teninin etrafımda dalgalanmasını hissettiğimde.

“Evet...” diye inledi Lucy, başı hafif bir patırtıyla yastığa düştü. “Evet.”

Çok dardı. Bacaklarından biri hâlâ kalçamdaydı, içine daha rahat girebilmek için diğerini daha yukarı kaldırdım. Geçen seferde olduğu gibi kığına tekrar parmağımı sokmak istedim ama şansımı zorlamak istemiyordum. Bu... prezervatifsiz sevişmek, tenimin tenine değmesi... fazlasıyla yeterliydi.

Güçlkle yutkunup santim santim daha derinlerine gömüldüm. İçine tamamen girmeden, saçımdan tutarak başımı kaldırıp beni çılğınca öptü.

Öpücüğüne ateşli bir şekilde karşılık verip sıcaklığından çıktım ve sıkıca kığını tutarak tekrar içine girdim.

“Adam...” Dudaklarında bir fısıltıydım. En tatlı fısıltı.

“Yine içinde olup olmadığımı sormayacaksın, değil mi?”

Dudaklarından boğuk bir kahkaha çıktı.

“Hayır. Orada olduğunu biliyorum.”

“Güzel,” diye mırıldanıp tekrar bir darbe indirdim. “Hepsini istiyor musun?”

Lucy başıyla onaylayıp alnını alnıma yaslarırken dudağını ısırırdı. “Yap şunu.”

Kalçalarımı yukarı hareket ettirdiğim anda onunkini kendime doğru çektim.

Lucy inleyerek sırtına kavis verdi ve kasları etrafımda kasıldı. “İçeride. İçeride.”

Güldüm ve sesimin mümkün olduğunca az çıkmasına uğraştım. “Ve sıırılsıklamsın. Yine.”

“Evet.” Lucy’nin eli kolumda yukarı aşağı hareket ederken, kalçalarımın en ufak hareketiyle parmakları seğiriyordu.

Geri çekilip tekrar sertçe içine girdim ve yavaş ama sabit bir ritim tutturdum.

Gözlerimi kapayıp titrek nefesini dinledim.

“Çok sürmeyecek,” diye fısıldadı acı çekiyormuş gibi.

Hareket etmeyi bıraktım. “Canını acıtıyor muyum?”

Lucy hafifçe güldü. “Evet ama bu güzel bir acı. Uçuyormuş gibi hissediyorum. Orgazm olup olmamak umurumda değil, bu...” Birkaç kez sertçe gidip gelip ardından tekrar yavaşlayınca inleyip nefesini tuttu. “Bu harika. Sesimi çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum ama...” Onu daha hızlı ve sert becermeye başlayınca nefesi kesildi.

“Dayanabilirsin,” diye kulağına inledim.

“Evet. Evet. Dayanabilirim. Kendini tutma.” Lucy omuzlarına tutunup gövdesini bana yaklaştırdı.

Kalçalarım ona sertçe çarparken, sessiz kalmak için dudağını ısırmasını izledim ve duvarları etrafımda sarsılırken aletim daramında iyice sertleşti. Parmakları tenime gömüldü ve karşısında büyüledim.

“Ya-yavaş. Yavaş, Adam.” Avucunu göğsüme koydu.

“Neden?” diye boynuna inledim. Aletimin etrafındaki dar ve yumuşak et dışında herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum. Çok sıcak ve ıslaktı.

İnanılmaz biçimde benimdi.

“İçime o şekilde girmeye devam edersen geleceğim ve bir süre daha içimde kalmanı istiyorum. Sadece biraz daha.”

Tembel ama derin darbelerle içine girdim ve yüzüne düşen saçını kenara ittim. Hâlâ yan tarafımızda yatıyorduk, güç almak için kullandığım kıcı hâlâ ellerimdeydi ve onu penisime doğru itip çekiyordum. “Dilediğin sürece içinde kalacağım, Lucy. Kendini tutma. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Aşağı eğilip meme ucunu yaladım ve kasları beni daha çok sıkınca inledim.

“Ah, Tanrım,” diye inledi Lucy. “Ah, kahretsin!”

Çaresizce ona daha fazlasını vermek istediğim için tek hamlede onu üzerime çekince gözleri kocaman oldu, şaşkınlığı yüzünden belliydi.

Aletim tamamen içine girince işitilebilir şekilde nefesini tuttu. *Teşekkür ederim, yerçekimi.*

Bileklerini tutup onu göğsüme doğru çektim.

“Şişşt,” diye fısıldadım, elimi boynuna dolayarak. “Arkadaşlarını uyandırmak istemezsin, değil mi?”

Karşılık olarak kalçalarıyla daireler çizerek aklımı başımdan aldı.

“Bayılıyorsun, değil mi? Beni delirtmeye bayılıyorsun.”

Lucy ellerini göğsüme koyup güzel ve dolgun memelerini sergiledi. Kalçalarını okşadım, teni ellerimin altında yanıyordu.

“Aptal aletinle aklımı başımdan alan sensin,” diye fısıldadı.

Ellerim kıcına doğru hareket etti ve onu hafifçe kaldırdım. Lucy üzerime oturmadan, dizlerimi kaldırdım ve onu aşağıdan becermeye başladım.

Penisimin her santimini ona verirken, göğsümde küçük yumruklarını sıkı, üzerimde titreyen bir dağınıklıktan ibaret olana kadar içine sertçe girip çıktım, doruğa ulaşmasına saniyeler kalmıştı. Sadece ucu içinde olacak şekilde penisimi geri çektikten sonra onu üzerime yerleştirip vücudunun izin verdiği kadar derinine girdim.

Vücudunu ele geçiren orgazmı beklediğinden emin değildim. Hızımı artırdım ve kendisini ayakta tutmakta zorlanırken onu daha sert becerdim. Durmadım, memelerinin darbelerimin gücüyle hareket etmesini izledim... bana her şeyi vermesini ve kendisini bırakmasını istiyordum.

Nefesi kesilince, elleriyle ağzını kapayıp yüksek sesle inledi ve eli sesi pek boğmuş sayılmazdı. Vücudu üzerimde sarsılıp gözleri başının arkasında kaybolana dek tekrar tekrar içine girdim.

Çenem kasıldı. Tıslayarak nefesimi verdim ve Lucy'nin soğuklanıp sakinleşebilmesi için yavaşladım. Vajinası beni öyle sıkı sanyordu ki, içinde hareket etmemi imkânsızlaştırıyordu.

Gözlerini açıp dudaklarında muhteşem bir gülümsemeye bana bakınca, bittim. Kontrolü devralıp sikimin üzerinde hareket ederken iç kasları hâlâ seğiriyordu.

"Beni mahvettin," dedi Lucy, hâlâ pis pis sırtıyordu. "Buna bayılıyorum. Benimle tepişmene bayılıyorum, Adam."

Kalbim gümbür gümbür atarken güldüm ve ellerimin karında, bacaklarında ve memelerinde dolaşmasına izin verdim.

Daha fazla dayanamayacaktım.

"İkincisi için beni nerende istiyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle. "Çok yaklaştım. Sana nasıl sahip olmamı istiyorsun?"

Lucy başını eğip birkaç saniye bana baktı.

"Ağzıma," dedi en sonunda ve üzerimden kalktı. Beni tamamen sırlıslıkla etmişti. Lucy bacaklarımın arasına yerleşirken kendimi okşadım, onu böylesine şiddetle boşaltabilen tek kişi olmaya bayılıyordum.

"Şu hâle bak," diye mırıldandım ve beni izlerken dudaklarını ıslattığını fark ettim. "Hepsini temizleyecek misin?"

Lucy başıyla onayladı ve ellerini aletimin dibine yerleştirip yukarı doğru çekti. Dudaklarını ıslattı, biraz daha yaklaşıp yukardan aşağı doğru yan tarafını yaladı.

"Buraya gel, Lucy."

Beni bıraktı ve sormama gerek kalmadan yaklaşıp dudaklarını bana sundu. Onu öpüp dilini emdim ve tadını çıkardım. Çok geçmeden geri çekilip aletime geri döndü.

Bacaklarımı iyice araladım ve aletimin başını yavaşça ağzına almasını izledim, yavaşça daha da derinlere alırken benimle göz göze geldi.

Beni emerek inletti ve yatağında iyice gömülmemi sağladı.

Beni emmesini izlerken onu rahatlıkla görebilmek için bir elimle saçını tepesinde topladım.

"Harikasın, Lucy. Harikasın."

Hâlâ ağzındayken inledi ve ellerini yukarı aşağı hareket ettirerek beni daha sert emmeye başladı.

Aletimin vajinasında gözden kaybolmasını izlemek hoşuma gitmişti ama beni ağzına almasını ve bunu zevkle yapmasını izlemek... omurgamdan bir ürpertinin yayılmasına sebep oldu.

Onu bırakmama imkân yoktu. Ömrümü o dudakların beni emmesini, öpmesini, bana gülümsemesini ve benden ne kadar nefret ettiği konusunda ısrar ederek yalan söylemesini izleyerek geçirebilirdim.

Öğürme refleksi devreye girince onu hafifçe itip yanağını okşadım. "Yavaş ol, tatlım. Yavaş ve rahat."

Lucy başıyla onaylayıp dilini etrafımda gezdirdi.

Yüzüne boşalmama dakikalar değil saniyeler kalmıştı.

"Başını em," dedim kısık bir sesle, dayanacak gücüm kalmamıştı. Neyse ki beni dinledi. "Biraz daha. Hepsi bu. İşte bu, tatlım. Daha fazlasını al."

Bir an önce gelmek, onu kollarımın arasına almak, kalbini kalbimde hissetmek için sabırsızlanarak onu kollarının altından tutup ve yanıma doğru çektim.

"Ne yapıyorsun? Çok yaklaştın..."

Onu öptüm, elini tekrar aletime ittim ve kendi elimle onunkini kavradım.

"Daha yakın olmanı istiyorum," dedim kalın bir sesle. "Boşalırken seni dudaklarımda istiyorum."

Neyi kastettiğimi, neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi beni hafifçe öpüp hızı ayarlamama izin verdi ve saniyeler içinde ellerimize ve karnıma boşaldım, sıcak sıvı dalgalar hâlinde fışkırdı.

Ağzına doğru inleyip gözlerimi kapadım ve elinin yavaşça beni okşamasına izin verdim.

Birkaç dakika boyunca vücutlarımız sakinleşirken ikimiz de konuşmadık. Çarşafı tutup karnımla ellerimizi sildim. Kalp atışım normale –en azından normale yakın bir hıza– dönünce, Lucy'ye dönüp dudaklarını yavaşça öptüm.

Kollarımda eridi.

Nazikçe yanağımı okşayınca onu öpmeyi bırakıp kokusunu içime çektim.

“Seni istiyorum, Lucy.”

“Şu anda vajinama yaklaşılamazsın. Oraya her girdiğinde bacaklarım kontrolsüzce titremeye başlıyor.”

Hafifçe güldüm. “Lucy, bilmiyor musun? Sonunda bacakların titremiyorsa, yeterince iyi becerilmemişsin demektir.”

Lucy başını göğsüme yaslayınca saçlarını okşadım.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Bu gece sana bu kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bana geldiğin için teşekkür ederim.”

Başımı eğdim ve yüzündeki ifadeyi gördüm... çenemi kapayıp ona sıkıca sarıldım.

O benimdi, o kadar. Neler olduğunu anlamama gerek yoktu, sadece kabullenecektim ve Lucy bunu kabullenmeye henüz hazır değilse, sorun değildi. Bekleyebilirdim. Buna değerci.

“Yüreğine hitap eden ben olacağım, Lucy Meyer, tıpkı senin benimkine hitap ettiğin gibi,” diye mırıldandım dudaklarım altında dolaşırken, Lucy yavaşça kollarının arasında uykuya daldı.

Sıcak Gelişme: Adeline Young'ın Seks Kaseti Olduğu İddia Ediliyor

Evet, doğru okudunuz. Dedikodular ve... Adeline Young'ın seks kasetinin bir kopyası ortalıkta dolaşıyor. Bu beklenmedik gelişmeyi daha şok edici kılan şey ise, yirmi dakikalık videoyu en yüksek teklifi sunan alıcıya satmaya çalışan kişinin videonun Adeline'in hâlâ evli olduğu döneme ait olduğunu iddia etmesi.

Peki biz bu sözde seks kasetini gördük mü? Gösterinin yıldızının Adeline Young olduğundan emin miyiz? Evet ve evet. Bazı bölümlerini kesinlikle gördük ve Adeline Young'ın bu kısa videonun yıldızı olduğunu söylemekten üzüntü duyuyoruz. Ne video ama... Bize inanmıyorsanız, dün gece internete düşen fotoğraflara bakabilirsiniz.

Evlilikleri boyunca ne Adeline ne de Adam bir yabancıyla birlikte görüldü. Boşanmayı ilk duyduğumuzda, bu gerçeği tekrarlayıp durduk ama bu sözde kaydın tarihi doğruysa, bu, Adeline Young'ın bildiğimiz kadarıyla kocasını en az bir kez aldattığı anlamına geliyor.

Gizemli adamın kimliği hakkında hâlâ bilgi almayı bekliyoruz ve elimize bir isim ulaşır ulaşmaz onu sizinle paylaşacağız. Gerçi ne önemi var? Başka bir aktör ya da sokaktan herhangi bir adam olması Adam Connor'ı daha mı az etkileyecek? Sanmıyoruz.

Bu sabah erken saatlerde Adeline'in basın danışmanına ulaştık ve seks kaseti iddialarını şiddetle reddedip fotoğrafların, üzerinde oynanmış kayıtlardan alındığını ileri sürdü. Boşanmadan beri, her fırsatı kameraların karşısına geçmek için değerlendiren genç aktrisin iddiaların önüne geçmek için bir basın açıklaması ya da canlı röportaj yapmasını bekliyoruz.

Henüz Adam Connor'ın halka ilişkiler ekibinden bir açıklama gelmedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lucy

Önceki gece Adam'ın kollarının arasında uyuduğum yatağa dizüstü bilgisayarını nazikçe bırakıp doğruldum.

Nefes al ve ver, Lucy.

Normal bir insan gibi nefes alabilecek kadar sakinleşince, Olive'in taslağı üzerinde çalıştığı oturma odasına gittim.

"Olive," diye kekeledim, karşısında dururken ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum.

Yaprak gibi titrediğimi görünce gözleri kocaman oldu ve yarı gömüldüğü kanepeden fırladı.

Yanıma koştu. "Hamilelik. Bebek. Doktor aradı. Sonuçlar."

Başımı iki yana sallayıp ayaklarımın ucunda yaylanırken, ellerim önümde titremeye başladı.

"Başardın," diye tiz bir çığlık attıktan sonra yumruğumu ağızıma soktum.

Nefes al ve ver.

"Neyi başardım?" Kıpırdanıp durmama engel olmak için ellerini omuzlarıma koydu. "Lucy, beni korkutmaya başlıyorsun. Neyi başardım?"

Heyecandan yerimde duramıyordum, yüzüne bağırabilmek için ellerini tutup iyice ona doğru eğildim. "On kahrolası milyon dolarlık bir anlaşma kaptın!"

Olive'in yüzü ifadesizleşti ve "Ne?" diye fısıldadı. Elbette sonra bağırdı. "Ne?"

Yüreğim ağzımda, derin bir nefes verdim. "Olive," diye elimden geldiğince sakince açıklamaya çalışsam da, pek sakın olduğum söylenemezdi. "Gönderdikleri sözleşmeyi imzalarsan, on kahrolası milyon doların gururlu sahibi olacaksın!"

Benimle birlikte zıplamaya başlar başlamaz durdu. "Ah, bekle. Lucy, hayır. Ne yaptın? Onlara doğmamış ilk çocuğumu falan mı teklif ettin?"

Kahkaha attım, gülmekten yüzüm acımaya başladı. "Hayır. *Ruh Sızısı*'nı yeniden yayımlamayı ve senden üç kitap daha yazmanı istiyorlar. Birini zaten bitirdin, o yüzden geriye yazman gereken iki kitap kaldı."

Olive elleriyle ağzını kapadı, şok olduğu aşikârdı. Ona sıkıca sarılıp benimle birlikte zıplamasına yardım ettim.

"Aman Tanrım, Lucy. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Bir saat önce sözleşmeyi okumaya başladığımda ben de aynı şeyi söyledim."

Onu bıraktığımda gözleri hâlâ kocamandı ve bakışları benimkilerle buluştu. "Bu yüzden mi odana gittin? Sanmıştım ki... Ah, her neyse. On milyon dolar mı dedin?"

"Evet," diye başımla onaylarken yerimde durmakta zorlanıyordum.

Bu kez beni kollarının arasında ezen Olive'di. "Başardın. Resmen benim temsilcim oldun, Lucy. Birlikte çalışıyoruz. Aman Tanrım!" Olive geri çekilip kocaman gülümsedi. "Sen de zengin oldun! Catherine'i tekrar aramalısın. Bir bebeğimiz olacak, para kazanacağız ve kitaplar satacağız!"

Gülerken ve duygusallaşıp ağlarken saatler geçmiş gibiydi.

"Jason'ı aramalıyım," dedi Olive. "Annemi aramalıyım."

Olive telefonunu aramaya koyulurken benim telefonum çaldı. Sanki yaklaşırsam kafamı kopartacak canlı, nefes alan bir canavarmış gibi ellerimi arkama saklayıp arayanın kim olduğunu görmek için sehpaye doğru eğildim.

"Doktorun ofisinden arıyorlar," diye fısıldayıp korku dolu gözlerle Olive'e baktım. "Doktorun ofisi. Ne yapacağım?"

“Benim yanıt vermemi ister misin?”

Boğazımdaki yumruyu yutup telefonu kaptım.

“Halledebilmeliyim,” demeyi başardım ve ekranı kaydırıp hattın öteki ucunda benimle konuşmayı bekleyen her kimse ona merhaba dedim.

Tanrım, lütfen kalp krizi geçirmeme izin verme. Söz veriyorum, bundan sonra uslu olacağım.

“Merhaba. Evet, ben Lucy Meyer.”

Olive’in eline uzandım ve onu sıkıca tuttu.

“Evet. Evet, bilmek istiyorum.”

Kelimeleri duydum. Kadına teşekkür ettim. Görüşmeyi sonlandırdım. Yavaşça telefonu bırakıp öylece durdum.

“Lucy?”

Midem bulanmaya başlayınca kanepeye gidip oturdum. Olive mutfağa koşup bir bardak suyla geri döndü; sanırım mide-min bulandığına dair bir şey mırıldanmış olmalıydım.

Karşımda diz çöküp konuşmamı bekledi.

Yutkunup boğazımı temizledim ve arkadaşımın endişeli gözlerine bakarak nihayet konuştum.

“Hamile değilim. Ben...” Avuçlarımı karnıma koydum. “Bir bebeğimiz olmayacak.”

“Ama reglin...”

“Bilmiyorum. Belki tatile çıkmaya karar vermiştir?”

“Olabilir. Ayrılık yüzünden stresli ve üzgündün.”

Saniyeler sessizlik içinde geçtikten sonra Olive yerden kalkıp yanıma oturdu.

“Rahatlamam ne anlama geliyor, Olive? Bu beni kötü bir insan mı yapar?”

“Ah, Lucy.” Kollarını bana doladı ve kanepeye düştük. “Elbette, bu seni kötü biri yapmaz.”

“Yine de kötü biriymiş gibi hissediyorum.”

“Eh, değilsin, o yüzden öyle düşünmeyi bırak.”

“Ben sadece onların yaptığı hataları yapmak istemedim. Tek amacım buydu.”

“Biliyorum, Lucy ve sorun değil. Onlardan farklı olmayı istemenin kötü bir yanı yok, zaten onlara hiç benzemiyorsun.”

Konuyu değiştirmek için, “Hamile değilim ve zenginsin,” dedim. Bir süre yatışmayı bekledikten sonra en yakın arkadaşına bakıp hafifçe gülümsedim. “Sanırım bunu kutlamalıyız.”

“Dans partisine ne dersin?”

“Şarkı söyleyeceğiz ve diğer her şey de olacak.”

“Jason, Tom ve... Adam’la buluşacak, o yüzden bence müstakbel sevgilin ve onun sevimli oğlunu da davet etmeliyiz.”

İnleyerek kanepeden kalktım. *Bir dakika...* “Neden Jason ve Tom’la buluşuyor?”

“Tom’un elinde ikisi için bir senaryo var. Aynı filmde rol alabilirler. Gördüğün gibi, artık onunla *evlenmelisin*, böylece şehir dışında çekimleri olduğunda birlikte seyahat edebilir ve hatta röportaj verebiliriz. Kristen Bell ve Mila Kunis gibi olacağız.”

“Tek farkı onlar aktris, biz değiliz,” diye dikkatini çektim.

“Evet ama aktörlerle evliler ve hepsi arkadaş.”

Bunu bir süre düşündüm – Kristen Bell-Mila Kunis kısmını değil elbette, çılgın evlilik kısmını da değil, sadece Adam ve Aiden’ı davet etme kısmını düşündüm. Küçük insanı özlemiştim ve... Adam Connor’ın yakınlarda olmasının mahzuru yoktu; göze hitap ediyordu.

Özellikle de, o etraftayken aptal kalbimin mutlu mutlu tekle-diği düşünülürse.

“Pekâlâ,” diye homurdandım. “Pekâlâ. Onu da çağıralım.”

Olive çığlık atıp sıçradı ve minderlerin arasından telefonunu çıkardı.

Gardım düşüyor muydu? Bana âşık olduğunu sanan bu muhteşem ve ateşli adamın yanında mutlu ve hafiflemiş hissedilen kalbim bir hata daha mı yapıyordu?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Adam

Tom'la görüşmem iyi geçti. Aslına bakılırsa, düşündüğümden daha iyi geçti. Sun Down Pictures'la mevcut durumumu konuştuktan sonra Jason da bize katıldı ve yeni bir projede birlikte çalışma ihtimalimizi konuştuk. Tom bu konuda kesinlikle heyecanlıydı ve Jason'ın da istekli görüldüğünü düşündüm. Senaryoya göz attıktan sonra, onlara bir an önce okuyacağıma söz verdim; anladığım kadarıyla güzel bir senaryoydu.

Ne yazık ki, görüşmeden sonra olan şey keyfimi tamamen kaçırdı. Görüşmeyi yaptığımız kafeden çıkıp Tom'dan ayrıldık. Olive'in sürprizinin ne olduğunu görmek için Jason'ın evinde buluşmayı kararlaştırdıktan sonra, arabalarımızın getirilmesini beklerken Jason'a bir telefon geldi.

Görüşmeyi sonlandırıp bana doğru döndü.

"Pekâlâ. Mesele şu." Jason elini saçlarının arasından geçirdi.

Merakla devam etmesini bekledim. Olive tarafından davet edildikten sonra, aldığım davet iptal mi edilecekti? Şaşırmazdım, özellikle de Lucy'nin kararıysa.

"Lucy'yle aranda neler olduğunu biliyormuş gibi yapmıyacağım ama bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum."

Jason duraksadı ve benden bir tür doğrulama bekledi. Devam etmesi için başımla onayladım.

"Lucy'nin hamile olduğunu biliyorsun ve yine de dün geceyi

onunla geçirdin. Bu yüzden aranızda ciddi bir şey olduğunu ve senin için önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Bununla tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun, Jason? Telefondaki Lucy miydi?”

“Hayır. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten karışmak istemiyorum ama Lucy giderse, Olive...”

Vale arabalarımızı getirdi ve bir süre dikkatimiz dağıldı. Jason devam etmeden önce telefonum çalmaya başladı. “Lucy giderse derken ne demek istedin?” Dalgınlıkla ekrana baktım: Arayan avukatımdı.

“Pittsburgh’e gitmesini kastettim.”

Yavaşça başımı kaldırıp Jason’ın rahatsız bakışlarıyla göz göze geldim.

“Pittsburgh mu? Lucy, Pittsburgh’e gitmek hakkında bir şey söylemedi.” Nedense, taşınmak kadar önemli bir konuda bana yalan söyleyeceğini düşünmedim. Birden ortadan kaybolmazdı.

“Lucy’nin gideceğini söylemedim ama o telefon görüşmesi...” Jason içini çekip başını iki yana salladı. “Bununla ne yapacağına dair bir fikrim yok ama yine de seni önden uyaracağım. Eski erkek arkadaşı onu almamı bekliyor.” Telefonunu kaldırdı. “Arayan oydu.”

“Ve...” diye üsteledim, zihnim aniden son derece sessiz ve tehlikeli bir yere dönüştü. “Tekrar bir araya gelecekler.”

Jason başını iki yana salladı. “Aralarında ne olduğuna dair bir fikrim yok ama sanmıyorum. Hamilelik sebebiyle burada. Lucy’den haberi aldığı anda pek iyi idare ettiğini sanmıyorum ve işleri yoluna koymak için burada olduğunu düşünüyorum. Onu alıp eve götüreceğim.”

“Eski erkek arkadaşı onu geri istiyor,” diye tahminde bulundum.

Jason suratını ekşitip burnunu ovuşturdu. “Olive’den duyduğum kadarıyla, evet. Evet, sanırım Jameson onu geri istiyor.”

“Önden gitmeme izin ver,” dedim hemen, Jason olduğu yer-

de dururken arabamın etrafından dolaştım. “Uzun yoldan falan git. Bana zaman ver.”

Arabama atlayıp uzaklaşırken Jason gülümsüyordu.

Evin bahçe kapılarından geçtikten sonra Olive beni kapıda karşıladı.

“Ah,” diye mırıldandı, telaşlı görünüyordu. “Selam. Jason olduğunu sandım. Ağırlığını sağ tarafına verip arkama baktı. “Aiden nerede?”

“Aiden hâlâ okulda ve ne yazık ki onu bugün Adeline’den alamayacağım.” Basın sürekli ondan bahsederken bunu yapamazdım. Dahası, tek taraflı velayet meselesine onu zorladıktan sonra Aiden’ı alma sırası bende değilken onu almama izin vereceğini sanmıyordum.

“Ah, çok yazık. İçeri gel, içeri gel.”

Kapıyı arkamdan kapayıp onu takip ettim.

“Lucy’yle konuşabilir miyim?”

“Elbette. Iı, onun odasındaaydık, onu çağırmanımı ister misin?”

“Bir süreliğine onu senden çalmamın mahzuru var mı? Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Olive meraklı bir bakış atıp tatlılıkla gülümsedi. “Elbette, sakıncası yok. Senindir.”

Seçtiği kelimeye kaşlarımı çatıp uzaklaştım.

Lucy’nin odasına vardığımda kapı ardına kadar açıldı, o yüzden içeri girip kapıyı arkamdan kapadım.

“Adam? Burada ne arıyorsun?” diye sordu Lucy banyodan çıkarken.

“Beni davet etmedin mi?”

Yaklaşıp hınzırca gülümsedi. “Pekâlâ, evet, aslına bakarsan Olive’in fikriydi ama ben de şiddetle karşı çıkmadım, o yüzden kıymetini bil.”

Başımla onayladım. “Senden bu kadarını beklerdim.”

“Sorumu değiştireyim öyleyse. Neden buraya tıkıldık? Öğ-

leden sonra sevişmesi için burada olduğunu söyledim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa başka bir sebebi var.”

“Konuşmalıyız.”

“Ne hakkında konuşmalıyız...” Lucy kollarını göğsünde kavuşturup devam etmemi bekledi.

“Sana zaman verecektim, Lucy. Duvarlarını ellerimle yıkmak yerine, gardını kendin indirmen için hazır olmanı bekleyecektim ama vaktimiz doldu.”

Lucy kollarını indirip dikleşirken ifadesi anlaşılmazdı.

Ona doğru bir adım attım ama mesafemi korudum. “Burada bir şeyler oluyor. Sana dair bir şey var, aramızda bir şey var... tam olarak ne olduğunu çözemiyorum ama seni hayatımda istiyorum. Seni tanıyorum, en azından tanıdığımı hissediyorum ve bana kendini biraz daha vermeni istiyorum. Dün gece kalbine göz kulak olmak için senden bir şans istedim ve korkarım şimdi bir yanıtı ihtiyacım var.”

Lucy karşımda kımıldamadan duruyordu, gözleri okunaksızdı. Her zamanki gibi, ne diyeceğini bilmiyordum ve bundan hoşlanmıyordum. Düşüncelerini benden gizlemesinden hoşlanmıyordum.

“Burada neler oluyor?” diye sordu en sonunda. “Az önce beni zorlamak istemediğini söyledin ama burada durmuş tam da öyle yapıyorsun.”

Ona doğru adım atınca sırtı duvara çarptı. Gözlerimi ondan ayırmadan alnımı onunkine yasladım ve birdenbire hızla çarpmaya başlayan kalbimi sakinleştirmeye çalışmak için kokusunu içime çektim. Gidemezdi.

“Eski erkek arkadaşın burada. Los Angeles’ta. Jason onu buraya getiriyor.”

Lucy benden bir adım uzaklaşıp şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Jameson mı? Burada mı?”

Başımla onayladım. “Bebek... ve senin için burada olduğunu düşünüyorum.”

“Adam, bebek...”

“Hayır. Onunla görüşmeden önce bana bir yanıt vermelisin.”

“Benim için burada olduğunu sanmıyorum, Adam. Saçma-
lıyorsun. Ona hamile olduğumu söyleyince, bana bebekle ne
yapmayı planladığımı sordu. Bu önemseyen birinin soracağı bir
soru değil.”

“Lucy,” dedim kısık bir sesle ve çenesini parmaklarımın ara-
sına aldım. “Hiçbir erkek önemsemediği bir kız için başka bir
şehre uçmaz.”

Parmağımı çenesinden aşağı indirirken dudaklarının be-
nim için aralanmasını izledim. Eğilip küçük bir öpücük çaldım.
“Bana elimdeki en büyük kozu oynatacaksın, değil mi?”

“Hangi kozlardan bahsettiğine dair bir fikrim yok ama elbet-
te, hadi görelim. Oyna tüm kozlarını.”

“Ben sadece bir kızın karşısında durmuş ondan beni sevme-
sini isteyen bir oğlanım.”

Lucy’nin dudaklarında temkinli bir gülümseme belirdi.

“*Aşk Engel Tanımaz*’dan alıntı yapıyorsun, öyle mi? Bu gerçek-
ten büyük bir koz, haklısın. Bunun beni etkileyeceğini mi sanı-
yorsun? Bana bunu söylediğini duymanın kalp atışlarımı hızlan-
dıracağını mı düşünüyorsun?”

Elime uzanıp avucumu kalp atışının ne kadar hızlı olduğunu
hissedeceğim şekilde kalbinin üzerine koydu.

Uzun bir süre öylece durup birbirimize baktık.

Tenim tenindeydi.

Kalbi kalbimdeydi.

“Bazı kızların erkeklerin filmlerden alıntı yaptıklarını duy-
duklarında eriyip gittiklerini duymuştum, o yüzden bu kız üye-
rinde de bir deneyeyim dedim.”

Lucy ellerini ellerimden çekince elimi ensesine dolayıp nab-
zını hissettim.

“Beni deli ediyorsun, Lucy.”

Gülümsemesi yavaşça kayboldu. “Beni korkutuyorsun,
Adam.”

“Güzel. Birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi kabul edecekse, seni korkutmamın sakıncası yok.”

“Seni sevemem,” diye karşılık verdi, kelimeler ağzımdan çıkmadan. “Sana o sözleri veremem. Lanetli olduğumu söylediğimde bana inanmamış olabilirsin ama bu lanetli olduğum gerçeğini değiştirmez.”

Onu kendime doğru çekip göğsünü göğsüme bastırdım.

“Lucy, benden nefret ettiğini söyle. Umurumda değil. Seni seviyorum diyerek yalan söyleyen biri yerine benden nefret ettiğini söyleyerek yalan söylemeni tercih ederim.”

“Senden nefret ettiğimi söylüyorsam, bu senden nefret ettiğim anlamına gelir. Yalan söylemiyorum. Beni sinir ediyorsun, o yüzden senden gerçekten nefret ediyorum.”

“Pekâlâ.” Burnumu boynuna bastırıp gülümsedim. “Benimsin öyleyse? Jameson buraya gelip seni alamayacak?”

Lucy bana gerçek bir yanıt veremedi kapının tıklatılması bizi böldü.

“Lucy? Ah... Jameson geldi. Seni bekliyor.”

Ona bakınca, Lucy’yi bana bakarken buldum.

“Hemen geliyorum. Teşekkürler, Olive.”

Kapının öteki tarafından Olive kısık bir sesle mırıldandı. “Elbette.”

Dudaklarımı tekrar onunkilere dokundurup içimi çektim.

“Bana istediğini yapabilirsin. Her gece.”

“Pekâlâ. Tamam. Denerim.”

“Seni etkileyen şeyin tepişmek olacağını biliyordum. Ama aletimi bu kadar çok sevmeni endişe verici bulmalı mıyım merak ediyorum.”

Lucy küçük bir kahkaha attı ve avuçlarını göğsüme koyarken, kollarımı beline dolayıp onu bana yaklaştırmaya zorladım.

“Eh, o şeye bayılıyorum. Ve sen de onu kullanmakta fena değilsin. Öpücüklerin idare eder belki ama yatakta o kadar da kötü değilsin.”

En sonunda, derin bir nefes verip rahatladım. Bu bana doğru geliyordu. Dudaklarına doğru gülümsedim. "Güzel. Yalnız kalır kalmaz onunla oynamana izin vereceğim."

Geri çekildim ve ona gülümsedikten sonra Lucy kapıya doğru ilerledi. "Bence oraya gitmeliyim."

Elini tuttum. "Bunu birlikte yapabiliriz. Bebeğin hayatında olmakla ilgileniyorsa, bu onu göreceğim anlamına gelir."

Lucy alaycı bir gülüşle başını iki yana salladı. "O kadar uzun süre seni yanımda tutacağımdan eminsin demek?"

"Yanında olmayı planlıyorum ve endişelenme, benden o kadar kolay kurtulamazsın. Benim olanla nasıl ilgileneceğimi biliyorum. Beni kaybetmek istemeyeceksin."

Lucy eli kapının tokmağındayken dönüp bana baktı.

"Beni ve bebeği mi istiyorsun? Hamile ve kocaman olacak olmam seni endişelendirmiyor mu? Sadece emin olmak için soruyorum."

"Bebek olsun ya da olmasın, sen hâlâ aynısın ve seni istiyorum. Seni ve seninle birlikte gelen her şeyi istiyorum – küçük lanetini bile."

Bana geldiği gece ona söz verdiğim gibi, bana inanmasını sağlayacaksa kalbini iyileştirecek ve laneti ortadan kaldıran kişi olacaktım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Lucy

Kabul ettim. Kendi kurallarımı çiğneyip ona teslim oldum. Hem kurallar çiğnenmek içindir, değil mi? Bu kez o kelimeleri söylemeyecektim. Onu ne kadar önemseydiğimi ve ona ne kadar âşık olduğumu yansıtmayacaktım. Rol yapacaktım. Görmesine izin vermeyecektim, böylece beni incitemeyecekti.

Adam kahrolası Connor'la çıkıyordum.

Adam hemen arkamda yatak odamdan çıkarken, kalbim huzursuz ve göğsüme hapsolmuş gibiydi.

Jameson'ı açık kapının önünde durmuş, dışarı bakarken buldum. Elleri ceplerindeydi ve omuzları gergindi.

Olduğum yerde durup onu izledim, Olive ve Jason ortalıkta yoktu. Arkama bakınca, Adam'ın birkaç adım geride durduğunu gördüm, sanırım bana alan veriyordu. Güven veren bir gülümsemeyle bakıp duvara yaslandı, odadan çıkmaya niyeti olmadığı çok açıktı.

Herhangi bir şey söyleyemeden Jameson bana seslenince, gözlerimi Adam'ın hipnotize edici bakışlarından ayırmak zorunda kaldım.

"Lucy." Jameson'ın sesi kısıktı ve altında başka bir şey daha duyduğumu sandım... Pişmanlık olabilir miydi? Belki de yol yorgunuydu ve aşırı anlam yüklüyordum.

Derin bir nefes alıp onunla yarı yolda buluştum.

Adam'ın delici bakışlarını başımın arkasında hissedebiliyor-

dum, Jameson'ın boynuma, kulağımın hemen altına bir öpücük kondurmasına izin verdim – en sevdiği yerd, kısa bir süre önce-sine kadar benim de öpölmekten en çok hoşlandığım yerd.

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapayıp dokunuşuyla heyecanlanmayı bekledim ama böyle bir şey olmadı. O heyecan hiç belirmedi.

Aşk yoktu. Öfke bile yoktu.

Şaşkınlıkla bir adım geri çekildim.

“Burada ne arıyorsun, Jameson?” diye sordum biraz boğuk bir sesle.

“Telefonda söylediklerim için üzgünüm, Lucy.” Derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirirken kaybolmuş gibi görünüyordu. “Ne düşüneceğimi bilemedim ve yanlış sözleri söyledim.”

“Sorun değil.”

Gerçekten hamile olsaydım, belki sözleri yüzünden ona kızardım ama hamile olmadığım için rol yapma gereği duymadım.

“Hayır.” Jameson sıkıca ellerimi tuttu. “Hayır, bu bir sorun ve seni özledim, Lucy. Biliyorum...”

Jameson'ın gözleri omzumun üzerine kayınca duraksadı. “Bize biraz izin verir misin, lütfen?”

“Ne yazık ki veremem.”

Ellerim hâlâ ellerinin arasındaydı ve Jameson kaşlarını çatarak gözlerini bana çevirdi.

Sonra Adam'ın elini sırtımda hissettim ve gerildim.

“Artık onu bırakabilirsin.”

“Lucy?”

Boğazımı temizledim ve onları tanıştırmamanın iyi olabileceğini düşündüm. İkisi de bir diğerrinin kim olduğunun farkında olduğu için bunu yapmak aptalcaydı ama söyleyecek ya da yapacak başka bir şey düşünemedim.

Nazikçe ellerimi Jameson'ın ellerinin arasından çektim.

“Jameson, bu Adam Connor. O... Olive ve Jason'ın komşusu.”

Adam elini çekince odanın sıcaklığı hızla düştü.

“Adam...” Riske girip arkama baktım, kısmen gitmiş olmasını bekliyordum. Ama hayır, gitmemişti. Hâlâ oradaydı. Kokusu hâlâ üzerimdeydi ama... bana dokunmuyordu. Sıcaklığı yoktu.

Kahretsin.

Jameson’ı ona nasıl takdim edecektim? “Eski erkek arkadaşım” kulağa çok... aptalca geliyordu.

“Adam, bu da arkadaşım Jameson.”

El sıkışmayıp sadece başlarını sallayarak selamlaştılar.

Çok tuhaf.

“Tekrar rica edeceğim, bizi biraz yalnız bırakır mısınız?”

“Ve ben de tekrar yanıtlayacağım, ne yazık ki bırakamam.”

Ah, Tanrı aşkına...

Jameson karşılık verme fırsatı bulamadan onun kolunu tutup dikkatini çektim.

Ona dokunur dokunmaz çatık kaşlarını bana çevirdi.

“Jameson, hamile değilim,” deyiverdim. Hiçbir zaman dramdan hoşlanmamışımdır.

Bunun Adam için de yeni bir haber olduğunun farkındaydım ama gözlerimi Jameson’dan ayırmadım. Adam’ın bizimle birlikte aynı odada olmasının sakıncası yoktu ama bu, Jameson’la benim aramdaydı. Beni terk etmesine rağmen, ona bu kadarını verecektim.

“Ne demek istiyorsun? Dedin ki...” diye sorarken kaşları hâlâ çatıktı.

“Doktorun ofisinden sonuçları aldıktan sonra sana haber vereceğimi söyledim.”

“Ama evde yapılan o hamilelik testlerinden birini yaptığını söyledin.”

“Yaptım. Ama sadece bir tane.” Omzumun üzerinden Adam’a baktıktan sonra tekrar konuştum. “Birden fazla test yapmaya korktum. Anlaşılan, o testler yanlış çıkabiliyormuş.”

“Doktordan test sonucunu aldın... ve bu kesin.”

Başımınla onayladım. “Evet. Bugün aldım. Birkaç saat önce.”

Adam'ın ifadesini görmek için arkama baktım ama hiçbir şey yansıtmıyordu. Gözlerimin içine bakmaması iyiye işaret değildi.

“Seni arayacaktım. Dürüst olmak gerekirse, önemseyeceğini düşünmedim... bu yüzden seni burada gördüğüme çok şaşırdım.”

“Geri dönmemin tek sebebi... ııı, hamilelik değil. Seni...”

Adam kolunu belime doladı ve konuşmaya başlayınca dokunuşu beni rahatlattı.

“Lucy.” O dudaklarıyla ismimi her söylediğinde içim eriyordu ve bu yüzden ondan biraz nefret ediyordum. Sadece biraz. “Benim için fark etmez. Bebek olsun ya da olmasın. Güzel ailenin kadınları gibi olduğunu düşünerek saatlerce endişelenmeyeceğin için memnunum sadece. Ve...”

Duraksadı, sanırım sözlerinin daha etkili olması için Jameson’a küçük bir bakış attı. “Daha iyisini hak ediyorsun. Böyle bir konuda tek başına paniğe kapılmayı hak etmiyorsun. Yalnız kalmayı hak etmiyorsun. Çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Bu kelimelerin üzerine eğilip dudaklarımı öptü. Jameson'ın tam karşısında. Amacının onu kışkandırmak olduğunu sanmıyordum ama belki de mesajı karşıya vermek istiyordu? Nereden bilebilirdim? Dudakları dudaklarımdaydı ve bu yeterli bilgiydi.

Bunu alanına sahip çıkmak için yaptığını düşünmedim ama yumuşak –belki de küçük, samimi bir güvenceydi– bir şekilde başlasa da, bittiğinde neredeyse içimdeyken ve bana bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissettirmekle meşgulken aklımı alan diğer öpücükleri kadar sahipleniciydi.

Kalın ve boğuk bir sesle devam etti. “Avukatımla buluşmalıyım. Bir saattir beni arıyor. Bir terslik olup olmadığını görmeliyim.”

Öpücüğünden biraz sersemlemiş bir şekilde başımla onayladım.

“Sekizde hazır ol. Akşam yemeğine çıkıp konuşuruz, tamam mı?”

Ne hakkında konuşacağımızı bilmiyordum.

“Ben...” Boğazımı temizledim. “Aslına bakarsan, kutlamamız gereken bir şey var, Jason’ın adına bir restoranda yer ayırttık. Çok önemli bir şey.”

“Davetli miyim?”

“Hayır demek bir şeyi değiştirir mi?”

“Hayır, değiştirmez.”

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımın seğirdiğini gördüğünü sanıyordum. “O hâlde, sen de gelebilirsin.”

Adam yanağıma, aslına bakılırsa dudağımın tam kenarına bir öpücük daha kondurdu ve kalbim yeniden heyecanlandı.

“O hâlde yemekten sonra eve gideriz. Konuşuruz.”

“Ev, ha?” dedim hafif bir gülümsemeyle. Jake Callum felaketinden sonra beni eve bıraktığı gece de aynı şeyi söylemişti.

Adam başıyla onaylayıp elmacikkemiğimi okşadı.

Tam olarak ne demek istediğimden emin olmadan gözlerinin içine bakıp itiraf ettim, “Bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama şu andan itibaren benden kırk dokuz alıyorsun, Adam Connor.”

Ve şimdi, her şeyin üstüne, bana günün birinde evim olabileceğini hissettirdiği için ondan nefret etmeye başlamak zorundaydım.

“Kırk dokuzu sevdim. Güzel bir sayı.”

Adam, Jameson’a bir bakış daha atıp gittikten sonra, tamamen mahvolduğumu biliyordum. Basit bir öpücükle, o odada yalnız olmadığımızı, eski erkek arkadaşımın bize yüzünde berbat, kırgın bir ifadeyle baktığını bana unutturmuştu.

“Bu ne zaman oldu, Lucy?” diye sordu sessizliğin ortasına.

Yalan söylemenin anlamı yoktu. “Emin değilim. Beş dakika önce? Bir ay önce?”

Jameson benden uzaklaşıp kanepeye oturdu. Tuhaf hissederek ben de aynısını yapıp karşısına oturdum.

“Demek hamile değilsin.”

“Hayır.” Ne düşündüğünü tahmin etmek zordu.

Jameson ellerini kenetleyip öne doğru eğildi, dirseklerini bacaklarına koydu. Bana küçük bir bakış attıktan sonra içini çekip

itiraf etti, “Benimle gelmeni isteyecektim, biliyor musun? Gitmeden önce, ‘Evet, Jameson. Seninle gelmek istiyorum,’ demen için sana bunu doğru bir şekilde sormanın bin bir yolunu aradım. Ama bunu asla söylemeyeceğini düşündüm. Bu kadar büyük bir riske girmek istemezdim. Ne de olsa, aylarca benimle aynı yatakta uyumayı reddetmiştin; benimle başka bir şehre taşınmayı nasıl düşünürdün? Sonra, bu kadar basit bir soruyu sormanın belki de bu kadar zor olmaması gerektiğini düşündüm. Doğru olsaydı, benimle gelmek isteseydin, iş teklifi aldığımı duyduğunda bir şey söylerdin. Ama söylemedin. Ben de o yüzden gittim.”

“O yüzden gittin,” diye sözlerini tekrarlardım, devam etmeyeceğini anlayınca. Belki de şüphelerini doğrulamamı bekliyordu. Bunu yapamazdım. Kararları hakkında daha iyi hissedeceğini bilsem de bunu yapamazdım, ona yalan söyleyemezdim, bunu istemiyordum. “Bana teklif etseydin seninle gelirdim, Jameson.” Ona hüzünlü bir tebessümle baktım. “Ama belki de haklısın. Eğer bana seninle gelmemi teklif etmen bu kadar zorsa, itiraf etmemin zor olduğunu bildiğin hislerim hakkında şüphelerin vardıysa, zaten yürümezdi.”

“Hamile olduğunu duyduğumda bunu pek iyi idare edemedim.”

“Hayır, edemedin.”

Jameson başıyla onaylayıp dışarı baktı. Olive ve Jason nereye kaybolmuşlardı?

Sonra gülümseyip ayağa kalktı. “Bebek olmadığı için üzülüm mü yoksa rahatladım mı bilmiyorum.”

Ben de ayağa kalktım. “Belki bu sana acımasızca gelebilir ama ben rahatladım.”

Sözlerim karşısında şaşırdı.

“İkimiz de ebeveyn olmaya hazır değiliz, Jameson. Günün birinde buna hazır olacağımdan bile emin değilim.”

Uzun bir sessizlik çöktü, sonra Jameson keyifsiz bir kahkaha atıp ensesini ovuşturdu.

“Ne karmaşa ama. Ne büyük bir karmaşa. Bebeği doğurma-

ya karar verdiysen, seni Pittsburgh'e gelmeye ikna edebileceğimi düşünmüştüm. Bunun sana tekrar sormayı denemek için bir işaret olduğunu sandım... ilk seferde harika bir iş çıkardığımdan değil elbette. Bu yüzden geldim ama ortada bir bebek yok ve sen de başkasıyla çıkıyorsun."

"Çıkmıyorum," diye sinirlendim.

"O izlediğim küçük gösteri neydi öyleyse?" Adam'ın geçip gittiği kapıya işaret etti.

Kaşlarımı çattım. "Sandığın gibi değil." Peki neydi? Tam olarak neyi kabul etmiştim? Adam benden ne istiyordu? Aynı yatakta uyumayı mı? Çünkü bu bile benim için büyük bir şeydi. Çıkmak mı? O çıkabilir miydi ki? Benimle insan içinde görülebilir miydi? İsteddiği seks miydi? "O hâlde benimsin" ne anlama geliyordu? Bir film yıldızıyla çıkabilir miydim? Nasıl?

"Anlıyorum," diye mırıldandı Jameson ve yalnız olmadığımı hatırladım.

Yanıma gelip elini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı. O anda belli belirsiz bir duygu hissettim, hatırlayabildiğim bir şeydi. Sonra hiç tereddüt etmeden parmaklarını saçlarımın arasına sokup dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu. Dilini değdirmeyi, sadece acabalar ve özürlerle dolu son bir öpücüktü. O kadar beklenmedik bir hareketti ki nasıl tepki göstereceğimi bilemedim. Burunlarımızın ucu birbirlerine değecek kadar geri çekildikten sonra gözlerini kapayıp bana sarıldı.

"Jameson..." diye fısıldadım, elimi dövmeli bileğine koydum. Saçımı bıraktı ama geri çekilmedi.

"Bana beni sevdiğini ilk söylediğinde, dağları aştığımı sandım. O çok şanslı bir herif. Senin için daha çok uğraşmasını sağla; haklı, daha iyisini hak ediyorsun."

Yanağıma küçük bir öpücük kondurup gitti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adam

O gece Jason'dan onlarla nerede buluşacağımı belirten bir mesaj aldıktan sonra rengârenk şehrin içinde arabamla restorana giderken, zihnimde avukatımla yaptığım görüşme tekrarlayıp duruyordu.

Basına sızan seks kaseti –sözde seks kaseti– anlaşılan gerçektir. En yüksek fiyatı verecek kişi için bir kopyasını elinde bulunduran kişi her kimse, videodan fotoğraf kareleri yayınlıyordu... yarı çıplak Adeline'in elinde tuttuğu penisi yalayıp yuttuğunu net bir şekilde gösteren fotoğraf kareleri. Güzel yüzünün müthiş bir fotoğrafı değildi ama videonun tamamını kimin alacağına dair çılgınca bir yarışa girmiş basının aradığı boşalma ânının fotoğrafı olduğu kesindi.

"Bunu kullanabiliriz," dedi avukatım Laura. Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı ki hiç duraksamadan sözlerine devam etti. "Alçak bir darbe olduğunu biliyorum ama tek taraflı velayet konusunda ciddiysen, bunu kendi çıkarımız doğrultusunda kullanabiliriz. Videodaki zaman damgasına bak; üzerinde oynanmadıysa, bu Adeline'in seni aldattığı anlamına gelir. Ve eğer bir kez olduysa, muhtemelen daha fazlasını da bulabiliriz. Bir seks kaseti yoksa bile başka bir şey buluruz. Bunu kullanmalıyız, Adam. İşimizi kolaylaştırır, güven bana."

"Hayır. Onun adını lekelemeyeceğim. Bu olaydan toparlanması zaten yeterince zor olacak; eşeleyip hakkında başka şeyler

bulmak istemiyorum. Bunu Adeline'ı mahvetmek için yapmıyorum, Laura; işine devam ederken bunu unutmamamı istiyorum. Başka şeylere odaklan, Adeline'ın avukatlarıyla görüş, başka bir yol bul."

Görüntüler üzerinde oynanmamıştı. Evliyken beni aldatmıştı. Bundan emindim çünkü fotoğraflarda bileğinde küçük bir kızarıklık görebiliyordum, bir fotoğraf çekimi için taktığı bakır bileziğin sebep olduğu beklenmedik bir tahrişti. Videodaki tarih de o tahrişin meydana geldiği tarihle örtüşüyordu.

Bir seks kaseti olduğunu duyduğumda şaşırdım mı? Yalan söyleyemem; evet, şaşırdım. Adeline... Adeline, tüm hatalarına rağmen sadıktı ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Ama kasete sinirlenme noktasını çoktan geçmiştim. Geriye dönüp zamanı, birlikte yaptığımız hataları değiştiremezdim. Artık beni etkilemiyorlardı. *Adeline* hayatımda göz önünde bulundurduğum bir unsur değildi. Bu onun pisliğiydi, sadece onun. Halkla ilişkiler ekibimdeki herkese beni bu işe karıştırmamaları konusunda talimat vermiştim. Yorum yapmayacaktım. Kimse benden alıntı yapmayacaktı.

Yine de, bütün günü Adeline'dan ya da asistanlarından gelen aramaları reddederek geçirdim. Aklım Aiden'da ve bu yeni gelişmenin onun nasıl etkileyeceğindeyken, arabamı valeye teslim edip saat yediyi on geçte restorana girdim. Los Angeles trafiği yüzünden on dakika gecikmiştim.

Lucy'nin Olive'in yanında oturduğunu göremeyince önce üzerinde durmadım ama arka tarafta kısmen gizli masalarına yaklaştıkça, Lucy'nin hâlâ Jameson'la birlikte olabileceği ihtimali aklıma geldi.

Onu Jameson'la bırakarak hata mı yapmıştım?

Parlak ışığı kayıp mı etmiştim?

Jason başını Olive'in boynundan kaldırdı ve eliyle bana işaret etti. Olive de beni fark etti ve utangaç bir gülümseme takındı. Masalarına varıp Lucy'nin nerede olduğunu soramadan adımlarım bocaladı çünkü Lucy arkadaşlarının oturduğu yerin biraz

sağındaki bir koridorda belirdi. Güzel ve emin olmayan bir gülümsemeyle bana baktı.

Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Dizinin biraz üzerinde biten siyah bir elbiseyle siyah topuklu ayakkabılar giymişti ve elbisesinin yakası memelerinin leziz kabarıklığını görmemi sağlıyordu. Yolumu değiştirip ona doğru giderken görebildiklerim yalnızca bunlardı, artık orada olduğunu bildiğim için adımlarım daha hafifti.

Yüzünde küçük bir sırıtışla, elbisesini aşağı çekerken çaktırmadan avuçlarını sildikten sonra bana doğru yürüdü. O esnada, aramızda duran masaya doğru ilerleyen bir garson neredeyse beni düşürüyordu.

Lucy gülümsedi.

Güldüm.

Garsonu tutup ondan hemen özür diledim ve masanın etrafından dolaşım.

Lucy'nin karşısına geçer geçmez yüzünü ellerimin arasına alıp rahat bir nefes verdim.

“Buradasın.”

Lucy alaycı bir şekilde güldü. “Bensiz kutlamalarına izin vereceğimi mi sandın? Hiç sanmıyorum.” Parmaklarını bileğime doladı. “Neden yüzümü tutuyorsun?”

Dudaklarımla dudaklarını aralayıp kollarımda nefessiz kalana kadar onu öptüm. Onu bırakıp başparmağımı kırmızı altıdağının üzerinde gezdirdiğimde, hâlâ gömleğime tutunuyordu.

Sırf ona bir an daha dokunabilmek için saçını geriye doğru ittim ve boğazımı temizledim. “Pisliğin seni onunla birlikte gitmeye ikna ettiğini sandım bir an için.”

Lucy oyunbaz bir edayla tek kaşını kaldırdı. “Sana kandırılabilir gibi mi görünüyorum oradan?”

Gülerek dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. “Hayır. Sen kesinlikle kandırılmazsın, Lucy Meyer.”

“Güzel. Bunu bilmene sevindim.” Etrafa göz gezdirdi. “Artık oturabilir miyiz? İnsanlar bize bakıyor ve bu çok tuhaf.”

İnsanların ne düşündüğü umurumda değildi –gözlerin üzerimde olmasına o kadar alışmıştım ki artık onları fark etmiyordum– ama yine de, onu dinledim ve el ele masaya doğru yürüdük.

Olive’i yanağından öpüp Lucy’nin oturmasına yardım ettim ve Jason’ı selamladım.

“Sanırım bu gece kutlamamız gereken birden fazla şey var,” dedi Olive yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

“Olive...” Jason içini çekti.

“Ne?” Kocaman ve masum gözlerle Jason’a döndü. “Hiçbir şey yapmadım ki.”

Olive Jason’ı cezbetmekle meşgulken, parmak uçlarımı Lucy’nin bileğine değdirdim ve kulağına fısıldarken kollarındaki küçük tüylerin dikleşmesini izledim. “Eski erkek arkadaşınla her şey yolunda mı?”

Bana hafifçe gülümseyip başıyla onayladı. “Sanırım bu kez gerçekten bitti.”

“Bitmemiş miydi ki?”

Ben gittikten sonra tam olarak ne hakkında konuşmuşlardı?

Lucy başını iki yana sallayıp su bardağına uzandı. “Hayır, bitmişti ama bence bu sondu, bilirsin. Kesin. Tekrar görüşeceğimizi sanmıyorum.”

“Bunun senin için bir sakıncası var mı peki?”

Lucy suyundan küçük bir yudum alıp başını iki yana salladı ve gözlerini arkadaşlarına çevirdi.

Konuşmak için yalnız kalana kadar birkaç saat daha bekleyebileceğime karar verdim. “Tebrik etmeliyim,” dedim, Jason ve Olive’in konuşmalarını bölerek.

“Ah, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Olive, Lucy’ye gülümseyerek. “Ama Lucy’yi tebrik etmen daha uygun olur. Ben bir şey yapmadım. Anlaşmayı sağlayan oydu nasılsa.” Olive gözlerini bana çevirdi. “Bu sayede, resmen temsilcim olmayı kabul etti.”

“Tebrikler,” diye tekrarlayıp masanın altından Lucy’nin eline uzandım. “İkinize de.”

İkisi de bana ısılt ısılt gülümsediler.

Sonra siparişlerimizi verdik ve çaktırmadan garsona bir şişe şampanya getirmesini söyledim. Gece ilerlerken rahatça sohbet etmeye koyulduk ve Olive'le iletişimini izlerken Lucy'nin farklı bir yanını keşfettim. Onunla özgür ve mutlu görünüyordu. Endişeli ya da sıkıntılı değildi. Benimleyken de böyle olmasını istiyordum.

Birçok kez, Jason'ı Lucy'yle coşkulu bir şekilde gülen eşine sevgiyle bakarken yakaladım. Adeline'la olan her şeye rağmen, ben de kendimi onlarla gülerken buldum.

Yakınlardaki bir masada akşam yemeği yiyen iki hayranımız yanımıza gelip Jason ve benden imza isteyince, uzattıkları peçeteleri hemen imzaladık ve biz itiraz edemeden birer fotoğrafımızı çekip gittiler.

Lucy'nin vücudu gerildi, "Peşlerinden gitmeyecek misin?" diye sordu.

"Ne yapmak için?"

"Telefonlarını alıp fotoğrafları silmek için?"

"Lucy." İçimi çekip sandalyesini biraz benimkine doğru yaklaştırdım. "Bu gece fotoğraf çeken sadece onlar değildi. İnan bana, gördüğüm kadarıyla en az üç masa daha gizlice fotoğrafımızı çekti."

"Senin için mahzuru yok mu? Demek istediğim, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum... Ya onları internete koyarlarsa? Sanırım bu aptalca bir soru, muhtemelen çoktan internette paylaşılar bile."

"Ne olmuş?" diye sordum, dikkatle onu izleyip neden bu kadar endişeli olduğunu anlamaya çalışarak.

"Ne mi olmuş?" dedi tıkanır gibi. Arkasına yaslandı ve başını eğip bir şey üzerine kafa yordu. "Hah. Doğru öyleyse. Daha önce söylediklerinde ciddiydin."

"Sen değil miydin?"

"Bilmiyordum..."

"Neyi bilmiyordun?" diye üsteledim cümlesinin yarım bırakınca.

“Tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordum. Bugün söylediklerin hakkında konuşacağımızı sanıyordum.”

“Anlamakta zorlandığın kısım neydi? Artık benimsin. Bunu başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

“Ha ha,” dedi neşesizce.

Tatlılarımızı ve hanımlar için yeni bir şampanya şişesini daha getiren garson Lucy’nin küçük konuşmasını böldü. Garson gider gitmez, kaldığı yerden devam etti.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Aslına bakarsan, bilmiyorum ama daha açık konuşmama izin ver. Benimsin demek, şu andan itibaren sadece benimsin demek.”

Lucy bıkkınlıkla nefesini verdi. “Sen buna açıklama mı diyorsun? Bu hiçbir şeyi açıklamıyor. Sadece birbirimizle seks yapacağımız anlamına mı geliyor? Çıkıyor muyuz? Eğer bu anlama geliyorsa, biriyle çıkmaya izin var mı? Artık bir ilişkimiz mi var? Gece boyunca seninle aynı yatakta uyumak zorunda mıyım? Bunlar önemli sorular ve yanıtlarını bilmiyorum.”

“Görünüşe bakılırsa, bu konuda çok düşünmüşsün.”

“Neye kalkıştığımı bilmek isterim.”

“Endişelenmeyi bırakmaya ne dersin?”

“Bana bir ipucu vermeye ne dersin?”

“Sana âşık olmaya başladığımı söylemem yeterli ipucu değil miydi? Bunun her şeyi açıkladığını sanıyordum.”

Birinin aniden nefesini tuttuğunu duyunca ikimiz de başımızı çevirdik.

“Affedersiniz. Affedersiniz. Lütfen devam edin,” diye fısıldadı Olive keyifle.

“Bölmekten nefret ediyorum ama sanırım gitme vaktimiz geldi,” dedi Jason gözlerini girişe dikerek.

Arkama baktım ve restoran müdürünün bizi işaret edip duran birkaç kişiyle konuştuğunu gördüm; dışarıda bir paparazzi denizi bizi bekliyor gibi görünüyordu. Jason garsonumuzu ça-

ğirdı ve mutfaktan geçip arka kapıdan çıkıp çıkamayacağımızı sordu, ne yazık ki bu ikimiz için de yeni değildi.

Onay alır almaz, Olive ve Lucy önde arka kapıya doğru yönlendirildik.

“Dan’i aramam gerekirdi,” diye kendi kendime homurdanıp başımı iki yana salladım. “Adeline’la olanlar düşünüldüğünde, muhtemelen evin önünde de bekliyorlardır.”

Arka kapıya ulaştığımızda Jason bana baktı. “Onu şimdi ara, böylece buraya gelip arabanla ilgilenebilir. Şoförüm bizi bırakır. Duvarın üzerinden atlarsın ve evde olduğunu anlamazlar.”

“Teşekkür ederim. Bu iyi bir fikir.”

Jason’ın şoförünün bizi almak için arka tarafa gelmesini beklerken, Dan’i arayıp arabamı almasını ve eve dönmenden önce Adeline ve Aiden’ı kontrol etmesini istedim. O gün Adeline’in aramalarını görmezden gelmenin benim için mahzuru olmasa da, bu olanlardan sonra Aiden’a nasıl davrandığı hakkında endişeleniyordum. Yaklaşan velayet savaşı yüzünden bana hâlâ kızgın olabilirdi ve onun haftasıyken Aiden’ı istediğim zaman görmeme izin vermeyebilirdi ama bu istediğini yapmasına müsaade edeceğim anlamına gelmezdi.

“Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Lucy, Dan’le konuşmamı bitirince.

“Araba geldi, çocuklar. Başka bir grup paparazzi burayı akıl etmeden gidelim.”

Her şeyin yolunda olduğunu anlaması için güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle Lucy’ye bakıp onu bekleyen arabaya yönlendirdim.

Arabaya doluşup restoranın önünde biriken çılgınlıktan uzaklaşırken, elimi eline alıp bana dünyayı fethetmişim gibi hissettiren Lucy’ydi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucy

Şaşırtıcı biçimde, Adam'ın kapısının önünde bekleyen insanların sayısı şehir merkezinde gördüğümüzden daha çoktu. Neyse ki bir kişi bile Jason'ın siyah pencerelerinden içerisini göremezdi ve Adam fark edilmeden bahçe kapılarından geçip Jason ve Olive'in evine girdik.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarabilmek için kanepenin arkasına tutunurken, Adam'ın kapana kısılmış bir hayvan gibi ileri geri volta atmasını izledim. Böyle bir durumda ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olmadığım için sessiz kaldım. Öfkesinin bir sebebi aldatılmış olması mıydı? Gözlerimin üzerinde olduğunu hissedip bana doğru döndü.

"Özür dilerim, Lucy. Konuşacağımızı söylediğimi biliyorum ama Dan'den henüz haber almadım ve Adeline'in evinde durumun ne kadar kötü olduğunu öğrenmem gerek."

Başımı iki yana salladım ve kanepenin güvenliğinden ayrılıp ona doğru yürüdüm. "Aklını mı kaçırdın? Şu anda aklımdan geçen bu değil. Ben de ufaklık için endişeleniyorum."

Adam içini çekip alnını ovuşturdu.

Çaresizce Olive'in gözlerine baktım.

"Jason?" diye seslendiğinde kocası oturma odasında bize katıldı. "Belki şoförün Adam'ı Adeline'in evine götürebilir?"

"Evet, henüz gitmedi, Adam. Evinde durum kötüyse, Adeline'in evinde daha iyi olamaz."

“Ben de bundan korkuyorum...”

En sonunda telefonu çalmaya başladı.

“Dan? Neler oluyor?” Adam eliyle gözlerini kapayıp güçlükle nefesini verdi. “Evet. Gittiğini gördüler mi? Pekâlâ. Pekâlâ. Sorun değil, onu kapıdan içeri geçir. Jason’ın evindeyim. Birkaç dakika içinde orada olurum.”

Görüşmeyi bitirip bize doğru döndü.

“Dan, Aiden’ı buraya getiriyor. Anlaşılan, Adeline’in evinde durum çok daha kötüymüş ve Dan de Adeline’in her şeyle ilgilenebilmesi için Aiden’ı buraya getirmeyi teklif edince ona karşı çıkmamış.”

Aramızdaki mesafeyi katedip koluna dokundum. “Bu iyi bir şey, değil mi? Aiden’in dikkatini dışarıda olanlardan dağıtmam için gelmemi ister misin?”

Adam yüzüme dokundu, avucu yanağımda sıcaktı. “Benim de dikkatimi dağıtacağına söz veriyorsan gelebilirsin.”

Ona gülümsememe engel olamadım, son zamanlarda bana bunu çok sık yaptırıyordu. “Bir şeyler düşünebiliriz.”

Adam kollarında Aiden’la içeri girerken, Dan asık suratla peşlerinden geldi.

“Bak seni görmeye kim geldi, koca oğlan,” diye mırıldandı Adam yüzünü boynuna gömüp küçük kollarıyla ona sıkıca tutunan Aiden’a. Giydiği pijamanın üzerinde sevimli küçük mavi arabalar vardı.

“Merhaba Aiden.” Yanlarına gittim, tam olarak ne olduğundan ya da ne kadar kötü olduğundan emin değildim. Tanrı aşkına, gün bundan daha kötü olabilir miydi? Çok ümit vadederek başlamıştı ama sonra tam bir karmaşaya dönüşmüştü.

Aiden başını babasının boynundan kaldırıp bana hafifçe el salladı. “Merhaba Lucy. Benim için mi geldin?”

Yüzüm aydınlandı. “Evet. Baban seni görmek isteyip istemediğimi sorunca fırsatı kaçırmadım. Nasılsın?”

“Zor bir gün geçirdim. Annem çok üzgündü. Yanından ayrılmak istemedim ama ona yardımcı olamayacağımı söyledi.”

Ah, kahretsin. Adam’a bakınca çenesinin kasıldığını gördüm – ne seksi bir çeneydi. Başımı iki yana sallayıp gergin ufaklığa odaklandım.

“Hepimiz arada zor günler geçiririz. Zor bir gün geçirdiğimde ben ne yaparım biliyor musun?” Aiden küçük eliyle babasının gömleğini tutarken başını iki yana salladı. “Biraz dondurma yerken, en iyi arkadaşım *Aslan Kral* ya da *Zootropolis: Hayvanlar Şehri*’ni izlerim.” Bunlar en sevdiği filmlerdi.

“Onları Olive’le mi izliyorsun?”

Başım la onayladım. “Evet. O da bu filmleri benim kadar seviyor.”

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, şimdiden uykuluydu. Dan onu yatağından kaldırmış olmalıydı.

“Ben de o filmleri seviyorum.” Gözlerini babasına çevirdi. “Baba, Lucy’yle o filmleri izleyebilir miyim? Gerçekten zor bir gün geçirdim.”

Adam güçlkle gülümseyip Aiden’in saçını geriye itti. “Yatma vaktin geçti, Aiden.”

“Sadece biraz, baba? Lütfen?”

“Oturma odasına bir çadır kurup filmleri onun altında izlemeye ne dersin? Babanı da bizimle film izlemeye davet edersek belki hayır demez.”

Aiden babasının kollarında dikleşirken gözleri umutla kocaman oldu. Gözümün ucuyla Adam’ın gülümsediğini ve Dan’ın başını iki yana salladığını gördüm.

“Ama nasıl çadır kurulur bilmiyorum, Lucy. Daha önce hiç yapmadım. Sen yaptın mı?”

“Elbette yaptım ama sen olmadan yapabileceğimi sanmıyorum. Bana yardım eder misin?”

“Evet, yardım ederim.” Babasının dikkatini çekmek için yanağına dokundu. “Çadır kurabilir miyiz, baba? Sen de bizimle

film izleyebilirsiniz. Lucy yine ağlamaya başlarsa, ona sarılıp aptallık ettiğini söylememe yardım edebilirsiniz.”

Adam güldü ve başıyla onayladı. “Pekâlâ. Çadır kuralım öyleyse.” Aiden’ı yere bıraktı ve küçük ayakları yere değmez yatak odasına doğru koştu.

“En sevdiğim yastığımı alacağım!”

“Ben de çarşafları getireyim.” Adam’ın yanından geçerken bileğimi tutup beni durdurdu. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. “Yine mi fetişin?”

Adam eğilip beni öptü. Dudaklarının yumuşak dokunuşu, içten teşekkürü dili ağzıma kaydığında başımın dönmesine sebep oldu. Ben ne olduğunu anlayamadan öpücük sona erdi.

“Burada, bizimle olduğun için teşekkür ederim, Lucy,” dedi boğuk bir sesle. Aiden elinde iki yastıkla koşarak geldi.

“En sevdiğim ikinci yastığı da sana getirdim, Lucy.”

“Teşekkür ederim, küçük insan,” dedim kısık sesle. Aiden yastıkları dikkatle kanepeye koyup elime uzandı.

“Hadi gel, sana çarşafların nerede olduğunu göstereceğim.” Beni babasının yanından uzaklaştırdı ve koridorun girişinde durdu. “Baba, bize yardım edecek misin?”

“Dan gitmeden önce onunla konuşmalıyım. Hemen gelirim.”

“Bizimle film izlemek istemiyor musun, Dan?”

“Gitmeliyim, koca oğlan. Benim yerime babana ve Lucy’ye göz kulak ol, tamam mı?”

Aiden fark edilir şekilde göğsünü kabartıp başıyla onayladı. “Olurum. Çok iyi iş çıkaracağım.”

Bu sözle birlikte, en sevdiği çarşafları seçebilmemiz için beni odasına çekti.

Farklı çarşaf takımlarına baktıktan sonra iki açık mavi, göz rengiyle neredeyse uyumlu bir yeşil, bir kırmızı ve bir de beyaz çarşafta karar kıldık. Babasının yatağından birkaç yastık çaldık.

Ganimetlerimizle dışarı çıktığımızda Adam ve Dan görünürde yoktu. Aiden kollarındaki her şeyi yere bıraktı ve sonra bana yardım etti.

“Minderleri aşağı indirir misin? Kaleyi daha yüksek yapabilmek için onları kanepenin üzerine istifleyeceğiz. Gidip babanı kontrol edeceğim.”

“Lucy... sence babam dondurma yememize izin verir mi?”

“Hımm.” Bu konuda ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünmek için gözlerimi kıstım. “Sorarım ama bana kalırsa dondurma yemek için biraz geç diyecek.”

Aiden kollarını göğsünde kavuşturdu ve duruşumu taklit edip başını eğdi. “Evet, sanırım haklısın. Ama yarın sorarsak hayır demez! Belki annem de bizimle gelebilir.”

“Evet. Haklısın. Ona yarın sorarız.”

Minderleri yere atabilmesi için onu kanepeye çıkardım ve ön kapıya doğru ilerlerken Adam’ın sesinin yavaşça yükseldiğini duydum.

“Hey,” diye tıslayınca, iki öfkeli adamın dikkatini çektim. “Zaten endişeli; biraz sessiz olmaya ne dersiniz?”

Dan’ın kaşları iyice çatıldı ama bir şey söylemedi. Adam telefonda ve aklını kaybetmesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum Dan’e kısık bir sesle.

“Adeline,” diye homurdandı, ses tonu Adam’ın eski eşi hakkındaki düşüncelerini açıkça belli ediyordu.

“Adeline, seninle bir basın açıklaması yapmayacağım. Bunun kariyerini nasıl etkileyeceği umurumda değil. Bunu sırf bir rol kapabilmek için bir yönetmenle beni aldatmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermeden önce düşünmeliydin.”

Gözlerimi kocaman açarak Dan’e baktım ve ağzımdan çıkmak üzere olan sözleri yuttum.

Aman Tanrım.

Bir sonraki nefesinde, Adam’ın vücudu tamamen gerildi. Boynunda zonklayan damarı görebiliyordum. Derin bir nefes almak için gözlerini kapadı ama bu onu hiç de rahatlatmış görünmüyordu.

“Bunu Aiden’a yapamazsın. Onu böyle bir şeye maruz bırakamazsın.”

“Lucy!” diye seslendi Aiden ve Adam başını sese doğru çevirdi.

“Özür dilerim. Gidiyorum,” diye mırıldandım, gözleri bana odaklanırken bakışları yumuşadı. Tek kelime etmeden Aiden’ın yanına gittim.

Neler oluyordu?

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Adam

“Ya bu gece gülümseyerek evime girerken bir fotoğrafını çekersen ya da yarın yapacağım basın açıklaması farklı olur, Adam.”

Adeline telefonu yüzüme kaparken bunlar son sözleri oldu.

“Neler oluyor?” diye sordu Dan sesini alçak tutmaya özen göstererek. Lucy’nin, Aiden’a söz verdiği kaleyi yapmaya başlarken ona bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. Saate baktım: Ondu, Aiden’ın yatma saati epey geçmişti.

“Onunla birlikte bir basın açıklaması yapmamı, tekrar bir araya geleceğimizi ima etmemi istiyor.”

Dan’ın ifadesi sertleşti. “Yapmazsan?”

“Yapmazsam, Aiden hakkında konuşacak.”

“O bile bunu yapmaz,” diye karşı çıktı Dan suratı asılırken. “Bunun aleyhine döneceğini göremiyor mu?”

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yaparken, boğazım kısıldı. Tek yapmak istediğim telefonumu duvara fırlattıktan sonra gidip oğlum ve Lucy’yle birlikte olmalı.

Lucy’nin numaradan hırladığını ve sonra Aiden’ın kahkahasının evi doldurduğunu duydum. “Gitmek zorundayım,” dedim boğuk bir sesle, Lucy ve Aiden’ın kahkahaları kulaklarımda çınlarken Dan’ın gözlerinin içine baktım. “Adeline kapana kısıldı. Doğru düzgün düşünemiyor ve böyle bir hata yapmasını göze alamam.”

“Seni onun yanına götürürüm.”

Başımla onaylarken Dan kapıyı açıp dışarı çıktı. "Sen arabayı çalıştır, hemen geliyorum."

Aiden'ı televizyonun önünde durmuş, kendini tepesindeki çarşafın saldırısından kurtarmaya çalışan Lucy'ye gülerken buldum.

"Seni yakalayacağım, küçük insan." Lucy hırlayarak Aiden'a doğru hareket edince oğlan çığlık atarak koşup bacaklarımın arkasına saklandı.

"Aiden, neden yatak odamdaki yastıkları da getirmiyorsun?"

Başını geriye yatırıp bana baktı. "Hepsini alabilir miyiz?"

"Elbette. Bir kale kuracaksak, rahat olmalı, değil mi?"

Aiden hevesle başıyla onaylayarak koşup gitti ve başımı çevirince Aiden'ın tren desenli çarşafını omuzlarına indiren Lucy'nin anlayışlı gözleriyle karşılaştım.

"Gitmek zorundasın."

Aramızdaki mesafeyi katedip onu kollarımın arasına aldım ve sakinleşmek için hafif kokusunu içime çektim. Çarşaf omuzlarından aşağı kayıp yere düşerken, Lucy içgüdüsel olarak neye ihtiyacım olduğunu anlayarak ellerini göğsüme koydu.

"Onunla konuşmalıyım. Adeline... konuşmazsam, büyük bir hata yapacak."

Lucy geri çekilip birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Anlıyorum."

Gülümsedim. Bunu anlayamazdı. Adeline sırf dikkat çekmek için kameraların karşısında aptalca bir şey söylerse, bunun Aiden'ı ne kadar üzeceğini anlayamazdı.

"Anlayamazsın ama bir gün her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış şeyi söylediğimi biliyordum, hafifçe irkildiğini görmeme gerek bile yoktu. Lucy tamamen geri çekildi. "Konuşacağımızı söylemiştin. Bir gün konuşacağız."

"Lucy, hayır." Yüzüne dokundum ve geri çekilmediğini görünce rahatlardım. "Bu... Adeline'in hayatında her ne oluyorsa,

bizim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hâlâ benden kaçamazsın.”

Aiden küçük gövdesinden daha büyük iki yastığı göğsüne bastırarak odadan çıkınca, Lucy’yi bırakmak zorunda kaldım.

Yastıkları Aiden’dan aldım, onu kollarımın arasında kaldırıp alnına bir öpücük kondurdum. “Gidip anneni kontrol etmeliyim ama hemen döneceğim. Senin için sakıncası var mı?”

“Lucy kalacak mı?” Gözleri Lucy’yle aramda gidip geldi.

“Evet. Lucy seninle kalacak. İkiniz filme başlayın, ben sonra size yetişirim, tamam mı?”

“Annem daha fazla ağlamasın diye onunla ilgilenecek misin? Ona sarılmaya çalıştım ama istemedi.”

Aiden’a daha sıkı sarıldım. “Annenle ilgileneceğim. Hiçbir konuda endişelenmene gerek yok, dostum. Anlaştık mı?”

Aiden boynuma sarılıp başıyla onayladı.

Lucy’ye dudaklarımı oynatarak teşekkür ettim ve Aiden’ı arkadaşısıyla kale inşa etmeye dönmesi için yere bıraktım.

Bana arkasını dönmeden, Lucy’den küçük bir öpücük çalıp dışarı çıktım.

Asistanı bizi içeri aldığında, Adeline tüm perdelerin kapalı olduğu oturma odasında ileri geri volta atıyordu. Haklıydım: Sokaktaki paparazziler arabamın köşeyi döndüğünü görür görmez canlanmışlardı.

“Bizi yalnız bırakın,” diye emretti Adeline asistanıyla Dan’e.

Dan hakkımızdaki her şeyi bilmesine rağmen, ben de Adeline’la bu konuşmayı yalnız yapmayı tercih ederdim.

“Bir basın açıklaması yapmalıyız,” diye söze başladı Adeline bir sigara yakarken.

Sessiz kaldım. Ölene kadar sigara içebilirdi, umurumda değildi.

“Bir basın açıklaması yapmalıyız,” diye tekrarladı. “Birlikte. Tam olarak ne söyleyeceğimizi bilmiyorum, en azından şimdilik

ama benimle kameraların karşısına geçmeli ve elimi tutmalısın. Neil ve annen de benimle aynı fikirdeler.”

“Annem mi? Onunla hâlâ konuşuyor musun?”

Sigarasının dumanını üfledi ve kendimi her şeyin bizim için ne zaman ters gitmeye başladığını anlarken buldum. Hiç doğru gitmiş miydi ki? “Annen telefonlarına yanıt vermediğini söyledi. Bu... mesele onları da etkiliyor. Ailenin adının böyle bir konuya karışmasını istemiyorlar.”

“Artık ailenin bir parçası olmadığını unuttular mı?”

Tedirgin hareketlerle sigarasını küllüğe bastırdı ve bir tane daha alırken başını yana yatırarak bana baktı.

“Aiden’in annesi değil miyim, Adam? Bu beni sonsuza kadar ailenin bir parçası yapmaz mı? Ayrıca, sen onlarla konuşmamayı tercih edebilirsin ama ben onları hâlâ ailem olarak görüyorum.”

Elbette öyle görüyordu. Tam onlara göreydi.

Yumruklarımı sıkıp küçük misafir evine ve arka bahçeye bakan pencerelere doğru döndüm.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Neil videoda kiminle birlikte olduğumdan bahsetmemelerinin tek sebebinin adamın yüzünün kesilmiş olması olduğunu düşünüyor. Sızdırdıkları fotoğraflara bakılırsa, daha iyi bir açı yokmuş gibi görünüyor ve bunu kullanabiliriz. Bir basın açıklaması yapabiliriz, Neil ya da istediğin biri bizimle röportaj yapabilir. Bilgimiz dışında kaydedildiğini ve hakkında hiçbir şey bilmediğimizi söylemenin en iyi seçenek olduğunu düşünüyor.”

Açıklamasının ortasında bir yerde beni kaybetti. “Anlayamadım? Bilgimiz dışında derken ne demek istiyorsun?”

“Onun ikimizin kaseti olduğunu söylemeliyiz. Tarih uyuyor. Herkesin buna kafayı takmasının tek sebebi insanların seni aldatığımı ve evliliğimizin bitme sebebinin ben olduğumu düşünmeleri. Onlara kasetteki adamın sen olduğunu söylersek, kimse ilgilenmez. Bu gece buraya gelmen...” Adeline parmaklarının arasındaki sigarayla dışarıya işaret etti. “Paparazzilerin eve

yanaşırken fotoğrafını çekmelerinin faydası olacak. Ne de olsa, seni aldatsaydım buraya gelmezdin.”

“Ama burada olmanın sebebi bu değil, değil mi?”

Adeline sigarasından derin bir nefes alıp dumanı tavana doğru üfledi. “Hayır, değil. Telefonda da söylediğim gibi, Aiden hakkında bir açıklama yapmak istemiyorum ama beni zor durumda bırakırsan, kendimi ve kariyerimi kurtarmak için bunu yaparım. Boşanmadan sonra elimde sadece bu var, Adam. Tek taraflı velayet davası açmasaydın, belki bu mesele zamanla unutulurdu ama her şey üst üste geldi. Bir seks kasetinin her şeyi berbat etmesine izin veremem.”

Sözlerinin üzerine sessizce birbirimize baktık.

Zoraki bir gülümseme takınıp performansını alkışladım. “Peki sorumluluğu bize yıktığında, bunun en başından beri senin fikrin olduğunu da ekleyecek misin?”

Adeline gülümseyince, yüz hatlarındaki gerginlik kaybolup tekrar yumuşak ve tatlı görünmesine yol açtı. “Elbette ekleyeceğim. Ne de olsa onu hiç istemedin. Seni buna ikna etmek zorunda kalan bendim. Buna karşı çıkamazsın, değil mi?”

“Ne oldu, Adeline? Sana ne oldu?” diye sordum, şaşkınlık ve tiksintiyi çoktan aşmışım.

Sigarasını söndürüp yanıma geldi. “Onu seviyorum. Onu seviyorum, Adam. Lütfen beni onu incitmek zorunda bırakma. Hiçbir şey dilediğim gibi olmadı ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Karın olarak elimden geleni yaptım ve bunu hak etmiyorum. Senden tek istediğim bana yardım etmen. Başka bir şey değil. Tekrar bir araya gelmeyi düşünüyor gibi yapabiliriz. Bu mesele bizi bir araya getirmiş gibi davranabiliriz ve her şey durulduğunda, düzenli olarak çekimlere başlarız ve tek taraflı velayeti almana izin veririm...”

Oturma odasının kapısı aniden açılınca ikimiz de irkildik.

“Dan, neler oluy-”

“Gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Lucy

Uykuya dalan Aiden'in yanına uzandım ve Adam'ın gelmesini beklerken gözlerim kapanmaya başladı. Geri döndüğünde bizim hakkımızda konuşup konuşmayacağımızdan emin değildim, açıkçası şu anda aklındaki en son şey bu olmalıydı ama yine de konuşma olsun ya da olmasın, bize geri döndüğünde daha iyi hissedeceğimi biliyordum.

Aiden ancak ikimizin sığacağı kadar büyük doğaçlama kalemi kurup filmi izlemeye başladıktan on dakika sonra uykuya dalmıştı. Uykusunda bana sokulunca ona gülümsedim. Kusursuz bir çocuktuk.

"Sır tutabilir misin, Lucy?" diye sormuştu gözleri savaşı kaybedip uykuya dalmadan dakikalar önce.

"Elbette. Sırlara bayılırım. Söyle bana."

Başını televizyondan çevirip pijamasının altıyla oynadı. "Bugün ağladım."

"Ne oldu?" diye onun gibi sessizce fısıldadım.

Gözlerini gözlerime dikerken parmakları hâlâ pijamasının kumaşını çekiştiriyordu. "Babama söyleyemezsin. Tamam mı?"

Başımın onaylayıp devam etmesini bekledim. "Annem bugün telefondaydı ve ağlıyordu, ona sarılıp üzüntüsünü hafifletebileceğimi düşündüm, senin *Aslan Kral*'ı izlerken ağladığında yaptığım gibi ama dikkatini çekmeye çalışınca, bana bağırp odama gitmemi söyledi. Dadım peşimden koştu ve annemin üzgün ol-

duğunu, bana bağırarak istemediğini söyledi ama yine de biraz ağladım çünkü onun üzülmelerini istemiyorum. Ben sadece ona sarılmak istemiştım.”

Sürtük!

“Eminim sana bağırarak istememiştir, Aiden. Sanırım bugün kötü bir gün geçirdi, bu yüzden baban ona yardım etmek için gitti. Annen iyi olacak.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı. “Ama yine de ağladım. Annem bana bağırduğında babamı özliyorum çünkü babam oradayken bana asla bağırıyor.” Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Kahretsin.

“Seni seviyorum, Lucy,” diye mırıldandı Aiden, gözleri çoktan kapanmıştı.

Kalbim eridi ve içimden o alımlı sürtüğü öldürme planları yaptım. Belki yüzüne ağır bir kamera düşebilirdi? Bu eğlence-
li olurdu. Kim üzüntüsünü hafifletmek için kendisine sarılmak isteyen bir çocuğa bağırırdı ki? Gerçekten, kim böyle bir şey yapardı?

“Ben de seni seviyorum, küçük insan,” diye mırıldanıp yanına küçük bir öpücük kondurdum.

Gözlerimin yavaşça kapanmaya başladığını hissedince, aşağı kayıp Aiden’ı uyandırmadan yerime biraz daha yerleştim.

Saniyeler mi yoksa dakikalar sonra mı emin değildim ama bir şey beni uyandırdı. Uyku sersemi olduğum ve ne olduğundan tam olarak emin olmadığım için etrafıma baktım ve duyduğum sesin Adam’a ait olup olmadığını çözmeye çalıştım.

Kapı açılmadı. Araba sesi yoktu. Adam yoktu.

Gözlerimi kapamadan önce televizyonun sesini kısmıştım ama filmin ışığı etrafı net bir şekilde görebilmem için yeterliydi.

O tuhaf his geçmeyince, gözlerimi ovuşturup yavaşça doğruldum.

Tam o esnada ince bir dalın çıtırdadığını duydum. Kalbim gümbür gümbür atarken, çarşafı kenara çekip küçük saklanma

yerimizden dışarı, arka bahçeye doğru baktım. Dışarısı karanlıktı, dahası pencerelerin önündeki kanepe bulunduğum yerden dışarıyı görmemi imkânsızlaştırıyordu.

Ellerim ve dizlerim üzerinde kalenin içinden çıkıp bekledim. Dinledim.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra bir şey fark ettim.

Biri pencerenin önünde yürürken gölgesi önümdeki ahşap zemine düştü.

Sesimi çıkarmadan kalenin içine geri döndüm ve Aiden'ı sarsmaya başladım.

"Aiden. Aiden, uyanmalısın." Sesim zar zor işitilebiliyordu.

Aiden inleyerek gözlerini araladı.

"Aiden kalkmalısın, tamam mı?"

"Babam mı döndü?"

"Henüz değil, tatlım ama hemen kalkman gerekiyor, tamam mı?"

"Pekâlâ," diye mırıldanıp onu oturur pozisyona almama yardım etti.

Biri kapıyı açmaya çalışıyormuş gibi şüpheli bir tıkırtı duydum ama bir saniye sonra her şey tekrar sessizleşti.

Aiden gözlerini ovuşturmaya devam etti ama dikkatini çekmek için ellerini aşağı çektim. "Aiden, beni dinle. Senden..." *Kahretsin!* Adam'ın yastıklarını çalarken telefonumu onun odasında bıraktığımı fark ettim. "Aiden, sana söyler söylemez babanın odasına koşacağız, tamam mı? Benim için bunu yapabilir misin?"

"Ama neden?"

"Çünkü saklanmamız gerekiyor, tamam mı?"

"Bu acil bir durum mu?"

"Evet. Evet, öyle. Babanı arayıp buraya gelmesini söylemem için saklanmalıyız, tamam mı?"

Aiden başını kaşıyıp bana aşırı sevimli bir kafası karışmış bakış attı, tehlikeyle karşı karşıya olmasaydık, üzerinde daha fazla durabilirdim.

“Ama acil bir durum varsa 911’i ve Dan’i aramalıyız. Babam öyle söyledi.”

“Kesinlikle haklısın ama telefonumu alabilmem için önce babanın odasına gitmeliyiz, tamam mı?”

Dizlerimin üzerinde kalıp onun ayağa kalkmasına yardım ederken Aiden başıyla onayladı. Kanepenin üzerinden görülmeyecek kadar kısaydı.

Titrek bir nefes alıp bir saniyeliğine Aiden’in yanından emekleyerek uzaklaştım. Kanepenin kolçağını tutarak dışarı baktım, pencerelerin önünde kimsenin sinsice dolaşmadığından emin olunca ayağa kalkıp Aiden’a koşmasını söyledim.

Beni ikiletmeden direkt babasının odasına koştuğu için ne kadar memnun olduğumu anlatamam.

Hemen peşindeydim.

Ellerim titreyerek komodinden telefonumu kaptım ve Dan’ın numarasını telefon rehberimde zar zor buldum.

“Her şey yolunda mı, Lucy?”

“Dan,” diye fısıldadım, sesini duyar duymaz içim rahatladı. “Dan, arka bahçede biri var. Sanırım içeri girmeye çalışıyor. Hemen buraya dönmelisin.”

“Lucy.” Sesi her zamanki gibi sağlamdı ama ne yazık ki, hızla atan kalbimi yatıştırmaya yetmedi. “Aiden’ı alıp saklanmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin? Aiden’ı alıp odalardan birine girebilir misin?”

“Dinle, önemsiz bir şey olabilir,” dedim o beni daha da fazla korkutunca. “Belki de sadece...”

Biri pencereyi tıklattı, ses zil kadar netti, yerimde sıçradım ve yüreğim ağzıma geldi.

“Konuş benimle,” diye emretti Dan sert bir sesle.

“Pekâlâ. Pekâlâ, saklanmalıyız ve bir an önce buraya gelmelisin, Dan. Az önce pencereye vurdu. Hemen buraya gel!”

Görüşmeyi sonlandırdım ve telefonda geçirdiğim son bir dakika içinde kahrolası bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldığımı fark ettim. Sonra, az önce söylediğim her kelimeyi duyan

beş yaşındaki bir çocuğun korku dolu gözleriyle karşılaştım. Kendime küfredip karşısında diz çöktüm ve ben tek kelime edemedim kendisini kollarıma attı.

“Korkuyorum, Lucy.”

“Bir şey yok,” diye güçlü bir sesle ona güven verdim. “Her şey yoluna girecek, Aiden. Yanındayım, baban ve Dan bir an önce buraya gelecekler.”

Sonra en kötü kâbusum gerçek oldu: Birinin pencereyi kırdığını duyduk.

Aiden çığlık atmaya başlar başlamaz elimle ağzını kapayıp çığlıklarını bastırdım. Yaşlı gözlerini gözlerime dikince, başımı iki yana salladım. Bacaklarını belime doladı ve yerden kalkıp Adam’ın giysi dolabı olan bitişik odaya koştum.

Saklanabileceğimiz ya en kötü ya da en iyi yerd. En iyi noktayı bulmak için etrafa baktıktan sonra bir dizi pantolonu arayıp tekrar dizlerimin üzerine çöktüm ve Aiden’a, giysiler ve duvar arasındaki dar, boş yere emeklemesini söyledim, buranın bizi gizlemesini umuyordum. Hemen peşinden emekleyip onu kollarımın arasına aldım.

Sessizce ağlarken gözyaşlarının tişörtümü ıslattığını şimdiden hissedebiliyordum.

Nefesimi tutup ayak seslerini dinledim ama hiçbir şey duymadım. Hemen 911’i arayıp operatöre fısıldayarak neler olduğunu anlattım, adresi verdim ve saklandığımızı söyledim.

Bana hatta kalmamı ve polislerin gönderildiğini söyledi ama tek duyabildiğim, ayak sesleri gitgide yaklaşan bir adamın Aiden’ın ismini söylemesiydi.

“Ayak seslerini duyabiliyorum. Konuşamam. Adamın ayak seslerini duyabiliyorum,” diye mırıldandım beni sakinleştirmeye çalışan operatöre. Korkudan tir tir titreyerek telefonu yere bıraktım ve Aiden’a sessiz olmasını işaret ettim. Emin olmak için elimle ağzını kapadım ve ona gözlerini kapamasını fısıldadım. Aynısını yaptığımı itiraf etmekten utanmıyorum.

Ev ve saklandığımız yer tamamen karanlıktı ama gözlerimi

kapamak gibi basit bir hareket bana adam bizi bulursa hiçbir anlamı olmayacak aptal bir güvenlik hissi verdi.

Sadece ben olsaydım, Aiden hayatı buna bağıymış gibi bana sarılmasaydı –belki de öyleydi– keskin ya da ağır bir şey alır ve... bilemiyorum, herhalde adama saldırırdım. Bunu yapamayacağımı, Aiden’ı riske atamayacağımı biliyordum.

Ayak sesleri Adam’ın odasının önünde kesildi, belki de adam odadaydı. Bayılmama saniyeler kalmıştı, buna engel olan tek şey kollarımın arasında benden daha şiddetle titreyen küçük çocuktı. Adam Aiden’ın ismini tekrar fısıldayınca içim ürperdi.

“Aiden. Seni eve götürmeye geldim. Dışarı çıkabilirsin, annen beni seni almam için gönderdi.”

Oğlanı kendime doğru bastırıp başımı onunkine yasladım, elimle hâlâ ağzını kapıyordum. İkimizin de hareketsiz kalması için vücuduma uyguladığım baskı devasaydı. Yine de, adam odaya girerse bizi ânında bulacağından emindim.

Ayak sesleri başka bir ses çıkarmadan uzaklaşınca çığlığımı yuttum.

Adamın her odada Aiden’ın ismini fısıldayarak onu aradığını duyabiliyorduk.

Sonra polis sirenlerinin hoş sesini duydum ve gözlerimden ilk yaşların süzülmesine izin verdim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Adam

Evimizin önünde çok sayıda insan vardı. Kırmızı ve mavi ışıkları parlayan üç polis arabası ve ardına kadar açık bahçe kapılarından içerisini daha iyi görüntülemek isteyen sayısız fotoğrafçıyı uzak tutmaya çalışan iki polis memuru gördüm.

Eve dönerken 911'i arayıp Lucy'nin başka bir operatörle hatta olduğunu öğrenmiştik. Lucy yanıt vermeyi kestiği için benden bahçe kapılarının şifresini istediklerinde, kalbimin durduğunu sandım.

Eve döndüğümde beni bekleyen karışıklığa *hiçbir şey* beni hazırlayamazdı.

"Sakin olmalısın," dedi Dan bana. "Her yerde kameralar var, Adam. Adam hâlâ buradaysa, sakın olmalısın."

Kameraların arabayı tanır tanımaz kapılardan geri çekilmesini izlerken, Dan'ın sözleri zihnimdeki pusu delip geçemedi. Etrafımıza üşüşüp daha fazla ilerlememizi imkânsızlaştırdılar.

Dan'ın bağrıışlarına aldırmadan kapıyı açtım, birkaç fotoğraf makinesini yere devirdim ve bahçe kapılarına doğru koştum.

Gördüğüm ilk şey, evimizin önündeki başka bir polis arabasının yanında Jason Thorn'un kollarında olan oğlumdu. İçimde bir şey kırıldı ya da belki düzeldi – belki de ikisi birdendi. Beni engellemeye çalışan polisleri aşp yanlarına kaç saniye içinde vardığımı bilmiyordum.

"Uykuya daldı," diye mırıldandı Jason, oğlumu nazikçe kol-

lanıma bırakırken. İyi olduğuna, zarar görmediğine dair kendimi ikna etmeye çalışarak elimi vücudunda gezdirdim ve titrek nefesimi verirken onu göğsüme bastırdım. Başını omzuma düşüp küçük elleriyle içgüdüsel bir şekilde gömleğimi kavrarken, birkaç metre ötede kopan gürültüden etkilenmedi bile.

Alnımı onun omzuna dayayıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Başımı kaldırdığımda, önemli olan tek şey Lucy'yi bulmaktı... ve orada, Olive'in hemen yanındaydı, arkadaşının elini sıkıca tutarken, ikisinin de yüzlerinden gözyaşları süzülüyordu.

Yanına gidip, "Siktir, seni seviyorum," diye mırıldandım. "Seni çok seviyorum, Lucy."

Ona sarıldığım kadar sıkı bir şekilde bana sarılarak karşılık verdi.

Vücudu sarsılıyordu, nefesinin kesildiğini duydum. Mümkün olsaydı onu daha yakınmda tutar, ona daha sıkı sarılırdım.

"Seni seviyorum," diye boynuna fısıldadıktan sonra tenine bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Gözlerimi kapayıp tüm bağırışları ve flaşları görmezden geldim.

Gözyaşlarının tadına bakarken sayısız kez dudaklarını öptüm.

Boynunu, boğazını, burnunu öptüm. Her yerini. Her santimini.

İkinci kez oğlumun yanında olduğu için ona tekrar tekrar teşekkür ettim.

Uzunca bir süre ona sarıldım.

Etrafımızdaki dünyayı tamamen görmezden geldim.

Lucy'nin onu ayakta tutabileceğime güvendiği, kulağına onu sevdiğimi fısıldamama izin verecek kadar bana güvendiği, etrafımızdaki herkesin kaybolup sadece üçümüzün kaldığı o özel anda, onunla mücadele etmem gerekse bile, hayatımızın geri kalanı boyunca onu mutlu edeceğimi ve lanetini çoktan ortadan kaldırmış kişinin ben olduğumu anlaması için elimden gelen her şeyi yapacağımı anladım.

Connor Ailesi için Korkunç Bir Gece

Ne gündü ama, millet. Ne hareketli bir gündü...

Gün, Adeline Young'ın seks kaseti dedikoduları hakkında yorum yapmayı ya da sorulara yanıt vermeyi reddetmesiyle başladı ve her nasılsa Adeline'in sözde takipçi sapığının Adam Connor'ın Bel Air'deki evine girmesiyle bir kâbusa dönüştü. Fakat Akademi Ödüllü aktör için gece bu şekilde bitmedi. Gecenin büyük bitişi, başka bir kadını kollarının arasına alıp kameraların karşısında onu öperken görüntülenmesiyle oldu. Biraz zaman alsa da, şanslı kadının Olive Thorn'un temsilcisi Lucy Meyer olduğunu nihayet öğrenebildik. Çift aynı zamanda önceki gece Jason ve Olive Thorn'la yemek yerken görüntülenmişti.

Adam Connor'la fırsatı kaçırdığımız için gözyaşlarına boğulmadan önce, oğlu ve yeni kız arkadaşının geçirdiği korkunç geceye geri dönelim.

Sözde takipçi sapık J.D. anlaşılan Adeline Young'ın, işi biraz fazla ileri götüren en büyük hayranlarından biriymiş. Aktörün evinde taciz ve haneye tecavüzden tutuklandıktan sonra, J.D. günlerdir Adeline'i takip ettiğini itiraf etmiş. Eve izinsiz girdiğini ve "müstakbel karısı olduğuna inandığı Adeline'i" üzdüğü için Adam Connor'a zarar vermek istediğini itiraf etmiş. "Adam Connor oğlunu ondan koparıırken, oturup Adeline'in ağlamasını izleyemezdim."

Aşağıdaki videoda Adam'ın yeni kız arkadaşının gözyaşları içinde 911'le yaptığı telefon görüşmesini dinleyebilirsiniz, polis eve varıp davetsiz misafiri yakalayana kadar geçirdikleri ürkütücü geceyi iyice gözler önüne seriyor. Bildiğimiz kadarıyla, J.D. tutuklandığında

silahlı değilmiş ama Aiden Connor ve Lucy Meyer'ı saklandıkları yerde bulsaydı, nasıl bir tepki göstereceğini hiçbirimiz hayal etmek istemiyoruz, ne de olsa küçük oğlanı babasından kurtarıp annesine götürmek için orada olduğuna inanıyordu.

İmdat çağrısından bir saat önce, Adam Connor eski eğinin evine girerken fotoğraflandı. Kaynaklarımıza göre, evinde bir sorun olduğu haberini alır almaz geri dönmüş. Aşağıdaki fotoğraflarda evine koşup uyuyan oğlunu Jason Thorn'un kollarından alırken ve ağlayan kız arkadaşına sarılırken görölüyor.

Kimse incinmediği ve Aiden Connor'ın geceyi babasının güvenli kollarında geçirdiğini duyduğumuz için çok rahatladık.

Yeni kız arkadaş hakkında bilgi edinmek için durmaksızın çalışıyoruz.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adam

Polisler herifi kelepçeleyip götürdükten sonra, Jason ve Olive sabah gelip neye ihtiyacımız olursa yardım edeceklerine söz vererek kendi evlerine geçtiler. En nihayetinde, dördümüz baş başa kaldık.

Aiden kollarımda uyurken Lucy'nin elini tuttum ve onu yatak odasına götürüp kapıyı arkamdan kapadım. Dan'ın telefon görüşmeleri yapmakla ve benim yerime bazı şeyleri halletmekle meşgul olacağını biliyordum, bu gece onlarla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Zaten sabah olmasına az kalmıştı; birkaç saat içinde her şeyle ilgilenecektim. Ama bu gecelik, en azından kalan saatlerde, olmak istediğim yerdeydim.

Lucy, Aiden'ı yatağa yatırmama yardım etti ve oğlumun elleri başının altında, ağzı hafifçe açık bir şekilde huzurla uyumasını izlerken birkaç dakika benimle sessizce oturdu. Saçını alnından geriye çektim ve bacağıma tekme atınca gülümsedim. Her zaman böyle ağır uyuduğunu bilmeseydim, bütün bu gürültüye rağmen uyuyabilmesi beni endişelendirirdi. İyi ve güvende olduğundan emin olunca, Lucy'yi meraklı bakışlarına aldırmadan banyoya çektim.

Kapının kapalı olduğunu belirten hafif tıkırtıyı duyunca, başım dönmeyi bırakana kadar kafamı kapıya yasladım.

Lucy'nin omzumu ve sırtımı okşadığını hissettim.

"O iyi, Adam. Artık güvende."

Arkamı dönüp Lucy'nin bileklerini kavradım, canını acıtacak kadar sert bir şekilde olmasa da, rahatlıkla kurtulabileceği kadar gevşek de değildi.

"Sen de güvendesin. Hepsi bu, Lucy," dedim boğuk bir sesle. "Bundan başka bir konuşma yapmayacağım. Bana her şeyi açıkla, neden birlikte olamayacağımıza dair tüm sebeplerini söyle, her birinde yanıldığını sana ispatlayacağım. Bu kadar. Başka fırsatın olmayacak. Gitmene izin vermeyeceğim."

Vücudumu tam tersini yapmaya zorlayıp bileklerini bıraktım. Kapının önünden ayrılmadan, gitmesine engel olarak bekledim. Kaçacağını sanmıyordum ama söz konusu Lucy'yse asla bilemezsiniz; o her zaman sizi şaşırtmanın bir yolunu bulurdu ve riske girmeyecektim.

"Pekâlâ," dedi içini çekerek. "Pekâlâ, Adam. Sen kazandın."

Elimi beline dolayıp onu kendime doğru çektim. "Tam olarak neyi kazandım?"

"Anlaşılan, beni kazandın." Temkinli bir şekilde gülümseyip yumruğunu havaya kaldırdı. "Yaşasın? Tebrikler? Artık bir ilişkin var. Tadını çıkar."

"Coşkun kör edici."

"Rica ederim."

Beklenmedik bir kahkaha atıp onu öpmek için öne doğru eğildim ama tadına bakamadan, gözleri odaklarını kaybedene kadar onu öpmeden beni durdurdu.

"Bana berbat bir öpücük vermeden önce, bunun bir yere varamayacağını bildiğimi bilmeni istiyorum."

Başımı iki yana sallayıp nefesimi verdim. "Bu kadar coşkulu davranmaktan vazgeçmelisin, Lucy."

"Ciddiyim. Benim için sorun olmadığını bilmelisin. Bu ilişkinin bitme vakti geldiğinde..."

"Lanet yüzünden, değil mi?"

"Evet. Benimle istediğin kadar dalga geç, bu ilişki bittiğinde..."

Uzanıp tişörtünü çıkarınca başarılı bir şekilde onu susturmuş oldum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu sakinlikle.

“Konuşma süremiz doldu.”

“Sadece sorun olmadığını söylemek istedim...”

Pantolonunu aşağı indirip ondan kurtulması için teker teker ayaklarını kaldırdım. Sonra Lucy omuzlarıma tutunurken, aynı şeyi iç çamaşırı için de yaptım ve sonra sutyenini çıkardım. Saçına uzanıp tokasını çıkardım ve saçlarının çıplak omuzlarına dökülmesini izledim.

“Pekâlâ, Adam. Pekâlâ.”

Ellerini gömleğimin altına sokup parmak uçlarında sıcak tenimi hissetme sırası ondaydı. Onun yumuşaklığına kıyasla serttim. Gömleğimi çekince, onun için çıkardım.

Pantolonumun düğmelerini çözmesini ve sonra baksırımı çıkarmasını izledim.

Onun için hazırdım. Tamamen. Kalben ve bedenem.

Eli sert ve sıcak aletimin etrafında daireler çizerken, gözlerimi kapayıp tenimde tenini hissetmenin ve beni yavaşça doruğa doğru çıkarmasının tadını çıkardım. Bakışlarımla gözlerini hapsettirdim, güzelliğine bakıp dudaklarına yumuldum.

Ellerimi vücudundan aşağı indirdim, Lucy hafifçe çığlık atıp kollarını boynuma dolarken onu havaya kaldırdım ve bacaklarını belime dolayınca onu tezgâha bıraktım.

Bunun için konuşmaya ihtiyacımız yoktu.

Aşağı eğilip çok sevdiğim eşsiz kokusunu içime çektim. Başını geriye atıp tatlı tatlı inledi. Ona bunu yapabilmeye, sert kenarlarını ve yüreğini yumuşatabilmeme bayılıyordum. Göğsünü ağzıma yaklaştırdım dilimle meme ucunun etrafında daireler çizdim ve kesik kesik soluyana kadar tenini okşadım.

Benden isteyince onu öptüm, parmaklarım içine girerken inleyerek başını geriye atınca durdum. Her nefesini, her iniltisini, dudaklarından dökülen her yalvarışı emdim. Dayanamayacak noktaya varınca, sırlıklam içine girdim ve ikimiz de onunla birleşmemi izlerken uzun iniltisini yuttum.

“Bundan sonra sadece sen ve ben varız, Lucy,” diye tenine fısıldadım. “Sadece sen ve ben.”

Alnımı omzuna yasladım, içine yarı girmişken dışarı çıktım ve beni tamamen içine almaya hazır olduğunu anladığımda kendimi ona biraz daha verdim. Omuzlarımı tırnakladı, sırtı kavis çizerken memeleri göğsüme bastırdı. İyice derinlerine girince, kaşlarını çatıp altdudağını ısırmasını izledim.

Onunla seviştim, daha önce yaptığımızdan farklı değildi. İlk seferden beri, onunla deneyimlediğim en iyisiydi. İçine girerken nefesini her kesişimin tadını çıkardım, daha fazlası için yalvarınca, ona istediğini verdim.

Onu daha sert sevdim.

Ona daha ateşli öpücükler verdim.

Ona çok daha fazlasını verebilmek için Lucy’yi sıkıca tuttum.

“Her şeyi istiyorum, Adam.” Darbelerim vücudunu sarsıp geriye kaymasına sebep olurken, nefes nefese kulağıma fısıldadı. Onu sabit tutmak için bir elimi sırtına koydum ve daha derinine inmek için kolumu dizinin altına sokup onu biraz daha açtım.

“Sadece sikimi istemiyorsun, değil mi? Bu her şey sayılmaz. Beni de istiyorsun.”

Lucy’nin parmakları tenime gömüldü ve başıyla onayladı. “Seni *ve* aletini istiyorum. Seninle her şeyi istiyorum.”

“Sana her şeyi vereceğim,” diye fısıldarken, kasları etrafımda seğirmeye başlayıp kollarımın arasında kaskatı kesildi.

Sessiz kalabilmek için omzumu ısırды, hızımı artırdım ve her içine girdiğimde, tıpkı benden istediği gibi ona her şeyi verdim. Kollarımda rahatlayana kadar devam ettim ve sonra kendimi bırakma sırası bendeydi. Yüzümü ellerinin arasında tutup beni günler gibi gelen bir süre boyunca öperken, inleyerek içine boşaldım.

Ona sahip olduğum her şeyi verdikten sonra bile, yavaşça içinde gidip gelmeye devam ettim. Vaktimiz olsaydı, onunla saatlerce sevişebilirdim. Hâlâ devam edebilecek kadar serttim ama sevdiğim kadının içinde olmayı istediğim kadar oğlumu kollarımın arasına almaya da ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Kendime birkaç dakika verip ona yavaşça sahip oldum, sıcaklığının içinde hareket ederken nefesimiz normale döndü. Kendi kendime bir dakika daha derken... Lucy tekrar boşalarak ikimizi de şaşırttı, omurgama bir karıncalanma yayıldı ve onunla birlikte boşaldım.

Dudaklarımda sadece fısıldayarak söylediğim ismi ve bizim için vadettiklerim vardı.

Adam Connor'ın Yeni Aşkı Bir Yuva Yıkan mı?

Adam Connor'ın evinde olanlardan birkaç gün sonra, Adeline Young dün evliliği ve bir zamanlar mutlu olan çiftin arasında gerçekten neler olduğunu anlatmak için Vanity Fair'le buluştu.

Seks kaseti söylentilerinin arasında –bu arada, o videonun dünyayla paylaşılmasını hâlâ sabırsızlıkla bekliyoruz– Adeline Young beklenmedik bir açıklamada bulundu ve henüz bunu nasıl karşılamamız gerektiğinden emin değiliz.

“Bu konuda konuşmayı hiç istemezdim ama birlikte çekilmiş fotoğraflarını görünce, bunun örtbas edilmesini istemedim,” dedi Hollywood aktrisi, oğlunu kollarında tutan Adam Connor'ın Lucy Meyer'la sarılırken çekilmiş fotoğraflarını görünce. “Kimse beni arayıp neler olduğunu, oğlumun tehlikede olduğunu söylemedi. Haberi ertesi gün okudum ve kapımı çalan dedektiflerin sorularını yanıtlarken detayları öğrendim. Hazırlıksız yakalandım. Böyle bir durumda oğlumla bir dadının ilgilenmemesi gerekirdi. Annesine ihtiyacı vardı ve onun için orada olma şansı verilmedi.”

Güzel aktrise göre, Lucy Meyer, Olive Thorn'un temsilcisi olmadan önce Aiden'in dadısı olarak Adam Connor için çalışmaya başlamış. Bu, çift boşandıktan sonra olsa da, Adeline Young bir araya gelip ilişkilerine bir şans daha vermeyi konuştuklarını iddia ediyor. “Onunla tanıştım. Oğlumla oynamasını izledim. Kocama olan sevgim ve güvenim yüzünden öylesine hazırlıksız yakalandım ki kadının ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Gerçekte nasıl biri olduğunu göremedim. Oğlum için mücadele etmeyi asla bırakmayacağım.”

Adeline seks kasetinin yakışıklı aktörle birlikte kaydedildiğini iddia

ediyor. “Gençtik. Bir hata yaptık. Korkarım, kasetin kısa bir süre önce ortaya çıkmasının sebebi, çok savunmasız ve ona hâlâ âşık olduğum bir zamanda Adam’ın beni aldattığını dünyayla paylaşmamı istememesiydi.”

Röportaj aynı tonda devam ediyor ve bu noktada neye inanacağımızı bilmiyoruz.

Röportaj yayınlanır yayınlanmaz, beklenmedik bir şekilde Adam’ın halkla ilişkiler ekibi Adeline ve Adam’ın tekrar bir araya gelmeyi hiç konuşmadıklarını ve Adam Connor’la Lucy Meyer’in ilişkisinin kısa bir süre önce başladığını iddia eden kısa bir açıklama yayınladılar. Ayrıca, Lucy Meyer’in Adam Connor’ın dadısı olmadığını, sadece birlikte vakit geçirdikçe arkadaşlıklarının daha fazlasına evrildiğini eklediler.

Size söylemiştik, hızlı davranıp Adam Connor’ın evinin yakınlarında bir kulübe almalıydınız, böylece kapısını tıkatıp ona kurabiye ikram edebilir ya da belki bir fincan şeker isteyebilirdiniz. Artık hepimiz çok geç kalmışız gibi görünüyor.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lucy

Röportajı okudum. Anlam verebilmek için röportajı tekrar tekrar okudum ama hayır, ismim hâlâ oradaydı ve açıkça bir evliliği sonlandırmakla suçlanıyordum.

Olmayan bir şeyi nasıl sonlandırabilirdim? Bu insanlar aptal mıydı?

Beşinci kez okumaya başlayınca, Olive sıkıca tuttuğum tableti elimden almak zorunda kaldı.

“Bu da ne?” diye bağırdım ve diğer insanlar dönüp bana ters ters bakınca sesimi alçalttım. Sandalyemde öne doğru eğilip kendimi sağlama almak için masanın kenarlarını kavradım. O sırada telefonum çalınca öfkem bir seviye daha arttı. “Numaramı nasıl buldular?”

Olive içini çekti. “Bu tam bir karmaşa.”

“Karmaşadan da öte. Adeline’a ne yaptım ki ben?”

“Hiçbir şey yapmadın, Lucy. Bunu dikkatlerin kendi üzerinden Adam’a çevrilmesi için yaptığından şüpheleniyorum... ya da ondan intikam almaya çalışıyor, kim bilir. Boşanmadan beri Adeline darmadağın. Ne derler bilirsin, *Reklamın iyisi kötüsü olmaz*... Bence bunu çok ciddiye almış.”

Şehir merkezindeki en sevdiğimiz kafede Olive’in bir sonraki romanıyla ilgili planlarını gözden geçirmek için yayımcılık ekibinin gelmesini bekliyorduk. Dahası, anlaşılmayı kutlayacaktık. Röportajı Jason’ın basın danışmanı Megan, Olive’i arayıp bası-

nın çılgınca bu konuyu takip ettiğini ve aramalarla bıktırılmanın olası olduğunu haber verdiğinde öğrendik.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilseydim o sabah evden çıkmazdım. Bahçe kapılarından çıktığımız anda paparazziler tarafından takip edilmeye başladık.

“Belki de, Adeline ona geri dönmeyi umuyordu. Söylediklerinden bunu çıkarıyorum. Belki o kahrolası duvara tırmanmasaydım şimdiye kadar barışmış olacaktı. Adam barışma hakkında hiçbir şey söylemedi ama ilişkileri hakkında ne biliyorum ki, değil mi? Yıllardır evlilerdi, üstelik bir çocukları var.”

“O konuya hiç girme, Lucy. Birlikte olmaları kaçınılmaz olsaydı, kaç duvara tırmandığının önemi olmazdı.”

Derin bir nefes alıp verdim.

“Gidebiliriz, biliyorsun. Jason ya da Adam’ı ararsak gelip seni alacaklarına eminim.”

“Neden kaçmak zorundayım ki? Ben bir şey yapmadım. Ayrıca bu görüşmede olmak istiyorum, kahretsin. Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp bu akbabalardan kaçmamı gerektiren yanlış bir şey yapmadım.”

Masa tekrar titremeye başlayınca telefonumu alıp tamamen kapadım; ya bunu yapacaktım ya da onu önümde duran su bardağına atacaktım.

Olive konuşmadan telefonu çalmaya başladı. Homurdanarak bıkkınlıkla başımı ellerimin arasına aldım.

“Hayır, bekle, Adam arıyor. Yanıt vermek ister misin?”

Bunu düşündüm. Buna ihtiyaç duymamam gerekirdi ama ne yazık ki, düşündüm. “Şu anda bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” diye itiraf ettim en sonunda. Olive suratını ekşitip telefonunu süzerken ekledim, “Mesele o değil, Olive. Sadece şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum. En azından birkaç saat daha bu hiç olmamış gibi yapmak ve görüşmeye odaklanmak istiyorum.”

“Pekâlâ, o hâlde yanıt vermeyeceğiz. Haklısın. Zaten nerede yaşadığını biliyor, kaçacak durumda değilsin.”

“Son günlerde kimin tarafında olduğunu merak ediyordum, sanırım bu bana aradığım yanıtı veriyor.”

Olive bana sırtıttı. “Ne diyebilirim ki? Adam’ın seni bu kadar kolayca kendisine âşık etmesine bayıldım ve bence tam kendine göre birini buldun; ne dersen de ya da yaparsan yap, kolay kolay gitmene izin vermeyecek. Bence lanetinden kurtuldun, Lucy Meyer ve kendinle ne yapacağını bilmiyorsun.”

“Lütfen.” Alaycı bir şekilde güldüm. “Beyaz bir elbise giyip biriyle evlendiğim gün lanetimden kurtulacağım. Ailemizdeki kırılma noktası bu. Henüz kimse o noktaya varmadı. Hem o zaman bile...”

Olive’in bakışları kenara kaydı ve kocaman gülümsemesini gizlemek için su bardağını kaptı.

“Senin neyin var? Neden kıs kıs gülüyorsun?”

Olive çenesini hafifçe kaldırarak arkama işaret etti ve dönüp bakınca, Adam Connor’ın hızlı ve kızgın adımlarla bize yaklaştığını gördüm.

“Neden telefonun kapalı?” diye sorarak beni selamladı.

“Burada ne arıyorsun?”

Adam dirseğimden tutup beni ayağa kaldırdı. “Benimle geliyorsun. Konuşmamız gereken şeyler var.”

Çok sinirli görünse de kolumu sertçe tutmuyordu, o yüzden hızlı bir hareketle ondan kurtuldum.

“Son günlerde herkes dadı olduğumu düşünse de, aslında bir temsilciyim ve toplantım var. Şu anda hiçbir yere gitmiyorum.”

Adam kaşlarını iyice çatıp Olive’e döndü. “Bu görüşmeyi atlamasının bir sakıncası var mı?”

Olive büyülenmiş gibi konuşmamızı dinliyordu. “Ah, lütfen,” dedi. “Onu götür.”

Bir anda arka kapıya doğru sürüklendim ve bizi bekleyen bir SUV’ye bindirildim.

Adam'ın evine dönüşümüz sessizdi.

Kapıdan içeri girer girmez hızla ona döndüm. "O toplantı benim için önemliydi, Adam."

"Sen de benim için önemlisin. Neden telefonlarıma yanıt vermedin?"

"Sadece seninkileri değil, gelen tüm aramaları görmezden geldim. Söylediğim gibi, meşguldüm."

"Böyle bir şey için endişelenmene izin vermeyeceğim, Lucy. Özellikle de, buna engel olabileceksem."

"Pekâlâ, konuş öyleyse." Kollarımı göğsümde kavuşturup devam etmesini bekledim.

Adam uzun bir süre beni izledikten sonra oturmamı teklif etti ama reddettim.

"Pekâlâ, Lucy. Pekâlâ. Senin istediğin gibi olsun, benden kaçmadığın sürece sorun değil. Röportajda... Adeline seks kasetindeki adamın ben olduğumu, onun bizim kaydımız olduğunu söylüyor; bu doğru değil."

"Beni buraya bunu söylemek için mi getirdin? Evliydin, Adam. Seks yaptın ve kaydettin. Ne olmuş? Paparazzilerin bu yüzden mi peşimde olduklarını sanıyorsun? Bu konuda ne düşündüğümü sormak için mi?"

Seks kaseti meselesi umurumda bile değildi. Onu izler miydim? Kesinlikle hayır ama röportajın o kısmı sorun değildi. Adam bana yaklaşıncı kollarımı aşağı indirdim, kaçmaya hazırdım.

"Kaseti satın aldım."

Adam bir adım daha atınca, kaşlarımı çatarak geriye çekildim.

"Ne?"

"Bu sabah, eski eşimin evliyken beni bir yönetmenle aldattığı seks kasetini satın almak için bir milyon dolar ödedim... muhtemelen bunu filminde bir rol alabilmek için yaptı ama o da olmadı."

"Neden bunu yaptın?"

"Çünkü elimi zorluyor. Kameraların karşısına geçmeyeceğim ya da başlattığı bu aptalca şeyi körüklemek için röportaj verme-

yeceğim ama en azından bunu yapabilirdim. O yüzden de yaptım. Artık peşime düşmekte ısrar ederse –aynı şey senin için de geçerli– Adeline her kelimesinin yalan olduğunu kanıtlayabileceğini biliyor.”

Oturma sırası bendeydi. “Ona şantaj mı yapacaksın?”

“Tam olarak şantaj sayılmaz. Teoride öyle ama kasetin yayılması riskini göze alamaz, o yüzden onu kullanmak zorunda kalmayacağım. Seninle konuşmak istediğim şey bu değildi. Sadece bu röportajın onun senin ismini ağzına aldığı son sefer olduğunu bilmeni istiyorum. Bu aldatma hikâyesine devam ederse, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak.”

“Konuşmak istediğin bu değilse, benimle ne konuşmak istiyorsun?” Arkama yaslanıp kendimi hazırladım.

“Sana küçük bir hikâye anlatacağım. Kız kardeşim Vicky... Paris’e taşındığında on sekiz yaşındaydı. Buradaki arkadaşları onu pek iyi etkilemiyorlardı ve uyuşturucuya başladı... sert maddeler değildi ama yine de uyuşturucuydu. Daha önce de söylediğim gibi, annemle babam sık sık partiler verirlerdi ve Vicky’yi küçükken her şeyden uzak tutmak için elimden geleni yapsam da... belirli bir yaşa gelince, yardıma gerek kalmadı. Uzun lafın kısası, yanlış insanlarla vakit geçirmeye başladı ve... hamile kaldı.”

Kaşlarımı çattım, Adam’ın nereye varmak istediğinden emin değildim ama onu dikkatle dinledim. Adam kanepenin öteki ucuna oturup yumruklarını sıktı.

“Annem ve babam Paris’te yaşayan teyzemle kalması için oraya gitmesini ayarladılar. Böyle bir skandalı göze alamazlardı. Vicky... çok gençti, Lucy.” Küçük bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. “Onu anne babamdan korumak için elimden geleni yaptım ama sonuçta kendi seçimlerini yaptı. Sanırım birini ne kadar kurtarmak istesen de, o kişi sana izin vermediği sürece onu kurtaramayacağın gerçeğini kabul etmelisin.” Bana bir bakış daha atıp ayağa kalktı ve dolaşmaya başladı.

Bu hikâyenin gidişatından hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

“Vicky bebeği büyötmek istemedi ama kürtaj olmak da istemedi. Ve...” Adam parmaklarını saçlarının arasından geçirip neşesizce güldü. “Bunu daha önce kimseye söylemedim. Tuhaf geliyor.”

Adam pencerenin yanına gidip sırtı bana dönük bir şekilde sessizce durdu. Onu gözetlediğimiz ilk gece de yüzünde aynı ifade vardı. Aradaki tek fark, bu kez aramızda engel yoktu, ne duvar ne de pencere. Benden sadece birkaç adım ötedeydi.

“Annemle babam bebeği evlatlık verme fikrine pek yanaşmadılar,” diye devam etti. “Eninde sonunda, meselenin tekrar karşlarına çıkacağından eminlerdi. Tüm bunlar olup biterken Adeline’la birlikteydim. Vicky’yi ziyaret ettiğimizde benimle birlikte Paris’teydi. Haberi aldığımda Adeline da orada olduğu için hamileliği öğrendi. Ona âşıktım, sevdiğin kişiye neden güvenmeyesin ki?”

Adam bana dönüp bir şeyi bekledi ya da belki de kendisini hazırlıyordu.

“Aiden senin oğlun değil,” dedim, beklediği buysa diye, durumu onun için kolaylaştırmak için bariz olan şeyi dile getirdim.

“O benim oğlum, Lucy,” diye hemen beni düzeltti. “Vicky onu doğurup da onu kollarıma aldığımda benim oldu ve her zaman benim olacak.”

“Ama nasıl?” dedim. “Demek istediğim... anlamıyorum.”

“Adeline’in fikriydi. Önce benimle paylaşmadı. Annemle babama söylemiş ve hemen kabul etmişler.”

“Ama nasıl?” diye tekrarladım. Aynı şeyi tekrar tekrar sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyor muydum? Elbette... ama gerçekten yanıtı öğrenmek istiyordum. “Adeline’in fotoğraflarını gördüğümü hatırlıyorum... Demek istediğim... o hamileydi.”

“Hamile değildi. Paris’te, Vicky’yle çok vakit geçirdi. Ev şehirde değildi, o yüzden görüntülenme ihtimalleri çok düşüktü. Los Angeles’a geri döndüğünde de, o sahte hamilelik şeylerinden birini giydi. Sosyal medyaya fotoğraf yüklediğinde de aynı şeyi

yapıyordu. İnan bana, korkutucu şekilde gerçekçi görünüyordu ve ben de zaten film çekimlerindeydim, o yüzden ikimiz de şehirde fazla vakit geçirmiyorduk. Sadece birkaç kişinin Vicky'nin hamileliğinden haberi vardı, Dan de o birkaç kişiden biri, yani olayları birbirine bağlayabilecek biri yoktu."

"Vay canına." Başka ne diyebilirdim ki?

"Adeline evlenmek istiyordu, evlenmek için kız arkadaşının bebek beklemesinden daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Bir kez daha söylüyorum, vay canına."

Adam anlatmaya devam etti.

"Annemle babam bunun harika bir çözüm olduğunu düşündüler. Vicky için de mahzuru yoktu. Dürüst olmak gerekirse, o kadar umursamadı bile. Herkes mutluydu."

"Peki ya sen? Her şeyden memnun muydun? Durumdan mutlu muydun? Anlıyorum, kız kardeşin henüz on sekiz yaşındaydı ve bu bir bebek sahibi olmak için çok erken bir yaş – bu arada, baba kim?"

Adam tekrar zoraki bir şekilde gülümsedi. "Emin değil. Ne münasip, değil mi?"

Devam ettim, "Evet, pekâlâ, söylemeye çalıştığım şey Vicky gençti, kabul ama sen de pek büyük sayılmazdın. Kaç yaşındaydın? Yirmi iki mi?"

Adam hemen başıyla onayladı. "Anne henüz on sekiz yaşında ve kusursuz Hollywood çiftinin kızıyken bir bebek büyük bir skandal olurdu, babasının belli olmaması da cabası. Vicky'nin arkadaşlarının birinden olabilir, hatta belki de sevgili anne ya da babamızın arkadaşlarının birindendir. Vicky'nin o zamanki hayat tarzı düşünüldüğünde, bunu tahmin etmek imkânsız. Fakat Adeline Young'ın bebeğimi doğurması ve evlenmemiz... bu iyi haber olurdu. Harika haber. Ve Adeline'ı seviyordum. Kız kardeşimi seviyordum. Onun, bebek bende kalırsa onu görebileceği için bu anlaşmayı kabul ettiğini düşündüm."

"Vicky hâlâ Paris'te yaşıyor, değil mi?"

“Evet. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri temiz ama evet, buraya dönmek istemiyor. O yüzden yanına gidiyorum. Aiden’i da yanıma alıp her sene doğum gününde onu ziyaret ediyorum.”

“Oğlunu görebilmesi için,” diye sessizce tahmin ettim.

Adam başıyla onayladı. “Ne kadar güzel bir oğlu olduğunu görebilmesi için ama onunla ilgili hiçbir şeye karışmak istemiyor.”

“Adam... ne diyeceğimi bilmiyorum...” Yanına gitmek istedim ama aynı zamanda söylemek istediği her şeyi duymak istediğim için yerimde kalıp doğru ânı bekledim.

“Vicky, Aiden’in onun hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyor, o yüzden Aiden anne babası olarak sadece beni ve Adeline’ı biliyor. Artık bu umurumda değil. Son seferde... Vicky’nin doğum günü için Paris’teyken, ne annemle babam ne de Vicky Aiden’la birkaç dakikadan fazla vakit geçirdi. İstenmediğini düşünmesini istemiyorum, o yüzden yakın zamanda Paris’e gideceğimizi sanmıyorum.”

Ben de Aiden’in istenmediğini düşünmesini istemiyordum. Kimsenin böyle hissetmesini istemezdim, özellikle de bir çocuğun.

“Eh, onları siktir et. Eğer onun ne kadar muhteşem ve zeki bir çocuk olduğunu göremiyorlarsa... Üzgünüm, ailen olduklarını biliyorum ama siktirip gitsinler.”

“Onu kollarımın arasında tuttuğum âna kadar bunu yapabileceğimden emin değildim. Elbette, Adeline’ı sevdiğim için onunla evlenme kısmını sorun etmedim ama bir bebek? Söylediğin gibi, henüz yirmi iki yaşındaydım. Bir bebek büyütmek hakkında ne biliyordum ki? Ama sonra onu bana verdiler ve...”

Adam ayağa kalkıp uzaklaştı. Bu kez onun peşinden gittim ama fazla yaklaşımdan durdum.

Adam sırtı bana dönük bir şekilde açıklamaya devam etti. “Yüzüne, o küçük parmaklarına, o yanaklarına dokundum.” Sesinde bir gülümseme tınısı vardı. “Erken doğdu; çok küçüktü ama kumsursuzdu. Biri onu başkasına vermeyi nasıl isteyebilirdi ki?”

Arkasını dönüp beni ona o kadar yakın dururken bulunca şaşırdı.

“Peki belgeler? Doğum sertifikası?”

Adam elini kaldırıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. “Annemle babam gibi çok parası ve gücü olan insanların neler satın alabileceğine dair bir fikrin yok. Basın danışmanı Michel’in kendi iş bitiricisi vardı; bu kadar iyi bir basın danışmanının olmasının sebeplerinden biri bu.”

Başımı iki yana salladım. “Her şey kulağa çılgınca geliyor.”

“Öyle.”

“Peki neden bana tüm bunları anlattın?”

“Birden çok sebebi var.”

“Peki ne onlar?”

“Her şeyi bilmeni istedim çünkü beni korkutuyorsun, Lucy Meyer.”

Bu da ne demek oluyor?

Ona şaşkınlıkla bakıp sordum, “Ben mi seni korkutuyorum?”

Adam başıyla onayladı.

“Diğer sebebi ise her şeyi bilmeni istemem. Sana güvendiğimi bilmeni istiyorum. Seni Aiden’la bıraktığım gece, Adeline’in beni basınla konuşmakla ve Aiden’in bizim oğlumuz olmadığını onlara açıklamakla tehdit ettiğini bilmeni istiyorum. Seks kasetinin bunun gölgesinde kalacağını düşünüyor. Bu yüzden aceleyle evden çıktım.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Kariyerinden geriye kalanı kurtarmak için. Beni kötü göstermek için. Arka arkaya hatalar yapıyor. İkimiz Aiden’la fotoğraflanana kadar, hikâyemizin kötü karakteri oydu. Artık resmen sen de tabloda olduğun için...”

“İyi gibi görünüp sinsice geceye karışabilmek için *beni* kötü göstermeye çalışıyor.”

“Kesinlikle. Ama artık bunu yapamaz. Aiden’dan birine bahsederse videoyu yayınlarım. O videoda sadece oral seks yok ve Adeline adamın yüzünün görünmediğine inansa da bu konuda yanılıyor. Video onu bitirmek için yeterli olmazsa, ben de röportaj vermeye başlarım ve bunu *gerçekten* istemez.”

“Bana tüm bunların benim yüzümden yaşanmadığını söyle, Adam.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Tüm bunlar senin yüzünden yaşanmıyor, Lucy. Birlikte fotoğraflarımız çekilmeseydi bile, Adeline istediğini elde etmek için başka bir şey bulurdu. Aiden’la bir bağı yok. Boşanmak istemesinin sebebi oydu, bu yüzden bunca zamandır tek taraflı velayet almayı planlıyordum. Bunların hiçbirinin seninle ilgisi yok.”

“Neden seni korkutuyorum?” Anlamadığım için o kısma dönmek istedim. Onca insan dururken, onu nasıl korkutabildiğimi anlamıyordum. Fakat o anda Adam beni çok korkutuyordu ve dürüst olmak gerekirse, kötü cadı hakkında konuşmaktan sıkılmışım.

“Çünkü seni sevdiğimi söyledim ama hiçbir şey söylemedin.” Başparmağıyla elmacıkkemiğimi okşadı ve gözlerini gözlerime dikti. “Senden bunu duymayı beklemiyordum, en azından şimdilik ve bunun benim için sakıncası yok ama hiçbir şey söylememişim gibi davrandın.”

“Adrenalinin etkisiyle konuştuğun için bahsini açmadım.”

“Ah? Öyle mi?”

Gözleri yüzümün etrafında öylesine şefkatle ve sevgiyle hareket ediyordu ki... boğazımda bir yumru oluştu.

“Yüzünde dokuz ben var. Bunu biliyor muydun?”

Ne?

“İı... hayır, hiç saymadım.”

“Ben saydım. En sevdiğim bu.” Adam parmağının ucuyla gözümün hemen altına dokunup onu çeneme doğru indirdi.

Çenemde durup yüzümü kendininkine kaldıran parmağını takip eden gözlerini izlemek dışında bir şey yapmadım.

Nefesimi tutup öpücüğünü bekledim, bunu umdum ama benden esirgedi. Sonra gözlerime baktı.

“Seni seviyorum, Lucy Meyer.”

Benden çok şey istiyordu... aynı zamanda hiçbir şey istemiyordu. Önce ilişkiyi zorlamıştı ve tam o fikre alışmaya başlamış-

tım ki şimdi benden daha fazlasını talep ediyordu. Bazıları için önemli bir şey olmayabilirdi ama benim için her şey demekti.

Aramızdaki mesafeyi katedip fısıldadı, “Senin de korktuğunu biliyorum, Lucy ve ne diyeceğim biliyor musun... Aşk hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da insanı *korkutması* gerektiği. Biraz ya da çok, ne kadar olduğunun önemi yok ama insana bir şeyler *hissettirmeli*. Ve sen, benim güzel, inatçı Lucy’m...” Dudaklarını benimkilere dokundurup geri çekildi. “Beni korkutuyorsun – hayır, sana karşı dürüst olacağıma söz verdim: Beni dehşete düşürüyorsun, Lucy ve buna bayılıyorum. Asla kıymetini bilmezlik etmeyeceğim ve senin de buna izin vermeyeceğini biliyorum... İstediğim sensin, Lucy Meyer. Âşık olduğum sensin.”

Her kelimesi kalbime bir ok gönderirken öylece durdum, vücudum hafifçe titriyordu ve nefesim boğazıma takıldı. Beni izlemesini izledim. Adam güçlü elleriyle yüzümü tutup dudaklarımı öptü. Nefesim kesildi. Başım büyük dertteydi. Geri çekilip burnumu, gözlerimi, alnımı ve tekrar dudaklarımı öptü.

“Şimdi beni öpeceksin, Lucy. Bana duymak istediğim sözleri söylemeyeceğini biliyorum ama bana en iyi öpücüğünü vereceksin,” diye fısıldarken, dudakları dudaklarımda hareket etti. “Sonra bana bir şans vereceksin, Jameson’a verdiğin gibi. Bunu hak ediyorum ve sen de beni hak ediyorsun.”

Ah, pislik. Bir öpücükten fazlasını alacaktı.

Ağzımı açıp onu davet ettiğimde, benden her şeyi almakta hiç tereddüt etmedi. Yavaş bir öpücüktü, başlarımız uyumlu bir şekilde hareket etti ve dillerimiz nazikti. Neler olduğunu, neden ağlamak üzereymiş gibi hissettiğimi anlayınca, kollarına tutunup kontrolü almasına izin verdim. Adam bana doğru bir adım daha attı ve vücutlarımız birbirine yaslandı.

Birlikte güvendeydik.

Yıllar sonra bu ânı hatırlayacağımı biliyordum; geriye baktığımda, Adam’ı düşündüğümde, sıcak ve güçlü elleriyle yüzümü kavradığını hissedecektim. Yanımda olsun ya da olmasın, söz-

lerindeki gerçekliğin kulaklarımda çınladığını hatırlayacağımı biliyordum.

Öpücük bittiğinde, alnını alnıma dayadı ve birbirimizin nefesini soluduk. Bunun aldığı en güzel öpücük olduğunu umdum. Kimsenin onu bu şekilde öpmemesini, onun için en iyisinin ben ve benim dudaklarım olmasını umdum.

“Bana iyi öpüştüğümü söyle, Lucy,” diye mırıldandı gözleri kapalı bir şekilde. “Bana öpüştüğün en iyi erkek olduğumu söyle.”

Dudaklarımdan hafif bir kahkaha çıktı. Kollarımı boynuna doladım ve burnumu boynuna sürtüp onunla iyice sarhoş olabilmek için ayak parmaklarımdan ucunda yükselirken ona biraz daha sıkı sarıldım.

“Sana iyi öğretmişim, elbette artık iyisin.”

Adam gülüp kollarını belime doladı, kalbi sabit bir şekilde benimkine karşı atıyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım ve kollarının güvenliğinde hareket etmeden durdum.

“Benden kopartılmanı istemiyorum, Adam.”

Adam avucunu sırtıma koyup beni onu tuttuğum gibi sıkıca yakınında tuttu.

“Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim, Lucy. Bu konuda bana güvenebilirsin.”

Gözümünden bir damla yaş süzüldü ve boynuna sokuldum.

Bir anda ellerinin vücudumdan aşağı kaydığını ve ayaklarımdan yerden kesildiğini hissettim. Yüzüm hâlâ boynunda, beni yatak odasına taşımasına izin verdim.

Beni nazikçe yatağına yatırıp üzerime yerleşti, vücudu benimkine dokunmaya yakın bile değildi. Kollarını yatağa koydu, yüzüyle yüzüm arasında birkaç santim vardı.

“Seni öperken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum,” diye mırıldandım yüzünü okşarken. “Böylesine içtenlikle gözlerime baktığında kendimi kaybediyorum, Adam Connor. Bana biricik olduğumu hissettiriyorsun.”

Adam nefesini verdi ve başını elime doğru getirirken gözlerini kapadı.

“Bana beni sevdiğini söyleyeceksin. Söyle ve kalbini bana ver, söz veriyorum, Lucy... sana söz veriyorum, ona göz kulak olacağım.”

“Kalbimi çaldın, seni pislik.”

“Tam olarak doğru kelimeler değil, tekrar dene.”

Hafifçe güldüm. “Sanırım sana âşık oldum, Adam Connor.”

Bir şey söylemeye başladı ama parmağımı dudaklarına koydum.

“Seni seviyorum,” diye kısık bir sesle itiraf ettim. “Haklısın, seni seviyorum ve bu beni de çok korkutuyor.”

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi ve güzelliği karşısında kalbim ışıldadı.

Onun tam bir pislik olduğundan bir süredir size bahsetmemiştim, değil mi?

“Sana göz kulak olacağım.”

“Evet, bunu söyleyip duruyorsun.”

“Çünkü doğru. Bir daha kalbini korumak zorunda kalmayacaksın. Benimle her zaman güvende olacak, Lucy. Yanımda her zaman güvende olacaksın.”

Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve Adam Connor’ın ellerinde dinlenmeye hazır, hevesli, istekli ve yeri dar geliyormuş gibi göğsümde çırpınan kalbime aldırmadım.

Aptal, aptal kalp.

Gözlerimi kapadım ve nasıl cümle kurulduğunu ve nefes alındığını hatırlamaya çalıştım. Adam sabırla bekledi.

“Adam... lanetli olduğumu söylediğimde, sevimli olmaya çalışmıyorum. Aramızdaki bu ilişki nasıl ve ne zaman biterse bitsin, sırlarını saklayacağımı bilmeni istiyorum.” Hayranlıkla başımı iki yana sallayıp gözlerinin içine baktım. “Yaptığın şey... sen muhteşem bir insansın, harika bir babasın, gerçi kadınlar konusundaki zevkin belli ki tartışmaya açık.” Dudakları tekrar yu-

karı doğru kıvrıldı ve bir öpücük almak için yaklaşıncı, kalbim yine heyecanlandı.

“Teşekkür ederim, bebeğim.”

“Sonuncusu bir iltifat değildi,” diye netleştirdim.

Küçük bir öpücük daha almaya yeltenince, ağırlığını üzerimde hissetmek için onu aşağı çektim.

“Bekle. Bekle.”

Adam durdu, şimdiden benim gibi nefes nefeseydi.

“Senin tarafındayım,” diye fısıldadım. “Bir prensin gelip beni kurtarmasını hiç dilemedim çünkü kendimi kurtarabilirim, çok teşekkürler, kalsın... ama şimdi bunu senin için diliyorum, Adam Connor. Umarım –ve ben çok iyi umut edebilirim– öpücüğü laneti ortadan kaldırır. Umarım doğru kişi sensindir, Adam. Umarım hikâyemin kahramanı sensindir çünkü lanet olsun, seilmeyi hak ediyorum. Ben de müziksiz dans edecek birine sahip olmayı hak ediyorum.” Nefes alabilmek için duraksadım ve Adam’ın gözlerinin kararmasını izledim. “Benim olmanı hak ediyorum. Seni sevmeyi hak ediyorum.”

Haykıran kalbimi sakinleştirmeye çalışırken, Adam birkaç saniye sessizce beni izledi. Sonra tek kelime etmeden arkasına uzanıp tişörtünü çıkararak gülünç bir şekilde seksi vücudunu bana sergiledi. Sonra, hiç acelesi yokmuş gibi yavaşça benim tişörtüme uzandı. Kollarımı kaldırarak ona yardım ettim, sonra kot pantolonuma yönelince, kalçalarımı da kaldırdım. Her şeyi çıkarıp karşısında –birçok açıdan– cırılçıplak kalınca, Adam da diğer giysilerinden kurtulup tekrar üzerime yerleşti ve süslü sözler söylemeden içime girdi. O tür sözler duymaya ihtiyacım yoktu; sadece ona ihtiyacım vardı.

Çoktan sertti, beni doldurmaya hazırdı.

Derin bir nefes aldım ve içime yerleşip sihirli bir şekilde bizi birleştirene kadar bacaklarımı araladım; şimdiye kadar Adam’la her orgazm sihirli olmuştu.

Bu kez yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin yeşil derin-

liklerine bakan bendim. “Beni incitme, Adam. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

“Asla, Lucy.”

Yavaş ve istikrarlı hareketlerle bana sahip oldu, aletiyle beni damgaladı, bütün vücudumun onun için ve sadece onun beni ulaştırabildiği o doruk için sızlamasına sebep oldu. Sonra etrafına boşaldım, tenimde hissettiğim fısıltıları, vaatleri ve elbette o kocaman, güzel aleti dışında dünyada hiçbir şey yoktu. Sıra ona geldiğinde, yüzünü boynuma gömdü, aleti gidebildiği kadar derindeydi ve inleyerek kendimi bıraktım. Kalp atışlarımız yavaşlayıp normale dönene kadar ona sarılmama izin verdi.

Başını kaldırıp o sözleri tekrar söylememi istedi ve söyledim.

“Sana sırlısıklam âşığım, Adam.”

Ne güzel kelimelerdi ama. Onunla aynı yatakta, gözlerinin içine bakarak ona âşık olduğumu itiraf ederken, laneti ortadan kaldıracak kişinin o olmasını daha çok umut ettim.

KAPANIŞ

Altı ay sonra

Sekse inanıyorum. Bütün kalbimle.

Sevdiğiniz kişiyle seks yaparken –özellikle de kocaman bir aleti varsa– dünyadışı bir deneyim yaşadığınıza inanıyorum. Açıklaması zor. Yatakta bir Tanrı gibi olsa bile, tek gecelik tanıdığınız biriyle seks yapmakla aynı şey değil. Yanlış anlamayın, o adamla da seks güzeldir çünkü orgazmlar genelde oldukça sihirli şeylerdir ama bahsettiğim şey farklı.

Beni bir dinleyin.

Birini sevmek ve her şeyiyle sizi seven, dünyada herkesten çok size güvenen biriyle seks yapmak... güzel, insanı alçakgönüllü olmaya iten, çığır açıcı ve dürüst olmak gerekirse biraz da çılgınca bir şey.

Ama evet, tek gecelik seksi Adam'la seks yapmakla kıyaslandığımda... Adam'ın her seferinde beklentilerin çok ötesinde olduğunu söylemekle yetineyim sadece.

En çok hangi seksten hoşlandığımı bilmek ister misiniz? Hakıkımda neredeyse her şeyi biliyorsunuz, o yüzden bunu da öğrenmeniz doğal.

Uykulu seks. Uykulu sekse *bayılıyorum*. Uykulu seksle sevişebilirim, işte o kadar keyif alıyorum.

Özelikle belirtmem gerekirse, Adam Connor'la uykulu seks yapmaktan hoşlanıyorum. Dudakları üzerimdeyken uyanmak, koridorun ucundaki kusursuz küçük insanın duymaması için

beni susturmaya çalışırken eline doğru inlemek... sihirli aletini içime iterken uyanmak – Adam'ın sihirli aletinden bahsediyorum, o kısmı anlamamış olma ihtimalinize karşı açıklık getireyim... Öyle bir seksi her defasında onaylıyorum.

Uykulu seksi çok sevdiğim için, hayatımın en güzel günü için kusursuz uyandırma servisiydi. Kocaman bir elin mememi sıkıp ucunu çekiştirmesine uyandım. İnleyince, Adam nazikçe beni susturdu. Dudakları boynumdaydı, beni öpüyor, yalıyor ve ısıırıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum sersemlemiş bir şekilde, hafifçe tenimi ısıırırken vücudum ürperdi. Hâlâ rüya âlemi ve gerçek dünya arasında bir yerdeydim.

Elini mememden kalçama doğru götürdü ve bacağıma kaldırıp kalçasına koydu. Gözlerim kapalı gülümsedim ve çıplak kığım sert karın kaslarına yaslanana dek geriye doğru kayarak ona yardım ettim.

Bacağıma üst bacağına güvende, eliyle kalçamı kavrayarak beni biraz aşağı çekti.

“Adam,” diye uykulu bir şekilde mırıldandım, aletini bacaklarımın arasında hissedince. Vücudum o şey bana çok yakın olduğu için şimdiden heyecandan karıncalanmaya başlamıştı.

O arkamdayken, elimden geldiğince kalçalarımı geriye doğru hareket ettirdim ve sabah öpücüğümü alabilmek için başımı geriye çevirdim.

Dudaklarım onunkilere yaklaştığı anda yavaş ve baştan çıkarıcı bir öpücükle ağzımı kavradı. Sıcaklığı iliklerime ulaşınca, inleyerek kollarında gevşedim. Yavaşça her şey yok oldu ve aramızdaki sevgi dışında hiçbir şey hissetmedim.

Dudakları dudaklarımdan ayrılmadan eli beni araladı, onu almaya hazır olduğumdan emin olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Sonra yavaşça içime girdi, kalçaları fazla yavaş hareket ediyordu. Her şey çok fazla gelince, öpüşmeye ara verip nefesimi tuttum. Birkaç santim daha ilerledi ve artık tamamen içimdeydi.

Tamamen benimdi.

Kolunu altıma sokup parmaklarıyla omzumu kavradı, tembel hamleleri için beni hareketsiz tuttu.

“Günaydın Lucy,” diye fısıldadı, elimden geldiğince sessizce nefesimi verirken.

Herhangi bir şey söylemeye henüz hazır değildim. “Hımm,” diyebilirdim sadece.

Geri çekilip sadece kalın başını içeride bıraktı ve sonra sağ elimle pazısını tutmaya çalışırken yavaşça içime girdi.

“Ahhh,” diye inledim, konuşamayacak kadar kendimden geçmiştim.

“Seni bu şekilde uyandırmaya bayılıyorum,” diye fısıldadı kulağıma, her nasılsa darbelerine istikrarlı bir şekilde devam etmeyi başarıyordu. “Sabah uyandığında çok yumuşaksın, söylediğim her şeyi yapmaya hazırsın.” Adam omzuma bir öpücük kondurup kusursuzca zamanladığı sert bir darbe indirdi.

Tanrım!

“Ne zaman seninle yatağa girmeye isteksiz oldum?” diye kısık bir sesle karşılık verdim.

“Hiçbir zaman ama sabah her şeyden önce seni becerdiğimde farklı bir hâle bürünüyorsun. Bence sen de bundan hoşlanıyorsun.”

Onunla her şeyden keyif alıyordum, nokta ama evet, beni kollarında tutup uykulu gözlerle onu izlememe izin verirken bütün işi yapmasına bayılıyordum. Bazı sabahlar ondan önce uyanıyordum ve bu olduğunda, güne iyi başladığından... çok iyi ve rahatlatıcı bir başlangıç yaptığından her zaman emin oluyordum.

“Aletine bayılıyorum, nokta,” diye itiraf ettim. “Saatin kaç olduğunun önemi yok, günün her saati içimde olmasına bayılıyorum.”

Bacaklarımı biraz daha aralamayı başardım ve onu daha hızlı hamle yapmaya teşvik etmek için kalçalarımı aşağı doğru hareket ettirdim.

“Hep açgözlü ve sabırsızsın,” diye mırıldanıp kulakmememi ağzına aldı. “Seni seviyorum, Lucy.”

Bu sözlerle birlikte etrafında kasıldım ve inlediğini duyunca gülümsedim.

“Seni seviyorum, Adam.” Artık en ufak bir tereddüt yoktu. “Sabah ilk iş üzerine boşalmaya özellikle bayılıyorum.”

“Öyle mi? Aletime boşalmak mı istiyorsun? Dün gece yetmedi mi?”

“Dün gece sadece iki kezdi. Yorgundun, o yüzden üstelemek istemedim.” Ona doğru döndüm. “Senin suçun,” diye fısıldadım, nihayet onunla göz göze gelerek. “Tek seferde üç kez boşalmamı sağlamadığında tatmin olmuyorum. Bir şey eksik gibi geliyor.”

“Hımm, o hâlde şimdi seni üç kez mi boşaltmalıyım?”

Ona gülümsedim ve açısını değiştirip tam istediğim noktaya temas edince hafifçe inledim. Artık tüm açılarımı, tüm köşelerimi biliyordu.

“Şişşt,” diye beni susturup içime hamle yapmaya devam etti ve beni henüz tam olarak hazır olmadığım bir şeye doğru sürükledi. “Aiden’in seni duyup yardımına koşmasını istemezsin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım ve erişebileceğim herhangi bir şey ararken Adam’ın önkoluna tutundum. Tembel hareketleri kayboldu; artık beni doruğa ulaştırma misyonunu üstlenmişti ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. Aiden’ı bütün kalbimle seviyordum ama beni babasından kurtarmaya koşması istediğim en son şeydi. Babasının beni mahvetmesini istiyordum, gerçi bunu çoktan yapmıştı.

Kendisini derinlerime itip sertçe içime girip çıkmaya devam ederek bana istediği şekilde sahip oldu. Muhteşemdi. Etrafına boşalırken, elini tutup ağzımı örttüm, bacaklarım titremeye başlayana kadar durmadı ve bacaklarımı sabit tutmak için elini aşağı çekmek zorunda kaldı. Sonra nazikçe beni yüzüstü çevirdi ve bacaklarını kalçalarımın iki yanına yerleştirdi.

Yeni bir açı, daha dar bir pozisyon, hâlâ yavaş ama derin hamleler. O sabah bana her şeyini verdi ve hepsini aldım.

Ben hissettiğim onca şeyden bayılmamaya çalışırken, “Beni

delirtiyorsun, Lucy,” diye kulağıma mırıldandı bir ara. “Beni mutlu ediyorsun.”

Eğer o kelimelerin kalbimin en derin, en karanlık köşelerine ulaşmadığını sanıyorsanız, yeniden düşünün.

O sabah dört kez orgazm olmamı sağladı ve ben de onu iki kez boşlattım, çünkü o kadar iyiydim.

O ekstra orgazmdan bir şeyler çevirdiğini tahmin etmem gerekirdi.

“Günaydın.”

“Offff, hayır.”

“Günaydın Aiden.”

“Hayır. Beş dakika daha, Lucy.”

“Ama uyanmalısın.”

“Neden? Neden? Çok uykum var, Lucy. Henüz uyanmam gerektiğini sanmıyorum.”

“Ama pankek yemeyi çok istiyorum, Aiden. Babana sordum ama bana yardım etmeyecekmiş. Senin edeceğini sanmıştım...”

Aiden bana doğru döndü ve tıpkı babasınınunkilere benzeyen gözlerini açtı. “Sana yardım etmeyecek miymiş?”

Başımı iki yana sallarken üzgün görünmeye çalıştım.

“Gerçekten pankek yemek mi istiyorsun? Yani ciddi çok mu istiyorsun?”

Başımla onayladım. “Korkarım ki çok istiyorum. Akçaağaç şuruplu birkaç pankek harika olurdu. Bol bol akçaağaç şuruplu.”

Aiden bıkkınlıkla içini çekip küçük eliyle yatağına vurdu. Bir ay önce altı yaşına girmişti ama bana göre hâlâ çok küçüktü. Doğum günü partisinde Adeline’in aramızda olması hoş olmamıştı ama o Aiden’in annesiydi – en azından, oğlanın bildiği kadarıyla. Arkadaşlarını, tüm o balonları ve oyuncakları, arka bahçedeki kocaman, renkli zıplama evini gördüğünde yüzünde beliren o gülümsemeyi görmek... Aiden’in mutluluğu, Adeline’la aynı ortamda bulunmaya değerdi.

Hakkını vermek gerekirse, Adam ona benden özür dileyen bir açıklama yayımlattıktan sonra Adeline beni sinirlendirecek pek bir şey yapmamıştı. Adam, seks kasetini satın aldığından beri – kaseti oldukça merak ediyordum ama Adam’ın onu çoktan yok ettiğini biliyordum– Adeline eskisi kadar agresif değildi. Hatta tek taraflı velayeti Adam’a veren evrakları bile imzalamıştı.

Ah, Aiden onunla hâlâ vakit geçiriyor, hâlâ bazı geceler onun evinde kalıyordu ama babasının yanındayken her zaman daha mutluydu. Tıpkı benim gibi.

“Babam bana borçlanacak. Hem de çok,” diye homurdandı, bacaklarını aşağı sarkıtıp yataktan kalkarken.

“Yardım edecek misin?” Aiden’in bana yardım edeceğini biliyordum. Paneklere Olive ve benim kadar bayılıyordu.

“Beni çoktan uyandırdın, sanırım pankek yiyebilmem için sana yardım etmem gerekecek. Hep benden ve babamdan daha çok yiyorsun. Bunu nasıl yapabiliyorsun, Lucy? Kızların o kadar yememesi gerekir.”

“Ah, pardon? Bu sadece bir kez oldu ve o zaman açlıktan ölüyordum.”

Aiden banyosuna doğru giderken omzunun üzerinden bana bakıp ıslıl ıslıl gülümsedi. “Her zaman açlıktan ölüyorsun, Lucy.”

Küçük çokbilmiş.

Yardımcım yanımda pankek pişirirken, babası duş alıp sette geçireceği güne hazırlanıyordu. Aiden’in isteği üzerine, Thornları da kahvaltıya davet ettik. Adam ve Jason rol arkadaşı oldukları için, beşimiz sette ve set dışında sık sık vakit geçiriyorduk. Neyse ki, o günkü çekimlerine birkaç saat vardı.

Olive masayı kurmama yardım ederken, Aiden ve Jason pankekleri bizden korudular. Jason çok fazla pankek yediğimiz konusunda Aiden’ı destekleyince, inanın bana, Olive de benim kadar öfkелendi.

Jason bu açıklamasından sonra kolunu Olive’in beline dola-yıp onu öpecek kadar akıllıydı ve eşinin Aiden’la sessizce beşlik çaktığını görmediği için şanslıydı.

Adam duştan çıkıp şık bir siyah takım elbiseyle belirince gözlerime inanamadım.

“Neden böyle giyindin?” diye sordum gelişigüzel bir şekilde, Adam parmaklarını ıslak saçlarından geçirirken.

“Özel bir sebebi var.” Beni kollarının arasına alıp nazikçe dudaklarımı öptü. Ellerimdeki meyve tabağını bırakıp şaşkınlıkla ona doğru döndüm.

“Bu da ne içindi?”

“Bugün beş ay oldu,” dedi Adam.

Bunu biliyordum. O ve Aiden’in yanına taşınalı beş ay olmuştu. Gözüme kestirdiğim apartman dairesini kiralama fırsatım olmadığı için taşınma kısmı pek zor olmamıştı. Bir gün tüm giysilerim Olive’in evindeyken, ertesi gün bitişikteki eve taşınmışlardı. Bu konuda söz söyleme hakkım olmamıştı ama şikâyet etmiyordum. Söylediğim gibi, uykulu seks en sevdiğim seks türü olmuştu.

Ve Aiden... *“Baban ve ben ciddi bir ilişki yaşıyoruz, bunun senin için sakıncası var mı?”* sorusuna tatlı ve yaramaz bir gülümsemeye karşılık vermişti. Babasına çok benziyordu.

“Bu, babamın seni dilediği zaman öpebileceği anlamına mı geliyor?” diye sormuştu gülümsemesini bozmadan.

“Evet, sanırım bu dilediği zaman beni öpebileceği anlamına geliyor. Ama ona kızgınsam beni öpemez.”

Aiden kıkırdadı. “Başka ne anlama geliyor?”

Küçük kulaklarının duyamayacağı, duymaması gereken birçok şey anlamına geliyordu ve hepsini kendime sakladım.

“Senin için sakıncası yoksa, bundan sonra sizinle yaşayacağım anlamına da geliyor.”

“Burada mı?”

“Evet.”

“Bu evde mi? Artık Olivelerde yaşamayacak mısın?”

“Hayır, burada yaşayacağım.”

Aiden’in gözleri kocaman oldu. “Bizimle mi yaşayacaksın? Sonsuza kadar mı?”

“Orada biraz dur, küçük insan. Eğer beni sinirlendirirse, babanın yüzünü sonsuza kadar görme fikri hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama senin yüzünü...” Eklemlerimle çenesine hafifçe dokundum. “Seninkini sonsuza kadar görebilirim.”

Adam’dan ziyade onu tercih ettiğimi babasına söylemek için koşarken, kahkahası odayı doldurdu.

Daha önce de onun kusursuz bir ufaklık olduğundan bahsetmiştim, değil mi?

Adam bana bir öpücük daha verdi, bu seferki daha sert ve yoğun, bir şekilde daha güzeldi ve beni içinde bulunduğum âna geri döndürdü.

“Peki bu ne içindi?” diye sordum nefes almama izin verince.

“Bu öpücük bugün düğün günümüz olduğu için.”

Dudaklarımdaki gülümseme ânında kayboldu ve bir adım geri çekildim.

“Ne?”

“Düğün günümüz.”

“Tekrar soruyorum... ne? Bir şekilde zamanda yolculuk yapıp evlenme teklifini kaçırdım mı?”

Adam aramızdaki mesafeyi kapayıp geriye gitmeme engel oldu – geri geri gittiğimin farkında bile değildim.

“Her gün her öpücükle sana evlenme teklif ediyordum, Lucy.”

“Öyle mi?”

“Bana yanıt vermekte gecikmen benim suçum değil. Artık bir evlilik teklifi isteyemezsin. Bunun için çok geç artık.”

“Öyle mi?”

“Evet, Lucy. Üzgünüm.”

“Ama hep bir evlenme teklifi istemiştin, Adam. Bunu gerçekten ama gerçekten istiyordum. Teklif et. Lütfen.”

Adam eğilip dudaklarımın kenarına hafif bir öpücük kondu. “Üzgünüm, tatlım.”

“Teklif yok mu? Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

“Evleneceğimiz anlamına geliyor.”

“Öyle mi? Ne zaman?”

“Bugün.”

“Ne?” Sesim zar zor duyuldu.

Birdenbire Olive köşeyi döndü ve elinde tuttuğu şeyi görünce olduğum yerde donup kaldım.

Bir gelinlik tutuyordu. *Kahrolası* bir gelinlik tutuyordu ve itiraf etmem gerekirse, çok güzeldi.

Ellerimle ağzımı kapadım ve öylece durup baktım.

Olive’in gözyaşları yüzünden süzülüyordu, elbette benim de gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“B-ben...” diye kekeledim.

Aiden kımıldadı, bana gülümseyerek babasının eline uzandığını gördüm. Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum.

Olive yanımda belirdi.

“Sonsuza kadar mutlu olmanı diliyorum, Lucy. Hayatından gülücükler, kahkahalar ve sevgi eksik olmasın.” Olive gülerek gözyaşlarını sildi. “Çok daha fazlasını hak ediyorsun, güzel arkadaşım. En güzel aşk hikâyesini, en güzel sonu hak ediyorsun ve hayatının aşkıyla evlenirken yanında duracağım için onur duyuyorum.”

Ellerimi aşağı indirdim, ağzımdan bir kahkaha kaçtı ama merak etmeyin, hâlâ ağlıyordum. “Adam’ın hayatımın aşkı olduğunu kim söyledi?” Kesinlikle öyleydi. “Ayrıca, senden nedimem olmanı istediğimi hatırlamıyorum, küçük yeşil Zeytin’im.”

Olive narin gelinliği Jason’a verip kendini kollarına attı. “Bu konuda söz sahibi değilsin. Beni yanından ayırmaya çalışırsen, sana meydan okuyorum.”

Olive sözünü bitirirken Jason öne çıktı ve onu kollarımdan ayırıp göğsüne bastırınca, Olive kocasına sokuldu. İkimiz de gözlerimiz kızarmış ve ağlarken hiç güzel görünmüyorduk.

“Bana baba demeye başlamadan önce fikrimi sormadığın için, koluna girip seni bu adama götürürken iznini istemeyeceğim,” dedi Jason ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kahkaha atıp gözyaşlarımdan arasından Jason’ın gülümseyen yüzüne baktım.

Aiden babasının elini bırakıp yanıma koştı. Üzerinde hâlâ Süpermen pijamaları vardı.

“Ağlama, Lucy. Bizimle evlenmek istemiyor musun?”

“Dostum, ona bunu soramazsın, unuttun mu?” diye araya girdi Adam.

“Ama neden? Anlamıyorum.”

“Evet, aynı fikirdeyim. Ben de anlamıyorum. Neden bana bunu soramazmışsın?”

Adam yanıma gelip elini yanağıma koydu. Aiden’in elimi bırakıp Jason’ın yanına gittiğini fark etmemiştim bile. Adam bunu bana sürekli yapıyordu, gözlerimi ondan ayırmamı imkânsızlaştırıyordu.

“Çünkü düşünmeni istemiyorum. Çünkü bana hayır deme seçeneğine sahip olmanı istemiyorum. Benimsin, Lucy. Bir sorunun tek yanıtı olduğunda ve onun ne olduğunu bildiğinde, sormak anlamsızdır. Bugün benimle *evleneceksin*. Eşim olacak ve hep benim *olacaksın*.”

Onun eşi.

Kahrolası eşi.

Yutkunup başımla onayladım. “Haklısın. Yanıtı bildiğinde, sormak anlamsızdır.”

Adam diğer elini de kaldırıp beni yerimde kıpırdamadan tuttu. “Evet mi? Bunu yapacak mısın?”

“Hayır deme seçeneğimin olmadığını söylediğini sanıyordum.”

Adam, “Yok,” diye kısık bir sesle tekrarlarlarken, gözleri yüzümün her köşesinde dolaşıyordu. “Ama ne yapacağından asla emin olamıyorum.”

“Anlıyorum. Pekâlâ... tamam.” Titreyen ellerimi kaldırıp onunkilerin üzerine koydum. “Hadi evlenelim. Neden bugün olmasın, değil mi? Bugün de herhangi bir gün kadar uygun ve en sevdiğim insanlar da olacaksa, bu en iyi gün bugündür.”

Adam onu reddedeceğimden gerçekten korkmuş gibi yavaşça gülümsedi, sanki bunu yapamayacağımı bilmiyormuş gibi.

Sonra gülümsemesi kocaman olurken, gözlerim daha fazla yaşla doldu.

“Bu kadarı yeter, Lucy,” diye mırıldanıp yaşlı gözlerimi öptü. “Yeter, benim güzel savaşçım.”

Vücudum titredi ve kayıp yerle buluşmadan önce Adam kollarını bana doladı.

Bana ulaşan tek şey fısıltılarıydı.

“Asla onlar gibi olmayacaksın, Lucy. Lanetli değilsin, tatlım. Hiçbir zaman olmadın. Sadece seni bulmamı bekliyordun.” Sesi şefkatli ve sevgi doluydu. “Kimi kandırıyorum ki? Seni bulmamı bekleyemedin bile. Arka bahçeme düştün, burnumun dibine.” Adam’ın kollarında ağlamaya devam ederken ona sıkıca sarıldım.

Beni bulmuştu.

Bunu hiçbir zaman itiraf etmezdi ama Adam beni bulmuştu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım ıslanan gömleğine doğru.

“Ben de seni seviyorum, Lucy’m.” Adam’ın dudaklarını başımın tepesinde hissederken gözlerimi kapadım.

Kusursuzdu. O, kendim için istemekten korktuğum her şeydi.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım ve titrek bir gülümseme takınmayı başardım. “Demek hikâyemin kahramanı *senmişsin*, Adam Connor. Sen lanetimi ortadan kaldıran beklenmedik prensimsin. Kimin aklına gelirdi? Sanırım sen olduğun için memnunum çünkü en baştan başlayıp birine beni doğru düzgün öpmesini öğretmekten nefret ederdim.”

Adam gülerken bakışları yumuşadı. “Korkarım bundan sonra benden başka kimseyi öpemeyeceksin. Senin için sakıncası var mı?”

Başımı iki yana sallarken kalbim göğsümde hâlâ güm güm atıyordu. “Bununla yaşayabilirim.”

“Güzel.”

“Pekâlâ, Lucy, bizimle evlenecek misin yoksa evlenmeyecek misin?” diye bir ses araya girdi.

Adam’ı bırakıp aşağı eğildim ve Aiden’in yanaklarını öptüm.

“Sorduğun için teşekkür ederim, küçük prensim. Yanıtım, kesinlikle evet.”

“Güzel. Şimdi pankek yiyebilir miyiz? Gerçekten acıktım ve sabırla bekliyordum.”

Kahkaha atarak doğruldum. “Evet. Evet, pankek yiyebiliriz.”

Nihayet ağlamayı bırakan Olive bana göz kırpıp pankekler için Aiden ve Jason’a yardım etmeye gitti.

“Teşekkür ederim, Lucy.”

“Ne için?”

“Beni gözetlediğin için. Berim olduğun için.”

“Çok fazla şeye minnettarsın.”

“Ve her fırsatta sana teşekkür etmeyi planlıyorum.”

“Bunu yapmalısın. Her defasında üç kez olsun, lütfen.”

Adam gülümseyince eridim.

Eğilip kulağıma fısıldadı, “Güzel kalbini bana emanet edecek kadar güvendiğin için teşekkür ederim.”

Aynı gün, pankek yedikten sonra gözlerimde aptal ve mutlu yaşlarla Adam kahrolası Connor’a, *Evet*, dedim.

Şok edici derecede nazik ilk öpücüğümüzün ardından, onu aşağı çekip kulağına küçük bir sır fısıldadım.

Bana attığı... onun dünyası olduğumu söyleyen bakışı asla unutamam.

Elini karnıma, küçük bebeğimizin üzerine koydu ve bana listeye ekleyebileceğim kusursuz bir öpücük daha verdi.

Günlerini ağlayarak geçiren, annesinin onu neden ondan vazgeçmeyecek kadar sevmediğini, büyükannesinin onu neden ihtiyaç duyduğu gibi sevemediğini anlamaya çalışan... dünyadaki herkesin mutlu sonu olmadığını yaşadıkça anlayan ve kabul eden... içimdeki o kız... o umutlu küçük kız o gün gülümsedi.

Gülümsedi, gülümsedi ve gülümsedi.

TEŞEKKÜRLER

Okurlarım... Bir kitap, bir hikâye yazmak çok zahmetli bir iş. Sizlere ulaşmamı mümkün kılmak için birçok kişi bana yardım etti. Adam ve Lucy'nin Olive ve Jason kadar ilgi göreceğinden emin değilim ama size içtenlikle söyleyebilirim ki, onlar da ilgi görmeyi ve çok daha fazlasını hak ediyorlar. Bu karakterleri yazarken çok eğlendim ve hatta Lucy'ye daha çok âşık oldum. O, kalbi daha önce kırılmış fakat buna rağmen çok güçlü bir karakter ve bütün sevgiyi hak ediyor. O yüzden... şu anda bunu okuyorsanız, Adam ve Lucy'nin hikâyesinden keyif aldıysanız teşekkür ederim. Size yürekten teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok değerli.

Bana ve hikâyelerime şans veren muhteşem blog yazarlarına teşekkür ederim. Birçoğunuz Jason ve Olive'in hikâyesini okudunuz ve beğendiniz, şimdi de Lucy ve Adam'ın hikâyesini beğenmenizi umuyorum. Ne kadar minnettar olduğumu size nasıl göstereceğime dair hiçbir fikrim yok. Tüm güzel değerlendirmeler, paylaşımlar, yorumlar, mesajlar... hepsi için çok teşekkür ederim.

Jasmine... Sen *her şeysin*. Sanırım bu düşüncelerimi yeterince özetliyor. Bana tahammül ettiğin için teşekkür ederim. Seni durmaksızın rahatsız ettiğimde bana defolup gitmemi söylemediğin için teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda beni sarsıp kendime getirdiğin için teşekkür ederim. Yüzümdeki kocaman gülümse-

melerin sebebi olduğun için teŖekkür ederim. Hikâyelerimi anladığın ve kusurlarını düzeltmememe yardımcı olduğun için teŖekkür ederim. Söylediğim gibi, sen her Ŗeysin ve söyleyebileceğim hiçbir Ŗey yeterli olmaz. Harikasın ve arkadaşım olduğun için çok Ŗanslıyım. Sen olmasaydın, bunu yapamazdım.

Caitlin... en kötü yazarın ben olmalıyım. Bir gün bir taslağı sana zamanında ulaştırmayı başaracağım. Söz veriyorum! Bana zaman ayırdığın ve hikâyelerimi yayımlanabilir bir kitaba dönüŖtürdüđün için teŖekkür ederim. Sen harika bir editörsün.

Erin Bailey... Kendine ayıracak vaktin bile olmadığında yazdığım her Ŗeyi okuduğun ve telaŖlandığımda elimi tutmak ya da beni neŖelendirmek amacıyla her zaman yanımda olduğun için teŖekkür ederim.

Sanzana (o sesli mesajlar!), Natasha G., Suzette, Rita, Samantha, Natasha M., Laura Gladden H., Amy –unuttuğum isimler varsa özür dilerim– kitap yayımlanmadan önce ön okumayı yaptığınız için hepinize teŖekkür ederim. Yorumlarınızı duymanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsiniz.

Southern Belle Prodüksiyon’dan Erin Spencer... her Ŗeyi halletmememe yardım ettiğin için çok teŖekkürler.

Hype PR’dan Kelley... Benim için yaptığın her Ŗey için çok teŖekkür ederim. Her kitap dağıtımı gününde beni sakinleŖtirdiđin için de. Adam ve Lucy için seninle yenileme tuŖuna basmak için sabırsızlanıyorum. Umarım hikâyeleri başarılı olur.